

UFO: Kontakty

Michael Hesemann

1990

1992

www.vesmirni-lide.cz

Poznámka zpracovatele IVO A. BENDY:

*Pravdivost knihy je asi 75 %, čtenář necht' vycítuje **srdcem**.*

Věnuji tuto knihu lepšímu světu a všem,
kteří se o něj snaží,
zvláště německým průkopníkům UFO
Karlu a Anny Veitovým,
Anny Baguhnové
a Ursule Jahnkeové,
bez jejichž práce
by tato kniha nemohla nikdy vzniknout.

1. vydání 1990

Z německého originálu UFOs: Die Kontakte
V Mnichově 1990

OBSAH

(1)	Úvod	3
(2)	Strážci	11
(3)	Washington D.C., 1952: Předehra	14
(4)	I. kapitola: USA, 1950-1953 - PRVNÍ KONTAKT: PRŮKOPNÍCI	19
(5)	20. listopad 1952: George Adamski – první kontakt	20
(6)	13. prosince 1952: Mimoszemšťan se vrací	26
(7)	Proč přicházejí	34
(8)	Poslední důkaz	35
(9)	Vesmírní lidé	36
(10)	Co jsem se naučil od mimozemšťanů	38
(11)	Dr. Ing. Daniel Fry a dědicové Atlantidy	42
(12)	Mystika létajících talířů	45
(13)	Radiové kontakty s mimozemšťany	46
(14)	Mudrc z Giant Rocku	49
(15)	II. kapitola: USA, 1954 - DRUHÁ FÁZE: KONTAKT S PREZIDENTEM	53
(16)	III. kapitola: USA, 1954-1966 - CIVILNÍ KONTAKTY: TŘETÍ FÁZE	61
(17)	Navazujeme styk s našimi vlastními lidmi	62
(18)	Fotoschůzka s Vlasem Bereničným	66
(19)	Trestná planeta Země	68
(20)	Kumarovo poselství lidstvu	69
(21)	Varování před atomovou energií	73
(22)	Žijí mezi námi	75
(23)	Dr. Frank E. Stranges a cizinec v Pentagonu	76

(24)	IV. kapitola: USA, 1964 - DALŠÍ SKUPINA MIMOZEMŠŤANŮ	77
(25)	Dohoda s vládou Spojených států	79
(26)	V. kapitola: 1948-1990 - SVĚTOVÁ SETKÁNÍ	87
(27)	Spolková republika Německo, 1948-1990: Hans R. Klotzbach	89
(28)	Horst Raps	90
(29)	Německá demokratická republika, 1962: Norbert Haase	91
(30)	Brazílie, 1952-1978: Dino Kraspedon	93
(31)	Prof. Joao Freitas de Guimaraes	95
(32)	Paulo A. Fernandes	96
(33)	Mexiko, 1953-1977: Salvador Villanueva Medina	97
(34)	Enrique Mercado Orue	97
(35)	Prof. R. N. Hernandez	99
(36)	Jihoafrická republika, 1954-1990: Elisabeth Klarerová	102
(37)	Edwin	105
(38)	James Forbes	107
(39)	Velká Británie, 1954: Cedric Allingham	113
(40)	Španělsko, 1954-1986: Alberto Sanmartin	114
(41)	Aféra Ummo	115
(42)	Rakousko, 1954-1975: Joseph Wanderka	119
(43)	Kolumbie, Kostarika, Venezuela 1961-1990: Enrique Castillo Rincon	121
(44)	Itálie, 1952-1978: Eugenio Siragusa	125
(45)	Vzniká kontaktní skupina	129
(46)	„Oni“ rehabilitují Eugenia Siragusu	131
(47)	Etna	134
(48)	Nizozemí, 1967: Stefan Danaerde	135
(49)	Indie/ Peru, 1964-1967: Ludwig Pallmann	137

(50)	Peru, 1974-1975:	Charles Silva	138
(51)	Švýcarsko, 1942-1990:	Eduard Albert Meier	140
(52)	Spojené státy, 1971-1990:	Dr. Fred Bell	141
(53)	Kanada, 1974-1990:	Oscar Magocsi	144
(54)	Francie, 1979-1983:	Experiment v Cergy-Pontoise	149
(55)	Japonsko, 1976-1990:	Shoichi Harukawa	151
(56)	VI. kapitola: 1970-1990 - SKUPINOVÉ KONTAKTY S MIMOZEMŠŤANY: DALŠÍ KROK		155
(57)	Příprava na přistání		156
(58)	Galacteus - bezčasová cesta		162
(59)	Mise Rama: SOS pro lidstvo		165
(60)	Ganyméd		170
(61)	Adonai		171
(62)	Operace 23: Skupina vstupuje do vesmírné lodi		172
(63)	Skupinový snímek s UFO		174
(64)	VII. kapitola: SSSR 1989-1990 - OTEVŘENÝ KONTAKT		175
(65)	Rusové řeší záhadu UFO		177
(66)	UFO nad Moskvou		177
(67)	Setkání v kosmickém prostoru		178
(68)	UFO opět nad Moskvou		179
(69)	Rusové hlásí přistání UFO		180
(70)	Pouhý vrcholek ledovce		181
(71)	Tbilisi, Gruzie: Otevřený kontakt		184
(72)	Literatura		189

(1)

Úvod

* NEUÖTTING/BURGHAUSEN, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO, ÚTERÝ 12. PROSINCE 1978: Je ráno kolem 8. hodiny. Jako každé ráno jede Adéla Holzerová (43 let) ze svého bydliště v Neuöttingu do nedalekého, 15 km vzdáleného Burghausenu, kde pracuje na půl úvazku jako sekretářka právního zástupce. Krátkým pohledem z okna svého automobilu obdivuje překrásný východ rudého slunce na bezoblačné jasné zimní obloze. Zhluboka se nadýchne. Začíná nový den.

Když se podívá ještě jednou na slunce, povšimne si těsně nad ním bílého třpytivého kotouče o velikosti nepřesahující šířku ruky. Kotouč se pohybuje pomalu, jakoby se plazil. Protože paní Holzerová řídí automobil a nemůže nadlouho odvracet zrak od vozovky, rozhodne se zajet na nejbližší parkoviště, aby přišla věci na kloub. Paní Holzerová samozřejmě již slyšela o UFO. Zajímala se o astronomii a astrofyziku, včetně otázky, zda existuje inteligentní život na jiných světech. Pochopitelně si přitom neustále kladla otázku, zda je možné, aby obyvatelé jiných planet navštívili Zemi, a zda UFO skutečně existují. Toto je zcela nepochybně jedno z nich, a proto si je chce podrobněji prohlédnout. Nejbližší parkoviště se nachází na levé straně silnice, na okraji lesíka.

Ještě ve voze si paní Holzerová povšimne, že bílý třpytivý kotouč náhle velkou rychlostí vyráží směrem k ní. Její zájem byl zřejmě opětován. Vyjme klíček od zapalování, vystoupí z vozu, drží klíček v ruce. Objekt je stále ještě velmi vysoko, začíná klesat a nakonec zůstává stát ve výšce asi 70 metrů nad korunami stromů. Svědkyně si nyní může objekt podrobněji prohlédnout. Na spodní straně má tři polokoule, dvě menší a jednu větší uprostřed, které vyčnívají z jinak hladkého dna. Na spodní straně vpravo si povšimne většího oranžově zbarveného bodu a vedle něho pak dvou menších nažloutlých bodů, jakoby symbolu nebo znázornění jejich domovské planety, v pořadí druhé planety jejich Slunce. Ale jakpak to asi vypadá ze strany, pomyslí si paní Holzerová. Jakoby kotouč uslyšel její přání, otáčí se v tomto okamžiku dopředu. Je možno rozeznat řadu asi deseti či dvanácti okének, za nimiž to tajemně nazelenale prosvítá. Pak najednou z UFO vystřelí oslnivé nazelenalé světelné paprsky, vydají šest signálů, zazáří a opět se přeruší, jako by blikaly. Paní Holzerová, která celou tuto scénu sleduje jako očarována, avšak beze známky strachu, je tímto zářením zcela oslněna a cítí na celém těle slabé brnění. "Měla jsem pocit, jakoby se mnou někdo chtěl navázat telepatický styk", uvedla, když jsem ji navštívil, "a také jsem tento kontakt navázala."

Když jsem s paní Holzerovou hovořil, vyprávěla mi, co v ten okamžik pociťovala: "Bylo mi sděleno, že nemusím mít žádný strach. Jednoduše jsem to intenzívně cítila. Nebylo to nikterak vyjádřeno doslova, musela jsem na to prostě myslet. V okamžiku, kdy došlo k záření, nastal telepatický kontakt. Sdělili mně, že jsou zde s mírumilovnými záměry, že jsou zde proto, aby nás pozorovali, a také proto, že nás chtějí chránit před neštěstím. Měli bychom dbát na to, abychom se sami nezničili, abychom nezničili Zemi, naši Zemi. Tomu chtějí zabránit. To všechno bylo vlastně jen pozitivní. Neměla jsem během toho vůbec žádný pocit času. Mohlo se snad jednat o sekundy. Ale mně bylo tak, jakoby se čas zastavil. Musela jsem na to všechno intenzívně myslet, aniž bych si to dokázala vysvětlit. Neslyšela jsem žádný hlas, ani jsem žádnou bytost neviděla. Pouze ten létající objekt jsem nad sebou jasně a zřetelně viděla."

Později doplnila, že ještě dostala informace o původu těchto mimozemšťanů. Údajně přišli z jednoho binárního systému a překonávali vzdálenosti v kosmu interozměrovým kosmickým letem. Chtějí navázat kontakt s lidmi na Zemi, neboť mají podle všeho stejné předky a pocházejí stejně jako my původně z planety Faethon, kdysi páté planety naší sluneční soustavy, kterou její obyvatelé zničili řetězovou reakcí atomových výbuchů. Ti, kteří přežili, uprchli nejdříve na Mars, potom na Zemi a na další planety. Navázali prý kontakt s našimi vědci. Někteří z nich žijí nepoznání mezi námi.

Obr. 1

(Obrázky nejsou v textu kvůli velikosti – pozn. zpracovatele)

S paní Holzerovou se spojili, neboť v jedné z předchozích inkarnací žila na Faethonu, přičemž čistá inkarnace je skutečností. Potom se záření přeruší a přenos skončí. UFO bezhlučně vystřelí kolmo do výše a bleskovou rychlostí zmizí. Téměř s lítostí se dívá paní Holzerová za tímto podivným úkazem a mává mu. Má pocit, jakoby s ním odletěl i kus jí samé.

Potom se pomalu opět začíná orientovat v prostoru i čase. Kolena se jí začínají třást. Rozhlíží se kolem sebe a zpozoruje vedle sebe řidiče automobilu, který zřejmě celý výjev sledoval. Oba dva si navzájem němě pohlédnou do očí, příliš uchvácení, než aby si vyměnili jediné slovo. Ještě vidí jeho vůz - má frankfurtskou poznávací značku. Čas kvapí, musí do kanceláře. Mlčky nastoupí do svého vozu, chce jet dále. Chce zasunout klíček do zapalování a tu si povšimne, že je silně ohnutý. Jen velmi obtížně jej zasune do zámku a pak odjede. Teprve v kanceláři si všimne, že se její hodinky zastavily. Přesně v 08.01 hodin. Přitom teprve před několika týdny vyměnila baterii...

Ohnutý klíček zapalování mi paní Holzerová v květnu 1980 - mezitím si pořídila *nový* vůz - předala k prozkoumání. Jsou na něm četné škrábance od pokusů stále jej zasouvat do zámku spínací skřínky. Při jednom z těchto násilných pokusů se pak klíček zlomil. Vypadalo to, jakoby mimozemšťané chtěli paní Holzerové zanechat důkaz o tom, že její zážitek nebyl sen ani iluze, nýbrž skutečnost.

Paní Holzerová nevěděla, že ve stejné době byla UFO spatřena četnými svědky nad Neuöttingenem, Burghausenem, Altöttingenem a Rosenheimem. A pouze jednu hodinu před jejím zážitkem spatřil britský policejní důstojník Anthony Dodd při hlídce v hrabství Yorkshire stejný objekt - kupolovitý, s řadou kulatých okének, s třemi polokoulemi na spodní straně - který zmizel východním směrem.

* Podobný zážitek mi vylíčila světově proslulá německá rocková zpěvačka Nina Hagenová. Došlo k němu o tři roky později, v listopadu 1981. Nina: "Byli jsme na dovolené v pronajatém domě na pláži Malibu v Kalifornii. Byla jsem ve 4. měsíci těhotenství, čekala jsem (svoji dceru) Cosmu, které je dnes devět let. Spala jsem v prvním patře, dva přátelé a moje matka o poschodí níže. Náhle jsem se vzbudila. Byla noc a v mém pokoji byla tma. Vstala jsem, abych roztáhla záclony na okně a náhle jsem zpozorovala kruhový obrovský světelný kotouč. Ještě jsem si uvědomila: 'Vždyť se vůbec nemohu hýbat !' Chtěla jsem dojít pro své přátele, ale nešlo to. Byla jsem jako přimrazená, nemohla jsem už ani myslet. Vše, co jsem dále vnímala, byl nepopsatelný pocit štěstí. Jednotlivě se objevovaly mimořádně silně působivé barvy. Objekt se vznášel asi 10 metrů nade mnou, ale mohu jen opakovat: síla těch barev byla uchvacující. Každá barva měla přitom jinou podstatu, u každé barvy jsem cítila něco jiného, celkově to však byl pocit naprostého štěstí! Najednou hra barev skončila a uviděla jsem objekt průhledný, nadále bílé zářící. Viděla jsem dovnitř a spatřila jsem něco jako kancelář s lidmi. Zdátky vypadali téměř jako lidé. Dále mám mezeru v paměti. Při nejlepší vůli si nemohu vzpomenout, co se pak dalo. Víím jenom, že ráno, když jsem ležela ve své posteli,

jsem se vzbudila a ihned jsem si uvědomila: to nebyl sen. Záclony byly stále roztažené. Jsem přesvědčena, že se jednalo o UFO s dobrými úmysly... Myslím, že nám chtějí pomoci, musíme ale nejdříve pochopit, kdo jsou oni. A také kdo jsme my, protože my lidé jsme dnes ochotni zničit sami sebe. A také naši planetu. Snad by při atomovém zhroucení zabránili nejhoršímu!"

Ve své knize "Jsem Berliňanka" (nakladatelství Goldmann) Nina dodává: "Vím, že to jsou inteligentní lidské bytosti s dobrými úmysly, které pronikají z jiných světů a rozměrů do našeho fyzikálního světa. Všechny tyto pozitivní síly jsou vlastníky "jednoho světla", které udržuje při životě veškerou kosmickou kreaci. Jejich kosmické lodě snižují počet svých kmitů a pronikají do fyzikálních sfér. Tyto lodi a jejich posádky přicházejí zčásti z jiných planet, galaxií a slunečních soustav. Mají různý tvar i vzhled, neboť procházejí všemi různými stadii vývoje a přicházejí k nám z různých světů. Planeta Země zůstala stát ve svém postupném vývoji a „zlé“ síly z ní učinily tmavou, ohroženou planetu. Materialisticky orientované negativní síly se sklonem k sebezničení blokují náš pokrok mezinárodně izolovaným způsobem myšlení, práce a života."

* PLÁŽ PIATA, BRAZÍLIE, 24. DUBNA 1959. Helio Aguiar (32 let), povoláním statistik v bance, jede na motocyklu svého přítele po pobřežní silnici do Itapoanu. Na výšině pláže Piata začíná motor motocyklu vynechávat. Helio si všimne, jak se z Atlantiku vynořuje stříbrně šedý kotouč a pohybuje se směrem k němu. Má tvar kardinálského klobouku; na spodní straně jsou tři polokoule a v dolní části kopule je řada čtvercových oken. Když se kotouč nakloní, rozezná Helio na jeho spodní straně čtyři zvláštní znaky či symboly: jeden symbol připomíná hada, druhý připomíná symbol nekonečna, třetí by mohl představovat sedmicípou hvězdu. Nyní motor motocyklu úplně vysadí. Aguiar jej postaví na kraj silnice a uvědomí si, že má u sebe fotografický přístroj. Pořídí čtyři fotografie kotouče. Na jednom snímku jej provázejí tři malé koule. Nyní také poznává, že z kupole vycházejí křížem vždy tři trubice.

Obr. 2

Čtyři snímky, které pořídil Helio AGUIAR a jeho kresba UFO, které spatřil 24.4.1959. Záhadné znaky, které nakreslil, jsou patrné i na obou prvních fotografiích.

Navazují tímto způsobem mimozemšťané s námi kontakt? Jsou zde proto, aby - jak to jednoznačně vyplývá ze všech tří citovaných telepatických sdělení - nás varovali před sebezničením a jsou připraveni nám pomoci, jestliže si to budeme přát?

Lze považovat za prokázané, že za fenoménem "neznámých létajících předmětů" či "létajících talířů" pozorovaných od roku 1947, se skrývají "dopravní prostředky mimozemských inteligencí humanoidní podoby", jak jsme již dokázali v roce 1983 naším memorandem adresovaným spolkové vládě "UFO existují" a v roce 1989 naší dokumentací "UFO: DŮKAZY". Již tehdy jsme uvedli naše závěry o jejich úmyslech. "Jejich častý výskyt nad vojenskými zařízeními, zvláště jadernými základnami, sklady a střelnicemi a doba jejich hromadného výskytu dva roky po prvních zkouškách atomových bomb naznačují, že jejich příchod souvisí se vstupem Země do atomového věku."

Fenomén UFO nelze posuzovat izolovaně, aniž bychom si položili otázku o jejich záměrech a aniž bychom nutně narazili na ony stovky, ba tisíce případů, kdy lidé tvrdí, že tím či oním způsobem navázali styk s mimozemšťany. Zvláštní na těchto setkáních je to, že přinášejí táž poselství. Americký autor Brad Steiger, který od roku 1967 zkoumal desítky takových případů, shrnuje své poznatky v knize "The Fellowship" (New York 1988) takto:

* Lidstvo není ve vesmíru osamoceno. 'Bratři a sestry z kosmu' přišli na Zemi, aby vyhledali a poučili ty lidi, kteří dosáhli kosmického vědomí.

* Vesmírní lidé mají hluboké vědomosti, o které se chtějí podělit se svými "mladšími příbuznými". Přáli by si, aby se lidstvo připojilo k duchovní mezigalaktické konfederaci.

* Vesmírní lidé jsou zde proto, aby nás učili, aby rozšiřovali vědomí lidstva a pomáhali mu dosáhnout vyšších úrovní existence a aby je připravili na pronikání do nových dimenzí. V tom je jejich úloha stejná jako u všech duchovních učitelů a proroků.

* Lidstvo se v současné době nachází v přechodném období před vstupem do nového věku, jehož základními atributy jsou láska, mír a porozumění mezi národy.

* Jestliže si pozemšťané včas nerozšíří své vědomí a tak zvýší svoji vibraci, bude zapotřebí těžkých otřesů k očistění Země.

Můžeme to rovněž vyjádřit slovy německého ufologa, Karla L. Veita: "Planetáři v této době zásadních událostí mají na Zemi poslání svěšené jim kosmickou mocí. Mají nám pomáhat v době nejtěžší světové krize, nejstrašnějšího nebezpečí, jaké kdy naší zeměkouli hrozilo. Je to hrozba atomové války, a dokonce možnost zničení zeměkoule. Jako varovný příklad nám slouží trosky asteroidů. Považují se totiž za naše starší moudré bratry, kteří nás ve svém vývoji v mnohém ohledu daleko předstihli."

V této knize jde o jejich poselství. Připouštíme, že jedna jediná izolovaná zpráva o styku s nimi působí málo přesvědčivě a vypadá, jako by byla dílem fantazie psychopata či člověka, který na sebe chce upozornit. Připouštíme, že jsme se sami s takovými případy setkali a odhalili jsme je. Je to však jen nepatrně nízké procento ve srovnání s obrovskou většinou těch, které jsou důvěryhodné. Domníváme se, že každý z nich je součástí jakési velké kosmické hádanky, že totiž určité informace, i když se možná zdají být protichůdné, nám byly poskytnuty takříkajíc z "protichůdných" důvodů, a že toto vše dohromady, tento celkový obraz nám zprostředkovává určité poselství, které je nám předáváno co možná nejkontroverznějším způsobem, abychom se museli namáhat, než mu přijdeme na kloub a než je budeme schopni přijmout a vlastním úsilím pochopit, aniž by přitom byla narušena naše svobodná vůle, naše právo na samostatný vývoj. Je to "apokalypsa", "tajné vyjevení" Nového věku. Stejně jako se bible skládá z desítek prorockých vizí, žalmů, kronik a poučení a teprve v jejich celku je úplná, je při studiu zpráv o stycích s mimozemšťany pozoruhodné, že každému, kdo s nimi přišel do styku, byla zjevena jen část "jejich" znalostí a "jejich" moudrosti. Na druhé straně dochází též samozřejmě ke "vzájemnému" potvrzování. Jestliže George Adamski, průkopník těchto kontaktů z 50. let, byl ještě předmětem posměchu svých současníků, když popisoval, jak s mimozemšťany žijícími mezi námi jedl v kavárně obložené chlebíčky, pak tato kniha ukazuje, že desítky lidí na celém světě zažily přesně totéž. Je-li dnes Adamski prohlašován za lháře, pak je třeba nejdříve dovést i tyto potvrzující zprávy ad absurdum, což bude velmi obtížné.

Skutečností zůstává, že UFO a zprávy o stycích s nimi přicházejí ve správnou dobu. Nacházíme se na prahu Nového věku. Ukazatel kosmického roku postupuje od souhvězdí Ryb do souhvězdí Vodnáře, proti zvěrokruhu. "Kosmický rok" totiž trvá přesně 25 920 let a v bodě jarní rovnodennosti v něm Země prochází všemi dvanácti znaky zvěrokruhu, počínaje Vodnářem a konče Rybami. Již staří Egyptané, Babyloňané a Řekové spatřovali v každém znaku zvěrokruhu, jímž Země prochází, charakteristiku určitého věku. Když asi před 6500 lety začal věk Býka, začali Egyptané, Kréťané, Sumerové a Indové zavádět kult býka; před 4300 lety prý Abrahám obětoval berana - začal věk Skopce. Egyptané postavili alej beraních sfing v Karnaku a ještě ve 4. století před naším letopočtem se nechal Alexandr Veliký znázornit s beraními rohy jako syn boha - berana Amona. Přibližně na počátku našeho

letopočtu postoupil ukazatel světových hodin do věku Ryb. Kristus symbolizoval smrt obětího beránka (skopec) a zrození ryby, rybáři se stali hlasateli jeho učení, ryba byla symbolem prvních křesťanů. Vodnář vyjadřuje rozdávaní Ducha, "kolektivní svatodušní svátky", jak je předvídal již středověký mystik Jáchym z Fiore. A nepřehlédnutelné jsou znaky toho, že Nový věk již začal. Každý věk také znamená krok v kolektivním vývoji lidstva. Ve věku Ryb objevilo lidstvo svoji planetu a stalo se dnes globální společností. Od roku 1962, tj. od roku, který astrologové vypočítali jako začátek věku Vodnáře, proniká člověk do kosmického prostoru. Je "homo cosmicus", kosmický člověk, dalším krokem v našem vývoji ? Zjistíme, že nejsme ve vesmíru sami ? Stojíme před přijetím do rodiny obydlí světů ?

Je rovněž skutečností, že s každým dalším věkem, tj. vývojovým krokem, byl učiněn i krok v poznání. Vývoj znamená poznání. Je skutečností, že my, kteří jsme právě objevili naši Zemi, tuto Zemi uvádíme do nebezpečí, jakému dosud nikdy nebyla vystavena. Náš jaderný potenciál může Zemi tisícinásobně zničit. Ozónová díra hrozí propouštěním stále většího množství ultrafialového záření, což jsou energetické částice, které se mohou stát smrtelnými pro lidi, zvířata i rostliny. Odpadní plyny obsahující kysličník siřičitý se hromadí v zemské atmosféře a postupně vyvolávají skleníkový efekt spojený se zahříváním Země. A důsledek ? Sucho a hurikány, tání polárních ledovců a katastrofální zátopy. Našimi chemickými odpady zamořujeme vodu i půdu. Naše podzemní jaderné zkoušky, jak dokázal kanadský geolog profesor Gary Whiteford, způsobují katastrofální zemětřesení. (Viz naše podrobné zprávy v Magazínu 2000, č. 81/82, "Quo vadis, Planet Erde - sind wir noch zu retten ?" - "Quo vadis, planeto Země - lze nás ještě zachránit ?"). Každý z nás cítí, že Země, její počasí i roční období se dostaly ze své rovnováhy - zima 1989/90 se svými čtyřmi katastrofálními orkány nad Německem a příliš vysokými teplotami je pouze jediným příkladem; dalšími příklady jsou sucha ve Španělsku a v Řecku. Důležité nyní je to, abychom se naučili chápat, že Země je živý organismus a že my musíme žít v souladu s ním a s přírodními zákony, nikoli v boji proti nim.

Přesně o to ale také jde v poselstvích mimozemšťanů. Varovali nás již před ozónovou dírou, skleníkovým efektem a před nebezpečím pokusů s atomovými bombami dříve, než jsme poznali rozsah tohoto ohrožení. Teprve od roku 1974 vědí naši vědci, že ozónová vrstva je v nebezpečí. Mimozemšťané však na to poukázali již dříve, v roce 1953 Dino Kraspedonovi a v roce 1956 profesor Freitasovi de Guimares. Teprve od roku 1987 víme, že mizí magnetické pole Země (viz zpráva uveřejněná v Magazínu 2000 č. 70, září 1987, nebo BILD DER WISSENSCHAFT, červen 1990) v důsledku celosvětového ničení zelené pokrývky kontinentů, ale již v roce 1953 před tímto nebezpečím varovali mimozemšťané George Adamského (viz str. 37). Kéž bychom jejich dobře míněná upozornění, varování a poučení brali vážně již dříve!

Tato varování ve skutečnosti nejsou jediná. Jsou pouze součástí jednoho "velkého varování" přicházejícího z duchovního světa, který k nám proniká již řadu staletí. Patří sem věstci a prorokové, mariánská zjevení i proroctví Indiánů (viz naše knihy "Jak přežijeme třetí světovou válku", Göttingen (Hesemann) 1984, a "Dochází k zániku světa", Kiel (Chiva) 1984, rozebráno) a je třeba na ně pohlížet ve stejném kontextu. Ani těchto upozornění jsme si nevšímalí, protože jsme zaslepeni bludem pokroku. Již před 150 lety popsal štyrský učitel hudby a "boží písař" Jakob Lorber (1800-1864) to, co mu sdělil "vnitřní hlas", včetně předpovědi nezaměstnanosti, důsledků materialismu, ozónové díry ("že Země musí být notně děravá"), kácení lesů ze ziskuchtivosti a v důsledku toho "ničivých bouří" (viz zpráva v Magazínu 2000, č. 81/82, červenec 1989). "Nechám povstat proroky, kteří budou věštit a ohlašovat přicházející soud", pravil Bůh Lorberovi. "Ale domýšlivost lidí se jim vymstí a stanou se předmětem posměchu jako blázni". Nakonec "nic než světla z nebes ...lidí nespasí". "Světla z nebes"? Čteme-li dále, zjistíme, že se toto proroctví vztahuje k fenoménu UFO, protože "nyní přichází doba, kdy obyvatelům větších planet otevřu pohled na Zemi a

vysvětlím jim názor těch, kdo Mne vyšli hledat a přišli na tuto Zemi. Pak zazní silný hlas v kosmu, od Venuše až po Urku."

Ačkoliv byl s pozemšťany navázán styk nejružnějším způsobem, zvláště telepatií a "channelingem", chceme se zde omezit pouze na fyzické kontakty; čistě mediální sdělení bez potvrzení fyzickým stykem mají tu nevýhodu, že jeden nikdy neví, kdo je odesílatel a kolik procent pochází z podvědomí média. Ještě uvidíme, že mimozemšťané po opatrných jednotlivých kontaktech od roku 1970 stále více přecházejí ke kontaktům skupinovým, a dokonce již od minulého léta dochází k pravidelným přistáním UFO alespoň v Sovětském svazu, pravděpodobně jako pokus, aby si lidé na takovéto kontakty zvykli. Na tomto místě se můžeme pouze zmínit o tom, že již byly provedeny experimenty s předáním sdělení prostřednictvím rádia a televize. Tak například bylo **26. listopadu 1977 v 5 hodin 5 minut odpoledne potlačeno vysílání zpráv britské televize "Southern Television". Zvuk vypadl úplně a obraz byl rušen, zatímco se ozval hlas:**

„Zde je hlas Gillonu, vyslance galaktické družiny Aštar. Mluvím k vám. Léta nás vidáte na nebi jako světla. Hovoříme k vám v míru a moudrosti, stejně jako jsme hovořili k vašim bratrům a sestrám po celé vaší planetě Zemi. Varujeme vás před osudem, který postihne vaši rasu a vaše národy. Ukažte vašim bratrům a kamarádům cestu, kterou je třeba nastoupit, abyste se vyhnuli zpustošení, které hrozí vašemu světu a zároveň všem bytostem na celé vaší Zemi. Budete se podílet na velkém probuzení, až vaše planeta vstoupí do Nového věku. Ten může pro vaši rasu znamenat dobu velkého míru a velkého vývoje, ale pouze tehdy, jestliže si vaše vládnoucí vůdčí kruhy uvědomí negativní síly, které ovlivňují jejich rozhodnutí.

Zachovejte klid a poslouchejte, neboť tento šťastný případ se již nemusí opakovat. Před několika lety vaši vědci, vaše vlády a vaši generálové odmítli naše varování. Pokračovali v pokusech s nukleární energií. Atomové bomby jsou schopny v jediném okamžiku zničit celou Zemi a všechny bytosti ve vašich bratrských světech. Odpad z jaderných elektráren zamoří vaši planetu na několik tisíciletí. My jsme nastoupili cestu vývoje dávno před vámi a dávno jsme jasně poznali, že atomová energie je bez výjimky zaměřena proti životu. Nelze to řešit mírem. Veškerý výzkum a všechny pokusy s touto energií musí být ihned zastaveny, jinak riskujete své zničení. Každá zbraň zla musí být odstraněna.

Čas konfliktů patří minulosti a lidská rasa, jíž jste součástí, se povznese k vyšší úrovni vývoje, jestliže ukážete, že jste toho hodni. Musíte se nyní rychle naučit žít v míru a dobré vůli. Mnoho malých skupin po celé Zemi se to již učí a jsou připraveni vám všem poskytnout světlo Nového věku. Je na vás, zda tato poučení přijmete nebo odmítnete, ale jen ten, kdo se naučil žít v míru, dosáhne nejvyšších oblastí duchovního vývoje. Učte se naslouchat hlasu pravdy, který je uvnitř vás, a sami pak naleznete cestu vývoje ... Nemějte strach, ale snažte se pouze poznat sama sebe a žít v souladu s cestou předurčenou vaší planetě..."

Poznámka zpracovatele, Ivo A. Bendy:

*Poněkud jiné znění textu máme z jiného zdroje se stejným časem a místem, viz kniha **I.ROZHOVORY S POUČENÍM OD MÝCH PŘÁTEL Z VESMÍRU**, www.vesmirni-lide.cz , sdělení 221:*

**221. Hlas mimozemského posla - Aštara v televizi Londýn.
26.11.1977.**

Neděle

17:05-17:10 hodin.

**Zpracoval: Pedro Romaniuk (Argentina).
Televize: Southern Television.**

Pedro Romaniuk - docent, host na 12. UFO kongresu Wiesbaden/Mainz.

Kosmologický institut obdržel skrze prof. Pedro Romaniuka po dlouhých a namáhavých pokusech úplný text jednoho z nejdůležitějších „Elektronických fenoménů“ z pozemské televize.

*My se odvoláváme na **interferenci v televizi Anglie - Southern Television**, která se udála v **neděli 26.11.1977 v 17:05 hodin**. **Milióny obyvatel ve svých domovech obdržely z televize mimořádnou zprávu. Původní zvuk vypadl úplně, obraz byl rušen.***

*„Perfektní vědecká technologie“ lidí byla vypnuta, falešné systémy počítačem kontrolovány až do nejmenších podrobností autoritami vlády, které mají televizi pod kontrolou. **Milióny domovů od Hampshiru až po Reading a od Berkshiru a Whitney až po Oxfordshir, přes Londýn, Southampton a jiná města slyšely hlas. Hlas velmi silný, který nikdo a nic nemohlo zastavit, ani po vypnutí televizních přístrojů, a který nemohl být umlčen, a který absolutně jasně vyslovil (v angličtině):***

*„Toto je hlas **velitele Aštara**.*

Jsem mimozemská bytost, která vysílá svoje poselství k vám z paluby vesmírné lodi, která krouží kolem vaší Země. **Jsem autorizovaným zástupcem Galaktické mise**, jejíž lodi, nebo jak vy říkáte „létaající talíře“, jste již po mnoho let vídali na obloze.

V tento okamžik s vámi hovoříme s moudrostí a v míru. My přicházíme, abychom vás upozornili na nebezpečí, ve kterém se nachází osud lidské rasy a jejího světa, dáváme vám varování, které musíte předat dále ostatním národům, aby jste se vyhnuli katastrofě a zabránili jí, která by postihla nejen vás, ale také i ostatní planety Slunečního systému.

Jen tímto způsobem budete mít podíl na velkém probuzení, které přichází a je vyvoláno věkem Vodnáře. Tento věk může být periodou pravého míru, a skvělé evoluce lidské rasy, ale toto se může uskutečnit jen tehdy, když všichni regenti dnešního velkého atomového nebezpečí si uvědomí svoji odpovědnost. Uklidněte se a slyšte, neboť se může stát, že se vám již nedostane další příležitosti od nás obdržet podobné sdělení. **Po mnoho let vaši vědci, vlády a vojenské moci odmítali přijímat naše varování, a dále experimentovali s bezbožnou silou atomové energie.**

Atomové bomby mohou v jednom jediném okamžiku zničit zcela celou vaši Zemi, její obyvatele a i bytosti ostatních bratrských planet. Odpady atomových systémů budou vaši Zemi zamořovat ještě po celá tisíciletí.

My, kteří jsme šli po cestě efektivního evolučního vývoje, se nacházíme nyní ve velmi vysokém stavu, že vám toto, co říkám, můžeme plně potvrdit. **Atomová energie je vždy namířena proti životu, a výzkum pro její využití musí být zastaven, jinak zde stále zůstává nebezpečí úplného sebezničení. Všechny atomové zbraně i všechny konvenční zbraně musí být zničeny.** Hodina konfliktů již minula ! Rasa, již součástí jste vy, necht' se snaží a usiluje dosáhnout vyšších úrovní života a universální evoluce ve všech lidských sektorech, které jsou toho hodny a zaslouží si to. Zbytku podobných sektorů zbývá

již jen málo času, aby se naučily žít v míru a dobré harmonii. V opačném případě budou muset nést následky.

Na Zemi existuje malá skupina lidí, která se učí žít v míru a harmonii, což má sloužit za vzor ostatním, kteří se rovněž chtějí učit, a to je počátek Nového věku.

Je vám dávána svoboda výběru činit tak nebo toto učení odmítnout. Jenom ti, kteří se učí žít v míru, vstoupí do Královských říší nejvyšších spirituálních evolucí Universa.

Slyšte proto prosím hlas Aštara. Vězte, že se na Zemi nachází mnoho falešných proroků a vůdců, kteří působí negativně, a kteří se pokoušejí všechny vaše energie, které jste si upřímně a korektně zasloužili, vysávat, aby jich využili pro jejich špinavé a bezbožné cíle, a dávají vám za to jenom bezcenný brak.

Chybějící uvědomění je jejich slabostí. Musí se teprve učit být sensitivními a naslouchat jejich vnitřnímu hlasu, který jim může říci, co je pravda a co lež, chaos, konfuze a zlo.

Učte se naslouchat svému vnitřnímu hlasu, hlasu pravdy, která je v každém z vás. Tímto způsobem se dostanete na cestu pozitivní evoluce, která je nejdůležitějším a konečným cílem života.

Toto je naše poselství pro naše přátele. My střežíme váš vývoj již mnoho a mnoho let. Zrovna tak pozorovaly dřívější generace světla na obloze, kterými jsme my. Vy již víte, že jsme zde, a že se nad vaší planetou i kolem vaší planety nachází více bytostí, než vaši vědci chtějí připustit.

Máme o vás velkou starost, a o vaši vývojovou cestu, a uděláme vše, co je naší moci, abychom vám pomohli. Je to ale na vás, aby jste sami poznali vaši cestu a učili se jí, a musíte si sami zvolit cestu k univerzálnímu životu. Nebojte se ničeho, nýbrž toliko žijte v harmonii s přírodou vaší planety.

My z velitelství **AŠTARA GALAKTICA** vám děkujeme, že jste nás vyslechli, a děkujeme vám též za vaši pozornost. Zatím vás s naší lodí opouštíme. Buďte požehnáni Nejvyšší láskou a Pravdou Ducha.“

Tento „tajemný“ hlas z Kosmu bylo možno slyšet po dobu pěti minut, aniž by jej pozemské systémy a oficiální kontroly mohly přerušit. Z miliónů přijímačů TV bylo toto v Anglii slyšet, a přivedlo nejlepší techniky TV v úžas a ve zděšení, protože žádná kontrola nebyla schopna tuto interferenci přerušit, která přicházela ze vzduchu po celé Anglii.

Také ministerstvo informací a vedení nezávislých televizních přijímačů Anglie se vyjádřily, že nebylo možno jej anulovat, tak jako se to praktikuje s pirátskými vysílačkami, což ukazuje, že se zde jednalo o techniku, která stojí vysoko k pozemské elektronice.

Tento neobvyklý fenomén ve světové elektronice, neměl být všem zemím zatajen, když naopak měl být po celém světě rozšířen, aby to dokázalo existenci mimozemských civilizací, ale jak tomu obvykle bývá, kdy jde o téma mimozemských bytostí, byl úmyslně překroucen, popřen a ukryt v zájmu zemských velmocí, pomocí kontrolních organizací, které vlastní pro tyto účely.

Na tomto případě může čtenář názorně vidět, jaký mají vztah sdělovací prostředky k Silám světla, neboť jsou nepochybně řízeny Silami temna.

Lidé bděte !!!

Zatímco úřady se domnívaly, že se jedná o žert radiového amatéra či studentskou recesi, ale nemohly to nikdy dokázat, je pro nás hloubka a závažnost tohoto poselství příznakem jeho pravosti...

Ostatně, co to jsou důkazy ? Jsou důkazy zapotřebí, jestliže slova znějí podle pravdy, jsou v souladu s tím, co nám sdělují velcí mistři a proroci ? Ale přejdeme klidně k posouzení otázky, JAKÉ existují důkazy...

* **Vzorky hornin** přivezli na Zemi Adamski, Forbes, Sanmartin a Meier. Výzkum ukázal, že existují kameny, které jsou na základě svých základních prvků známy i na Zemi. Ani jaspis, který dostal Anderson od Kumara, není žádný objektivní důkaz, určitě to však můžeme pokládat za důkaz subjektivní, vždyť řada mediálních lidí pocítila ony léčivé síly, které z něj vycházejí.

* **Vzorky kovů** dostal Adamski (dokonce i kus "talíře"), Fry (kovový kotouč) a Meier. Jak Adamski správně poznamenal, prokázaly analýzy pouze nepatrné rozdíly od známých slitin, což nikterak neudivuje, protože jak uvádí Adamski, základní prvky stavby jsou v každém světě stejné.

* **Šperky:** George Adamski dostal medailon, Elisabeth Klarerová od Akona prsten se třemi drahými kameny.

* **Rostliny:** Howard Menger dovezl z jiné planety brambor. Výzkum ukázal, že má nesrovnatelně větší podíl proteinů než brambory pozemské. Elisabeth Klarerová vlastní kapradí z planety Meton v systému Proxima Centauri. Ale kolik neodhalených rostlin existuje na Zemi... ?

* **Fotografie:** I když jeden obrázek řekne údajně více než tisíc slov, je možné s potřebnými finančními prostředky prakticky všechno zfalšovat... Otázka by proto neměla znít: Je možno daný snímek zfalšovat ? ale spíše: Je pravděpodobné, že daný obrázek byl zfalšován ? Má k tomu svědek potřebné prostředky ? Existují svědkové ? Byly stejné předměty fotografovány nezávislými fotografy ? Fotografický materiál mnoha lidí, kteří přišli s UFO do styku, je skutečně impozantní. George Adamski se nechal fotografovat přes okénka mateřské lodi. Cedric Allingham fotografoval přistání UFO a vystupující mimozemšťany, Paul Villa pořídil snímky různých fází přistání UFO, OPERATION 23 přinesla vnitřek UFO. Jedna ufoložka nám dokonce poskytla fotografii z jiného světa (vpravo), původ není znám.

* **Filmy:** Nejpřesvědčivější filmy o UFO jsou i nadále filmy od George Adamského, Madelaine Rodefferové a Howarda Mengera. Ukazují, jak se v jejich silových polích mění forma kosmických lodí, jak se mění jejich tvar, jak vibrují a přecházejí do plazmatických struktur.

Obr. 3

Fotografie z jiného světa – zelené planety, která má dvě slunce, jedno červené vychladlé obrovské slunce a jedno žluté, energeticky silné slunce trpasličí.

Tento zdánlivý "nedostatek důkazů" je plně v souladu s charakterem jejich výskytu, jejich objevování, jejich opatrného přibližování k lidem, které bychom mohli nazvat "strategií pozvolného přibližování". Celou svou podstatou jsou mimozemšťané (alespoň ti mírumilovní)

tiší, mírní, opatrní, a neustále dbají, aby neporušili kosmický zákon svobodné vůle, který zakazuje vysoce rozvinuté kultuře, aby zasahovala do vývoje nižší civilizace, pokud nedojde k akutnímu případu nouze. Naše Země by učinila dobře, kdyby i naše národy dodržovaly tento princip. Přesto je jejich úkolem nás jako našich "starších bratrů" poučit. Musí to však být v oné "mírné" formě přibližování a opatrného poučování, jako tomu bylo v uplynulých 38 letech. Každý jednoznačný důkaz, každé otevřené vystoupení by bylo demonstrací moci, před níž by pozemšťané doslova padli na kolena, namísto toho, **aby si sami zvolili cestu, aby se sami rozhodli a sami určili svůj vývoj.** Jak to "oni" jednou formulovali: dobrý učitel nechává žáky, aby sami našli řešení. Nikoho nelze nutit ke štěstí, pokud on sám nechce dobrovolně tento krok učinit. Evoluce a karma jsou individuální procesy poznání.

Jediné, co nás přitom může uklidnit, je toto: Je dobře, že všechno je takové, jaké je. Kdyby se mimozemšťané chovali jinak, museli bychom si činit vážné starosti. Takto je ale jasné, jaké jsou jejich záměry. Jsou našimi duchovními kazateli, jejichž jediná snaha spočívá v našem vývoji. **Chceme-li s nimi navázat otevřené styky, pak je na nás, abychom podnikli první krok.**

"Přípravná práce" k tomu je učiněna. 31. prosince 1986, v "Den ozdravení světa", meditovalo a modlilo se na 500 milionů lidí na celém světě ve 12 hodin Greenwichského času za mír při akci, kterou podporovaly rovněž různé církve a vyznání. 16. a 17. srpna 1987 se podle odhadu 3 miliony lidí zúčastnily nejvýznamnějšího společenského aktu tohoto století, "Harmonické konvergence", přechodu Země do Nového věku. Termín akce byl vypočítán z mayského kalendáře a vizionářsky potvrzen různými indiánskými šamany, jako je Sun Bear, Wallace Blackelk, Harley Swiftdeer a Tony Shearer, a nakonec akci rozšířil do celého světa šaman, umělec a jasnovidec mexického původu José Argüelles. V tento den mělo mít podle Argüellese 144 000 "duhových lidí" vidění ze středu galaxie, sídla galaktické hierarchie, a mělo je předat dále lidem na Zemi. Po tomto termínu měla následovat pětiletá fáze "přetváření Země" od roku 1987 do roku 1992, po jejím dokončení v roce 1992/93 přistání "galaktických pomocníků", a nakonec v roce 2012 - termínu "galaktické synchronizace" a začátku 5. světového věku podle mayského kalendáře - přijetí Země do "Galaktické unie". A skutečně tato akce, kterou uskutečnilo po celém světě hnutí New age prostřednictvím meditací na "svatých místech", přinesla požadovaný obrat. Setkání na nejvyšší úrovni ve Washingtonu mezi americkým prezidentem Reaganem a sovětským generálním tajemníkem Michailem Gorbačovem v prosinci 1987 vedlo k první účinné smlouvě o odzbrojení, v roce 1988 následoval konec studené války a ukončení řady místních konfliktů a rovněž globální vědomí hodnoty životního prostředí a existence krize a zhroucení zkorumpovaných politických struktur v roce 1989.

Jak důležité je téma UFO i pro předního zástupce hnutí New Age a iniciátora četných celosvětových festivalů a kampaní od historického "Dne Země" v roce 1970 až po "Týden Země" v dubnu 1990, jako je José Argüelles, jsem se dověděl, když jsem s ním hovořil v únoru 1989 v Santa Monice v Kalifornii. "Je zajímavé konstatovat, že činnost UFO se datuje počátkem nukleárního věku", řekl mi Argüelles, "od počátku naší "válečné kultury", jak ji nazývám, oné kultury, která ve stále větší míře ničila Zemi. To znamená, že stejné síly, které tutlaly existenci UFO, jsou odpovědné za strašné materialistické znásilnění Země. Je nabitelné, že mezi oběma těmito procesy existuje určité spojení." Josého vize spočívala ve vyzvání mimozemšťanů při nové planetární hromadné meditaci, aby s námi navázali kontakt. Je-li toto vyzvání vysloveno samotnými zástupci lidstva, quasi "anonymními pozemšťany", jak uvádí Argüelles, bylo by možno obejít překážky, které vytvořily naše vlády jako představitelé moci a zastánci starého systému.

"Důležité přitom je toto: Země se nachází v krizi. Je jasné, že naše dnešní prostředky pro řešení ekologických problémů nestačí pro zvládnutí této krize. Jsou prostě příliš malé na to, než aby mohly působit v globálním měřítku. To znamená, že musíme uznat skutečnost, že

naše prostředky jsou nedostatečné. Sice jsme tuto situaci vytvořili, ale nejsme schopni se s ní vypořádat. Proto prosíme mimozemské inteligence: Máte-li něco, co by nám mohlo pomoci, budete zde velmi vítáni. Tímto vyslovujeme naše pozvání. Takto nebudou jednat proti naší svobodné vůli, jestliže zasáhnou ..."

K tomuto "globálnímu pozvání mimozemských inteligencí" došlo 31. prosince 1989, v poslední den minulého desetiletí. Tisíce lidí meditovaly na stovkách "svatých míst" všude na Zemi. Jen v Německu to bylo v Kielu, Wiesbadenu, Berlíně, Kolíně nad Rýnem, Heroldsbachu... Počkejme si tedy, co nám přinese toto desetiletí.

To, že takovýto experiment může být úspěšný, ověřili jsme si sami na naší konferenci "Kanál do kosmu" v Murnau ve dnech 16. až 19. června 1988. Různá média přijímala na této konferenci sdělení od mimozemšťanů, a to dokonce i o tom, že jejich lodě se nacházely neviditelně nad místem této konference, aby ji chránily před negativním zářením. Když několik účastníků konference dokonce spatřilo UFO, vzrostlo radostné očekávání u publika. V noci ze 17. na 18. června je mohly desítky účastníků konference pozorovat při manévrování nad Murnau. 18. června večer hovořili mimozemšťané na čtyřech "kanálech" současně, zatímco nezúčastnění murnauští občané spatřili nad městským parkem vedle kongresové haly blýskavý létající předmět. Jeden mladý muž z Lucemburska, Jean-Paul Beftort, se od té doby stal stálým "kanálem" plejáda **Atara** z "velitelství Aštar" a přijal v letech 1988 a 1989 řadu telepatických sdělení na všemožná témata. Mohli se také ukázat a došlo ke kontaktu, neboť zde již nebyl žádný strach, pouze otevřenost, radost.

"Jestliže navážeme kontakt, možná v nejbližších 15 letech, bude to největší průlom v dějinách lidstva", prohlásil nikdo jiný než Dr. Ichtiague Rasool z amerického Úřadu pro kosmické lety NASA v roce 1976 při zahájení projektu NASA SETI, tj. pátrání po mimozemských inteligencích. "Domníváme se, že existují jiné planety, které již mezi sebou navzájem komunikují. Je naším snem učinit ze Země součástí této mezihvězdné komunikační sítě... Tyto pokročilé civilizace by nám mohly pomoci při řešení takových problémů, jako jsou nemoci, znečištění životního prostředí, nedostatek potravin, nedostatek energie a přírodní katastrofy."

Jak by mohla takováto pomoc konkrétně vypadat, nám "oni" ukázali v případě mexického farmáře J. Carmena Garcíi z Valle de Santiago v Mexiku. Jeden mimozemšťan, který, jak uvedl, pocházel z jedné podzemní základny v Mexiku, předal Garcíovi v roce 1976 na útržku papíru vzorec, s jehož pomocí mohl vypěstovat obrovskou zeleninu: zelnou hlávkou o váze 14 kg, čtyřkilové cibule a listovou kapustu velkou jako palmové listy. Ministerstvo zemědělství pověřilo dvacetičlennou vyšetřovací komisi, aby se tímto případem zabývala. Zemědělství odborníci navrhli Garcíovi pokus na experimentálním pozemku v Tangasneque u Tempika. García souhlasil. Experiment se uskutečnil v dubnu 1978 na dvou sousedních pozemcích a nevzdělaný rolník García se svým pomocníkem Oskarem Arrendondo při něm zahanbil tyto odborníky. Experti používali umělých hnojiv a dosáhli úrody 75 tun z hektaru, zatímco García vypěstoval z jednoho hektaru 270 tun bez umělých hnojiv. Tiskový mluvčí ministerstva uvedl tiskové agentuře UPI: "U zelí překonal García agronomy se svými 107 tunami z hektaru proti jejich 5 tunám nejvíce. Vládní experti však prohlásili, že jeho obrovská zelenina není údajně tak výživná jako zelenina o normální velikosti, a vláda se pak rozhodla dále se touto věcí nezabývat."

Obr. 4

Vláda Garcíovi poděkovala za ukázkou, ale nezeptala se ho, jak k tomu došel. Vůbec to nechtěla vědět...

Garcíovo tajemství přitom mohlo pomoci vyřešit problém hladu. Namísto toho, jak Adolf Schneider cituje zprávu Světové zdravotnické organizace WHO, pomohli mimozemšťané při hladomoru v Etiopii v roce 1985. Nejdříve nechtěli pracovníci UNO uvěřit zprávám o "bílých lidech v kotoučových létajících strojích", kteří rozdávali jídlo, ale tyto zprávy se opakovaly v mnoha vzdálených vesnicích, které navštívili.

A skutečně technologie, kterou by nám mimozemšťané mohli zprostředkovat, je právě ta čistá, vhodná technologie, kterou bychom dnes tak naléhavě potřebovali, neboť naše technika nadále ničí Zemi. Jestliže pozorujeme UFO, jejich neuvěřitelné letové vlastnosti, jejich pro nás nedosažitelné rychlosti, jejich schopnost překonávat obrovské vzdálenosti ve vesmíru, pak si uvědomíme, jak vysoce pokročilá je jejich technologie. Přitom nevytvářejí hluk, nezapáchají, nezamořují životní prostředí a jsou poháněna - podle zpráv těch, kdo s nimi přišli do styku - přírodně imanentní "univerzální energií"; technika je zde tedy v souladu se zákony a silami přírody, nikoliv proti nim ... což je rovněž velká šance pro nás.

Skutečnost, že mimozemšťané nepřicházejí a nepřistávají, aby "uklidili náš nepořádek", a že "tuto práci" nadále musíme provádět my sami, byla tématem diskusního kruhu na mezinárodní konferenci o UFO nazvané "Dialog s Vesmírem", kterou jsme uspořádali ve Frankfurtu nad Mohanem ve dnech 26. až 29. října 1989. Všichni řečníci, mezi nimi i Oscar Magocsi, Sixto Paz-Wells, Fred Steckling, Jean Michel a inkarnovaný mimozemšťan Miko, byli přitom zajedno v tom, že my, pozemští lidé, musíme teprve připravit půdu pro otevřený kontakt, a to s veškerými dostupnými sociálními a ekologickými možnostmi. Citujeme z naší zprávy o konferenci pro Magazín 2000 č. 83 (dosud nevyšlo):

"Existuje sice, jak uvádí Oscar Magocsi, plán, podle něhož po pětiletém 'očistném období' Země v letech 1987 - 1992 a po následujícím 'vytvoření základů pro dobrou společnost' se nejpozději v roce 2012 Země oficiálně připojí ke kosmické konfederaci a od roku 1992/93 bude docházet k prvním otevřeným přistáním. Je však na nás, abychom to umožnili. Milujeme-li naše bližní a věříme na dobro v lidech, probouzíme v sobě Kristovo vědomí a stáváme se duševně zralými pro tento kontakt, vysvětluje Sixto Paz. Ale 'to je náš úkol, nikoliv jejich.' 'Oni jsou zde již dlouho, již navázali styky s vládními představiteli a hodnotáři. My na Zemi však potřebujeme příliš mnoho času na to, abychom se změnili. Musíme se otevřít pro jejich přítomnost', dodává Fred Steckling. 'Pomoz si sám a Bůh ti pomůže', shrnul Miko závěrem. Každý se musí naučit vrátit se k Bohu, a to z vlastní svobodné vůle. Lidstvo se musí samo snažit vést svět k dobrému. První krok: 'Musíte snít o světě, jaký byste si přáli. A pak jej začněte postupně uvádět do života'... Dokud jsme stále ještě zapleteni do primitivních kmenových válek, jak říká jaderný fyzik Stanton Friedman, nejsme ani adekvátním partnerem pro jednání s vyššími civilizacemi, neboť komunikace je možná pouze mezi (přibližně) stejnými stranami. Při všech technologických rozdílech existuje nejmenší shodný jmenovatel v tom, že my všichni jsme děti boží, jak mimozemšťané tak i my, ale my si to musíme nejdříve uvědomit."

9. listopadu 1978 sdělil americký kosmonaut Gordon Cooper (Gemini V) grenadskému velvyslanci v OSN Griffithovi své názory na problematiku UFO. Odpověděl tak na iniciativu prezidenta ostrovní republiky v Karibském moři Grenady, sira Erika Gairyho, který požadoval od Spojených národů zřízení úřadu OSN pro výzkum úkazu UFO a pro přípravu navázání styků s mimozemšťany. Gairyho žádost byla na nátlak USA zamítnuta. V dubnu 1979 svrhli partyzáni podporovaní USA prezidenta Gairyho. Cooper podporoval Gairyho žádost a byl členem zvláštního poradního výboru generálního tajemníka OSN Kurta Waldheima pro otázky UFO. Ve svém dopise, který jsme plně uveřejnili v naší knize "UFO: Důkazy", Cooper uvádí:

"Domnívám se, že mimozemské lodi a jejich posádky, které navštěvují naši planetu, pocházejí z jiných planet, které jsou zřejmě technicky rozvinutější než my zde na Zemi.

Myslím, že potřebujeme koordinovaný program na nejvyšší úrovni, abychom shromažďovali a vyhodnocovali vědecké údaje ze všech částí světa a abychom zjistili, jak nejlépe s těmito návštěvníky navázat styky přátelskou cestou. **Měli bychom jim nejdříve ukázat, že jsme se naučili řešit naše vlastní problémy pokojným způsobem** a nikoliv válkami, dříve než budeme přijati za plně akceptované členy univerzálního společenství. Jejich uznání by pro náš svět otevřelo nevídané možnosti dalšího rozvoje ve všech oblastech..."

Je na nás, abychom vytvořili rámcové podmínky pro umožnění tohoto styku. Krokem v tomto směru je šíření jejich poselství. V Německu slouží tomuto cti od roku 1955 wiesbadenské nakladatelství Ventla manželů Karla a Anny Veitových, v němž vychází nejdůležitější literatura o stycích s mimozemšťany v německém jazyce. Na 13 UFO kongresech v letech 1958 až 1987 představili Veitovi německému publiku řadu lidí, kteří přišli s mimozemšťany do styku, jako Andersen, Schmidt, Stragusa, Mercado, paní Klarerová, Raés, reverend Stranges, Castillo-Rincon, Fry a řada dalších; ve 313 vydáních UFO-Nachrichten vycházely pravidelné zprávy. Stejněmu cípi sloužily naše dosavadní čtyři konference a stejnému cíti slouží i tato kniha.

Zdá se, jako by nás mimozemšťané vždy pozorovali a neustále jemně napomáhali našemu vývoji svými impulsy. Možná, že jsme nyní v jejich očích téměř dospěli a jsme připraveni vstoupit s nimi do skutečného dialogu.

(2)

Strážci

V době před potopou světa, kdy ještě naši planetu zahalovala silná vrstva mraků a chránila ji před škodlivým slunečním zářením, kdy se lidé ještě dožívali věku několika set let, žil prorok Henoch. Henoch byl první, o němž víme, že stál ve službách "Strážců nebes", kteří jej pověřili úkolem varovat lidstvo před hrozící zátopou. On pak zapsal všechno, co jej Strážci nebes naučili, i to, co spatřil, když jej vynesli do nebeských prostor. Jeho kniha obsahovala veškerou moudrost oné doby a jeho potomci ji opatrovali jako poklad. Noe, který byl jeho vnukem, vzal tuto knihu s sebou do archy, a tak se nám zachovala až do našich dnů. Henoch mj. napsal:

"Když mi bylo 365 let, zůstal jsem jednoho dne druhého měsíce doma sám ... Tu se mi zjeví dva velmi velcí muži, které jsem na Zemi nikdy nespapřil. Jejich tvář zářila jako slunce, jejich oči jako planoucí pochodně, z jejich úst sršet oheň, jejich šaty a oděv byly nádherné, jejich paže jako zlatá křídla. Stáli v hlavách mého lůžka a volali mne jménem. Probudil jsem se ze spánku a vstal ze svého lože; potom jsem se před nimi sklonil, maje obličej bledý leknutím. Tu ke mně oba muži promluvili: Buď klidný, Henochu ! Neobávej se! Věčný Pán nás k tobě seslal, máš se dnes s námi odebrat na nebesa. Dej svým synům a své čeledi pokyny, co mají ve tvém domě činit! Ať tě však nikdo nehledá, dokud tě Pán k nim opět nepřivede..."

Potom mne odnesli do nebe. Vstoupil jsem a přiblížil se ke zdi, jež byla vybudována z křišťálových kamenů a obklopena ohnivými jazyky. Začala mi nahánět strach. Vstoupil jsem do ohnivých jazyků a přiblížil jsem se k velikému domu postavenému z křišťálových kamenů. Stěny onoho domu se podobaly podlaze pokryté křišťálovými tabulemi, jeho základy byly z křišťálu. Strop byl jako dráha hvězd a blesků, mezi tím ohniví cherubové a jejich nebe sestávalo z vody. Ohnivé moře obklopovalo jeho stěny a dveře hořely ohněm.

Tu byl pak jiný dům, větší než onen, a všechny jeho dveře byly dokořán. V každém ohledu se vyznačoval nádherou, krásou a velikostí. Jeho podlaha byla z ohně, jeho horní část tvořily blesky a kroužící hvězdy a jeho strop byl planoucí oheň...

A oni mne odvedli a přenesli mne na jiné místo. Viděl jsem místa světla, skladiště blesků a hromu. Viděl jsem ústí všech toků Země a ústí hlubin. Viděl jsem rohový kámen Země a viděl jsem čtyři větry, které nesou Zemi a nebeskou pevnost. Viděl jsem větry nebes, které pohybují a krouží hvězdami. Viděl jsem větry, které nesou oblaka nad Zemí, viděl jsem cesty andělů a viděl jsem na konci Země nebeskou pevnost nad Zemí."

Není nikterak obtížné, zvláště ve srovnání se zprávami uváděnými na následujících stránkách, odhalit zde popis kontaktu s mimozemšťany v biblickém, resp. předbiblickém jazyce.

Dva "nebeští poslové" odvádějí Henocha, uvádějí jej do kosmické lodi, která přistála a je obklopena "plameny" svého za noci svítícího silového pole. Vstupuje do "křišťálového zvonu", je svědkem, jak loď stoupá do nebes, a spatří další loď ("cheruby"). Potom dopravní loď dosáhne obrovské mateřské lodi. Henoch rozeznává její otevřené hangáry a opět vidí svítící silové pole. Ukazují mu Zemi v kosmickém prostoru. Potom jej dovedou k veliteli lodi, "velikému majestátu. Jeho oděv byl zářivější než Slunce a bělejší než padlý sníh." Ten pak promluvil k Henochovi:

"Neobávej se, Henochu, neboť jsi počestný muž a pisatel pravdy. Přístup ke mně a slyš můj hlas..." Velitel předává Henochovi dvě poselství: jedno pro padlé "Strážce nebes", kteří nepřípustným způsobem zasahují do vývoje planety a kteří se spojují s dcerami lidí, a druhé pro samotné lidstvo:

"V oněch dnech sestoupí trest na Zemi od Pána duchů a On otevře všechny nádrže vody, jež jsou tam nahoře v nebi. A ty všechny vody se spojí s vodami na Zemi a velká záplava přijde na všechny, kdo žijí na Zemi, neboť se dověděli tajemství od (padlých) andělů, a všechno násilí Satanovo a všechny jejich sty, i ty nejtajnější, a všechny síly těch, kdo provádějí kouzla a stu čarodějství i stu těch, kdo připravovali pro celou Zemi roztavené obrazy a ukazovali jim, jak se vytváří z prachu Země stříbro a odkud pochází kov... kvůli nesprávnosti jejich soudu, který jsem již nemohl déle ukrývat, a kvůli jejich čarodějnictví mají být zničeni." Jestliže se podíváme na zprávy současníků, kteří se setkali s mimozemšťany, zjistíme, že se rovněž jádro jejich poselství opakuje: Varování lidstvu, že neuvážené použití technologie, pro niž vlastně chybí etická zralost, může vést k jeho záhubě. Tehdy se to ještě interpretovalo jako "boží trest", avšak dnes víme, že každé jednání má svůj účinek a že již není zapotřebí žádného "trestajícího boha"; sami to bereme již do svých rukou.

A zdá se, že neustále "Strážci nebes", "synové a dcery Boží" navazovali styky s poctivými lidmi na Zemi, tj. s těmi, kdo žili dle zákonů stvoření, a varovali je před nebezpečím. Tři muži se zjeví Abrahámovi u dubu v **Mamre** a oznámili mu zničení Sodomy a Gomory. Dva "andělé" vyhledali Lota v Sodomě a zachránili jej i jeho rodinu před záhubou jejich města. Jakub pozoroval "nebeský žebřík", po němž vystupovali a sestupovali "andělé Boží" - do vesmírné lodi, která přistála na Zemi? Mojžíš hovořil k Bohu v "ohnivém oblaku", a ohnivý a oblačný sloup vedl lid Izraele při exodu z Egypta. Přejít přes Rudé moře pod vedením zmíněného ohnivého sloupu lze ve světle dnešních výzkumů UFO velmi snadno vysvětlit: Snové pole vesmírné lodi rozdělilo Rudé moře. V Exodu 13,21 se uvádí, že tento "sloup" se v noci skládal z ohně a ve dne z oblaků, tj. stejně jako UFO svítí v noci v důsledku svého ionizačního efektu.

Obr. 5

Ve 2. Knize králů, 2,11 se dočítáme, jak byl Eliáš odnesen do nebe: "Zatímco spolu šli a hovořili, objevil se ohnivý vůz s ohnivými koňmi a oba rozdělil. Eliáš se vznesl v bouřlivém větru k nebi." Mnoho UFO v noci svítí ohnivě oranžovou barvou a jejich silové pole lze pociťovat jako "vítr". Jonáš se nakonec dostal do břicha "velryby", než dostal úkol varovat obyvatele Ninive před hrozícím trestem Božím, jestliže neskončí své hříšné konání. Na příkladu Ninive můžeme vidět, že proroctví může být celkem užitečné. Lid Ninive poslechl varování, šel do sebe a začal opět žít podle božích zákonů. Trest byl odvolán, k velké lítosti proroka, který se domníval, že pronesl špatnou věštbu. Měli bychom si tento příklad připomenout, když čteme varování našich mimozemských přátel v následujících kapitolách: Oni všichni představují napomenutí. Jde o to, jaké důsledky by naše jednání mohlo mít, jestliže je nezměníme. Jestliže si toto uvědomíme a změníme naše jednání, odstraníme tak danou příčinu a nedojde k účinku, alespoň ne v prorokovaném rozsahu.

Nejlepší popis přistání UFO nalézáme u proroka Ezechiela ve Starém zákoně. V kapitole 1,4 popisuje, jak "přišel bouřlivý vítr ze severu, obrovský oblak a planoucí oheň a jas okolo něj; z jeho útroby to zářilo jako třpytící se stříbrná ruda uprostřed ohně. A ven z něj vystoupilo něco, co se podobalo čtyřem živým bytostem. Jejich vzhled pak byl tento: měly lidskou podobu." Ezechiel popisuje s veškerou dostupnou metaforikou vzhled těchto čtyř cizích návštěvníků a jejich lodě. Kosmická loď byla popisována, jako by se skládala z drahých kamenů, s "koly v kolech", rotujícími obrubami na spodní straně, čtyřma "očima" (okénka). Pod jednou kupolí ("něco, co vypadalo jako safír") poznal Ezechiel "trůn" velitele, "obklopený světelným kruhem" (tj. kupolí. Ten k němu pak promluvil, poučil jej a přenesl ho z Babylonu do Jeruzaléma a nazpět.

"Kdo jsou ti, co přilétají jako oblaka, jako holubi ke svým holubníkům", ptal se Izaiáš (60,8) a chtěl tím snad popsat to, jak UFO létají ke svým mateřským lodím.

Zmínky o mimozemských kontaktech v minulosti samozřejmě nacházíme nejen v bibli, ale i v písemných tradicích a posvátných knihách všech národů. "Synové Boží", kteří létají ve svých "létajících palácích" (Vimanas) a čas od času přistávají, aby některého pozemského člověka zasvětili do božích tajemství, jsou pevným motivem v indických Puranas. Gilgameš, hrdina nejstaršího eposu lidstva z Mezopotámie, se setkal se "syny nebes" a Enkidu ze Sumeru byl jimi vynesena na oběžnou dráhu kolem Země. Vládci Číny a Japonska odvozovali svůj původ od "synů nebes". Zajímavý náznak nalezneme v deníku belgického jezuita Alberta d'Orville, který v 17. století jako jeden z prvních Evropanů navštívil legendami opředený Tibet. Tento kněz ve svém deníku popisuje, jak spatřil UFO v listopadu roku 1661: "Věc, která měla tvar dvojitého čínské klobouku, za tichého otáčení létala, jako by byla nesena neviditelnými křídly větru." Když se zeptal blízko stojícího lamy, co to je za podivné kouzlo, lama mu odpověděl: "Můj synu, to, co jsi viděl, nebyly žádné čáry. Bytosti z jiných světů již po staletí putují po mořích prostoru a přinesli prvním lidem, kteří osídlili Zemi, duchovní osvícení. Odsuzovali veškeré násilí a naučili lidi, aby se navzájem milovali, i když tato poučení byla jako semeno vyseté na kameni, které nemůže vzklíčit. Tyto bytosti, které mají světlou kůži jako ty, můj synu, vítáme vždy přátelsky a ony často přistávají v blízkosti našich klášterů, když nás učí a odhalují věci, které upadly v zapomenutí během staletí kataklyzmat, jež změnila tvář Země."

Starý Tibet není jedinou kulturou, která udržovala až do našich dnů stálé styky s mimozemskými návštěvníky; totéž lze říci i o Indiánech v Severní, Střední a Jižní Americe. Popul Vuh, posvátná kniha yukatánských Mayů, se zmiňuje o "bílých mužích, kteří přišli z hvězd". "Kniha Chilama Balama", nejvyššího kněze Kuzumelu, je ještě přesnější, když hovoří o "bytostech, které na létajících lodích sestoupili z nebes... bílí bohové, kteří létají na kruzích a dosahují hvězd". Celá Amerika "rudokožců" je plná podobných příběhů. U Haidů, kteří sídlí na ostrovech Královny Charlotty v Britské Kolumbii v Kanadě je stále živá vzpomínka na

"velké mudrce", kteří "přiletěli z hvězd na ohnivých talířích". Americký etnolog dr. George Hunt Williamson se dověděl od Indiánů, že "se zde před příchodem Evropanů pohybovaly kruhové tiché letouny, které uměly přistávat na vodě. Po příchodu bělochů tito letci zmizeli, avšak slíbili, že se vrátí". Na severu Mexika se vyskytuje legenda, že dlouho před příchodem Španělů sem "přišel z hvězd" přátelský kmen a Indiány často navštěvoval. "Mnohé z toho, co vyprávěli hvězdní přátelé o své vlasti, nemohli naši praotcové pochopit", uvedl jeden starý Indián. "Přišli z nebe ve vozech podobných plochým kruhovým drahokamům." Dnes vyprávějí mexičtí Indiáni, jak jsem se dověděl od svého mexického přítele, mluvčího Aztéků Xokonoštletla, o podzemních tunelech pod jejich zemí, které mají sedm vchodů, z nichž jeden je v hlavním městě Mexiku. Jak uvádí Xokonoštletl, vycházejí z těchto chodeb často zvláštní velcí muži s dlouhými světlými vlasy, kteří jsou buď atlantského, nebo - jak se domnívá jeho přítel a průvodce Nanacatzin - mimozemského původu. Fred Steckling mi vyprávěl, že jednou projížděl vysoko v horách mexické Sierry a jeden pastýř se ho tam s překvapením tázal, proč sem přišel zdola. Normálně "bílí muži" totiž přece vždy přicházejí shora... Jak uvádí Pallmann v 5. kapitole, jsou některé indiánské kmeny v tropických pralesích Amazonky dodnes ve styku s mimozemšťany.

Indiáni kmene Hopi, jejichž rezervace se nachází ve čtyřech státech Utah, Colorado, Arizona a Nové Mexiko, mají patrně nejživější tradici styků s mimozemšťany, které trvají dodnes. "Jsou to síly, které patří k naší Zemi, k našemu planetárnímu systému a které nás neustále pozorují. Tak tomu bylo vždy", sdělil náčelník Hopiů Thomas Banyacya rakouskému bojovníku za lidská práva Alexandru Buschenreiterovi. "Možná, že zasahují, když zde dojde ke ztrátě rovnováhy." Kachinové jsou duchovní bytosti, které chrání a doprovázejí Indiány kmene Hopi. Ti je uctívají o výročních slavnostech, při kterých tanečníci nosí jejich masky. Pro děti také existují "kachinové panenky", aby se seznamovaly s charakteristikami těchto "dobrých duchů". Avšak ne všichni Kachinové jsou pouhými duchovními bytostmi nebo přírodními duchy, prohlásil Bílý medvěd z kmene Hopi. Někteří jsou také "mimozemskými, tělesnými bytostmi, pocházejícími z jiného planetárního systému, který bude odhalen teprve v sedmém nebi (tj. v sedmém věku v současné době jsme na přechodu z pátého do šestého věku- pozn. autora). Pak se dozvíme také o 'svazku dvanácti planet' (viz Edvinův příběh v 5. kapitole, pozn. autora). Samozřejmě používají takzvané 'létající talíře', tj. kosmické lodě, a činí tak i dnes." Již na "velkém putování" do své dnešní vlasti byli Hopiové vedeni "velkou hvězdou", která zářila nad jejich hlavami. Mluvčí Hopiů Carolyn Tawangyawmaová vyprávěla Buschenreiterovi o skalní rytině na druhé plošině u Mushongnovi, která je podle Carolyn prastarým symbolickým znázorněním "létajícího talíře". Jedná se o šíp, na němž spočívá kupolovitý předmět. Šíp symbolicky vyjadřuje pohyb ve vesmíru. Na kupoli sedí hopijská dívka ztělesňující čistotu. Carolyn říká: "Ti z Hopiů, kteří přežijí den očisty, odcestují na jiné planety." Carolyn Tawangyawmaová potvrdila, že takové vesmírné lodi jsou pozorovány v zemi Hopiů i dnes a že někteří Hopiové jsou s nimi ve styku. Hopi Titus Quomayumtewa údajně spatřil Kachinu; kteří řídil vesmírnou loď. Rovněž Buschenreiter pozoroval jedni z "tančících hvězd" nad rezervací Hopiů, objekt, z něhož "vychází energie a navazuje s námi kontakt" a jenž rychle mění své barvy. O dvě hodiny později uviděl Buschenreiter a jeho přátelé, jak se na východě objevila malá světla a přibližovala se k nim po esovité dráze. Později ale zmizela. Potom se vynořilo malé světlo na jihu, v blízkosti budovy kmenové rady v Novém Oraibi. "Klouže směrem dolů a rychle se pohybuje sem a tam, jako by se pokoušelo přistát. Pak mírně zesílí, přibližuje se a stane se z něj velké, mocné, studeně bílé světlo, jako křišťál, který láme světlo a odráží je do všech stran, se strukturou podobnou sněhové vločce. Kolem dokola je veliký světelný kruh. Cítíme intenzívně jeho energetické vyzařování, stejně jako předtím, a tají se nám dech, protože je tak blízko a tak nepopsatelně velké."

Obr. 6

Vlevo: Symbolické hopijské znázornění „létajícího talíře“, nakreslené podle prastaré rytiny.

Vpravo: Moderní kresba jednoho člena kmene Hopi, který pozoroval UFO nad rezervací.

"Ve dnech před Velkou očistou budou na nebi vidět podivná světla, která pozorují lidi kmene Hopi a vidí, zda stále dodržují zákon Velkého ducha", praví se v jednom ze slavných hopijských prorocství. "Tato světla podají zprávu Velkému bílému bratrovi na východě a řeknou mu, kdy bude čas se vrátit. A pak se Opravdový bitý bratr vrátí, zastaví všechno, co se pohybuje, a člověk nebude schopen se po zemi pohybovat. Zbraně budou zbytečné. Přátelský lid sestoupí z nebe do země Hopiů."

Alespoň pro Bílého medvěda je jisté, že Kachinové zachrání lid kmene Hopi před "Velkou očistou" na konci našeho, tj. pátého věku, stejně jako to již učinili několikrát, neboť Hopiové jsou poctivý a mírumilovný lid, který žije v souladu se zákony Velkého ducha, Stvořitele. A Thomas Banyacya dodal: "Jejich objevení závisí na srdci lidí, na tom, co činí, jak jednají a zda příliš mnoho ničí - pak bude příroda reagovat stejně tak..."

(3)

Washington D.C., 1952: Předehra

Sedm let po vstupu lidstva do atomového věku a pět let po svém prvním, hromadném objevení, především nad západní a jihozápadní částí Spojených států, se staly v roce 1952 "létaující talíře" nevídaným tématem pro titulky novin. Rok 1952 vstoupí do dějin našich meziplanetárních vztahů jako "rok, v němž došlo k navázání styků". K některým setkáním s jednotlivci samozřejmě docházelo již mnohem dříve, ale teprve v roce 1952 bylo dopřáno těm, kteří vešli do styku s mimozemšťany, aby veřejně vystoupili, především dvěma odvážným mužům: Georgovi Adamskému a Georgovi van Tasselovi. První z nich se v listopadu 1952 setkal s mimozemšťanem v přítomnosti šesti svědků. Druhý z nich přijal 18. července 1952 zprávu "velitele vesmírné flotily Aštara", která obsahovala jasné varování před pokračováním pokusů s atomovými bombami a před použitím vodíkové bomby. Van Tassel byl pověřen úkolem neprodleně předat toto poselství prezidentovi Spojených států Harry S. Trumanovi.

Téměř jako důkaz své převahy, ale také svých naprosto mírových úmyslů - nenechali se vyprovokovat ani od velmi drzých pozemských stíhačů - objevili se příští noci nad hlavním městem nejmnocnějšího státu západního světa.

Bylo to jedné příjemné vlahé letní noci ze soboty 19. července 1952 na neděli, kolem 23 hodiny 40 minut východního standardního času. Washington opět trpěl jedním ze svých proslulých letních veder, a tak pracovníci letecké kontroly národního letiště vychutnávali mírné ochlazení v dlouhé místnosti bez oken, která byla jejich pracovištěm. V polotmě svítily obrazovky radarů. Obvykle byl touto dobou letecký provoz spíše slabý, a proto se také osmičlenná noční směna připravila na nepřilš náročnou osmihodinovou službu. Důvod k nedbalosti však přesto žádný nebyl. Jejich práce od nich vyžadovala přesnost, protože každá chyba mohla stát stovky lidí život. Naváděči museli rychle a přesně vypočítávat letové trasy a jednotlivé "bublinky" (tzv. blipy) na obrazovce radaru přesně identifikovat. Omyly v této práci byly nemyslitelné.

U obrazovky hlavního radaru seděl této noci naváděč Edward Nugent. Jeho rutinní činnost byla náhle přerušena, když se mu na obrazovce objevilo sedm ostrých "bublin". Sledoval obraz na radaru, když obrazovka ukázala novou polohu objektů. Nugent byl zmaten: Bez ohledu na to, že těchto sedm objektů vlastně vůbec nemělo být tam, kde se nyní nacházelo, musely mít tyto objekty neuvěřitelnou rychlost, protože na novém obraze radikálně změnil

svoji polohu. Věc však byla příliš vážná, než aby se nad ní jen podívoval. Proto Nugent nechal zavolat vedoucího letecké kontroly Harryho G. Barnes. Barnes rovněž spatřil oněch sedm bodů, které byly nerovnoměrně rozloženy a zářily v jednom rohu obrazovky. To by znamenalo, že se nacházejí 25 km jihozápadně od Washingtonu D.C. a nezadržitelně letí směrem na hlavní město. Barnes pochopil závažnost situace. Pět minut sledoval, jak tyto objekty manévrují asi dvoustakilometrovou rychlostí, aniž by zřejmě sledovaly určitý plánovaný kurs, ale neustále se přibližují. Požádal o radu dva další zkušené radarové operátory, Jima Copelanda a Jima Ritchieho, ale ani oni si nevěděli rady. Požádal technika, aby prověřil, zda nedošlo na radaru k závadě, avšak opět bez výsledku. Nakonec zavolał věž. Rovněž pracovníci na věži zjistili tuto skupinu a byli stejně bezradní. Pozemní personál hlásil spatření "blýskavých oranžově zbarvených světél". Potom si Jim Ritchie povšiml na obrazovce radaru, jak se jeden z objektů zavěsil za letadlo společnosti Capitol Airlines, které právě odstartovalo.

Zapnul svůj mikrofon a zeptal se kapitána, starého pilota jménem Casey Pierman, zda nepozoruje ve své blízkosti něco neobvyklého. O několik sekund později hlásil Pierman "zářící světlo" zcela v blízkosti svého stroje, které se právě v tento okamžik bleskurychle vzneslo do výše. Obsluha radaru sledovala i tento manévr na obrazovce. Po několika minutách sdělil kapitán Pierman rádiem stanici pozemní kontroly, že nyní vidí šest "zářících světél". To potvrzovalo zjištění radaru. Pilot jiného letadla, které přilétalo, hlásil světlo blízko své levé nosné plochy, což bylo rovněž potvrzeno personálem radaru. Pak přišlo pro Barnes a jeho spolupracovníky další překvapení. Jedna stopa "bublíny" se zatočila o 60 stupňů, a to byl manévr, jaký žádné letadlo nemohlo provést. Další "blip" uskutečnil plnou otáčku během pěti sekund v rychlosti 150 km/h. Vzrušení radarových techniků vzrostlo, když se ohlásil pozorovatel Joe Zacko z věže. Zacko sledoval tyto objekty na armádním radaru, který byl konstruován pro objekty s mimořádně vysokými rychlostmi. Zjistil přitom objekt, který během jedné sekundy překonal tříkilometrovou vzdálenost nad Andrews Field ve směru Riverdale. Zacko z toho vypočítal rychlost 10 800 km/h! Ve stejné době se tyto objekty objevily také na obrazovce radaru letiště Andrews. Barnes se rozhodl uvědomit vojenské letectvo, které slíbilo, že vyšle co nejdříve do této oblasti stíhačky. Ty však byly již před několika hodinami poslány do oblasti New Yorku, kde krátce předtím došlo k poplachu kvůli UFO.

Naštěstí v době, kdy se většina obyvatel Washingtonu D.C. probouzela, již talíře zmizely. Přesto se brzy rozšířila určitá hysterie, když tato skutečnost vešla ve známost. Rozhlasový inženýr F W. Chambers ze stanice WRC zpozoroval oně noci pět obrovských kotoučů, které kroužily ve volné formaci nad městem. Zatímco je překvapeně sledoval, sklopily se nahoru a vyrazily příkře k nebi - vyprávěl Chambers zajímavě na své stanici. V pondělí se "demonstrace duchů nad Washingtonem D.C." (LIFE) dostala do titulků novin po celé zemi. Vojenské letectvo vyslalo svého experta na UFO kapitána E. Ruppelta do hlavního města a jeho šetření vedlo k závěru, že muselo jít o neznámé létající objekty, které této noci přeletěly nad městem. "Létající talíře" se alespoň v Americe dostaly do středu hlavního dění.

Namísto toho, aby využil této příležitosti, vyhlásil americký prezident Harry S. Truman a náčelník generálního štábu Omar N. Bradley 24. června 1952 oficiálně válku UFO: "Na pokyn prezidenta vydává ministerstvo obrany rozkaz sestřelit UFO, které se po vyzvání bude zdráhat přistát." Novináři měli sotva čas diskutovat o tomto podivném rozkaze, když došlo k další demonstraci UFO nad Washingtonem D.C. "Oni" se zřejmě nenechali zastrašit Trumanovým rozkazem ke střelbě.

V sobotu 26. července, asi kolem 21 hodin, zjistila obsluha radaru na národním letišti opět "blipy" na svých obrazovkách. Opět to bylo šest objektů, které se pohybovaly směrem na jih. A opět byl zavolał Barnes. Kontrolní věž letiště Andrews po zavolání potvrdila tato pozorování. Během následujících dvou hodin byly podány četné zprávy, některé od vlastního

personálu, další od pilotů přistávajících nebo startujících letadel. Letadlo United Airlines na letu 640 hlásilo: "Pozorujeme slabá světla." Odpověď věže: "Tři blipy se k vám blíží." "Ano, teď se přibližují. Teď je vidíme zcela blízko před sebou - jsou opravdu nádherné." Ve stejném okamžiku hlásili letečtí naváděči ze základny Andrews, že spatřili tři neznámá světla pohybující se po obloze v blízkosti dopravního letadla. Barnes okamžitě informoval vojenské letectvo, a tentokrát to netrvalo ani dvě minuty a dva tryskové stíhací letouny F-94 již kroužily nad hlavním městem. Když obrazovka radaru zjistila UFO v jejich blízkosti, hlásil jeden z pilotů pozemní stanici, že vidí čtyři světelné objekty. Jakmile se však pokusil o jejich pronásledování, byl létajícími tělesy vymanévrován. "Připadalo mi, jakoby odposlouchávali naše radiové zprávy," prohlásil Barnes později. "Kdykoliv jsem dal letcům pokyny, vyrazily blipy v opačném směru." Nakonec zmizely neuvěřitelnou rychlostí na noční obloze. O několik minut později byla spatřena "rotující světla, která pulsovala v měnících se barvách" nad vojenskou leteckou základnou Langley u Newportu ve státě Virginia, tj. ve směru, v němž UFO zmizela. Potom tento přízrak zmizel.

Příští pondělí patřily opět všechny titulky UFO. Jeden z obou vojenských pilotů, poručík William Patterson, vyličil v neděli ráno na tiskové konferenci to, co zažil: "Ve výšce 300 metrů jsem měl první vizuální kontakt s těmito objekty. Uviděl jsem několik jasných světél. Ačkoliv jsem letěl maximální rychlostí, nemohl jsem je dostihnout. Od radarových kontrolorů jsme dostávali letové pokyny, a tak jsem byl naveden na jiný objekt ve své blízkosti. Byl vzdálen asi 15 kilometrů. Po dvou kilometrech jsem ale vizuální kontakt ztratil."

"Žádná zpráva v dějinách UFO nevyvolala více pozornosti než jejich objevení nad Washingtonem", napsal později kapitán Ruppelt ve své knize "Zpráva o neidentifikovatelných létajících objektech". K tomu přišly ještě stovky protestních telegramů ze všech koutů země týkajících se Trumanova rozkazu. Nejprominentnějším odesilatelem byl Albert Einstein. Situace byla blízko veřejné panice, a jak generál Samford, vedoucí vzdušného technického centra zpravodajské služby (AIRC) vojenského letectva USA, uvedl 29. července na tiskové konferenci v Pentagonu, musel dlouho přemýšlet o tom, co řekne. "Generál Samford seděl za svým širokým psacím stolem z ořechového dřeva v místnosti 3A138 a bojoval se svým svědomím", píše Ruppelt. "Má říci veřejnosti pravdu? Ne, Američané by propadli panice. Jedinou možností bylo UFO banalizovat."

Tisková konference byla největší od konce druhé světové války. Generál Samford se pokusil vysvětlit stovkám reportérů, že UFO nad Washingtonem nebylo nic jiného než poruchy radaru vyvolané tepelnou inverzí. Vizuální pozorování byta přitom ignorována stejně jako okolnost, že inverze v obou těchto nocích nepřekročila určitý stupeň a byla příliš nízká na to, aby vyvolala poruchy radarů.

Samfordovo prohlášení bylo v příkrém protikladu s tvrzeními radarových expertů. "Mohu s jistotou říci, že prováděli kruhové pohyby", prohlásil náčelník letové kontroly Barnes, "jaké by žádné nám známé letadlo nemohlo provést. Podle mého názoru nemůže tyto body na našem radaru vysvětlit žádný přirozený jev." Blipy (tj. signály na radaru, pozn.př.) pocházely jednoznačně od pevných těles, nebyly rozmazané, jak to známe u meteorologických jevů. Velikost jednotlivých UFO odhadovali radaroví kontrolori podle "bublin" na dobrých 35 až 70 metrů. "Tito lidé, dobří radaroví technici, obsluhují denně svůj radar, aby umožnili tisícům lidí bezpečné přistání a start na washingtonském letišti, a při své odpovědnosti by měli být schopni rozeznat skutečný cíl od meteorologických bodů", uvedl kapitán Ruppelt. "Proto jsme zařadili pozorování z národního letiště mezi 'neznámé' objekty."

Stejně jako kapitán Ruppelt nesouhlasili ani další příslušníci vojenského letectva s oficiálním stanoviskem generála Samforda. "Jedna skupina byla toho názoru, že nyní máme dostatek důkazů na podporu takového oficiálního prohlášení, které by uvádělo, že UFO jsou reálná a že přesněji řečeno nepocházejí z této Země", píše Ruppelt ve své knize. Vyšší důstojníci vojenského letectva se domnívali, že je třeba uvolnit některé spolehlivé zprávy a seznámit

tak veřejnost se skutečnostmi. Nikdo totiž nevěděl po washingtonské demonstraci, co bude příštím krokem v operačním plánu UFO, a "jistota je jistota". Do Pentagonu byl pozván major námořní pěchoty v záloze a badatel v oblasti UFO Donald E. Keyhoe a byly mu předány některé zprávy z vojenských zdrojů. V jednom dopise adresovaném Keyhoeovu nakladateli Henry Holt & Co, potvrdil mluvčí vojenského letectva Albert M. Chop: "Jestliže se jedná o řízené letové manévry, o nichž hovořili mnozí kompetentní pozorovatelé, pak jediným možným vysvětlením je jejich meziplanetární původ." (Viz rovněž: Hesemann, UFOs: Die Beweise, Mnichov (nakladatelství Hesemann) 1989).

Počet pozorování tohoto druhu vytrvale vzrůstal a zdálo se, jakoby invaze UFO nebrala konce. Pouze v červenci bylo vojenskému letectvu oficiálně hlášeno 250 pozorování. Projekt výzkumu UFO vojenského letectva, nazvaný Blue Book, obsahoval již přes 2 000 zpráv o pozorování, z nichž 25 % bylo zařazeno mezi "neznámé". Tím ovšem dostal celý fenomén dimenzi, která se stala zajímavou i pro další služebny. Již v srpnu se do oficiálního výzkumu v Americe zapojila všemocná a pověstná tajná služba CIA (Ústřední zpravodajská služba), aby "prověřila, zda problém tzv. 'neidentifikovatelných létajících objektů', resp. 'létajících talířů', neohrožuje národní bezpečnost a aby byla v souvislosti s touto otázkou provedena přiměřená zkoumání a dodatečné výzkumy." Řada dokumentů CIA z tohoto období byla v roce 1977 uvolněna americkým prezidentem Jimmy Carterem. Protože jsme je již uveřejnili v naší knize "**UFO: Důkazy**", postačí na tomto místě uvést pouze některé části.

Obr. 7

Flotila UFO nad Kapitolem ve Washingtonu – nepřehlédnutelná demonstrace

11. září 1952 oznámil maršál Chadwell, zástupce ředitele vědeckého oddělení CIA, řediteli Ústřední zpravodajské služby, že "byl vytvořen celosvětový systém hlášení a všechny významné letecké základny dostaly rozkaz zachytit jakékoliv neidentifikovatelné létající objekty. (...) 'Létající talíře' s sebou přinášejí dva nebezpečné momenty. Prvním z nich je psychologický účinek na masy lidí, druhým pak je zranitelnost vzdušného prostoru Spojených států. (...) Z praktického hlediska doporučujeme ... vypracovat celonárodní politiku o tom, co může být veřejnosti sděleno o tomto jevu. Na základě našich výzkumných programů měla CIA vypracovat politiku veřejné informace a doporučit ji Radě národní bezpečnosti, která by snížila riziko paniky na minimum."

To znamenalo, slovy majora Keyhoea, "promyšlenou a bezohlednou cenzuru, aby se vymýtila víra veřejnosti v UFO. Za tímto účelem uspořádala CIA v Pentagonu setkání zástupců vojenského letectva a vědců k provedení tajné analýzy důkazového materiálu o UFO... Vědci vyhledaní CIA však byli známými skeptiky. Většina z nich nevěděla nic o UFO a považovala toto téma za nesmysl. Protože byla CIA vybavena všemi pravomocemi, mohla zadržet důkazní materiál nebo jej upravit tak, jak se jí zlíbilo. Vedení CIA nemělo o úspěchu takové věci žádné pochybnosti."

Toto setkání se uskutečnilo od 14. do 18. ledna 1953 pod vedením dr. H. P. Robertsona z Kalifornské univerzity, podle nějž byl rovněž nazván tzv. "Robertsonův panel". Čas byl také dobře vybrán. Začátkem listopadu byl zvolen nový, republikánský prezident, generál Dwight D. Eisenhower. Koncem ledna měl Eisenhower složit přísahu. Do té doby bylo zapotřebí navrhnout prezidentovi novou, úspěšnou politiku. Již 18. listopadu 1952 uvedl ředitel CIA, admirál Roscoe Hillenkoetter, v úvodním dokumentu pro nově zvoleného prezidenta na téma UFO: "Implikace pro národní bezpečnost jsou dány především tím, že motivy a konečné záměry těchto návštěvníků jsou zcela neznámé. K tomu přistupuje nápadné zvýšení průzkumných letů těchto lodí v době od května do podzimu tohoto roku, které vedly k vážné obavě, že nové kroky budou následovat. Z těchto důvodů, ale také z evidentních mezinárodních a technologických příčin a naléhavé nutnosti zabránit za každou cenu panice,

je vyšetřovací komise Majestic 12 svorně toho názoru, že je třeba pokračovat v nejpřísnějších bezpečnostních opatřeních bez přerušení i za nové administrativy."

Tzv. Robertsonova panelu se zúčastnilo pět vědců a pět agentů CIA. Poslední den schválil výbor "Výchovný program" pro veřejnost, který má "za účasti všech příslušných vládních míst sledovat dva hlavní cíle: osvětu a banalizaci. Cílem banalizace je snížení veřejného zájmu o 'létající talíře' a bylo by možno jej dosáhnout prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků, jako je televize, film a tisk. Podkladem pro to mají být skutečné případy, které sice vyvolaly zmatek, avšak později byly vysvětleny. Podobně jako u kouzelnických kousků je jen malý zájem tam, kde 'záhada' již byla vysvětlena. (...) Úřady národní bezpečnosti měly okamžitě podniknout všechny potřebné kroky k tomu, aby zbavily neidentifikovatelné létající objekty zvláštního statutu, aureoly tajemna, kterou si vydobýly."

"Dostali jsme pokyn spolupracovat na celonárodní dezinformační kampani", prohlásil v této souvislosti tiskový mluvčí vojenského letectva Albert M. Chop, "uveřejňovat články v tisku a poskytovat interview, kde bychom zesměšlili zprávy o UFO." Kapitán Ruppelt doplnil: „Ale to ještě nebylo to nejhorší. Dostali jsme rozkaz držet pozorování pokud možno v tajnosti a v případě, kdy některá zpráva již pronikne na veřejnost, ji dementovat. V každém případě jsme měli učinit vše, abychom ji co nejrychleji sprovodili ze světa. Kdyby nás nenapadlo žádné vyhovující vysvětlení, měli jsme prostě svědky zesměšnit." V následujících měsících odešli Chop i Ruppelt z vojenského letectva do zálohy.

Politika CIA zaměřená na banalizování, resp. zesměšňování, byla až příliš úspěšná. Jak úspěšná ve skutečnosti byla, ukazuje nám otevřený dopis iniciativy "Spravedlnost pro vojenský personál" J.M.P ze 4. září 1987, adresovaný tehdejšímu prezidentu Spojených států Ronaldu Reaganovi: "Celonárodní kampaň banalizující UFO, kterou nařídila CIA v roce 1953, přinesla dezinformační knihy a infiltrovala tisk stovkami článků s cílem vytvořit kolem tématu UFO atmosféru směšnosti pomocí falešných 'kontaktů s UFO' a zjevných 'podvodů s UFO'. Tato kampaň, která nadále trvá, infiltrovala přední civilní týmy zkoumající UFO agenty CIA, kteří je měli záměrnou manipulací zesměšnit nebo směřovat jejich úsilí k 'jiným vysvětlením'. Tato politika ututlávání byla úspěšnější, než kdy sama CIA očekávala, díky brilantní manipulaci tisku pomocí zesměšňovací strategie. Etablovaný tisk ze strachu, aby se nezesměšnil, ukázal se snadno přístupný 'oficiálním stanoviskům'."

Chcete-li poznat, jak nadále úspěšně funguje tato politika zesměšňování UFO, stačí, když si letmo přečtete příští noviny, nebo když si počkáte na kritiku této knihy. Naposledy jsme to prožili na vlastní kůži v podobě ignorantních a zavádějících zpráv v tisku o frankfurtské konferenci o UFO v říjnu 1990. Není však divu, když vyhlášeným cítem této politiky bylo tvrzení, že si žádný seriózní vědec nemůže dovolit zabývat se tématem UFO - jinak bude prostě zesměšněn.

Když se Fred Steckling jednou zeptal jednoho vládního úředníka USA na důvody pro tuto masivní politiku zatajování, dostalo se mu lakonické odpovědi: "Jsou to politické, náboženské a hospodářské důvody". Major NATO Hans C. Petersen analyzoval tyto důvody podrobněji:

- 1) **Měnový systém** by se zhroutil, což by nepřipustila žádná mocenská skupina světa.
- 2) **Všechna náboženství** by se musela změnit, protože pravda je mnohem jednodušší, než nás církve učily. To znamená, že by církve a náboženští vůdcové ztratili svou moc a svůj vliv na lidi. To si žádná církev nepřeje.
- 3) **Zásobování energií** by se změnilo, neboť bychom poznali zdroj energie, která neznečišťuje naše životní prostředí. Zároveň by mezinárodní naftařské koncerny, atomové

lobby atd. ztratily své odběratele a tím i svoji moc. Jestliže si uvědomíme, jak daleko jde vliv těchto koncernů, pochopíme velikost této protistrany.

4) Samozřejmě samotní **naši politikové** - lidé na Zemi by poznali, že jsou součástí lidstva a že národní hranice jako relikty překonané minulosti již nemají žádný význam. Kdo bude ještě věřit našim politickým vůdcům, když se zjistí, že nás po desetiletí obelhávali, aby si udrželi svoji moc?

Nejhezčí a nejvýstižnější formulaci jako odpověď na otázku, proč stále pokračuje tato politika utajování, nám dal Mathias Bröckers z berlínského deníku TAZ ve své zprávě o frankfurtské konferenci na téma UFO: **“...dnes stejně jako tehdy nemají vlády světa již z důvodů sebezáchovy žádný zájem připustit přítomnost technologicky a duchovně nadřazené kosmické autority. Kdo by ještě poslouchal takového pozemského červa, jako je Helmut Kohl, kdo by poslouchal naše nositele Nobelovy ceny a všemocné experty, kdyby náhle v televizi vystoupil malý nebešťan a vyprávěl podrobně o zákonech, pravidlech a historii kosmu ?** Naprosto nikdo, a proto musí UFO i v budoucnu zůstat tématem na úrovni Lochnesské nestvůry. Existence mimozemšťanů je totiž podvratná a radikální a boří všechna ‘nesporná fakta’, která přinesly dva tisíce let vědy a evolučního výzkumu. A kdopak by se chtěl jako takzvané vrcholné stvoření smířit s tím, že nadpřirozené možná vůbec není nic nadpřirozeného, ale že my zde na Zemi jsme prostě a dojemně podpřirození.”

(4)

I. kapitola: USA, 1950-1953

PRVNÍ KONTAKT: PRŮKOPNÍCI

Obr. 8

Desert Center, Kalifornie, 20.11.1952: Kosmická loď po přistání opět stoupá mezi kopci.

(5)

20. listopad 1952: George Adamski - první kontakt

24. listopadu 1952 vyšel ve Phoenix Gazette, místním listu města Phoenix ve státě Arizona, překvapivý článek o prvním setkání obyvatel dvou světů. Dr. George Hunt Williamson, uznávaný etnolog a kulturní antropolog z Univerzity státu Arizona, popisoval v tomto příspěvku, jak se stal svědkem toho, když Kalifornan George Adamski komunikoval v poušti s mimozemšťanem, jehož kosmická loď přistála nedaleko. Na první pohled přitom šlo o jedno z mnoha "blízkých setkání třetího druhu", jak je od té doby vylíčily tisíce lidí ze všech částí světa. Bylo to však první setkání tohoto druhu, které pak uvolnilo lavinu. Jeden korespondent zaslal tento článek britskému spisovateli Desmondu Lesliemu, který právě dokončil knihu o návštěvách UFO v minulosti. Jak napsal Adamski, Leslie byl ihned tímto příběhem velmi zaujat, a požádal o bližší informace. Dopis vedle odpovědi obsahoval také hrst fotografií, které Adamski pořídil již v předcházejících letech, se svolením, aby byly bez nároku na UFO: KONTAKTY

odměnu použity v knize. Později mu Adamski ještě zaslal zprávu o svém prvním kontaktu, se skromnou prosbou, zda by ji Leslie nemohl někde v Anglii uveřejnit. Leslie navrhl její uveřejnění ve své knize. Výsledkem byla kniha "Létající talíře přistály" (Flying Saucers Have Landed) od Leslieho a Adamského, která se stala světovým hitem a vyšla v milionových nákladech. George Adamski se tak stal prvním člověkem, který otevřeně informoval o svém setkání s návštěvníky z jiného světa a který se samozřejmě tím dostal do křížové palby nejostřejších útoků zaujatých kritiků. Tyto útoky se ještě zостřily, když v roce 1955 vydal další knihu obsahující ještě neuvěřitelnější tvrzení "Uvnitř vesmírných lodí" (Inside the Spaceships), kde tvrdil, že na palubě mimozemských kosmických lodí cestoval do kosmického prostoru v okolí Země. V této souvislosti je třeba poznamenat, že se u většiny útoků proti "vesmířanovi" jednalo o prosté pomluvy a křivá obvinění bez reálných podkladů, která nestojí za to, abychom se jimi na tomto místě zabývali. Avšak kdo byl ve skutečnosti George Adamski ?

Adamski se narodil 17. dubna 1891 v Polsku. Rok po jeho narození jeho otec emigroval do Spojených států a o další rok později, když si našel práci a byt v Dunkirku ve státě New York, přijela za ním i jeho manželka a dvouletý syn. Během cesty se stalo něco neobvyklého. Jeden muž, kterého rodina nikdy předtím neviděla, se ujal obou emigrantů, ukázal malému Georgeovi loď a hovořil dlouho s jeho matkou. O několik let později navštívil tento muž rodinu a navrhl poslat George na zvláštní školu do Tibetu. Rodina Adamských byla chudá, jen stěží sehnala dost peněz na to, aby jejich syn mohl navštěvovat jednu newyorskou školu. Proto velmi uvítali tuto nabídku, která nebyla spojena s žádnými výdaji. Tři léta strávená v Tibetu uvedla poprvé George Adamského do hluboké filozofie, která pak určovala jeho další život. V roce 1913 byl povolán do armády a v roce 1919 s uznáním propuštěn a o vánocích 1917 se oženil s Mary A. Shimberskou. Potom jezdil křížem krážem po Spojených státech, pracoval v různých zaměstnáních a snažil se dovědět se více o svých bližních a o jejich problémech. V roce 1930 se usadil v Laguna Beach ve státě Kalifornie a rozhodl se nadále věnovat výhradně studiu filozofie. Vytvořil skupinu, kterou nazval "The Royal Order on Tibet" (Královský tibetský řád), vystupoval s přednáškami po celé jižní Kalifornii a hovořil v rozhlasových stanicích KFOX v Long Beach a KMPC v Los Angeles.

Obr. 9

George Adamski (1891 – 1965)

V roce 1944 se s některými přáteli přestěhoval do Palomar Gardens v Kalifornii, na svahy Mount Palomaru do bezprostřední blízkosti proslulé observatoře. Živobytí si skupina zajistila pomocí výletní kavárny, kterou vedla Alice K. Wellsová a kterou Adamski často navštěvoval a kde také často hovořil. Skutečnost, že ve špičkových hodinách občas v kavárně také vypomáhal, přinesla později Adamskému pověst, že je povoláním "opékač hamburgerů", což je příklad toho, jak jeho protivníci argumentovali. Když mu jeho přátelé darovali malý teleskop, věnoval velkou část svého volného času astronomii. Již v Tibetu se dověděl, že vesmír je obydlen, a v řadě přednášek se pak touto otázkou zabýval. Avšak na myšlenku, že by tito cizinci z jiných planet také mohli navštívit Zemi, tenkrát Adamski ještě nepřišel, neboť obrovské vzdálenosti v kosmu mu připadaly nepřekonatelné.

Obr. 10

9. října 1946 pozoroval obrovský doutníkový objekt, který se nehybně vznášel na nebi a pak se pomalu dal do pohybu směrem k jihu. O několik minut později pak toto UFO viděly tisíce

obyvatel jihokaliifornského města San Diego ležícího jižně od Mount Palomar, což se Adamski dověděl příští den ráno z novin a rozhlasu. O několik dní později hovořilo v kavárně v Palomar Gardens několik důstojníků armády o tomto úkazu a na dotaz Adamského mu potvrdili, že se nemohlo jednat o žádný pozemský létající objekt. Když pak o rok později strašily ve světovém tisku "létající talíře", byla to pro Adamského jasná věc. Rozhodl se pátrat se svým teleskopem na nebi po těchto objektech a pokud možno je fotografovat. Jako výchozí bod pro jeho pozorování mu sloužil Měsíc, protože mu připadalo logické, že tento souputník Země slouží návštěvníkům z kosmu jako jejich základna. Do roku 1952 pak pořídil stovky fotografií, z nichž některé byly také uveřejněny.

Od té doby pak pozoroval oblohu za každého počasí a do roku 1952 pořídil přes 500 snímků pozoruhodných nebeských úkazů, z nichž však pouze 20 bylo dostatečně zřetelných, aby je bylo možno identifikovat jako cizí vesmírné lodě. Kdo se podivuje nad množstvím pozorování, toho odkazujeme na naši knihu "UFO: Důkazy", kde podáváme dokumentaci o dvou podobných případech systematického pozorování oblohy:

* Výzkum prováděný v letech 1973-1983 na universitě Southeast Missouri, který vedl profesor Harley Rutledge se skupinou 40 vědců a při němž v uvedeném časovém období zjistil **178 neznámých létajících objektů**.

* Soukromý výzkum, který prováděl Mars Dame z Hagenu, SRN, v letech 1977 až 1982, jenž v tomto období pozoroval a zčásti nafilmoval, resp. vyfotografoval **115 UFO**. Damesovy filmové snímky, jejichž pravost jsme důkladně prověřili, ukazují - stejně jako některé snímky pořízené Adamským - mj. doutníkové mateřské kosmické lodě, které vypouštějí malé průzkumníky.

Obr. 11

Svědkové prvního kontaktu Adamského s mimozemšťany:
Nahoře: Místopřisežné prohlášení jeho průvodců.
Dole: Potvrzení vojenského letectva USA o tom,
že 20.11.1952 byla nad Desert Center zjištěna a pronásledována UFO.

Obr. 12

Dr. George Hunt Williamson, svědek Adamského

Podivná "světla" a kotoučové létající objekty na Měsíci a v prostoru mezi Zemí a Měsícem, jež Adamski mnohokrát fotografoval, byly pozorovány i astronomy. V roce 1968 vydala agentura pro kosmické lety NASA "Chronologický katalog hlášených událostí na Měsíci", který obsahoval 579 takových jevů.

Adamskému se podařilo pořídit dosud nejjasnější fotografie UFO včetně snímků mohutných doutníkových "mateřských lodí", vypouštějících malé "průzkumníky", kteří pak byli spatřeni a fotografováni na celém světě, mj. i piloty a vojáky.

V roce 1940 vydal George Adamski v malém nákladu spis "Pioneers of the Space" (Průkopníci vesmíru), v němž se zabýval formou "work of fiction" tématem mimozemských návštěv. Přitom použil mnohé z toho, co se dověděl v Tibetu o "kosmických bratřích". Jak se později dovědět od mimozemšťanů, inspirovali ho k vydání této knihy, aby si ověřili reakci veřejnosti na myšlenku cizích návštěv.

Protože byla tato reakce pozitivní, začal Adamski vystupovat s přednáškami o "létajících talířích". 21. 3. 1950 hovořil v "Everyman's Club" v La Mesa ve státě Kalifornie, kde byl přítomen i reportér San Diego Journal. 4. 4. 1950 se této tematiky ujal rovněž San Diego Tribune Sun. Adamski se stal známým. Avšak nejznámějším článkem byl Adamského "Fotografoval jsem kosmické lodě", jenž byl uveřejněn v časopise pro mezní vědy "Fate" v červenci 1951.

Obr. 13

George Adamski na místě, kde se vznášelo UFO.

V roce 1951 pronikly na veřejnost první zprávy o přistání UFO v kalifornské poušti a Adamski pocítil nutkání spojit se s těmito bytostmi, které byly zřejmě návštěvníky z jiného světa. Nezřídka zajížděl do pouště s nadějí, že se mu dostane odpovědi na tolik otázek. Občas ho přitom doprovázeli přátelé, a když se seznámil s manželi Baileyovými a Williamsonovými z Arizony, bral i je s sebou na některé cesty. Williamson se již sám pokoušel navázat styk s mimozemšťany pomocí amatérských radiových přístrojů. Skutečně také bylo při jednom takovém pokusu o spojení oznámeno datum 20. listopadu 1952.

Obr. 14

Adamského skupina pozorovala setkání z dálky.

Jeho skupina proto vyrazila 20. listopadu 1952 do kalifornské pouště. 16 kilometrů za Desert Center, na silnici směrem na Parker ve státě Arizona se zastavili a učinili přestávku spojenou s piknikem. Po určité době intenzivního pozorování oblohy spatřili doutníkovou kosmickou loď, která se vznášela na obloze. Paní Baileyová se pokoušela tento jev nafilmovat, ale byla příliš vzrušena, než aby mohla kameru klidně držet.

Když se o něco později objevil "talíř", byl okamžitě pronásledován tryskovou stíhačkou amerického vojenského letectva, načež zmizel na horizontu. Adamski se oddělil od skupiny, vstoupil do kaňonu a ztratil se svým přátelům z dohledu. Brzy ho však spatřili dalekohledem.

Obr. 15

Otisk obuvi mimozemšťana. G. H.

Williamson pořídil jeho sádrové otisky a zjistil záhadné symboly (vlevo).

Na okraji jedné malé strže zpozoroval Adamski muže, který ho pohybem ruky vyzval, aby přistoupil. Když se k němu Adamski blížil, všiml si, že tento muž určitě nemůže být obyčejným člověkem. Byl 1,65 metru vysoký, měl dlouhé, pískově zbarvené vlasy a byl oděn do hnědého overalu. Na Adamského silně zapůsobila krása a vyzařování tohoto cizince. Po pozdravu se oba muži pokusili o dohovor směsí telepatie a posunkové řeči. Adamski se přitom dověděl, že

Obr. 16

Otisk levé nohy. Otisk pravé nohy.

- * cizinec přišel z Venuše,
- * přichází s mírovými úmysly a zajímá se o pozemské záření,
- * jeho návštěva souvisí s explozemi atomových bomb, které postihují i okolní kosmický prostor Země,
- * "talíře" jsou dopravovány "mateřskými loděmi" do zemské atmosféry,
- * pro pohon UFO se používá principu odpuzování a přitažlivé síly, magnetismu a gravitace,
- * mimozemšťané věří ve "Stvořitele vesmíru",
- * na ostatních planetách se žije podle zákonů Stvořitele, * návštěvníci přicházejí z různých planet,
- * kosmické lety nejsou ve vesmíru žádnou vzácností, * některá UFO se zřítíla (**viz: UFO: Důkazy**),
- * lidská postava je univerzální,
- * i mimozemšťané umírají, avšak vědí, že duch je nesmrtelný a žije dále.

Obr. 17, 18, 19

Snímky, které pořídil Adamski 13. Prosince 1952.

Tři velmi kvalitní fotografie malé venušské lodi zespodu zblízka – pozn. zpracovatele.

Mimozemšťan dovedl Adamského ke své kosmické lodi, která se vznášela nad zemí. Požádal ho o jeden z jeho filmů a slíbil, že jej vrátí. Potom nastoupil do UFO, které odstartovalo a rychle zmizelo na obloze. Adamski se vracel zpět ke svým přátelům, tichý, zamyšlený. Poté je dovedl k místu přistání. Dr. Williamson si povšiml stop zanechaných mimozemšťanem a pořídil jejich sádrové otisky; bylo na nich vidět, že mimozemšťanovy podrážky byly pokryty tajemnými znaky a symboly, jejichž interpretací se zabýval ve své knize **"Other Tongues - Other Flesh"** (Jiné jazyky - jiné tělo) (Amherst, Wisconsin 1953).

Šest svědků měl Adamski při tomto svém prvním kontaktu, šest svědků, kteří o něco později své prohlášení místopřísežně potvrdili:

"My níže podepsaní slavnostně prohlašujeme, že jsme četli zde uvedenou výpověď o osobním styku mezi Georgem Adamským a mužem z jiného světa, jehož sem dopravila průzkumná loď 'Létající talíř'. Byli jsme účastníky a svědky zde popsane události.

Podepsáni:

Alfred C. Bailey
Betty Baileyová
George H. Williamson

Betty G. Williamsonová
Alice K. Wellsová
Lucy McGinnisová

Toto místopřísežně prohlášení bylo notářsky ověřeno.

Obr. 20

Velmi kvalitní fotografie malé venušské lodi zboku zblízka, blíž už to nejde, formát A4 – pozn. zpracovatele.

Krátce po té, co mimozemšťan shodil film nad Adamského pozemskem, vyfotografoval UFO jeho soused, poručík letectva Jarrold Baker.

Ale my máme ještě další svědky tohoto kontaktu, piloty vojenského letadla, které vypátralo UFO a pronásledovalo je. 18. července 1956 se obrátil pan Richard Ogden ze Seattlu ve státě Washington na služebnu vojenského letectva ATIC, odpovědnou za výzkum UFO u letectva, na letecké základně Wrighta Pattersona v Daytonu ve státě Ohio s dotazem, zda mají k dispozici zprávy o činnosti UFO z 20. 11. 1952. Zde je odpověď ze 3. srpna 1956:

"Vážený pane Ogdene,

V odpovědi na Váš dopis přikládáme souhrn speciální zprávy projektu Bluebook č. 14, která byla uvolněna v říjnu 1955. Úplná zpráva obsahuje všechna hlášení, která dosud došla, **včetně hlášení pilota Air Force z 20. listopadu 1952 z oblasti Desert Center ve státě Kalifornie.** (...)

(podepsán) Wallace W. Elwood
poručík letectva USA
pobočník"

Poznámka zpracovatele, Ivo A. Bendy:

George Adamski uspořádal v USA a na svých turné po Americe, Novém Zélandu, Austrálii, Indii a Evropě mnoho přednášek, které doprovázel promítáním filmů. Rovněž poskytl mnoho rozhovorů, při nichž osobně informoval více než 100 000 lidí, a jeho projevy v rozhlase a televizi oslovily na třech kontinentech více než 42 milionů lidí. V českém jazyce si můžete jeho poselství přečíst na www.vesmirmi-lide.cz v knize „UVNITŘ VESMÍRNÝCH LODÍ“.

(6)

13. prosince 1952: Mimozemšťan se vrací

Venušan dodržel svůj slib. 13. prosince 1952 přeletěla "průzkumná loď" nad Adamského pozemkem a čísi ruka vyhodila film z otevřeného okénka. Adamski měl přiležitost pořídit se svým teleskopem čtyři fotografie "talíře", jehož průměr odhadl na 11 metrů. Tyto snímky patří dosud k nejlepším fotografiím UFO. Kotouč přeletěl nad domy a stromy, až nakonec opět zmizel v ranním oparu. Sousedé Adamského byli svědky této události a bývalému seržantovi letectva Jarroldu Bakerovi, který v té době bydlel u Adamského, se podařilo pořídit ze vzdálenosti sedmi metrů ještě jeden snímek kotouče letícího ve výšce čtyř metrů.

Když nechal Adamski vyvolat shozenou kazetu s filmem, byl sám nejvíce překvapen výsledkem: Na negativu bylo vidět podivné hieroglyfy, písemné znaky či symboly, jejichž význam, ať byl jakýkoliv, zůstal pro Adamského záhadou.

Vlevo: Osvětlený negativ, který mimozemšťan shodil 13.12.1952 nad Adamského pozemskem.

Nahoře: Pro srovnání – petroglyfy z Piedra Pintada.

Později se Adamski dověděl, že tyto znaky obsahovaly informace o zaniklých civilizacích na Zemi a že je plně pochopíme teprve tehdy, až k tomu dozrajeme. A skutečně také francouzský profesor Marcel Homet, který se zabýval výzkumem Amazonky, uveřejnil v roce 1958 ve své knize "Synové Slunce" podobné písemné znaky, které našel na Piedra Pintada ve střední Brazílii, na skalnatém monolitu, který je pokryt četnými prastarými petroglyfy starých domorodých kultur. Michael Hesemann prokázal ve svém dosud neuveřejněném rukopisu "Než přišla potopa" na základě zkoumání 26 prehistorických petroglyfů a nejstarších abeced, že se v Adamského poselství nejpravděpodobněji jedná o písmo zaniklé civilizace Atlantidy, které se stalo kořenem všech abecedních písem.

Důvěryhodná pozorování a autentické fotografie a filmy stejných objektů "Adamského typu" potvrzují pravost fotografií pořízených Adamským 13. prosince 1952.

Obr. 23, 24, 25, 26, 27

Vpravo: "Adamského" talíře na různých místech světa.

Shora dolů: Srovnání talíře "Adamského" a talíře "Conistona" pomocí pravoúhlé projekce.

Snímek pořídil Fritz Van Nest.

Kromě toho: UFO "Adamského", které fotografoval Lester Rosas 23.12.1966 nad Santurce v Portoriku;

2 fotografie od Kazuhiko Fujimatsu, který pozoroval 11.10.1974 nad Onomiči u Hirošimy v Japonsku "mateřskou loď a kotouč;

"Adamského talíř" u Limy v Peru, vyfotografovaný 19.10.1973 architektem Hugo Luyo Vegou.

9. 2. 1953, půl roku předtím, než vyšla publikace "Létající talíře přistály" s Adamského fotografiemi a zprávou, byla nad Franklinem ve státě Virginia zpozorována flotila UFO stejného typu. Zvonové vesmírné lodi měly průměr 11 metrů, byly ze stříbrného kovu a načervenalé zářily. Letectvo USA je pronásledovalo, jakmile došlo hlášení stovek obyvatel a začala hrozit panika. V listopadu 1953 byly spatřeny stejné objekty sedmi členy Britské astronomické společnosti nad Norwichem, Norfolk v Anglii. 15. února 1954 fotografovali dva mladí chlapci, třináctiletý syn lékaře Stephen Darbishire a jeho devítiletý bratranec, zvonový talíř. Bohužel byl fotoaparát nastaven na blízko a snímky nebyly proto ostré. Oba chlapci byli vyslýcháni příslušníky Královského letectva a byli také přijati princem Filipem, jehož koníčkem je výzkum UFO. Britský technik Leonhard G. Cramp prokázal pomocí pravoúhlé projekce, že forma i proporce Adamského a Conistonova talíře byly zcela identické. 23. července 1966 nafilmovali John Sheets a jeho vedoucí na cestě k místnímu baseballovému utkání v blízkosti Lost Creek v americkém státě Virginia UFO "Adamského" typu. O dva roky později, začátkem roku 1968, vyfotografoval čekající cestující téměř stejný objekt nad letištěm Benedum v Bridgeportu v Západní Virginii. Koncem března 1968 pořídil geofyzik Ing. Fritz Van Nest jižně od Kanabu ve státě Utah fotografie našedlého brucíciho objektu zvonového tvaru. Ukázal snímky svému příteli, profesorovi Donaldu Menzelovi, fanatickému odpůrci UFO, který ve své knize "Svět létajících talířů" tvrdil, že Adamski pro "své" UFO údajně použil jako modelu umělé líhně kuřat. Z pochopitelných důvodů reagoval Menzel na tuto událost s krajním rozčilením.

*4 fotografie mateřské lodi zboku zblízka,
která postupně vypouští malé lodě – pozn. zpracovatele.*

Nezávisle na těchto zajisté nemožně "náhodných" podobnostech však došli i uznávání američtí fotoexperti k závěru, že Adamského fotografie jsou autentické. Při jedné oficiální diskusi záložních důstojníků amerického letectva, která se konala 1. července 1953 na téma "létačících tahů" pod vedením bývalého tiskového mluvčího vojenského letectva Alberta M. Chopa, bylo použito též fotografií pořízených Adamským. Přitom prohlásil fotografický expert Pev Marley, který působil jako fotograf u vojenského letectva, že se u těchto snímků nemůže jednat o falsifikáty a že stíny na talíři silně odpovídaly stínům na zemi. Josef Mansour, náčelník JETEX Model Aircraft, potvrdil, že se nejedná o žádné snímky nějakého modelu, nýbrž o snímky velkého objektu o průměru přes 10 metrů. Wendelle C. Stevens uvedl ve své zprávě o "zvonových UFO", že zkoumání Adamského fotografií v laboratoři pro speciální efekty ve studiích hollywoodského gigantu MGM (Metro Goldwyn Meier) vedlo k závěru, že sice lze postavit modely a simulovat světelné efekty, avšak není možné simulovat efekt vzdálenosti, který se na snímcích projevuje.

To, co platí pro jeho snímky "talířů", platí rovněž i pro jeho teleskopické obrázky doutníkových "mateřských lodí", které - jako na vedlejší sérii snímků z 5. března 1951 - vypouštějí menší "průzkumné lodě". Podobný proces naífilmoval Mars Dame z Hagenu, SRN, 4. června 1980 ve dne. Důkladné vyhodnocení jednotlivých sekvencí jeho filmu ukázalo, jak tři kulové objekty po řadě vylétávají z doutníkové mateřské lodi. Podobný proces byl znázorněn na letáku, který vyšel v Norimberku již v roce 1561 (!). Dame naífilmoval navíc 19. února 1980 v noci jeden "doutník" klasického tvaru, což bylo možné díky tomu, že mateřská loď bíle svítila.

3. července 1967 vyfotografoval Joseph L. Ferriere v Cumberlandu v Kanadě šedivou doutníkovou vesmírnou loď, která vypouštěla jakýsi kotouč. Další "mateřská loď" byla vyfotografována v roce 1978 nad Oněžským jezerem v Sovětském svazu. Inake Oses, expert na leteckou fotografii, pořídil ze vzduchu 13. února 1968 snímek doutníku nad Venezuelou ... a tato řada nebere konce. Již malby v brazilských jeskyních ukazují doutníkové objekty. V roce 1980 pozoroval M. Trecul, člen Francouzské akademie, malý kotouč, který opouštěl "obrovský vzdušný doutník se zašpičatělými konci".

Doutníkové nosné lodě v různých částech světa – shora dolů:
Oněžské Jezero, SSSR 1978;
Cumberland, Kanada, 3.7.1967 (zde ve srovnání s Adamského fotografií);
Norimberk 1561 (*kresba*);
USA 1967, fotografie od R. Nicholsona;
Hagen, SRN 1980, ve dne (nahoře) a v noci, filmoval Mars Dame;
Venezuela, 13.2.1968, foto Inake Osis.

*7 fotografií mateřských doutníkových lodí zboku, srovnání s vnitřním nákresem Adamského,
2 z nich vypouští malé lodě – foto – pozn. zpracovatele.*

V roce 1953 nařídil Pentagon systematické zkoumání oblohy teleskopem a kamerou, které probíhalo pod vedením profesora Clyda Tombaugha a mělo název Project Skysweep (Nebeský hon). Obsazení - profesor Tombaugh, objevitel planety Pluto, patří k

nejvýznamnějším astronomům našeho století - naznačuje, jak velký význam je tomuto projektu přikládán. Projekt měl za cíl pátrat po mimozemských mateřských lodích na oběžné dráze kolem Země, o nichž hovořil George Adamski a četní další svědkové. Oficiálně měli tito astronomové pátrat po přirozených malých satelitech Země, jichž by bylo možno použít jako základen pro pozdější kosmické lety. Tento projekt měl nakonec úspěch. Podařilo se zjistit dva dosud neznámé satelity Země o průměru několika kilometrů. V srpnu 1954 informoval časopis Aviation Week o tom, že profesor Dr. Lincoln LaPaz, jeden z expertů zaměstnávaných vládou pro otázky meteorických jevů, zjistil, že oba tyto objekty neznámého původu obíhají okolo Země ve vzdálenosti 640 a 960 km. Koncem roku 1954 pak záhadným způsobem zmizely, aby se v roce 1957 stejně tajuplně opět vynořily. A je v této souvislosti zajímavé, že i Adamského kontakty skončily koncem roku 1954 a byly opět navázány až v roce 1957, když USA zaplavila další vlna pozorovaných UFO.

KONTAKTY

Od 18. února 1953, jak uvádí ve své druhé knize "Uvnitř kosmických lodí", se Adamski setkal několikrát s mimozemšťany v Los Angeles a ti jej vzali na palubu svých "průzkumných lodí" a i do velkých mateřských lodí. Tam se setkal s kosmickými "Mistry", obdržel obsáhlé informace a mohl i nahlédnout do kosmického prostoru a na povrch Měsíce, tvrdí Adamski. Sledujme nejdůležitější setkání:

Obr. 39

Venušská mateřská loď fotografovaná G. Adamským 1. Května 1952 pomocí jeho teleskopu.

Fotografie mateřské lodi z boku zblízka se svítícími okny – pozn. zpracovatele.

18. 2. 1953: Hnán "silným vnitřním nutkáním" jede Adamski do Los Angeles. V hale svého hotelu se na něj obrátí dva neznámí muži - dva mimozemšťané, kteří nepoznání žijí mezi námi. Odjíždí s nimi na kraj města. Před "talířem", který se vznáší nad zemí, opět potkává onoho Venušana, s nímž se setkal již 20. 11. 1952. Je dopraven na palubu mateřské lodi, poprvé nahlédne do kosmického prostoru a setká se s Mistrem, který mu podá informace a odpoví mu na dotazy.

21. 4. 1953: Adamského to opět žene do Los Angeles, opět se setkává s mimozemšťany v hotelové hale, opět ho vezmou do - tentokrát větší - dopravní lodi, která ho doveze tentokrát k saturnské mateřské lodi. Ukážou mu vnitřek lodi, včetně vysoce technizované laboratoře, a pak jej přijme Mistr.

1. 9. 1953: Adamski se setkává s oběma mimozemšťany v kavárně. Ti mu odpoví na řadu otázek, tentokrát ho však nevezmou na palubu lodi.

"O něco později": Adamski je opět dopraven na palubu venušské mateřské lodi a podruhé se setkává s venušským Mistrem.

23. 8. 1954: Rozloučení. Adamski je opět dopraven na palubu venušské mateřské lodi. Jeho mimozemští přátelé mu sdělují, že jejich poslání na Zemi končí a oni se vrací na svoji domovskou planetu. Společně s Mistrem se koná hostina na rozloučenou. Mimozemšťané Adamskému ukážou svoji domovskou planetu a odvrácenou stranu Měsíce.

24. 4. 1955: Adamskému je umožněn poslední důkaz jeho kontaktů. Jeden mimozemšťan ho ještě jednou odváží do kosmického prostoru. Nechá si popsat Adamského fotoaparát

Polaroid a nakonec fotografuje Adamského a jeho venušského přítele Orthona u okének mateřské lodi z průzkumné lodi, která se vznáší před mateřskou lodí a částečně ji ozařuje.

Adamski skutečně popsal kosmické jevy, které byly teprve o několik let později potvrzeny pozorováními prvních amerických kosmonautů. Popsal například v roce 1953 kosmický prostor takto: "S nesmírným údivem jsem viděl, že pozadí kosmického prostoru je naprosto tmavé. Okolo nás se však vyskytovaly jevy, které vypadaly, jako by tam venku okolo létaly miliardy a miliardy světlušek všemi možnými směry, jak to světlušky dělají." O devět let později, v roce 1962, hlásil astronaut John Glenn "světlušky", které obklopovaly jeho kabinu Mercury: "Kolem mne je spousta malých částic, které zářivě svítí... prolétají okolo kabiny ... všemi směry."

Adamski popsal rovněž správně i přední stranu Měsíce: "Byl jsem na nejvyšší míru udiven, jak zcela nesprávné jsou naše představy o Měsíci, našem nejbližším sousedovi. Mnoho kráterů jsou ve skutečnosti široká údolí obklopená rozeklanými horami, které vznikly strašlivými proměnami uvnitř Měsíce." Dnes, po přistání lidí na Měsíci, jsou vědci přesvědčeni o tomtéž, co zde píše Adamski. Ví se dokonce, že Měsíc je dodnes vulkanicky činný. Astronom Gerald Kuiper z univerzity státu Arizona říká: "Povrch 'Moře bouří' vypadá, že jej vytvořila láva během vulkanické činnosti Měsíce před miliardami let."

Obr. 40, 41, 42, 43

George Adamski a jeho venušský přítel u okének mateřské lodi. Tyto snímky pořídil mimozemšťan s Adamského fotoaparátem z kolem letícího "talíře". Na zvětšenině (dole) rozeznáváme rysy obličeje tohoto Američana.

4 fotografie mateřské lodi zboku zblízka s okny, ve dvou z nich 2 tváře – pozn. zpracovatele.

Adamski pokračuje: "Některé krátery zřejmě vznikly dopadem meteoritů na povrch Měsíce, ty však se od ostatních zřetelně odlišují svou trychtýřovou formou. A když jsem si před sebou na obrazovce podrobně prohlédl jeho povrch, povšiml jsem si hlubokých rýh v půdě a v některých izolovaných skalách ... část povrchu se jevil jako jemný a prašný, zatímco jiná místa vypadala, jako by se skládala z větších částic, jako hrubého písku či jemného štěrku." Když 20. července 1969 přistáli první astronauti na zemském souputníku, vstoupili právě na tento prašný, písčitý povrch Měsíce, který popsal Adamski o 16 let dříve. Na snímcích Měsíce pořízených Apollem lze rovněž dobře rozeznat hluboké, kilometry dlouhé brázdy. Skutečností je však také to, že Adamski ve svých popisech povrchu Měsíce padl za oběť velmi mylným závěrům. Hluboce tmavý povrch kráteru Ciolkovského na odvrácené straně Měsíce považoval za jezero, což je však omluvitelné, protože samotní astronauti jej přirovnávali k "horskému jezeru". Nazelenalou horninu na snímcích pořízených astronauty považoval Adamski za mechovitou vegetaci, světlý měsíční prach za sníh. Přesto by nám připadalo příliš snadné odsuzovat Adamského jen na základě těchto mylných domněnek. Popsal rovněž obrovské hangáry mimozemšťanů na Měsíci, zařízení, jejichž existenci prokázal Fred Steckling ve své knize "We Discovered Alien Bases on the Moon" (Objevili jsme cizí základny na Měsíci) na základě pečlivého rozboru snímků Měsíce pořízených agenturou NASA. Rovněž Adamského tvrzení, že Měsíc má řídkou atmosféru, se prokázalo po misi Apollo XII v listopadu 1969: "Malá vědecká laboratoř, kterou oba astronauti instalovali předešlého dne na povrchu Měsíce, ukazuje existenci měsíční atmosféry", uvádí se v jednom komuniké NASA.

Obr. 44

Ciolkovského kráter na odvrácené straně Měsíce.
Adamski jej popsal již v roce 1955, ale považoval jej za měsíční jezero.

Fotografie – pozn. zpracovatele.

Mnohem problematičtější je ovšem Adamského tvrzení, že mimozemšťané přišli z Venuše, Marsu a Saturnu, což je tvrzení, s nímž se setkáváme rovněž u řady dalších osob, které přišly do styku s mimozemšťany, jak uvidíme v následujícím textu. Je možné, že Adamskému v tomto případě záměrně udali nesprávné informace, protože na počátku 50. let nebylo ani pro něj ani pro veřejnost představitelné, že by se mohlo podařit překonat kosmické vzdálenosti. Kromě toho je samozřejmě možné, že mimozemšťané mají své základny na planetách naší sluneční soustavy. Druhá možnost spočívá v tom, že v některé jiné dimenzi či oscilační rovině skutečně existuje život na všech planetách. Skutečností přece zůstává, že americké sondy vyslané k Marsu zachytily impulsy organického života, avšak nemohly jej fyzikálně potvrdit. Další možností je samozřejmě to, že jsme obětí svévolných interpretací údajů těchto sond dogmatickými vědci a obvyklého spiknutí a mystifikace veřejnosti v otázkách UFO a mimozemšťanů, zatímco ve skutečnosti přece jen existuje život na našich sousedních planetách...

VESMÍRNÉ LODĚ

Jestliže si uvědomíme, že George Adamski byl prvním člověkem, který přišel do styku s mimozemšťany a sdělil své zážitky veřejnosti, pak nejlepším důkazem autentičnosti jeho líčení je naprostý soulad s líčením stovek dalších lidí, kteří navázali styky s mimozemšťany a z nichž v této knize můžeme představit pouze padesát. Doporučujeme vám proto srovnání zpráv o stycích s mimozemšťany, z něhož lze vyvodit zajímavé základní vzory, které pak mohou sloužit při analýze nových zpráv za měřítko jejich pravosti.

Jak vlastně vypadá "létající talíř" uvnitř? U Adamského nacházíme mimořádně podrobný popis venušské průzkumné lodi, v níž letěl 18. 2. 1953. Adamski popisuje kabinu v jejím vnitřku a uvádí její šířku asi 5,5 metrů. Asi 60 cm široký sloup sahal od nejvyššího místa kupole do středu podlahy. Jedná se, jak mu vysvětlili mimozemšťané, o magnetický pól lodi. Prochází ve dně velkou, jasnou, kruhovou čočkou, na jejímž okraji se nacházejí dvě malé lavičky. Čočka slouží převážně k pozorování přes dno. Loď má 12 okének rozčleněných do tří skupin po čtyřech. Před okénky se nacházejí armatury a ovládací pulty pro navigaci lodi, obrazovky a panely, které svítí ve světlých barvách. Na stěnách visí grafické obrazy a tabulky bez indexů a stupnic, avšak s barevnými čarami a světelnými záblesky různých barev a různé síly, z nichž některé mají tvary různých geometrických obrazců. Adamski nechápal jejich význam; vysvětlení najdeme u Šoiči Harukawy v páté kapitole této knihy.

Uvnitř lodi není žádný tmavý kout, zdůraznil Adamski a potvrdil tím jev, s nímž se neustále setkáváme u mnoha zpráv o kontaktech s mimozemšťany. "Nemohl jsem zjistit, odkud přichází světlo. Zdálo se, že zaplňuje každou prohlubeň a každý kout měkkým, příjemným svitem. Přesně nelze toto světlo popsat. Nebylo ani bílé ani modré či jiné barvy; namísto toho se zdálo, že se skládá z jemné směsi všech barev, přičemž dominovala tu jedna, tu druhá barva." Adamski rovněž popisoval, jak se vytvářejí otvory na místech, kde stěna předtím ještě působila zcela masivním dojmem; i s tímto jevem se neustále setkáváme ve zprávách o setkáních s mimozemšťany.

Vpravo: Řez mateřskou lodí z Venuše.

Technický nárys vnitřku mateřské lodi – pozn. zpracovatele.

Když vesmírná loď startovala, nepocítil ani nejmenší trhnutí, a také obrovská rychlost, již se kotouč pohyboval, nikterak nepůsobila, neboť loď má své vlastní gravitační pole, které vzniká elektrickou cestou. Tato energie se vyrábí v oněch třech koulích na spodní straně lodi, které vlastně "slouží jako kondenzátory pro statickou elektřinu, která je k nim přiváděna od magnetického pólu. Tato energie existuje všude ve vesmíru. V přírodě se projevuje v koncentrované jevové podobě jako blesk." Japonskému univerzitnímu profesoru Seikiovi se také v praxi podařilo vyvinout antigravitační létající přístroj, který rovněž pracuje se třemi kulovými kondenzátory.

Adamski popisoval, že se "průzkumné" lodi "nakládají" na palubu obrovských mateřských lodí doutníkového tvaru, neboť samy neprodukovaly svou vlastní energii v dostatečně velkém množství. Mateřské lodi jsou, jak zjistil Adamski, do určité míry uzavřená města. Jejich délka je různá, od několika set metrů až do několika kilometrů. Slouží k meziplanetární přepravě a jsou schopny překonávat obrovské vzdálenosti ve vesmíru ve velmi krátkém čase. "Rychlost pro nás neznamena totéž co pro vás", sdělili Adamskému. "Jakmile se loď jednou dostane do vnějšího prostoru, je její rychlost rovna aktivitě prostoru. Místo dopředného pohonu, jako je tomu u vašich letadel, cestujeme na proudech kosmického prostoru."

Obr. 46

Kelvin Rowe.

Fotografie halvy – pozn. zpracovatele.

Adamski se zmiňuje ve své druhé knize, nazvané "Uvnitř vesmírné lodi", o tom, že mu kosmičtí bratři jednou dovolili, aby vzal s sebou na palubu vesmírných lodí dva vědce, v obou případech uznávané univerzitní profesory. Ačkoliv oba z pochopitelných důvodů nikdy nevystoupili na veřejnost, Richard Ogden později zjistil, že jedním z nich byl profesor Dr. David Turner z univerzity v Seattlu ve státě Washington, zatímco britský ufolog Timothy Good zjistil dalšího svědka Adamského návštěv v mateřských lodích, Kelvina Rowea z Kalifornie. Na Gooda silně zapůsobila Roweova upřímnost, který se nikdy ani nepokusil vystoupit na veřejnosti a získat si popularitu. Rowe navázal svůj první styk s mimozemšťany v roce 1954. Jednou, jak vypráví, byl v oné době na palubě mateřské lodi, když na určitou vzdálenost spatřil jiného pozemského návštěvníka, totiž George Adamského. Mimozemšťané mu však tehdy nedovolili, aby se s ním setkal a aby ho alespoň pozdravil.

Obr. 47

Podrobný náčrt malé venušské lodi s řezem v 1/4 obvodu – pozn. zpracovatele.

Adamského poznatky byly již na počátku jeho styků s mimozemšťany neustále potvrzovány těmi, kteří prožili podobné zkušenosti jako on. Jedno z prvních potvrzení poskytl mexický taxikář Salvador Villanueva Medina, který nejen že se setkal se stejnými mimozemšťany a stejným typem vesmírné lodi, když jeho auto zůstalo v srpnu 1953 stát na jedné silnici v

Mexiku, ale získal i zcela shodné informace, které Adamski uveřejnil teprve mnohem později (viz zpráva v kapitole V). Protože ani kniha "Létající talíře přistály" v té době v Mexiku ještě nevyšla, je možno považovat plný soulad popisu mimozemšťanů mezi Adamským a Villanuevou za další důkaz, stejně jako četné další kontakty s mimozemšťany tohoto typu až do současné doby.

Adamského styky s mimozemšťany trvaly až do jeho smrti v roce 1965. V té době byli téměř všichni jeho bližší spolupracovníci svědky jeho kontaktů a Adamski je seznámil s mimozemšťany, kteří žijí mezi námi, jako jsou mj. Madeleine Rodefferová, Carl Honey a Fred Steckling. Zatímco jeho kritikové stále ještě znevažovali představu, že se mimozemšťané setkávají s Adamským v hotelových halách a pojídají s ním obložené chlebíčky, neumožňuje nám studium zpráv, zvláště zpráv od Mengera, Stecklinga, Strangese, Klotzbacha, Kraspedona, Mercada, Hernandezze, Edwina, Sanmartina, Umma, Pallmanna, Silvy, Magocsiho a mnoha dalších jiný závěr než ten, že "oni" skutečně mezi námi žijí a chovají se co možná nenápadně.

I když srovnáme navzájem líčení podané v oběžném dopise Adamského o jeho kontaktu s mimozemšťany v prosinci 1958, které vydali teprve v roce 1983 v knižní podobě Lou Zinsstag a Timothy Good, se zprávami Castilla nebo Forbese, zjistíme, že si navzájem odpovídají. Adamski tehdy napsal: "Nabyl jsem poznatek, že jsem byl vyzdvižen do vesmírné lodi, která se vznášela nade mnou. Měl jsem pocit, jako by se jednalo o průhledný plastický závěs, jehož se však nelze dotknout a který není vidět. Je to jakási magnetická síla, která tě zdvihne do lodi jako výtah. Když chcete, můžete to provést i z výšky tisíce kilometrů, ale obvykle to bývá jen 80 až 100 metrů. Můžete mít s sebou zavazadlo, všechno. Je to jakoby člověk stál na jakési platformě, i když ji nelze vidět. Probíhá to jen na volném prostranství a zdvihanou osobu lze celou tu dobu vidět."

Obr. 48

Grafické znázornění mimozemšťana, s nímž se v roce 1953 setkal Salvador Villanueva.

(7)

Proč přicházejí

Uvnitř mateřské lodi byl Adamski doveden k Mistrům, kteří jej informovali o úmyslech kosmických bratří.

"Milý synu, hlavní důvod, proč k vám v této době přicházíme, je následující: **Chtěli bychom vás varovat před velkým nebezpečím, které nyní hrozí pozemšťanům.** Protože víme více, než si kdokoliv z vás dovede představit, cítíme se povinováni vás poučit, pokud je to možné. Snad vaše národy přijmou poučení, které vám **tvým prostřednictvím a prostřednictvím jiných** hodláme předat. Mohou však mít také hluché uši. Potom se sami zničí. **Volba je na obyvatelích Země;** my žádné příkazy dávat nemůžeme.

Při tvém prvním setkání s naším bratrem jsme ti naznačili, že atomové výbuchy na Zemi vzbudily náš zájem, a sice z následujících důvodů: I když sty a záření z těchto pokusných výbuchů dosud nepřesáhly pozemskou sféru působení, přesto již ohrožuje toto záření život pozemských lidí. (...) Kdyby ... takovéto sty *byly* navzájem uvolněny ve světové válce lidstva, mohlo by to zničit velkou část zemské populace, umrtvit vaši půdu, zamořit vaše vody a

znemožnit jakýkoliv život na dlouhou dobu. Mohlo by se dokonce stát, že by se samotné těleso vaší planety zdeformovalo natolik, že by tím byla narušena jeho rovnováha v Mléčné dráze.

Takové by byly bezprostřední následky, které by postihly vaši Zemi. Pro nás by však mohlo být cestování v kosmickém prostoru na dlouhou dobu ztíženo a ohroženo, neboť energie uvolněná takovými masovými výbuchy by pak pronikla přes vaši atmosféru do kosmického prostoru."

"Bylo ti řečeno, že my v našich světech žijeme dle zákonů Stvořitele, zatímco vy pozemšťané jen hovoříte sami o sobě. Kdybyste ale žili podle zákonů, které již znáte, pak by nedocházelo mezi vámi k žádnému boji. Pracovali byste sami na sobě v rámci vašich skupin a národů, abyste dosáhli dobra a štěstí..."

Orthon: "My všichni jsme od narození živeni ideou celistvosti jednoty života. Pro nás by bylo nemyslitelné nejednat v souladu s poznávanými zákony světa. Tyto zákony přece nevytvořili lidé, ony existují od počátku a budou trvat věčně. **V souladu s těmito zákony musí každý jednotlivec, každý inteligentní život na všech světech sám rozhodnout o svém osudu, bez vměšování jiných! Rada, to ano! Poučení, to ano ! Ale vměšování až k případnému zničení - to nikdy !**"

Mistr: "Význam věty 'Jsme strážci našeho bratra' platí pro veškeré lidstvo. A právě v této úloze strážců našich bratrů přicházíme k vám a říkáme: "Kéž je pro váš svět vůdčí silou Nejvyšší bytost vesmíru, aby váš zármutek přešel jako temnota před světlem."

(Z knihy: Uvnitř kosmických lodí, str. 91 f., 98 f., 244)

Jako "posel mimozemšťanů" dostal Adamski pozvání a také otázky od mnoha známých osobností v oblasti politiky a náboženství. Přijali ho takoví významní představitelé, jako americký prezident John F. Kennedy, holandská královna Juliana a princ Bernhard, vysocí úředníci OSN a papež Jan XXIII. Výbor OSN pro kosmické záležitosti a americký úřad pro kosmický výzkum NASA jednaly s Adamským důvěrně, jak ještě dnes dokazují četné dopisy v archivu Nadace George Adamského. Dopisy vyjadřující sympatie a souhlas přicházely z celého světa, dokonce i z ministerstva zahraničních věcí USA. A možná byl Adamski i prvním diplomatickým zástupcem Země u planeťanů...

(8)

Poslední důkaz

Obr. 49, 50, 51, 52, 53

Vpravo: Čtyři jednotlivé záběry z filmu Rodefferové pořízené 28.2.1965 ..
Dole: Madelaine Rodefferová (Foto Timothy Good)

4 fotografie malé venušské lodi z boku zblízka, portrét autorky fotografií – pozn. zpracovatele.

Ještě krátce před smrtí Adamského vznikly za jeho přítomnosti patrně dodnes nejlepší filmové záběry UFO. Adamski sám natočil senzační filmy s celými flotilami UFO, s kovově UFO: KONTAKTY

zářící mateřskou lodí vysoko na obloze nebo s průzkumnou lodí po nedalekém přistání. Ale nic z toho se nedá srovnat s filmem, který vznikl takřka jako jeho závěť. Adamski byl v té době hostem u své známé Madeleine Rodefferové ve Washingtonu D.C. 35letá paní Rodefferová byla lékařskou sekretářkou a manželkou vládního úředníka. Adamski se v té době dověděl od svých "vesmírných bratrů", že jedna z jejich lodí přiletí do Washingtonu a že bude mít příležitost ji pozorovat. A skutečně také paní Rodefferová a George Adamski pozorovali 28. února 1965 nejdříve malý telemetrický kotouč, potom průzkumnou loď. Paní Rodefferová se pokusila loď nafilmovat, avšak byla příliš nervózní. Nakonec si Adamski vzal její 8mm kameru a filmoval dále sám.

Snímky ukazují průzkumnou loď, jak manévruje. Jako beztlížná klouže mezi vysokými stromy v zahradě paní Rodefferové sem a tam. Silové pole, jímž je obklopena, způsobuje částečnou vibraci jejího tvaru a vytváří optické jevy, které by bylo nemožné reprodukovat.

Film důkladně zkoumal Bill Sherwood, filmový expert firmy Kodak Eastman, a rovněž americký úřad pro kosmický výzkum NASA. Sherwood došel k závěru, že objekt musel mít průměr 9 metrů. "Jeho tvar se mění, patrně v důsledku silového pole. Pozoruhodné je, domnívám se, lehké záření spodní strany" (u modelu by právě tato strana byla tmavá, pozn.autora). Člen výboru NASA, jemuž byl tento film 27. 2. 1967 promítnut, potvrdil tyto odhady. Později byl tento filmový úsek předveden i americkému vojenskému letectvu a výboru senátu. Plukovník letectva Freeman prohlásil: "To je nejlepší film, jaký jsem dosud viděl. Něco takového jsem dosud nikdy neviděl."

(9)

Vesmírní lidé

George Adamski

Protože jsem se většinou setkával s Venušany, chtěl bych učinit několik srovnání mezi jejich a našim chováním vůči sobě. Důkladně prostudovali přírodu a našli kosmického Otce, který proniká všemi materiálními prvky mateřské planety a naplňuje každou formu kosmickým dechem, aby mohla růst a sloužit všem ostatním částem stvoření. Jsou tak zjemnění, že cítí pulsování stonku trávy a dokonce i dech skály. Všechny lidské bytosti jsou pro ně projevy kosmického ducha, který dává každému jednotlivému jevu život a činnou sílu.

Protože důkladně studovali stromy, květiny, skály, ptáky a další živočichy a pozorovali, jak každý z nich plní účel, pro který byl stvořen, došli k poznání, **že Příroda představuje zákon Boží**. Přírodu je tak možno nazvat matkou nejvyšší inteligence, neboť skrze tuto matku se tato nejvyšší inteligence projevuje. Stejně jako tělo matky dodává veškerou potřebnou materii malé formě, která vzniká v jejím vlastním těle, dodává i matka Příroda vše potřebné pro všechny formy, které se rodí z jejího těla. Tato pozorování je přivedla blíže vědění o Otci a jeho clech, než je tomu u nás na Zemi.

ZROZENÍ

Jejich děti jsou počaty, vyživovány a respektovány s tímto veškerým děním před očima. Vědí, že každá individualizovaná forma, pro niž byly vybrány, aby vytvořily určité tělo, nabytla nekonečných zkušeností. K početí dochází v milostném aktu. Během těhotenství nedochází k žádnému sexuálnímu styku. Tato hluboká úcta není na Zemi zpravidla obvyklá, a proto zde může docházet k mnoha poruchám.

DĚTSTVÍ

Dokud je dítě ještě velmi malé, nemá jeho duch zatím mnoho dojmů z okolního prostředí, a tak existují obrazy nebo pocity, které vyzařují z jakési vnitřní životní jiskry této formy. Tvůrce této formy, vševlévající inteligence, je ještě ve volném stavu. Rodiče na Venuši to vědí a mnohé se od svých dětí naučili.

INKARNACE

Dítě může být například ze Saturnu a převtělilo se na Venuši, aby poznalo určitou životní fázi, která se ještě neprojevila, a kromě toho má sloužit k vyrovnání planetárního vědění. I na Zemi existují takové bytosti, které shromažďovaly zkušenosti na jiných planetách naší soustavy, přičemž každá z těchto zkušeností přispívá pokroku na Zemi.

SMRT

Obyvatelé jiných planet to vědí a rádi si vymění oděv za nový, když přijde jejich čas. Proto se nebojí toho, co my nazýváme smrtí. Vědí, že vesmír se nachází v neustálé změně. Vědí, že chemikálie starého těla splnily svůj účel a znovu vejdou do procesu chemických přeměn, aby tak našly nové uplatnění.

NÁBOŽENSTVÍ

Často dostávám otázku, zda lidé jiných planet uctívají Boha tak jako my a zda mají místa pro toto uctívání podobná našim kostelům. Myslím, tato otázka je zodpovězena již tím, že žijí, pohybují se a vedou svoji existenci v neustálém vědomí, že Boží inteligence se projevuje i ve stonku trávy. Při jedné návštěvě v mateřské lodi mi ukázali holografii jedné své budovy. Ke vchodu vedly široké schody a na konci dlouhé místnosti jsem uviděl velikou stěnu, na níž je znázorněn "Bezčasový život". Bylo to úchvatné, neboť zde vibroval život. Nedomnívám se, že by někdo mohl být blíže Bohu než ve vřelém objetí tohoto nádherného obrazu kosmického života. V této budově se studují zázraky vesmíru a dokonalé shodné uspořádání kosmického působení kosmickou inteligencí.

VÝŽIVA

Jejich pochopení pro to, jak Příroda bohatě dodává vše, co potřebují, je vede k tomu, aby pracovali s přirozenými podmínkami. Nikdy neurychlují úrodu, získávají tak životadárné látky z půdy. Některé potraviny si vaří, jiné pak jedí syrové, ale mají určitou metodu vaření, která neničí zárodky života v prvcích výživy. Jeden z jejich chemiků mi řekl, jak je důležité dodávat tělu různé druhy stravy a zásobovat tak všechny jeho části.

JAZYK

Při mém prvním setkání s Orthonem (20. 11. 1952) stejně jako při různých př0ežitostech, kdy jsem se nacházel v mateřské lodi, která dopravovala velký počet lidí, jsem je slyšel hovořit v jejich jazyce. Tónina jejich řeči byla velmi vysoká a tato řeč zněla také velmi melodicky. Nejlépe by se dala přirovnat k vroucím jasným tónům flétny. Nemají však zapotřebí mluveného slova, aby si navzájem sdělovali své myšlenky a pocity, neboť jsou navzájem tak úzce spojeni, že mohou pocity a myšlenky jiných lidí vycítit. Skrz jejich niternou spojitost s city zde existuje stejná frekvence mezi pocitem a myšlenkou, takže nepotřebují žádný slyšitelný zvuk, aby pochopili, co druhý chce, neboť přijali obraz, který partner vyslal. Je to telepatie.

TANEC A HUDBA

Jejich hudba spočívá v reprodukci frekvencí všech částic kosmu. Ta se projevuje v dokonalé harmonii mezi vším, co existuje a vytváří tak symfonii radostného výrazu. Když tančí, uvědomují si, že se buňky jejich těla nacházejí ve stavu ustavičného omlazování, a proto vypadají stále mladí. Tanec chápou rovněž jako určitý druh uctívání kosmické Energie, která jim poskytuje výsadu vyjadřovat věčný život tím, že přizpůsobí každý pohyb svého těla rytmu hudby.

VLÁDA

Jak už jsem uvedl ve svých knihách, existuje na ostatních planetách naší sluneční soustavy jistý druh planetární světové vlády sestávající z mudrců a poradců, kteří řeší všechny vznikající problémy a starají se o chod života na této planetě. Nepotřebují žádné psané zákony, protože vědí, že vše, co činí v rozporu se zákony Přírody, postihne nakonec je sám. Proto jsou mladší Venušané žádostiví rad a poučení ze strany starších.

PLANETÁRNÍ ZMĚNY

Jejich kosmičtí cestovatelé získávají neustále nové poznatky o vesmíru a pozorují přirozené změny, k nimž dochází na různých planetách. Vědí také, že **Země stojí před přesunutím svých pólů**, ale nevědí, kdy k tomuto úkazu dojde a zda to bude pouze dílčí nebo celkový přesun. Mají zájem na pozorování těchto změn. Kdyby mělo dojít k celkovému přesunu pólů, **pak nám chtějí při tom v každém ohledu pomoci**. Již před několika lety jsem prohlásil, **že mezi námi žije velký počet mimozemšťanů**, a neustále je mi kladena otázka: "Co zde u nás vlastně dělají?" Jedním z důvodů jejich přítomnosti na Zemi je to, že mnoho jich je v trvalém styku se svými domovskými planetami, aby je varovali, jakmile to dojde tak daleko a jakmile bude docházet k těmto změnám. Vesmírné lodi z Marsu a Venuše, ze Saturnu a Jupiteru stojí neustále na stráži na naší obloze. Pomocí svých přístrojů zaznamenávají změny magnetických silových polí v naší atmosféře. Mají záznamy, které *byly* pořízeny, když podobné změny probíhaly na jiných planetách, a disponují proto dobrými komparativními údaji.

Příchod našich kosmických sousedů ani nemá za účel předvádět nám pozemšťanům jakési divadlo, ani nechtějí založit nějaké nové náboženství, či dokonce stát se našimi bohy. Namísto toho jsou **ochotni podělit se s námi o své znalosti, budeme-li připraveni tyto vědomosti přijmout**. Vědí, že náš způsob života spočívá na špatných základech a že **naše chování dříve či později musí vést k sebezničení**.

Jejich program má dalekosáhlé cíle a jejich plány jsou dobře promyšlené. Neodsuzují nás za naši nevíru. Vědí, že dilema, v němž vězíme na základě našich špatně vedených představ, lze vyřešit pouze tak, že zanikne v důsledku samotné své skutečnosti. Vědí také, že pozemšťané jednoho dne poznají, že se všechny záhady a problémy nechají vyřešit pouze pochopením přírodních zákonů a v souladu s nimi, nikoliv proti nim.

(10)

Co jsem se naučil od mimozemšťanů

George Adamski

Od mého setkání s Orthonem v kalifornské poušti jsem měl mnoho setkání s našimi přáteli cestujícími v kosmu. Řada z nich byla náhodná a nečekaná; jiná mi byla ohlášena telepaticky, jak jsem to popsal v publikaci "Uvnitř kosmických lodí". Nikdy jsem však neměl možnost domluvit si pevnou schůzku na určitou dobu a na určitém místě, ale nikdy mi také nechyběl vnitřní pocit, že jsem s nimi ve spojení. Přestože jsem s nimi měl tolik setkání, bylo by hloupé tvrdit, že jsem poznal všechny skupiny kosmických lidí přicházející na zemi. Bylo mi rovněž řečeno, že jsem mnohokrát hovořil s kosmickými cestovateli, aniž bych je poznal a aniž by se oni sami identifikovali. Několikrát jsem se pak s jedním či dvěma z nich setkal na jedné lodi a poznal jako někoho, s nímž jsem předtím hovořil, aniž bych však cokoliv tušil.

Proto neustále říkám i píšu, že mnoho lidí, vlastně nepředstavitelně mnoho lidí hovořilo s kosmickými cestovateli, aniž by je poznalo. Pracují v továrnách nebo ve vládních úřadech po celé Zemi. Nacházíme je v ozbrojených silách každé země, ve všech oborech vědy, v oznamovacích prostředcích, medicíně atd., všude, kde se od nich nevyžaduje, aby zabíjeli své bližní. Nesčetněkrát mi byla položena otázka, jak je to možné tam, kde přece každý potřebuje své osobní doklady, dokumenty o narození spod. Ale to nejsou žádné nepřekonatelné potíže ani pro mnohé pozemšťany. Existuje nespočetný počet způsobů, jak si opatřit dokumenty. Kdo o tom pochybuje, měl by se o to sám pokusit, a bude sám překvapen.

Kosmické lidi často poznáme podle jejich nadprůměrné přívětivosti a leckdy i telepatických schopností...

V knize "Uvnitř kosmických lodí" se říká, že si člověk sám často za příznivých okolností vytváří tendenci k domýšlivosti, a to i tehdy, když se mu dostane poučení o jejich důsledcích. Ve vesmíru k tomu občas také dochází, a to i na nejrozvinutějších planetách. Protože Vesmírný zákon člověku zakazuje ničit jiné lidi, jsou takoví lidé přivázeni na méně rozvinuté planety, kde mohou poznat důsledky své domýšlivosti, neboť každý člověk se nejlépe učí zkušenostmi. Před dlouhou dobou byla Země takovou planetou, na niž byli takoví lidé dopravováni. Tato skutečnost vedla mnoho čtenářů k závěru, že Země vlastně není nic jiného než trestná kolonie a její obyvatelé mají malou naději na radost a štěstí. To však je omyl.

Jde o uplatnění zákona a nikoliv o osobní rozhodnutí jiných. To mi dali vesmírní lidé jednoznačně najevo a jejich pochopení a soucítění překračuje veškeré naše představy. Naše Země byla vytvořena stejným Stvořitelem, který vytvořil všechny planety, slunce a satelity v nekonečných systémech v kosmu. Je stejně posvátná jako každé jiné místo ve Vesmíru. Země je dokonce mnohem krásnější než mnoho jiných planet, jejichž obyvatelé překonali svoji destruktivnost a jsou společensky a vědecky mnohem dále než my. Kdyby člověk věnoval potřebný čas a námahu tomu, aby pozoroval krásy Přírody všude tam, kde je nachází, objevil by mnoho požehnání, jimiž velký Stvořitel obdaroval pozemšťany.

Dokonce i v největších městech nacházíme muzea a parky s květinami, ptáky, stromy a malým hmyzem. To všechno je překrásné, když si člověk najde několik minut na pozorování. Ale my jsme natolik zaujati naším každodenním snažením a vášní hromadit majetek, že se nás zmocnila chtivost a máme mnohem větší zájem na tom, abychom tyto malé živočichy zabíjeli, než abychom se jim obdivovali a těšili se z nich.

Lidé z Venuše, kteří studovali Přírodu, zjistili, že všechny formy života byly vytvořeny k určitému účelu. Neznají žádné spreje proti hmyzu, umělá hnojiva apod. Zjistili to, co my právě nyní začínáme chápat, že totiž když ničíme určitý hmyz, pak jiný hmyz, který je stejně destruktivní, se rozmnožuje, protože mu chybějí přirození nepřátelé. Koneckonců se i ptáci stávají našimi oběťmi, jestliže jim otravujeme potravu. Ale my otravujeme dokonce i rostliny, které sami jíme.

Náš nedostatek pochopení pro přírodní zákony a naše chtivost moci vše získat za peníze, nás dovedly do války s **Přírodou**. Rozpoutali jsme řetězovou reakci, která nakonec postihne všechny formy života, od nejmenšího hmyzu až po samotného člověka. To mně řekli vesmírní lidé, když jsem se jich ptal na příčinu a léčení mnoha nemocí ...

Naše Země je pouze jakousi školní třídou. Poučení, které zde získáváme, nelze najít na žádné jiné planetě naší soustavy. Ovšem samozřejmě existuje mnoho analogií v miliardách galaxií vesmíru, přičemž některé se nacházejí na vyšší, jiné na nižší úrovni vývoji. Stejně jako dítě nemůže složit zkoušku určenou pro univerzitního studenta, pokud by předtím neabsolvovalo základní školu a gymnázium, nemůže ani člověk přeskočit žádnou příčku na žebříčku svého vývoje.

Zemi můžeme přirovnat k mateřské školce, v níž se nacházejí nejrůznější typy. Je úkolem této školky, aby je naučila harmonicky navzájem spolu vycházet.

Vesmírní lidé jsou zde proto, aby nám pomáhali naučit se Vesmírné zákony. Dobrý učitel to nikdy nedělá směrem shora dolů, ale pokouší se pochopit způsob myšlení svých žáků a pomáhá dětem rozvíjet jejich intelekt. Podobně postupují i vesmírní lidé. Nevykonávají na nás žádný nátlak, ani nám neukazují svou převahu. Naopak žijí mezi námi a doufají, že jejich příklad harmonického života v nás vzbudí touhu žít podobně jako oni.

Pro pokorného člověka jsou si všichni lidé rovni, jsou dětmi stejného Stvořitele, dýchají stejný vzduch, jedí potravu ze stejné Země, vnímají světlo stejného Slunce a stejného Měsíce. Každý člověk se rodí s úkolem sloužit a učit se. Nikdo nemůže zcela nahradit místo jiného člověka, protože každý šel svou vlastní cestou až na místo, na němž se dnes nachází. Lidé z jiných planet dělají totéž. I oni jdou každý den po stezkách života a nalézají poučení.

Při mnoha setkáních, která jsem měl s našimi návštěvníky, se převážně jednalo o mé vlastní problémy a možnosti jejich řešení. Oni nikdy neradí svým bližním, ale mají nevysvětlitelnou schopnost přenést se do myšlenek jiného člověka tak, jakoby to byly jejich vlastní myšlenky. Ten druhý člověk se pak může sám rozhodnout, zda tuto pomoc přijme a bude se jí řídit, nebo zda odmítne bez pocitu, že odmítl radu přítele. Já sám sem se to musel nejdříve naučit a pečlivě jsem studoval své myšlenky a svá jednání po setkání s nimi. Často jsem zjistil, že se mé myšlenky ubírají zcela opačným směrem prostě proto, že jsem věc dobře nepochopil. Bylo třeba značného úsilí z mé strany a musím ujít ještě dlouhou cestu, než se toto naučím.

Jiná věc, které jsem si u návštěvníků z vesmíru povšiml, byla jejich láska k zábavě, zpěvu, tanci, sportu, filmu a ke vzdělávacím programům na přístrojích, které se nechají přirovnat k našim televizorům. Přesto jsou však velmi tiší. Nemluví příliš, neboť jak mi vysvětlili, při rozhovorech přichází nazmar mnoho energie. Mnoho každodenních rozhovorů na Zemi je pouhým plýtváním časem, které připravuje o energii nejen mluvčího, ale i posluchače. Při našem dalším vývoji budeme mít větší zájem na pochopení našich myšlenek a jejich důsledků a na tom, abychom náš duch obrátili směrem ke zdroji těchto myšlenek a zjistili, proč jim umožňujeme, aby se nás zmocňovaly. Ve skutečnosti bychom my měli být pány našich myšlenek, ale kdo z nás jím skutečně je?

Neustále jsem žádán, abych popsal život na jiných planetách, jejich domy, jejich zájmy. To je velmi obtížné, protože bych pak musel popsat lidi a životní podmínky celého světa, z něhož jsem však poznal pouze hrstku jeho obyvatel.

Během let jsem se setkal s lidmi z mnoha našich sousedních planet. Svým vzezřením se nijak zvlášť neliší od běžných pozemských lidí. Většina jich přišla z Venuše, a proto budu především hovořit o této planetě. Na každé planetě se hovoří jednou planetární řečí na rozdíl

od Země s jejími mnoha jazyky. Avšak jazyk každé planety se liší od jazyků jiných planet, takže když kosmičtí cestovatelé navštíví jiný svět, mají zájem na tom, aby se naučili jeho jazyk. I to je jednodušší než na Zemi, kde se člověk musí pro každou zemi naučit jiný jazyk. Všechny planety mají země, ostrovy, kontinenty a vodu. Některé mají více vody než jiné, ale voda je vždy potřebná pro vytvoření atmosféry a života.

Výchova na našich sousedních planetách začíná ihned po narození. Novorozené dítě je s láskou pozorováno a pečlivě se studují formy jeho myšlení a přirozené zájmy. To ale neznamená, že má privilegium stát se pánem domu, jak k tomu často dochází na Zemi. Od počátku je dítě vedeno k tomu, aby si osvojilo hodnoty a význam umírněnosti, ohleduplnosti, a nepopsatelnou radost z lásky a z toho, když je člověk milován. Vštěpuje se mu, že jeho přirozená krása a jeho talent jsou dary Stvořitele, jichž je třeba užívat jako privilegia.

Naši sousedé ve vesmíru mají několik zásad, podle nichž žijí. Tyto zásady jsou dětem vštěpovány a stávají se základem veškerého jednání po celý život. Jde o tyto zásady:

- 1. Nikdy nežadat více, než je skutečně třeba pro každodenní zdraví a pohodlí.**
- 2. Na všechny lidi je nutno pohlížet jako na navzájem rovné a nikoho nelze preferovat.**
- 3. Neustále je třeba sledovat své myšlenky, udržovat je pod kontrolou a vždy je směřovat. Není to pro ně, stejně jako pro nás, nikterak snadné a vyžaduje to neustálou bdělost. Ani oni nejsou vždy v tomto směru úspěšní, i oni mají emoce, které ještě nezvládli. Jakmile však poznají svůj omyl, obrátí se okamžitě opět k univerzálnímu aspektu a pohlíží na svůj omyl jako na poučení, které je třeba si neustále připomínat a nikdy takovou chybu již neopakovat.**
- 4. Každou formu služby je třeba uznat a poděkovat za ni. To začíná s každým novým dnem, který zdraví s radostí a vděčností jako novou příležitost sloužit Stvořiteli.**

Domy v různých oblastech Venuše jsou pohodlně vybaveny podle přirozených podmínek. Mají různou architekturu, jak lze vždy očekávat u větších lidských společenství. Některé rodiny dávají přednost domům s velkými terasami, zahradami, květinami a rybníky, jiné dávají přednost menším obydlím bez takové odpovědnosti. Základní rozdíl od pozemských lidí spočívá v **jejich přátelskosti**. Člověk k návštěvě jejich zahrady nepotřebuje pozvání, protože oni každého považují za svého přítele a jako takového jej vítají.

Stejně jako my na Zemi mají i oni určitá základní zařízení, která zabezpečují blahobyt a pohodlí lidí. Budovy se neustále nově upravují, továrny vyrábějí výrobky, zemědělci obdělávají půdu, obchody nabízejí věci denní potřeby, kvalifikovaní dělníci a řemeslníci provádějí opravy.

Zdrojem jejich energie je táž přírodní energie, kterou používají pro své lodi. Proto také u nich neexistují žádné odpady ani odpadní plyny, jak je tomu u nás.

Stejně jako na Zemi existuje i u nich mnoho tvůrčích mužů a žen, kteří rádi navrhnou a pořizují oděv. Někteří to činí pro veřejnost, jiní pro svou rodinu a své přátele, kteří takovéto schopnosti nebo zájmy nemají. Nikdy nedovolují, aby se pro ně práce stala přítěží. To je možné prostřednictvím jejich duchovního přístupu a kontroly myšlenek. Naučili se mít potěšení ze všeho, co právě dělají. My bychom mohli dělat totéž, i když nám to připadá obtížné.

Vzhledem k jejich dobrým všeobecným možnostem dopravy má jen málokdo soukromé vozidlo. Uvědomili si, že majetek se může stát jejich pánem, který ovládá své majitele a vyžaduje od nich jen péči, práci a další výdaje.

Mají samozřejmě roboty, které je zbavují do značné míry těžké práce, kterou bylo dříve třeba vykonávat ručně. Jejich pracující tak získali mnoho času na studium a na radost ze života. Lidský duch je však i nadále zapotřebí pro konstrukci nových strojů všeho druhu a pak pro jejich obsluhu a údržbu. Člověk tím, že svým myšlenkám dává formu, se stává tvůrcem.

Učení je věcí pro život, nikoliv pro oněch několik let strávených ve škole. Jejich školy jsou zařízení plná krásy, v nichž se vyučuje vědě života. Učí se i mnohé jiné vědy, jako dějiny své planety, jednotlivé civilizace a také dějiny jiných planet naší soustavy i jiných soustav. Značnou část poznatků přitom získávají prostřednictvím systémů, které jsou podobné naší televizi. Provádějí se demonstrace miniaturních slunečních systémů v procesu jejich vzniku i demonstrace systémů, které se již nacházejí ve stavu rozpadu. Kosmické zákony, jež poznali prostřednictvím teleskopických pozorování a vesmírných letů, se vyučují pomocí modelů. Třídy se nevytvářejí podle věku žáků, ale podle jejich zájmů. Nikdo není nucen zabývat se věcmi, které ho nezajímají, a nikdo také není ve svém pokroku brzděn jakýmsi vnuceným "průměrem". Může nám to připadat bezcenné, ale na planetě, na níž zájmy slouží pouze jako stimulant pro další pochopení nekonečna, nesmí žádného člověka zatěžovat žádná monotónnost či nezájem.

Lidé na Venuši neznají žádné nemoci ducha ani těla a netrpí také žádným napětím, které v nás vyvolává rozpolcenost naší osobnosti, naše sympatie a antipatie, úsudky a odsudky všeho druhu. To bylo uvedeno již v knize "Uvnitř vesmírných lodí". Mnoho lidí mi potom napsalo s dotazem, zda by nám vesmírní lidé nemohli poskytnout informace, které by umožnily léčení některých nejzávažnějších chorob na Zemi. Na toto téma jsem s nimi při různých příležitostech hovořil. Lidské tělo, jak všichni víme, je nejdokonalejší stroj, jaký byl kdy vytvořen. Když je mu dána možnost, pracuje v dokonalé rovnováze a harmonii. Žádný orgán nevybočí z této rovnováhy, každý plní svůj úkol dobrovolně a spokojeně, pokud to duch člověka umožní. Jedinou výjimkou jsou deformace, které jsou dosti často důsledkem nevědomosti rodičů v prenatální fázi. I potom přejímají dobře rozvinuté části zvláštní odpovědnost za to, aby byla udržena harmonie a aby se tělo budovalo v rámci dokonalého vzoru, podle něž bylo od počátku utvořeno.

Naši vědci to vědí. Studují neuvěřitelný vliv ducha na tělo a na jeho funkce. Přesto je si jen velmi málo lidí vědomo toho, jak silně jejich vnitřní napětí, jejich starosti a emoce všeho druhu ovlivňují jejich zdraví. Náš současný společenský systém vytvořil podmínky, které nám ztěžují plnění požadavků, jež jsou na nás kladeny. Tento vzor byl stanoven před mnoha lety a neustále se zintenzivňoval. Dnes padají lidé se srdečním infarktem nebo trpí jinými těžkými chorobami. Nemoci dýchacích cest jsou stále častější a mívají mnohdy různé symptomy a intenzitu reakce. Stále častěji je třeba nosit brýle, neboť oči jsou stále více zatěžovány.

Jen málo lidí si skutečně nachází čas na uvolnění. Vlastně pochybuji o tom, zda mnozí lidé vůbec *vědí*, jak uvolnit nejen své tělo, ale i ducha, neboť stav těla je pouze odrazem duševního vypětí. Náš současný stav je nejen výsledkem dneška či včerejška, ale je i akumulací typů, která se vytvořila před mnoha lety a od té doby rozvíjela každou jednotlivou myšlenkou a každým jednotlivým činem. Tyto typy prokázaly svůj vliv nejen na lidi, nýbrž na všechny formy života na Zemi. Mnozí návštěvníci z vesmíru, kteří ve svém životě neznají žádná přirozená vypětí, trpí pozemskými podmínkami stejně jako znečištěním zemské atmosféry. (To se mezitím zhoršilo natolik, že asi od roku 1960 se mimozemšťané převážně inkarnují do pozemských těl, aby se zavčas přizpůsobili všem pozemským podmínkám, které by jinak pro ně byly nesnesitelné - pozn. autora).

Zdraví je individuální problém. Člověk nemůže "pálit svíčku na obou koncích", tj. neustále žít v napětí a doufat, že zůstane zdrav. Mnoho lidí to tak dělalo léta a pak se zhroutili a strávili na lůžku týdny, měsíce, ne-li dokonce celá léta. Jiní byli dostatečně moudří- zotavili se- pochopili svůj problém a naučili se brát věci tak, aniž by si činili velké starosti. Potom žili dlouhá léta, během nichž se neustále těšili z toho, co jim právě život přinášel. Kdybychom to všichni dovedli, byl by svět jiný.

Je však třeba upozornit na to, že nelze dosáhnout uvolnění násilím. Skutečného uvolnění dosahujeme štěstím; šťastné myšlenky přinášejí stu, neboť štěstí člověka osvobozuje.

Proto nám naši meziplanetární návštěvníci nemohou s našimi zdravotními problémy pomoci více, než nám zatím pomohli. Neustále nám vysají myšlenky štěstí, zbavené odsudků. Musím znovu opakovat, že na nás pohlížejí jako na své mladší bratry, které z celého srdce milují, ale o nichž vědí, že si své problémy musí vyřešit sami, aby dobře zvládli tuto lekci. Jakmile se naučíme duševně se uvolňovat, staneme se přístupní jejich myšlenkám se snahou pomoci nám. Přetížený duch není schopen vnímat jiné myšlenky než své vlastní...

Nebyl jsem nikdy na žádné jiné planetě ani na našem Měsíci. (Toto napsal Adamski v roce 1960. V březnu 1961 navštívit Venuši, v březnu 1962 Saturn. (Viz naše knížka "Cesta George Adamského na Saturn", Neuss (nakladatelství Hesemann) 1983 - bohužel již rozebrána). Všechno, co jsem vám vyprávěl, mi vylíčili obyvatelé jiných planet, které jsem měl tu čest potkat. Po všechna ta léta vzrůstalo mé pochopení pro jejich filozofii, podle níž se Stvořitel projevuje prostřednictvím všech forem života a člověk je věčnou formou tohoto projevu. Díky tomu, že si uvědomili tuto skutečnost, naučili se zapomínat na minulost a žít v přítomnosti (podobně jako zásada "zcela se uvolnit na tomto místě a v tento okamžik", jak se s ní setkáváme i v pozemské spiritualitě - pozn. autora). Neustále si uvědomují to, co jim nedovoluje jednat s jinými lidmi jinak než s blahodárnou myšlenkou. I když jsou svou formou "lidští", pohlížejí na ně s hlubším porozuměním nikoliv jako na lidi, *nýbrž* jako na Boží inteligenci v konkrétní živé formě, na niž nemohou shledat žádné vady.

Lidé na Venuši prožívají staletí vlastního života a pak procházejí zkušeností, kterou my nazýváme "smrt". Pro ně je to něco podobného, jako by se přestěhovali z domu, v němž již dost dlouho sloužili, do nějakého jiného domu. Namísto toho, aby želeli ztráty svého milovaného, jak to činíme my zde na Zemi, těší se obyvatelé Venuše z toho, že jejich milovaný přítel má příležitost projevovat se na některém místě Otcova domu s mnoha obydlími prostřednictvím nového "domu". Jelikož neznají žádný vlastnický pocit vůči některému jinému člověku, netruchlí nad rozloučením, neboť láska, jak ji oni chápou, nezná žádné rozloučení ... Toto vše jsou lekce, které se my, obyvatelé Země, musíme naučit. Nikdo nás toho nemůže zbavit, stejně jako jeden člověk nemůže jíst místo druhého. Růst a pokrok jsou individuální záležitosti. Je možno ukázat cestu, ale každý musí touto cestou sám projít. Může si zvolit, zda použije dálnice a bude se otevřeně střetávat s lekcemi, které přináší každý okamžik jeho života, a tyto lekce zvládat, nebo zda si vybere objížděky. Rozhodnutí leží pouze na každém z nás.

Avšak ne všechno to, co nás kosmičtí cestovatelé učili, je nové. Jejich moudrost je u nás známa již po tisíciletí. V minulosti jsme se rozhodli, že ji budeme ignorovat, a vymýšleli jsme si pro to jednu omluvu za druhou. Oni nám však jednoduchou, srozumitelnou řečí připomínají a znovu ukazují cestu života v míru a štěstí, již je Otcova vůle pro všechny Jeho děti, ať jsou kdekoli v širokém nekonečnu Jeho domu s mnoha obydlími (jak pravil Ježíš: "V domě mého Otce je mnoho obydlí", pozn. autora), ..., život ve věčné různosti, bez rozdělování, jak je vyjádřen Přírodou ve všech jejích fázích. Jakmile jednou přijmeme Přírodu za svého učitele, bude nám odhaleno mnoho "tajemství" v celé jejich jednoduchosti.

(Z knihy George Adamského "Flying Saucers Farewell", 1960). **Létající talíře přistály, v češtině dosud nevyšlo – pozn. zpracovatele.**

Dr. Ing. Daniel Fry a dědicové Atlantidy

Obr. 54

Mimozemská vesmírná loď,
kterou v roce 1964 filmoval Dr. Daniel Fry poblíž Joshuy Tree ve státě Kalifornie.

Fotografie – pozn. zpracovatele.

Dr. Daniel Fry je vynikající vědec a elektronický inženýr. Jako viceprezident "Crescent Engineering Company" v Kalifornii a vedoucí výzkumného oddělení zkonstruoval několik přístrojů pro řídicí systém nosné rakety Atlas. Předtím pracoval Dr. Fry v Aerojetu General Corporation, kde byl pověřen instalací přístrojů pro řídicí a kontrolní systémy létajících těles na raketové střelnici ve White Sands v Novém Mexiku.

Během svého působení ve White Sands se Dr. Daniel Fry poprvé setkal s mimozemšťany. Došlo k tomu 4. července 1950. Fry chtěl vlastně tento den, který je americkým svátkem Dnem nezávislosti, jet spolu se svými kolegy do blízkého Las Cruces, aby se tam podíval na ohňostroj plánovaný na tento večer a aby samozřejmě také oslavil svátek. Jelikož však zmeškal poslední autobus do Las Cruces, měl trochu času na to, aby si zašel do pouště a obdivoval jasnou noční oblohu. Po určité době obdivného sledování oblohy se Fryovi zdálo, jakoby jedna hvězda za druhou zhasínala, až si povšiml, že hvězdy stále více zakrývá jakési pomalu klesající tmavé letící těleso.

Nakonec přistál oválný předmět o průměru asi 9 metrů ve vzdálenosti pouhých 20 metrů od Frye. Ten s údivem sledoval tento důkaz nepochybně rozvinutější techniky, když se ozval jakýsi hlas. Po delší diskusi o poháněcím mechanismu této lodi jej hlas pozval dále na krátkou cestu v této lodi. Ukázalo se, že loď je bez posádky a že je řízena z mateřské lodi nacházející se ve větší výšce. Na palubě nikdo nebyl; hlas přicházel rádiem z mateřské lodi. Za 30 minut, tj. rychlostí 13 000 kilometrů za hodinu, přeletěl Fry v tomto UFO do New Yorku a zpět. Udiven tímto technickým výkonem zeptal se svého "partnera", mimozemšťana jménem A-Lan, na způsob pohonu této vesmírné lodi:

Obr. 55

Dr. Daniel Fry.

Fotografie – pozn. zpracovatele.

Kotouč lodi má dva póly, vysvětlil mu A-Lan, přičemž mezi oběma póly dochází ke spádu potenciálu. "Materiál obou těchto pólů disponuje volnými elektrony v množství, které přesahuje vše, co si vůbec dokážeš představit. Regulační mechanismus řídí protékání těchto elektronů přes oba energetické prstence, které vidíš nahoře a dole v lodi. Znáš zákony elektrodynamiky natolik dobře, abys věděl, že pohybující se elektron vytváří magnetické pole.

Obrovský tok elektronů procházejících energetickými prstenci vytváří tedy mimořádně silné magnetické pole. (...) Každá změna magnetického pole způsobí vznik elektrického pole, které je v každém daném okamžiku uspořádáno v amplitudě shodně, v polaritě obráceně a kolmo k magnetickému poli. Když vstupují obě pole do protikladné rezonance, je vzniklá energie největší. Účinek výsledného pole je identický s účinkem gravitačního pole. Jestliže se působíště výsledného pole shoduje s těžištěm lodi, vzniká jako jediný účinek určité zvýšení setrvačnosti nebo hmotnosti lodi. Jestliže však toto působíště není totožné s těžištěm lodi, pak se pohyb lodě začíná zrychlovat ve směru k tomuto působíšti. Protože tento systém, který vytváří pole, je součástí lodi, pohybuje se samozřejmě spolu s ní a neustále vytváří výsledné pole, jehož střed leží krátce před těžištěm lodi, čímž se tato loď urychluje tak dlouho, dokud toto pole existuje."

Obr. 56, 57, 58, 59

Vesmírné lodi fotografované Dr. Fryem.

4 fotografie z blízka ve dne – pozn. zpracovatele.

A-Lan ještě Dr. Fryovi sdělil, že jeho lid pochází původně ze Země, avšak již několik generací žije na palubě obrovské vesmírné lodi "nezávisle na jakékoliv planetě". "Před několika desítkami tisíc let žili někteří naši předkové na vaší planetě, kterou nazýváte 'Země'. Tenkrát tam v jednom oceánu, který dnes nazýváte 'Pacifik', existoval malý kontinent. Některé vaše staré legendy označují tuto zaniklou zemi jako 'zatopený kontinent MU nebo Lemurie'. Na tomto kontinentu vytvořili naši praotcové velikou říši, v níž došlo k intenzivnímu rozvoji věd. Ve stejné době existovala jiná rychle se rozvíjející civilizace na jiném kontinentu v moři, které dnes nazýváte 'Jižním Atlantikem'. Ve vašich pověstech se tento kontinent nazývá 'Atlantidou'.

Mezi oběma kulturami panovala velká rivalita v oblasti vědeckého pokroku. Zpočátku vše probíhalo pokojně, avšak časem dostalo toto soupeření velmi vyostřenou podobu, neboť každé plemeno se před druhým honosilo svými úspěchy.

Během několika staletí překonali úroveň vývoje, kterou vy dosahujete v dnešní době. Nespokojili se s tím, že uvolňovali energii atomu, jak to nyní provádějí vaši fyzikové. Naučili se vytvářet rotaci celých seskupení na energetické ose. (...) V důsledku neustále vzrůstajícího zostřování vztahů obou civilizací a v důsledku neustálého pokroku ve vývoji ničivých zbraní se nakonec obě civilizace nevyhnutelně navzájem zničily."

Při dalším kontaktu s Dr. Fryem, k němuž došlo 28. dubna 1954, dodal A-Lan, že těch několik málo lidí, kteří přežili tuto prehistorickou jadernou katastrofu, uprchlo na Mars, kde si vytvořili své základny a vybudovali velké vesmírné lodě, na nichž pak mohli nadále žít nezávisle na planetách. U nás jsou proto, protože vidí, že my opět stojíme před nebezpečím vzájemného zničení. "... Chtěli bychom vám ukázat správnou cestu a pomoci vám správně pochopit moudrost lásky a spolupráce... To, zda vaše děti ještě budou mít nějakou budoucnost či nikoliv, závisí do značné míry na úspěchu či neúspěchu vašeho vlastního úsilí."

Podle A-Lana spočívá příčina současné situace v tom, že nepoměrně rychlejší pokrok v oblasti vědy a přírodních věd není provázen nezbytným paralelním rozvojem věd duchovních. "Vaše dnešní materiální věda je jako obrovská masivní a rozšiřující se stavba. Tato stavba roste se stále větší rychlostí, avšak opírá se přitom pouze o (menší) duchovní a společenský fundament, který se rozšiřuje mnohem pomaleji. (...)

Snímek vesmírné lodi, z května 1964 pořízený Dr. Fryem blízko Merlinu, stát Oregon.

Fotografie z blízka ve dne – pozn. zpracovatele.

Pokud nebudou brzy nalezeny prostředky a cesty k podnícení a na podporu rozvoje duchovních a společenských věd na vaší Zemi, přijde nevyhnutelně doba, kdy vaše preferování materiální vědy před vědami ducha **přivede vaši civilizaci ke zhroucení.** (...) K takovému zhroucení již jednou na vaší planetě došlo a vaše civilizace nyní dosáhla stádia, kdy se jeho opakování stává pravděpodobným.

Vaše plemeno nyní žije trvale v nebezpečí totálního zničení silami, které samo vyvolalo. Jak ale může být nějaká civilizace ohrožena něčím, co sama vytvořila? Je to velmi jednoduché - nepokročila v oblasti duchovních a společenských věd dostatečně daleko, aby se mohla rozhodnout, k jakým účelům má být jejích plodů využito. (...)

... existuje nezměnitelný kosmický zákon, který ponechává svobodu volby příslušné civilizaci. Vaše civilizace a vaše kultura není v žádném případě předem odsouzena k vyhlazení. Může se dále rozvíjet, až překoná jednou provždy toto nebezpečí - **jak vidíš, volba je ve vašich rukou.**

Ve vašich filosofických knihách se uvádí, že člověk má milovat své bližní a odpouštět svým nepřátelům. V našich knihách se však praví, že když člověk svého bližního - a také on jeho - chápe, nestanou se oba nikdy nepřáteli. Avšak vytvářet porozumění pro své bližní vyžaduje schopnost dokázat se vcítit do jeho postavení a vidět věci tak, jak on je vidí. Mezi 'věděním' a 'porozuměním' totiž existuje velký rozdíl. Vědění vzniká v hlavě, porozumění však přichází ze srdce. Životně důležitá nutnost pro všechny národy vašeho světa spočívá zcela jednoduše v **POROZUMĚNÍ...**

Kdyby pouze 10 % těchto částek věnovaných ve světě na zbrojení a s tím spojeného úsilí bylo použito na pomoc lidem, aby se vzájemně chápali, byla by nemoc uchopena v samotném zárodku a během několika málo let vyléčena. Jakmile se průmysl vašich zemí zbaví nutnosti věnovat čas a energii na výrobu válečného materiálu, budete moci zvýšit životní úroveň všech lidí na Zemi natolik, že zmizí veškerá bída. S odstraněním nouze zmizí zároveň i strach a vaše civilizace zajisté překoná onen kritický bod ve svém vývoji. Vaše největší éra, 'zlatý věk', se nachází přímo před vámi. Jediné co potřebujete, je projít správnou bránou."

Dr. Fry, který z profesionálních důvodů dosud mlčel o svém "zážitku z White Sands", byl při tomto setkání dotázán ze strany A-Lana, zda "bude nadále skrývat své světlo". Nakonec Fry sebral odvalu na to, aby svoji zprávu zveřejnil. Na podporu cílů formulovaných A-Lanem založil světové sdružení "Understanding Inc." (registrovaná společnost "Porozumění"). Jako důkaz svých setkání obdržel kruhový kotouč o průměru 8 cm, který se podle různých analýz ve vědeckých ústavech skládá ze zvláštního, výrazně mnohostranného a neobvyklého spojení různých prvků.

Mystika létajících talířů

Orfeo Angelucci

Orfeo Angelucci je mystikem mezi těmi, kdo přišli do styku s mimozemšťany. Jeho zpráva o setkání s vysoce vyvinutými vesmírnými lidmi se čte jako zjevení nějakého svatého či proroka v Americe 20. století. Orfeo byl italského původu, vyrůstal v americké Střední vrstvě a již v raném mládí se zajímal o přírodní vědy. Měl mimořádně labilní zdraví, vysokou nervovou citlivost a senzitivnost na elektrický proud. Intenzivně se zabýval studiem metafyziky, studoval díla velkého jogína Paramahansy Yoganandy a "spícího proroka" Edgara Cayceho.

Obr. 61

Orfeo Angelucci.

Fotografie hlavy – pozn. zpracovatele.

Angelucci žil v Kalifornii a pracoval jako mechanik u letecké společnosti Lockheed Aircraft Corporation v Burbanku. 23. května 1952 měl zvláštní neurčitý pocit, jakoby se blížila bouřka nebo jakoby se vybíjela elektřina nějakým jiným způsobem. V 0.30 skončila jeho směna a odjel směrem domů. Když se blížil k okraji města Los Angeles, zpozoroval oválný předmět, narudle svítící, který před ním letěl ve vzduchu jakoby jej vedl. Orfeo zaparkoval svůj vůz na kraji silnice. Objekt vylétl směrem do výše, ale odpoutaly se z něj dvě malé ohnivé koule, které klesaly a pak se vznášely vedle sebe ve vzdálenosti pouhých několika metrů od Angelucciho. Nazelenale se třpytily a měly průměr asi jeden metr. Mezi nimi se vytvořil jakýsi světelný film, z něhož hovořil neviditelný mluvčí: "Neboj se Orfeo, jsme přátelé!" "Vidíme pozemské lidi takové, jací skutečně jsou", sdělil hlas Angeluccimu. "Máme k vám, pozemšťanům, hluboký, bratrský vztah, který vychází z prastaré spřízněnosti naší planety se Zemí. S hlubokým soucitem a pochopením jsme pozorovali, jak váš svět prochází obdobím svých bolestí růstu. Považujte nás, prosím, za své starší bratry."

Hlas oznámil Orfeovi, že je u nich známo, že "létající talíře" jsou na Zemi předmětem posměchu, což je však záměrné. Přáli by si, aby se pozemské obyvatelstvo s nimi touto cestou teprve postupně seznamovalo a zvykalo si na myšlenku, že k nim přicházejí na návštěvu bytosti z vesmíru.

"Kosmický zákon účinně zabraňuje tomu, aby jedna planeta zasahovala do vývoje jiné planety. Jinými slovy řečeno, Orfeo, Země si musí svůj osud utvářet sama! My však učiníme vše, co je v našich silách, abychom pozemským lidem pomohli. Ale to je kosmickým zákonem velmi přesně a silně omezeno. Naše opětovné objevení v atmosféře vaší planety má svůj důvod ve skutečnosti, že vývoj života na Zemi na současném stupni materiálního pokroku je v nebezpečí. (...)

V nespočetném množství jiných světů v kosmu, Orfeo, jsou pozemšťané jako malé děti, i když se mnoho z nich domnívá, že dospěli k vrcholům poznání. Na jiných světech vesmíru existuje mnoho druhů duchovního a fyzického vývoje. Každá forma inteligentního života se přizpůsobuje fyzickým podmínkám, které existují na její domácí planetě. Většina bytostí existuje ve formě vysoce jemných látek, mnohem jemnějších než na Zemi. Ale jejich velká většina se svým zjevem podobá pozemským lidem. (...) Ve skutečnosti jsme starší

bratři Země, a proto bychom chtěli rádi pozemšťanům pomoci, pokud nám to ze své svobodné vůle dovolí."

23. července 1952 bylo Orfeovi dovoleno letět do kosmu v kotoučové lodi bez posádky. Prožil tam jisté zasvěcení světlem a navrátil se zpět s kruhovým znamením na levé straně hrudi, což je symbol pravěčnosti. "V tomto povzneseném okamžiku jsem poznal tajemství života", píše Orfeo.

2. srpna 1952, po spatření UFO na cestě domů z práce, se Angelucci poprvé setkal s jedním ze svých vesmírných bratří ve fyzické podobě. Nazýval jej "Neptun". Cizinec byl velký, urostlý a měl těsně přiléhavý oblek beze švů. Hovořil s Orfeem o kritické situaci na Zemi a o nadcházející krizi, "velkém neštěstí".

"Kdysi existovala ve vaší sluneční soustavě jiná planeta, nejkrásnější a nejzářivější ze všech. Tato planeta byla pravlastí pozemských lidí. Tam neznali ani bolest, ani starosti, utrpení, nemoci nebo smrt. Ale v kráse a divech tohoto světa se stali domýšlivými a arogantními. Vedli navzájem války a obrátili se dokonce proti Dárci veškerého života. A nakonec pak zničili svou vlastní planetu, která dnes existuje pouze jako neplodný prstenec asteroidů a trosek ve sluneční soustavě. Aby se pak tyto bytosti opět naučily vzájemnému porozumění, soucitu a bratrské lásce, byly přeneseny do materiální evoluce jedné menší planety, totiž Země. Jejich učiteli se staly utrpení, starost, zklamání a smrt. Jejich symbolem se stal zvířecí člověk. Každý člověk si musí sám vypracovat svůj vlastní osud a své spasení."

V říjnu 1952 se Angelucci "náhodou" setkal se svým vesmírným přítelem na jedné autobusové zastávce. Byl oblečen jako pozemský obchodník - důkaz toho, že "oni" mohou mezi námi žít nepoznání. Při dalším setkání koncem léta 1953 byl Orfeo v astrálním těle přenesen do domovského světa svých mimozemských přátel - do světa s vyšším kmitočtovou frekvencí. Varovali ho před hrozcí světovou válkou, prorokovali však také pro dobu poté "nové, nádherné dny společenství a opravdové bratrské lásky". Jestliže lidstvo nepodnikne některé rozhodné kroky ve správném směru, pravil "Neptun", srazí se Země v roce 1986 s planetoidem. Avšak to, zda toto "očistění Země" bude třeba, "závisí na pozemských bratřích a na jejich pokroku ve svornosti, porozumění a lásce k bližnímu v čase, který jim ještě zbývá, mezi tzv. "nyní" a rokem 1986. My jim poskytneme veškerou možnou duchovní pomoc; avšak nejenom my, ale i jiné bytosti ze všech oblastí vesmíru. Věříme, že se je a jejich svět ještě podaří zachránit."

(13)

Radiové kontakty s mimozemšťany

Richard Miller

Jako mladý etnolog věděl George Hunt Williamson, že již v prehistorických dobách docházelo k setkáním s "bitými bohy" z "ohnivých vozů". Začátkem 50. let porovnal Williamson mýty Indiánů s moderními zprávami o UFO a byl fascinován myšlenkou, že Země je možná již od pradávna pozorována mimozemskou civilizací. Učinil z toho závěr, že jestliže již tehdy docházelo k takovým stykům, jsou tyto styky možné i dnes. A jestliže tito cizinci jsou schopni stavět takovéto kosmické lodě, musí také něco vědět o elektronice a moderní radiotechnice. Když Spojené státy prožily v létě 1952 skutečnou invazi UFO, pokusil se Williamson navázat s mimozemšťany kontakt pomocí radiotelegrafie, radiového spojení a nakonec i pomocí telepatie. Radiotelegrafické kontakty se uskutečnily pomocí Morseovy

abecedy při frekvenci 350 až 450 kHz. Mimoszemšťané odpověděli na otázky, které jim položil Williamson a skupina stejně smýšlejících badatelů. Pomocí této metody také Williamson zjistil termín, v němž nakonec skutečně došlo k setkání George Adamského v kalifornské poušti, jemuž byl Williamson přítomen jako svědek.

Mimoszemšťané nazývali své vesmírné lodě "křišťálovými zvony". Uvedli, že se tyto lodě nepohybují pomocí pohonných látek, nýbrž "na magnetických linkách" a v magnetickém poli "stejném jako u nebeských těles". Vesmírné bytosti hovořily o atomové bombě a o jejím nebezpečí pro Zemi. Mimoszemšťané uvedli, že sem přicházejí proto, aby nám pomohli. Pro naši planetu začal "Nový věk" a jejich kontakty s námi souvisejí se současnou kritickou situací naší planety. Mimoszemšťané také údajně již navázali styky s pozemskými vládami.

Opět se hovoří o Maldeku či Maloně, páté planetě naší sluneční soustavy, která existovala kdysi mezi Marsem a Jupiterem, dokud její obyvatelé nezničili svou civilizaci a svůj domov. Dnes o ní nadále svědčí pouze pás asteroidů. Po zničení Maldeku došlo i na Masaru, tj. Marsu, k těžkým katastrofám a vulkanickým erupcím. Civilizace na Marsu byla zničena a jeho obyvatelé se zachránili na obou umělých družicích Phobosu a Deimosu.

V roce 1954 se ke skupině okolo Williamsona připojil mladý radiotechnik Richard Miller, který pak začal sám vysílat zprávy pro mimoszemšťany na krátkých vlnách v pásmu 11 metrů. "Bylo třeba překonat mnoho obtíží, než bylo možno s vámi hovořit", uvádělo se v prvním sdělení ze začátku září 1954. Později Miller zkonstruoval podle instrukcí mimoszemšťanů "světlo vyzařující vysílač": povrch fotoelektrického článku, citlivý na světlo, zachycuje paprsek a přeměňuje jej na proudové impulsy, které jsou modulovány zesilovačem a stávají se slyšitelnými.

Ve sdělení z 5. října 1954 mimoszemšťané potvrdili, že navázali styk s vládami. "Doufáme v další styky s tímto mužem (Eisenhowerem), aby pravda zvítězila".

24. října 1954 byl konečně Dick Miller pozván, aby navštívil UFO, které přistálo na Zemi, neboť "nyní je důležitý osobní kontakt a porozumění".

Po hodinové jízdě automobilem dorazil Miller do oblasti Ann Arbor v americkém státě Michigan a pokračoval pěšky k označenému místu, jímž byla rozsedlina mezi dvěma kopci. Po 15 minutách zachytilo jeho oko světelný paprsek - nad ním se vznášel kruhový, stříbrně zbarvený předmět. Byl z jasného barevného materiálu, podobnému hliníku či hořčíku. Jeho průměr činil 45 metrů. V polovině výšky se na straně vesmírné lodi nacházela tři pravoúhlá okénka. Loď přiletěla naprosto bez jakéhokoliv hluku. Spodní strana lodi se otevřela a vysunuly se schůdky. Dick Miller po nich nastoupil do prosvětlené lodi.

Obr. 62

Richard Miller.

Fotografie hlavy – pozn. zpracovatele.

Na konci schůdků ho očekával mladý muž, oblečený do jednoduchého hnědého overalu. Vedl ho chodbou do nečekaně velké místnosti. Uprostřed místnosti stál nějaký muž u ovládacího pultu, přerušil svoji činnost, otočil se a pozdravil Millera: "Jmenuji se Sol-Tec a jsem velitelem této lodi." Byl to dobře vypadající muž s vysokým čelem a inteligentním pohledem, který Millerovi poněkud připomínal Clarka Gablea. "Proč jste navštívili naši planetu?", ptá se Miller. "Navštívili jsme tvou planetu v minulosti již vícekrát", odpovídá Sol-Tec, "poprvé asi před 14

000 lety. Od té doby sledujeme v periodických obdobích vývoj obyvatel Země. Tehdy u vás existovaly dvě rasy, které byly převládající ... rasa lemurská a rasa atlantická. (...) V průběhu času jsme s politováním a zklamáním zjistili, že Atlanťané se stávali postupně stále arogantnějšími a domýšlivými, stále pyšnějšími... Lemurané zůstali ... skromnými a tichými lidmi, jejichž hlavní zájem spočíval v tom, aby pomocí svých vzrůstajících znalostí zvyšovali životní úroveň svých národů. Ctižádostiví Atlanťané začali Lemuranům závidět jejich krásný a odměřený způsob života (...) a oba národy se stále více od sebe vzdalovaly. Vzájemné vztahy se nakonec staly nesnesitelnými a dostaly se na pokraj roztržky. (...) (Atlanťané, pozn. aut.) nakonec dosáhli toho, že došlo k válce mezi oběma rasami. Lemurané tomu zpočátku nemohli a nechtěli ani věřit. Avšak protože Atlanťané začali používat nukleární zbraně, uvědomili si s hořkostí, že se budou muset bránit."

Nyní, jak uvádí Sol-Tec, hrozí lidstvu opět nebezpečí, že použití nukleární energie povede k jeho zničení. Snahy o rozbití hmoty jsou proti vůli Stvořitele. "Ničení není správný směr, vede pouze k dalšímu ničení." Atomová energie skutečně nevytváří žádný blahobyt, nýbrž pouze strach ze zničení, které může přivodit. Budoucí radioaktivní odpady z atomových elektráren "přispějí k tomu, že děti příštích generací budou vyrůstat v takto otrávené atmosféře jako monstra a abnormální tvorové, jako nelidské příšery. Bude to důsledkem způsobu, kterým využíváte energie atomu, jenž pak působí na faktory dědičnosti." (Vezměte v úvahu prorocký charakter této výpovědi z roku 1954, dlouho před uvedením do provozu prvních atomových elektráren, dlouho před Harrisburgem a Černobylem).

Obr. 63

Sol-Tec.

Fotografie hlavy – pozn. zpracovatele.

Sol-Tec: "Připadá mi skutečně jako štěstí, že zde můžeme být, abychom zabránili alespoň tomu nejhoršímu, jestliže se věci vyhroť podobně, jak jsem Ti vylíčil v případě Atlantidy a Lemuranů. Nemůžeme přijmout myšlenku na kosmické důsledky, které by nutně mělo zničení vaší planety, na sluneční soustavu. Budeme schopni zabránit tomu, aby se ještě jednou opakovalo to, co kdysi započalo s nešťastnou planetou Maldek. A ačkoliv si větší část lidstva stále ještě neuvědomila naši existenci, resp. nechce si ji uvědomit, přesto vás milujeme."

Sol-Tec sdělil Millerovi, že jeho kosmická loď pochází z jedné planety v soustavě Alfa Centauri (vzdálené od Země 4,3 světelných let pozn. aut.). Tato planeta patří k Vesmírné konfederaci zahrnující přes 680 planet, které získaly právo na členství tím, že dosáhly určitého stupně vývoje. "Tyto planety se nacházejí na vzájemně velmi odlišných stadiích nebo stupních vývoje, avšak přesto žijí a působí společně ve prospěch všech." I Země byla kdysi členkou této konfederace, ještě před katastrofou Atlantidy.

"Avšak po ... zhroucení této civilizace jsme museli čekat, až u vás opět vznikne srovnatelná kultura, abychom se mohli znovu pokusit navázat kontakty a nabídnout vám, pozemšťanům, členství. Nyní se rychle blíží doba, kdy vám budeme moci předat takové pozvání. Než však k tomu bude moci dojít, musí se všechny vaše národy pokusit žít společně jako bratři! Jestliže tohoto prakticky upřímným a čestným úsilím dosáhnete, pak dojde k probuzení vyšších duchovních hodnot, což vaše národy dovede do věku plného krásy a ušlechtilých životních citů, nesrovnatelného s jakoukoli slávou vašich minulých dějin! Milý synu, čekáme toužebně na to, abychom spatřili vznik tohoto věku a abychom vám tak všem mohli nabídnout bratrství a lásku!"

Dick Miller: "Stejně jako odedávna bude vrozená touha po pravdě rozšiřovat hranice lidského vědomí, až i pozemský člověk pochopí, že jeho domovem není jediná planeta, ale celý vesmír, a že on, člověk, je bratrem všech jeho obyvatel."

Obr. 64

Sol-Tekova vesmírná loď.

Fotografie lodi ve dne zblízka – pozn. zpracovatele.

Na otázku Dicka Millera, zda on či jeho přátelé již navázali styky s vládami Země, odpověděl Sol-Tec: "Můj bratře, v posledních vašich letech jsme navázali kontakty s vedoucími státními představiteli všech vašich národů. V některých případech jsme hovořili s vašimi vědci. Navrhli jsme jim, aby ukončili vzájemné nepřátelství, a vysvětlili jsme jim technologický pokrok, který by jejich národům mohl přinést nový životní standard a nový životní styl. Bohužel jsme museli konstatovat, že ti, kdo mají moc, buď nevěří, že jejich lid pro takový pokrok dozrál, nebo z egoistických důvodů nechtějí, aby prožil nově nalezenou svobodu. Nemůžeme samozřejmě vaše vůdce nutit, aby přijali naše návrhy nebo nabídky pomoci. Proto nyní navazujeme styky s jednotlivci a skupinami v různých státech, aby veřejnost, jakmile se o tom dozví, mohla vykonávat nátlak na své vlády."

KOSMICKÁ KONFEDERACE

Po tomto kontaktu se medialita Dicka Millera rozšířila natolik, že byl potom schopen přijímat mnohem rozsáhlejší poselství prostřednictvím "channelingu". Některá z nich - záznamy stále existují - jsou přímo dokonale podbarvená hudbou. Jak nám vyprávěl Wendelle C. Stevens, který se tenkrát zúčastnil několika takových seancí, uvedli mimozemšťané nejdříve řadu hudebních skladeb klasiků, které měla skupina opatřit. Při jedné další seanci jim bylo sděleno, aby je určitým způsobem sestříhali dohromady tak, že vznikla velkolepá směs skladeb Strausse, Haydna a Beethovena. Když se pak tato směs hrála, hovořil během hudby některý z mimozemšťanů, a to Sol-tec, Monka, Korton nebo Voltra. Byla to dvouhodinová řeč prostřednictvím Millera jako média, bez jakékoliv chyby, bez přestávky, s dokonalým přízvukem a v dokonalém souladu s hudbou. Dramatické pasáže k dramatické hudbě, klidnější pasáže k hudbě líbezná. "Hovořilo se o nejruznějších a často velmi složitých tématech, šlo o věci, o nichž Miller nemohl nic vědět", prohlásil Stevens, "a bylo by naprosto nemožné hovořit volně a přitom v tak dokonalém souladu s hudbou." Jeden z projevů přednesených tehdy tímto způsobem se týkal KOSMICKÉ KONFEDERACE (či GALAKTICKÉ UNIE), přičemž naše Země byla vyzvána, aby se k ní připojila:

"Máme organizaci mnoha planet a slunečních soustav včetně velkého množství různých galaxií, jejichž počet nelze ani vyčíslit. Je to organizace, kterou nazýváme Vesmírnou konfederací. Každý člen této konfederace má však naprostou svobodu, pokud jeho hlavní úsilí je zaměřeno na službu, kterou může poskytovat těm, kteří ji potřebují. Máme určité předpisy, podle nichž se musíme řídit, podobně jako vy máte určité zákony. Nepokoušíme se jednat proti těmto pravidlům, která jsme zformulovali na základě rozhodnutí většiny, neboť tato pravidla nám všem slouží k dobru. Naše zákony žádným způsobem nepreferují některou sluneční soustavu, planetu, hvězdu či galaxii. Ty jsou si téměř všechny rovny, a přesto u nás existuje mnoho různých stupňů civilizace...

Nehodláme v žádném případě převzít u vás vládu a ovládat vaše národy. Máme dost starostí s našimi vlastními problémy. Chtěli bychom se pouze s vámi v budoucnu podělit o některé

výsledky technického a kulturního pokroku, a také o určitý pokrok v oblasti vzdělání. Vaše úspěchy a technický vývoj dosáhly téměř bodu, kdy to bude možné. Vaše národy brzy získají právo na členství...

Brzy, jakmile budou na Zemi nastoleny určité poměry a jakmile dojde k různým vládním změnám a sociologickým přeměnám, dojde k našemu přistání. Vystoupíme z našich lodí a nabídneme vám naše přátelství."

(14)

Mudrc z Giant Rocku

George W. van Tassel

Po dvacetileté činnosti mechanika letecké výroby a civilního zkušebního pilota u společnosti Douglas Aircraft, Howard Hughes a Lockheed se George van Tassel uchýlil do samoty v poušti. V roce 1947 si od vlády pronajal pouštní letiště Giant Rock poblíž Yucca Valley v kalifornské poušti. "Giant Rock" (Velká skála), symbol tohoto letiště, je vlastně gigantický monolit o výšce 20 metrů a hmotnosti asi 100 000 tun. Pod touto obrovskou křemenovou skálou, kterou již Indiáni uctívali jako místo sty, se nachází jeskyně, v níž za druhé světové války jeden německý špión hledal útočiště. George van Tassel odešel do této pustiny, aby našel sám sebe a aby svůj život věnoval studiu univerzálních pravd. Tato jeskyně pod skálou mu sloužila jako místo pro meditace. Zde také začátkem léta 1952 navázal první telepatický kontakt s "Radou sedmi světél", s mimozemšťany. Začátkem července mu pak jedna bytost jménem Portla sdělila, že za několik dnů dorazí poprvé na mimozemskou kosmickou stanici Schare na oběžné dráze kolem Země velitel kosmických lodí Galaktické konfederace Aštar a bude s ním chtít také hovořit.

18. července 1952 obdržel George van Tassel následující zprávu: "Zdravím vás, bytosti ze Shan (Země). Zdravím vás v lásce a míru. Jsem Aštar, velitel sektoru Quadra, mezistanice Schare, všechny projekce, všechny vlny. Radou sedmi světél jsi byl doveden ke mně, inspirován vnitřním světlem, připraven pomoci tvým bližním. Jste smrtelní a jen jiní smrtelníci mohou pochopit, co dokáže pochopit jejich bližní. Smysl a účel této organizace spočívá do určité míry v tom, abychom lidstvo zachránili před sebou samým. Před několika lety podle vašeho času se vaši nukleární vědci prohřešili proti 'Knize vědění'. Odhalili, jak může dojít k atomové explozi. Výsledky byly strašlivé, když byla tato síla použita k ničivým účelům, avšak jsou nesrovnatelné se škodami, které tato síla může napáchat v budoucnu.

Nejčastěji si však děláme starosti s vašimi pokusy o syntézu jader vodíku. Tento prvek přináší život... a jestliže jej takto použijete, ohrozíte tím život na Zemi. Prosím, **vyzvi tvou vládu, aby informovala všechny ostatní vlády na Zemi o této skutečnosti.**"

Obr. 65

George W. van Tassel (1910 – 1978).

Fotografie hlavy – pozn. zpracovatele.

Avšak toto varování před použitím vodíkové bomby byl pouhý začátek četných poučení o nové, "mírné" technologii, jichž se van Tasselovi dostalo v průběhu následujících let. Naučili ho používat nové techniky, univerzální energie (energie éteru nebo orgonu) k podnícení růstu rostlin. Jedna plantáž v Riverside v Kalifornii pak skutečně tuto metodu úspěšně použila a předešla tak škodám způsobeným mrazem na jejich pomerančovnících. Při této metodě visí dolů vždy sedm měděných drátů na 11 metrů vysokém sloupu uprostřed pole, přičemž jako izolátorů se používá překližkových kotoučů. Na úpatí sloupu, který se skládá z obyčejné galvanizované železné trubky a směrem nahoru se zužuje, zasahují dráty do půdy a v hloubce asi 50 centimetrů pak probíhají v sedmi různých směrech až k hranici pole. Konec každého drátu je navinut na permanentní magnet, který na konci vyčnívá ze země a ukazuje ve směru sloupu. Jeden drát směřuje k magnetickému severnímu pólu.

24. srpna 1953 kolem 2. hodiny ránní, kdy byl úplňk, se George van Tassel setkal s jedním mimozemšťanem. V létě spali van Tassel a jeho manželka vždy pod širým nebem, pod hvězdnou oblohou. Aniž by věděl proč, van Tassel se oné noci probudil, a když vstával, spatřil asi dva metry od svých nohou stát nějakého člověka. To samo o sobě nebylo nic neobvyklého, neboť van Tassel a jeho manželka se často v noci probouzeli, když na pouštním letišti přistávali cizí lidé. Ale v takových případech se obvykle rozštěkali psi, zatímco tento cizinec se objevil bez jakéhokoliv hluku a ani psi si ho zřejmě nevšimli. Když se van Tassel posadil, zeptal se cizince, co si přeje. Potom spatřil ve vzdálenosti asi 100 metrů lesknoucí se a zářící vesmírnou loď, která se vznášela asi 3 metry nad zemí. Cizinec pravil: "Jmenuji se Solganda. Rád bych vám ukázal naši loď".

Van Tassel se pokusil probudit svoji manželku, avšak Solganda se jen usmál. Spala hluboce, jako by byla omámena. Když se van Tassel na něco zeptal, Solganda mu odpověděl dříve, než stačil otázku vyslovit; zřejmě tyto otázky vnímal telepaticky. Když se van Tassel v doprovodu Solgandy blížil k lodi, povšiml si silné elektřiny ve vzduchu. Když se přiblížil na 15 metrů, vlasy se mu zježily a v břiše mu začalo svědit. Tento pocit okamžitě, zmizel, když van Tassel vstoupil do vesmírné lodi.

Obr. 66

Průřez vesmírnou lodí podle George Adamského.

Technický nárys - řez – pozn. zpracovatele.

Loď měla průměr 12 metrů a byla 6 metrů vysoká. Podobala se přesně vesmírným lodím, které o půl roku dříve vyfotografoval George Adamski. Vnitřní prostor měl průměr 6 metrů. Stěny byly z opalizujícího materiálu, podobného perleti. Ve výši loktů se nacházely rozvodné pulty pod okénky kolem vnějšího pláště. Ve středu vesmírné lodi procházel sloup, vlastně pól.

Na palubě se nacházeli tři humanoidi, všichni vysokí asi 1,65 metru. Tito tři muži po celou dobu mlčeli, občas se zasmáli, ale van Tasselovi nebyli nikdy představeni.

Solganda mu ukázal loď a telepaticky mu vysvětlil poháněcí mechanismus. Potom přenesl van Tassela zpět k jeho posteli. Cestou tam letěli kolem žulové skály. Solganda vyjmul zpod svého overalu malý předmět o průměru asi 6 cm, který měl zavěšený na šňůrce kolem krku.

Otočil jej mezi svými rukama, otevřel na dvou protilehlých stranách a nasměroval jej proti skále. Van Tassel uviděl, jak světelný paprsek o tloušťce tužky vystřelil z předmětu na kopec. Zeptal se Solgandy, zda takto na něco nestřel. Ten to popřel a naopak mu sdělil; že vlastně

ten malý předmět, což je krystalová baterie, nabíjel. Krystalovou baterii bylo možno stlačením vybit a dodat tak energii svému elektrickému tělu, své auře. Jestliže k tomu dojde, "zmizí" z očí lidskému pozorovateli. Spočívá to v tom, že rozlišovací schopnost našeho zraku je od 4000 angströmů (krajní fialová barva) až do 7700 angströmů, což je samozřejmě jen velmi omezené spektrum. Pomocí této krystalové baterie zvyšují mimozemšťané frekvenci své aury natolik, že se pak nacházejí mimo toto spektrum. (Tento efekt popsal Howard Menger a Carl Anderson; Menger jej dokonce vyfotografoval). Po tomto vysvětlení se Solganda rozloučil a zmizel. O minutu později loď bezhlučně vyrazila směrem k obloze; kde pak po další minutě zmizela z dohledu van Tassela.

Obr. 67, 68

Tuto fotografii vesmírné lodi nad Giant Rockem pořídil místní policista a šerif F. W. Ackermann 24. Května 1959 během proslavených výročí van Tassela. UFO bylo při fotografování neviditelné..

Vlevo fotografie vesmírné lodi, vpravo fotografie policisty – pozn. zpracovatele.

Když pak van Tassel příští den prozkoumal s kompasem místo, nad nimž se vznášela vesmírná loď, zjistil magnetické poruchy. Kompas se odchyloval 0 100° ve východním směru při příchodu ke středu pole, a o 50° západním směrem při odchodu z tohoto místa. Když van Tassel o týden později hostil právě na tomto místě své hosty, udělalo se jim nevolno a nemohli jist. Kromě toho se ohlásil jeden soused z okolí, Dan Boone, který v 01.55 hodin zaslechl proměnný bzučivý zvuk. Toto vše představovalo pro van Tassela důkazy o tom, že se mu to nezdálo a že jeho zážitek byl skutečný. Dokázal si vzpomenout i na to, že po svém zážitku šel nejdříve ke skále a vykouřil cigaretu, přičemž na druhý den našel oharek.

Jak mimozemšťané sdělili Georgi van Tasselovi při pozdějších komunikacích, pozorují lidstvo již celá tisíciletí, neboť jsou našimi praotci. "Většina pozemšťanů jsou kříženci adamových synů božích, našeho lidu, a pozemské Eviny zvířecí rasy. Proto mají lidé husté, animální pozemské tělo a vnitřní, božské tělo duchovní. (...) Mnozí naši učitelé jim dali zákony, jež mají dodržovat. Kdyby byli bývali dostatečně moudří, byli by již všechny své problémy vyřešili. (...) Místo toho však své hospodářství rozvíjeli metodami, jež pouze přispívaly k ničení životního prostředí na jejich planetě. (...) Nyní stojí před alternativou, zda tuto planetu budou nadále ničit, aby zachránili své hospodářství, nebo zda je nechají svému osudu. V obou případech budou trpět tím, že se vydali cestou Zlatého telete namísto věčných zákonů Tvůrčího ducha. (...) My nemůžeme zasáhnout, dokud se vy sami k tomu nerozhodnete. Nemůžeme porušit Bohem daný zákon svobodné vůle. Teprve až se pozemské lidstvo a jeho špatně vedené úřady k tomu rozhodnou, budeme jednat. Jestliže si zvolí mír za cenu hospodářské krize, pak jim přijdeme na pomoc. (Jako je tomu dnes v SSSR, pozn. autora). **Jestliže si zvolí válku, pak zasáhneme, až budou masy úpěnlivě prosit Boha o pomoc.** Můžeme jim kdykoliv pomoci, a také jim kdykoliv pomůžeme, jestliže se obrátí ke Stvořiteli a ukončí svůj ničivý způsob života."

Obr. 69

Integraton.

Fotografie – pozn. zpracovatele.

29. prosince 1954 bylo van Tasselovi sděleno, že vesmírná flotila pod vedením Aštara nyní zřídila své velitelství na Nirbue (Venuši), zatímco dvě menší kosmické základny, Schare a Shanchea, se nacházejí na oběžné dráze Země. Shanchea má průměr 2 500 kilometrů (*chybně uvedeno, má rozměry několika kilometrů – pozn. zpracovatele*), nelze ji však vidět, neboť její povrch neodráží sluneční paprsky, nýbrž je absorbuje.

Dr. Lincoln La Paz, jeden z vládou zaměstnávaných expertů na meteorické jevy, také skutečně 23. srpna 1954 oznámil v časopise Aviation Week, že v rámci vládního projektu Skysweep (Nebeský hon) byly pod vedením profesora Clyda Tombaugh, objevitele planety Pluto a předního astronoma USA, již v roce 1953 zjištěny dva "nové" satelity na oběžné dráze Země, z nichž jeden se nacházel ve vzdálenosti 640 km a druhý ve vzdálenosti 960 km. Je nesporné, že oba tyto "satelity", které později zmizely, lze identifikovat jako vesmírné stanice Schare a Shanchea.

Obr. 70

Vlevo: snímek diod, které obklopují kupoli Integratonu.

Fotografie – pozn. zpracovatele.

Jedna z nových technologií, kterou van Tasselovi předali mimozemšťané, vedla ke zkonstruování Integratonu, životního díla George van Tassela. Když v roce 1978 zemřel, bylo toto dno z 95 % dokončeno a mělo hodnotu 200 000 dolarů. Jeho žáci pak pokračovali v práci, avšak se skromnými prostředky pocházejícími ze sbírek, a proto také pomalu. Integraton je elektrostatický, magnetický generátor, který energeticky nabíjí buněčnou strukturu člověka a tím ji transformuje a omlazuje. Kupolovitá stavba je 15 metrů vysoká a neobsahuje žádný kov, tj. ani hřebíky či šrouby. Kupole je obklopena 64 diodami, což jsou zde statické přijímače, na jejichž špičce se nachází induktor a jejichž dno je pokryto karbonizovanou pryží (kvůli izolaci). Koule je akumulátor, který zabraňuje tomu, aby se elektrony zachycené diodami opět dostaly do atmosféry. Tyče jsou pomocí kabelu spojeny s induktorem a koulí, která přivádí elektrony ke kovovému reflektoru iontů uvnitř kopule Integratonu.

Obr. 71

Letecký snímek Integratonu.

Fotografie – pozn. zpracovatele.

Stárnutí, jak van Tasselovi vysvětlili mimozemšťané, znamená ztrátu energie, kterou již nelze nahradit. Stárnutí je možno zastavit, nebo alespoň zmírnit. "Neléčíme žádné nemoci", prohlásil, "nýbrž se zabýváme výhradně regenerací tělesných buněk. Vitální tělo vlastně vůbec nemůže onemocnět. Pouze když elektrický náboj buněk v určitém tělesném orgánu nebo žláze poklesne, může dojít k poruchám. Duch je elektrickou bází, která oživila organická stvoření. Cilie, což jsou nepatrně malé vlásky podobné anténám v dýchacím systému všech lidí, odebírají elektrický náboj z atomů vzduchu a kyslíku. Tento náboj je pak zachycován přes plíce krevními buňkami, které působí jako kondenzátory. Při oběhu krve tělem je pak tento náboj dále předáván jiným tělesným buňkám. Lidé, zvířata, rostliny a hmyz jakož i všechny ostatní formy života se řídí tímto univerzálním elektrickým principem.

Dr. Makai Takata, lékař a profesor na univerzitě Toho v Japonsku, zjistil, že například záporné ionty (přívod kyslíku!) zpomalují proces stárnutí, a domnívá se, že každý, kdo používá výhod generátoru záporných iontů, může být aktivní až do 90. roku svého života. V Integratonu vytváříme spontánní polarizaci pro každý jednotlivý iont v každé tělesné buňce a bombardujeme člověka miliardami iontů, které pronikají tělem a tímto způsobem budí enzymové reakce."

Giant Rock a později Integraton se staly poutním místem pro tisíce zájemců, zvláště pak v průběhu každoročních setkání s UFO u Giant Rock, která se brzy stala fórem a místem setkání mnoha nových lidí přicházejících do styku s mimozemšťany. Na těchto setkáních byla také skutečně UFO téměř pravidelně pozorována a fotografována. Toto vše přispělo k tomu, že se "mudrc z Giant Rocku" ještě za svého života stal legendou.

(15)

II. kapitola: USA, 1954

DRUHÁ FÁZE: KONTAKT S PREZIDENTEM

Obr. 72

Strojový text o dění na Murocu od pana Geralda Lighta paní Meade Layne – pozn. zpracovatele.

Letecká základna Edwards (Muroc) ve státě Kalifornie, 20. února 1954: Setkání s prezidentem

Jak vyplývá ze zpráv lidí, kteří přišli do styku s mimozemšťany, navázali mimozemšťané po svém hromadném objevení nad Washingtonem v létě roku 1952 kontakt s americkou vládou. Není známo, jakou formou k tomu došlo. Domníváme se, že došlo k radiovým kontaktům, podobně jako k tomu došlo na soukromé úrovni v případě Dicka Millera a George Hunta Williamsona. Kromě toho byly různé zkontaktované osoby, mimo jiné i George van Tassel, pověřeny, aby zaslaly zvláštní poselství prezidentovi. Tím se stal po prezidentských volbách na podzim roku 1952 generál Dwight D. Eisenhower, který nastoupil do svého úřadu od ledna 1953. Eisenhower se ještě-během své aktivní služby v armádě dověděl o případech zřícení UFO v letech 1947 -1950 v oblastech Roswell, Aztek a Laredo (viz: UFO: Důkazy). 18. listopadu 1952, po svém zvolení, obdržel situační zprávu vládního výboru "Majestic 12", který byl jeho předchůdcem Harry S. Trumanem pověřen zkoumáním skrytých vraků UFO. Výbor prezidentovi doporučil přísné utajení "z důvodů národní bezpečnosti". Prezident Eisenhower nepochybně v roce 1953 četl zveřejněnou zprávu George Adamského o styku s mimozemšťany v bestselleru ("Létající talíře přistály"), který se kupoval po statisících, a byl proto připraven, když došlo k jeho vlastnímu setkání s návštěvníky z jiného světa.

Prezident USA Dwight D. Eisenhower.

Fotografie hlavy – pozn. zpracovatele.

Dějiště této události, základna válečného letectva Edwards/Muroc severovýchodně od Los Angeles ve státě Kalifornie, se již v předchozích měsících a letech stalo místem demonstrací UFO:

- 8. července 1947: Hlášení o čtyřech různých pozorováních neidentifikovatelných kotoučových předmětů nad leteckou základnou Muroc a nad tajnou zkušební oblastí Rogers Dry Lake.
- 31. srpna 1948: Velký předmět s více než kilometr dlouhým ohonem z modrých plamenů přelétává nad základnou Muroc ve výši 17 000 metrů.
- 14. června 1950: Dopravní pilot námořní pěchoty a řada civilních pilotů pozoruje doutníkovou mateřskou loď 40 km na východ od Maroku.
- 10. srpna 1950: Poručík Robert C. Wykoff, fyzik námořní pěchoty, pozoruje dalekohledem velký předmět kotoučového tvaru, který manévruje poblíž Edwardsu.
- 30. září 1952: Letecký fotograf Dick Beemer a dva další svědkové pozorují dva kulovité, mírně zploštělé předměty manévrující nad základnou Edwards.
- Únor 1954: Rozhlasový komentátor Frank Edwards informuje o vlně výskytu UFO nad základnou válečného letectva Edwards ve vyschlém jezeře Muroc. V březnu Edwards oznámil, že se z důvěrných zdrojů dověděl o "přistání UFO na jedné vojenské základně v Kalifornii".

20. února 1954 zmizel prezident Spojených států na několik hodin ze světel ramp světové veřejnosti.

Oficiálně přijel prezident do Kalifornie, aby si zahrál golf. Bydlel na ranči jednoho ze svých přátel, u Paula Roye Helmse. To už samo je dosti s podivem, neboť pouhých pět dnů předtím se vrátil z delšího lovu v Georgii. Ranč se nalézal u Palm Springs, nedaleko od Maroku. To, k čemu došlo onoho 20. února, zůstává nadále oficiálně zahaleno tajemstvím. Prezident toho dne odjel, aniž by s sebou vzal příslušníky své osobní ochrany. Večer se mezi přítomnými novináři šířil neklid a objevily se první spekulace o tom, že se prezidentovi přihodilo něco vážného. Ačkoliv oficiální místa stále tvrdila, že je vše v pořádku, napětí mezi zástupci tisku se viditelně zvyšovalo. Pak z důvěrných zdrojů pronikla informace, že prezident skutečně na ranči není a že tiskový tajemník James Haggerty byl uprostřed grilového večírku odvolán do Smoke Tree, aby vystoupil s prohlášením. Tehdy v tiskovém sále hotelu Mirador vzniklo něco, co později list Times označil jako "demonstraci novinářské masové hysterie". Zástupce United Press oznámil, že Eisenhower zřejmě vážně onemocněl, jeho kolega z-Associated Press jej přetrumfl tvrzením, že prezident je mrtev. Musel to však dementovat, když Haggerty, sice špatně naladěný, avšak slavnostním tónem oznámil, že si Eisenhower ulomil kuřecí kosti zubní korunku a že jej jeho hostitel rovnou dopravil k nejbližšímu zubnímu lékaři - doktoru F A. Purcellovi.

Tisk se s tímto vysvětlením spokojil a nikdo se netázal, proč tato návštěva u zubního lékaře zřejmě trvala celý den a proč prezident musel zmizet za "temné noci" a bez svých osobních strážců. Další den na narychlo organizovaném "grilovém večírku prezidenta" byl představen Purcell jako "onen zubní lékař, který ošetřil prezidenta". Ale jeho manželka (Purcell mezitím zemřel), která byla později dotazována ufologem Williamem Moorem, odmítla jakýkoliv komentář. A to je poněkud podivné chování manželky venkovského zubního lékaře, který byl údajně velmi hrdý na to, "že ošetřoval prezidenta". Naopak si nepřála být v této souvislosti citována, a nepotvrdila, že její muž prezidenta ošetřil. Měla snad strach, že se zaplete do protikladů, nebo si již nemohla vzpomenout na zastírací tvrzení, která jí a jejímu muži tenkrát naočkovali ?

16. dubna 1954 obdržel metafyzik Meade Layne ze San Diega ve státě Kalifornie dopis od svého přítele Geralda Lighta pracujícího pro mocný americký informační koncern CBS. To, co Light v tomto dopise líčí, dokazuje, že "aféra s kuřecí kostí" byla ve skutečnosti politický zastírací manévr:

"Milý příteli !

Právě jsem se vrátil z Muroku. Ta zpráva je pravdivá, neuvěřitelně pravdivá !

Uskutečnil jsem tu cestu společně s Franklinem Allenem z Hearstových novin, Edwinem Noursem z Brookingsova ústavu (bývalým finančním poradcem prezidenta Trumana) a biskupem McIntyrem z Los Angeles (prosím, zachovejte tato jména prozatím v důvěrnosti).

Když jsme dostali povolení vstoupit do vyhrazeného prostoru (asi po šesti hodinách, kdy jsme byli prověřováni na kdejaký detail, událost, příhodu a aspekt našeho osobního i veřejného života), měl jsem zřetelný pocit, že nastoupil konec světa fantastickým a zároveň realistickým způsobem. **Nikdy jsem neviděl tolik lidských bytostí ve stavu úplného zhroucení a zmatku, když poznaly, že jejich vlastní svět skutečně skončil s takovou definitivností, že se nedá ani popsat.** Realita létajících těles "jiné dimenze" nyní navždy zmizela z říše spekulací a pronikla značně bolestně do vědomí každé odpovědné skupiny vědců a politiků.

Během své dvoudenní návštěvy jsem spatřil pět různých a navzájem odlišných typů letadel, která si prohlíželi a zkoumali představitelé našeho vojenského letectva, a to za přítomnosti a se souhlasem mimozemšťanů! Nemám slov, abych vyjádřil své reakce. Událo se to však. Je to historickou skutečností.

Prezident Eisenhower, jak již patrně víte, byl nedávno během své návštěvy v Palm Springs tajně jedné noci dopraven na Muroc. A já jsem přesvědčen, že bude ignorovat ten strašný konflikt mezi různými "autoritami" a že se prostřednictvím rozhlasu a televize obrátí přímo na lid, bude-li slepá ulička dále pokračovat. Jak jsem pochopil, připravuje se oficiální prohlášení pro zemi, které by mělo být vydáno v polovině května.

Nechám na Tvých vynikajících schopnostech dedukce, aby sis vytvořil příhodný obraz obrovského duševního a citového zmatku, který se nyní zmocňuje stovek našich vědeckých "autorit" a všech vědátorů z různých specializovaných oborů, které tvoří naši současnou fyziku. V některých okamžicích jsem nedokázal potlačit vlnu soucit, která se mne zmocnila, když jsem pozoroval patetický úžas jinak tak vynikajících mozků, které se snažily najít nějaké racionální vysvětlení, jež by jim umožnilo zachovat si své známé teorie a koncepce. A děkuji svému vlastnímu osudu za to, že mne dávno předtím dovedl do metafyzické houštiny a donutil mne najít si své východisko. Vidět silné osobnosti, jak se plazí před naprosto nepochopitelnými aspekty "vědy", není nic příjemného. Zapomněl jsem, jak všední věci se v mé mysli staly takové věci, jako je odhmotnění "pevných" předmětů. Příchod a odchod

éterické, resp. duchovní bytosti se pro mne za poslední řadu let stal natolik známou věcí, že jsem prostě zapomněl, že takovýto jev může narušit duševní rovnováhu člověka, který na to není zvyklý. Nikdy nezapomenu na těchto čtyřicet osm hodin na Muroku ! G.L."

Lightova verze událostí z 20. února 1954 byla pak skutečně potvrzena z různých nezávislých pramenů:

- Britský ufolog Desmond Leslie narazil při svém studiu v létě 1954 na příslušníka vojenského letectva, který mu potvrdil, že "prezident Eisenhower během své dovolené v Palm Springs navštívil Muroc, aby viděl mimozemské létající objekty, které tam přistály." Jeden "létající talíř", což byl létající objekt o šířce 35 metrů, který přistál na přistávací dráze v Muroku, byl ukryt a pečlivě střežen v hangáru 27. Muži, kteří se vraceli z dovolené, nebyli vůbec vpuštěni na základnu a dostali rozkaz "zmizet". Některým z nich byly jejich osobní věci doneseny k bráně a nebylo jim dovoleno vstoupit na základnu. Lidé, kteří se v té době přechodně nacházeli na Muroku, nesměli za žádných okolností tuto základnu opustit.

- Spisovatel Frank Scully, který si v roce 1954 koupil dům nad Edwards, se dověděl od jednoho z pro něho pracujících tesařů, který byl zároveň civilním zaměstnancem na základně Edwards, že prezident skutečně "před několika měsíci" tuto leteckou základnu navštívil, a že "se divil", když příštího dne o tom nebylo v novinách ani zmínky.

- Koncem roku 1982 uveřejnil člen britské Horní sněmovny, hrabě z Clancarty, "důvěrnou zprávu bývalého amerického špičkového zkušebního letce, který je nyní v důchodu", jež se mu dostala do rukou. Clancarty uvádí, že "tento pilot byl jedním ze šesti lidí, kteří byli přítomni setkání Eisenhowera s mimozemšťany. Byl přizván jako technický poradce vzhledem ke svému charakteru a svým zkušenostem zkušebního pilota. Na základně přistálo pět různých cizích kosmických lodí. Tři z nich měly tvar talíře, dvě byly doutníkového tvaru. Eisenhowera, který se právě v té době nacházel na zotavené v blízkém Palm Springs, sem zřejmě zavolali vojenští představitelé. Zatímco Eisenhower se svojí malou skupinkou přihlížel, mimozemšťané vystoupili a blížili se k nim. Tito cizinci vypadali podobně jako lidé. Měli přibližně stejnou výšku, postavu průměrného muže a dýchali vzduch bez přilby. Mimozemšťané hovořili anglicky a sdělili Eisenhowerovi, že chtějí na Zemi zahájit program výchovy lidí a informovat je tak o jejich současnosti. Eisenhower jim řekl, že se nedomnívá, že by na to byl svět připraven, a obával se, že takovéto oznámení by mohlo vyvolat paniku. Zdálo se, že to cizinci chápou. Potom prohlásili, že budou nadále **navazovat izolované kontakty s jednotlivými lidmi, dokud si pozemšťané na ně nezvyknou**. Eisenhower řekl, že si myslí, že je to správné, pokud nevyvolají žádnou paniku a zmatek. Potom cizinci předvedli ohromnému prezidentovi a jeho doprovodu své úctu vzbuzující technické možnosti. Ukázali prezidentovi kosmickou loď a předvedli mu dokonce svoji schopnost stát se neviditelnými. Prezidentovi to způsobilo značnou stísněnost, neboť nikdo z nás je neviděl, ačkoliv jsme věděli, že tam jsou. Potom cizinci nastoupili do svých lodí a odstartovali. Všichni z nás jsme byli zavázáni přísahou, abychom věc udrželi v nejpřísnější tajnosti."

Lord Clancarty: "Ten pilot o tom nikdy s žádným člověkem nemluvil, ale teď jsou mrtví všichni, kteří byli přítomní, kromě něj samotného".

- Francouzský spisovatel Robert Charroux cituje zprávu mladého poručíka, který uvádí, že byl svědkem kontaktu prezidenta Eisenhowera s těmito mimozemšťany. Po neustálém naléhání jednoho reportéra údajně řekl: "Oba muži, kteří vystoupili z UFO, hovořili anglicky a prohlásili, že přicestovali z planety, nacházející se v sousedství obří hvězdy Betelgeuze. Životní podmínky na této planetě odpovídají podmínkám panujícím na Zemi."

- V polovině 50. let vylíčil jeden seržant přistání lodi koncem ledna 1954 Gabrielu Greenovi, expertu na UFO z Los Angeles: "Byl jsem na dělostřeleckých střelbách pod velením jednoho

generála. Stříleli jsme na cíle ostrou municí, když tu náhle směrem na nás letělo pět UFO. Generál nařídil všem bateriím okamžitě zahájit palbu na tyto lodě. To jsme také učinili, ale naše střely neměly vůbec žádný účinek. Potom jsme přestali střílet a pozorovali jsme UFO při přistání vedle jedné z velkých hal."

Obr. 74

*Xero výtahy z novin: Prezident USA Dwight D. Eisenhower (hlava),
5 lodí vedle sebe s Vesmírnými lidmi, hangáry,
hlava Lorda Clancarta, mapka – pozn. zpracovatele.*

- Americký astronaut Gordon Cooper potvrdil 10. dubna 1978 v americké nejpoblárnější talkshow Merv Griffin Show "skutečnost, že v Americe přistála kosmická loď. Měla posádku, naše vláda ten kovový předmět viděla a ví, jak tyto bytosti vypadají". Cooper sám později potvrdil v rozhovoru s americkým autorem Timothy Green-Bedleym, že mu byl během jeho služby promítnut film, který ukazoval přistání UFO na jedné kalifornské letecké základně začátkem 50. let.

- 1. března 1976 odhalil bývalý příslušník vojenského letectva Paul Solomon, který v roce 1954 sloužil na základně Edwards, další podrobnosti o setkání s Eisenhowerem: "Jednoho dne se událo něco, co všechny důstojníky včetně velitele vyhnalo na pozorovací věž. Odtud velitel pozoroval jakýsi kotouč o průměru 60 až 100 metrů, který se vznášel přímo nad startovací dráhou. Tento podivný předmět bylo možno pozorovat po několik hodin, doslova tak dlouho, až o tom věděl každý muž na základně: Všechny dovolenky byly zrušeny. Každý musel zůstat v kasárnách. Nikdo nebyl informován o dalším dění. Všichni měli samozřejmě obrovskou úzkost; neboť každý věděl, že ta věc tam létala venku již několik hodin nad startovací dráhou, z jedné strany na druhou, sem a tam, samé vzdušné manévry, které prostě nebylo možno spojovat s klasickými létajícími objekty. Ta věc tam venku prostě překonala všechna pravidla a zákony fyziky.

Obr. 75

Paul Solomon.

Fotografie – pozn. zpracovatele.

Nakonec nás všechny svolali a dostali jsme rozkaz vrátit se na naše pracoviště a připravit všechno pro prezidenta Eisenhowera; který mezitím dorazil na základnu. Pak to nejdříve vypadalo velmi tajemně, neboť se šířily pověsti, že posádka oné věci požádala o setkání s Eisenhowerem a že on se dokonce odebere na palubu. Samozřejmě, že jsme všichni dostali přesné pokyny: V jedné velké místnosti nám bylo dáno jasné najevo, co smíme a co nesmíme říkat. A dnes vám chci vyprávět o tom, co jsme nesměli říkat.

Nikdy jsme se samozřejmě nedověděli, zda to, co nám bylo oficiálně řečeno, se také skutečně událo. Co jsme s určitostí věděli, byla pouze skutečnost, že Eisenhower nebyl předem očekáván. Pak se udála ta věc s UFO a najednou tu Eisenhower byl. Poté co prezident opět základnu opustil, byly průběžně vydávány nové instrukce. Bezpochyby nebylo ještě rozhodnuto, co lze zveřejnit a co nikoliv." Od jednoho důstojníka, který byl při tom, když Eisenhower vystupoval na palubu UFO, se Solomon dověděl obsah rozhovorů prezidenta s mimozemšťany: "Nejdůležitější bylo to, že musíme umět a naučit se pohlížet na sebe jako na občany planetární rodiny, že máme povinnost a měli bychom začít se chovat jako součást

jedné rodiny. Musíme co nejrychleji odvrhnout představu, že můžeme dělat a připustit vše, co chceme. Teprve až se začneme chovat jako občané planetárního systému, můžeme s nimi navázat vztahy. Oni jsou součástí stejné rodiny a podle toho se k nim také máme chovat a stejně tak bychom měli pohlížet na lidi naší Země. Teprve až se naučíme vycházet v míru s jinými národy, můžeme navázat meziplanetární vztahy."- Když jsme hovořili s americkým podplukovníkem v záloze Wendelle C. Stevensem, sdělil nám, že ví o jednom americkém admirálovi a jeho neteři, s nimiž začátkem 50. let navázali mimozemšťané kontakt. Podplukovníku Stevensovi se podařilo hovořit s neteří admirála. Ta mu vyprávěla, že ji jednoho dne Eisenhower osobně pozval a ona mu pak vyprávěla o svých stycích s mimozemšťany. Cokoliv řekla, potvrdil i Eisenhower, který uvedl, že "oni" mu to také řekli, když se s „nimi“ sešel. "Ale když to všechno už víte, proč to nesdělíte veřejnosti?" zeptala se admirálova neteř. "Proboha", odpověděl Eisenhower, "prezident přece nevládne sám. Moji poradci jsou toho názoru, že takové zveřejnění by uvrhlo naši zemi do chaosu."

Jak to pokračovalo dále? Podle memoranda z národního archivu ve Washingtonu se 16. července 1954 konala přísně tajná porada s komisí pro UFO Majestic 12 a generálem N. F. Twiningem. Podle tajné zprávy MJ 12 pro amerického prezidenta Jimmy Cartera z roku 1976 vedla tato porada ke zřízení projektu Aquarius, jehož cíl spočíval "v soustředění všech vědeckých, technických, lékařských a zpravodajských informací o všech **pozorováních UFO/IAC** (Identified Alien Craft - identifikované cizí lodi) **a o kontaktech s cizími formami života.**"

V tomto dokumentu je obsažena "historická zpráva o zkoumání vzdušných jevů vládou Spojených států, skrytých vesmírných lodí **a kontaktů s mimozemskými formami života...**" **Rovněž se zde** hovoří o vládním projektu Sigma, který byl "původně vytvořen v roce 1954 jako součást projektu Aquarius. (...) **Jeho cílem bylo navázání komunikace s těmito cizinci.** Tyto dokumenty **také skutečně dokazují**, že v roce 1954 došlo k oficiálnímu kontaktu vlády Spojených států s mimozemšťany (viz rovněž: **UFO: Důkazy**).

Obr. 76

Titulní strana: Přísně tajné – vládní korespondence

Zpráva o situaci pro prezidenta – téma: Projekt Aquarius (přísně tajné)

Pozor: Tento dokument byl vypracován MJ12. MJ12 je výhradně odpovědný za jeho obsah.

Razítko: Klasifikováno MJ12

(podpis nečitelný)

Assistant Executive Officer

Xero titulní strany – pozn. zpracovatele.

Obr. 77

Přísně tajné: Pojekt Aquarius. Obsahuje ... informace, které byly shromážděny vyhodnocením zpráv o zkoumání neidentifikovatelných létajících předmětů nebo identifikovaných cizích vesmírných lodí v USA. Tento projekt byl vypracován v roce 1954 na pokyn prezidenta Eisenhowera.

Xero textu – pozn. zpracovatele.

Tento dokument vlády USA dokazuje: Vláda USA je od roku 1954 v kontaktu s mimozemšťany.

Že však byla každá "autorita", o níž se zmiňuje Light, dostatečně mocná, aby udržela setkání v Muroku v tajnosti a aby nabídnutá pomoc mimozemšťanů byla odmítnuta, ukázal bývalý pracovník tajné služby Milton William Cooper ve své zprávě "The Secret Government" (Tajná vláda) z 23. května 1989:

"V tomto období (1954) kontaktovala rasa lidsky vyhlížejících mimozemšťanů vládu USA. Tato skupina mimozemšťanů .., nám nabídla pomoc v našem duchovním vývoji. Požadovali, a to byla jejich hlavní podmínka, abychom omezili a zničili atomové zbraně. Nebyli ochotni nám dát k dispozici svoji technologii, neboť jsme ještě nebyli schopni odpovědně zacházet ani s technikou, kterou již máme. Domnívali se, že bychom každou novou technologii použili pouze na to, abychom se navzájem zničili. Tato rasa prohlásila, že se nacházíme na cestě k sebezničení a že musíme přestat navzájem se zabíjet, znečišťovat Zemi, plundrovat přírodní bohatství a že se musíme naučit žít v harmonii s Přírodou. Vůči tomu se projevil značný skepticismus, zvláště pokud jde o hlavní požadavek nukleárního odzbrojení. Vláda se nedomnívala, že by odzbrojení mohlo být v zájmu Spojených států, a obávala se, že by se mohla stát před mimozemšťany bezbrannou. Nabídka byla odmítnuta."

(16)

III. Kapitola: USA, 1954-1966

CIVILNÍ KONTAKTY: TŘETÍ FÁZE

Obr. 78

Mimozemšťan před siluetou vesmírné lodi po přistání.
Snímek byl pořízen v dubnu 1956 v High Bridge ve státě New Jersey.

(17)

Navazujeme styk s našimi vlastními lidmi

Howard Menger

Jedním z nejznámějších lidí, kteří přišli do styku s mimozemšťany koncem padesátých let, je Howard Menger ze státu New Jersey. Menger tvrdil, že již v roce 1930 spatřil „objekty na obloze“ a že se v roce 1932, kdy mu bylo deset let, setkal s mimozemšťankou. Byla to údajně krásná žena s dlouhými zlatými vlasy, která seděla na kameni u potoka. Její krásné oblé tělo bylo zahaleno do jakéhosi lyžařského obleku z průsvitného materiálu. "Howarde", údajně pravila, "přišla jsem zdaleka, abych tě spatřila a promluvila si s tebou." Sdělila mu, že ví, odkud je a jaký je jeho úkol na Zemi. "Až mnohem později pochopíš, o čem hovořím. Ale pamatuj si: **Navazujeme styk s našimi vlastními lidmi.** Budeme neustále nablízku, budeme na tebe dávat pozor a vést tě."

Když Menger ukončil svůj vojenský výcvik v roce 1942, potkal v pohraničním městě Juarez v Mexiku jakéhosi muže s dlouhými světlými vlasy, z něhož se vyklubal jeden příslušník "jeho lidu". Později se setkal s americkým vojákem v khaki uniformě, který mu sdělil, že bude mít ještě mnoho takovýchto styků. Za války, v roce 1944, se setkal s mimozemšťankou v růžové tunice a volných, jakoby pyžamových kalhotách, která mu oznámila jeho přeložení na Okinawu. Tam se setkal s vysokým mužem v armádní khaki uniformě, který se mu dal poznat jako jeho vesmírný bratr. "Člověk musí poznat, čím je, odkud pochází a jaký je jeho skutečný úkol zde na této planetě", prohlásil tento muž Mengerovi, "ne každý dojde k tomuto poznání, avšak ti, s nimiž byl navázán kontakt, jsou si vědomi skutečného účelu bytí pozemských lidí."

Obr. 79

Howard a Marla mengerovi.

Fotografie – pozn. zpracovatele.

"Zbývá nám ještě mnoho práce mezi vámi lidmi na tvé planetě, a musíme tuto činnost provést rychle, dokud ještě nějaká planeta a nějakí lidé, s nimiž lze spolupracovat, existují", prohlásil mimozemšťan a narážel přitom na blížící se Hirošimu: "Zakrátko poznáš, o jakém nebezpečí pro vaši planetu jsem hovořil."

Obr. 80, 81, 82, 83

Vesmírná loď ve čtyřech fázích přistání.

4 fotografie v noci – pozn. zpracovatele.

Po válce se Menger opět vrátil do High Bridge ve státě New Jersey a začal pracovat jako samostatný malíř štítů. Na místě, kde se jako dítě setkal s "dívkou na kameni", zažil Menger první přistání UFO. Na obloze se objevila ohnivá koule, která pulsovala a měnila barvu: Koule klesala dolů a vznášela se nad polem. Pulsování ustalo a bylo možno rozeznat kovový dopravní prostředek zvonového tvaru, který měl kolem dokola okénka. Jako irisová clona fotografického aparátu se otevřely dveře a vystoupili dva muži oblečení do modrozelených uniforem podobných lyžařskému obleku. Jejich dlouhé světlé vlasy vlály ve větru. Potom vystoupila krásná, podobně oděná žena, s níž se Howard ještě jako dítě setkal .na stejném místě.

Od oné doby se nezměnila, nezestárla. Ohromnému Howardu Mengerovi sdělila, že je jí 500 let, I na Zemi údajně kdysi lidé žili takto dlouho, ještě před potopou, když byla Země obklopena hustou vrstvou mraků, které ji chránily před kosmickým zářením. Avšak také způsob života, myšlení a strava měly svůj význam: "Budeme-li žít podle zákonů našeho Stvořitele, budeme odměněni dlouhým životem." I smrt je však jen iluzí, či lépe změnou z jednoho stavu bytí na jiný. Mengerovi bylo slíbeno, že bude mít ještě mnoho kontaktů a že jeho úkolem je seznamovat skupiny lidí s univerzálními zákony.

V následujících měsících ukázali dva mimozemšťané žijící na Zemi Mengerovi místo, na němž mělo v budoucnu docházet k setkáním. Jednalo se o větší mýtinu v lese. "Zde nemůže nikomu ublížit elektromagnetické pole vyzařující z našich lodí." Kdyby se totiž lidé dostali náhodně do vlivu tohoto pole, mohlo by to vést k tělesné disharmonii. "Rozsah nebezpečí pro lidi závisí na rychlosti (elektromagnetického) toku."

Na tomto "polním letišti č. 2" pak došlo k četným přistáním a setkáním a Menger zde dostával neustále nové úkoly a poučení od mimozemšťanů. Převážel je na určitá místa, kde byly po jistou dobu instalovány měřicí přístroje, obstarával pro nově příchozí pozemské oblečení a upravoval jim dokonce správný účes vlasů, aby mohli nenápadně žít a působit mezi lidmi. Aby tyto operace neohrozil, musel Menger slíbit, že až do roku 1957 nebude o svých zkušenostech hovořit. "Víš, Howarde, spousta našich lidí je mezi vámi, pozorují a pomáhají všude, kde mohou. Nacházejí se ve všech oblastech života, pracují v továrnách, úřadech i bankách. Řada z nich je ve vedoucích postaveních, v obcích, ve vládě. Někteří z nich mohou působit jako uklízečky nebo popeláři. Ale když ty se s nimi setkáš, poznáš je."

Obr. 84

Fotografie pana H. Mengera se vznášející se vesmírnou lodí – pozn. zpracovatele.

Mimozemšťané sdělili Mengerovi, že pocházejí z planet naší sluneční soustavy, jmenovitě z Marsu, Venuše a Saturnu, ale také z planet mimo tuto soustavu. Menger ještě vysvětluje, že frekvence kmitání na těchto planetách je mnohem vyšší než na Zemi, a proto je také atomová struktura jejich života jemnější, látkově jemnější, a to je také vysvětlení toho, proč naše sondy vyslané na Mars a na Venuši tam nezjistily žádné známky života. Již Menger prorokoval: "Kdyby tam mohl jít pozemšťan ve svém fyzickém těle, pak by patrně nespatřil žádnou z těchto forem života, které vibrují rychleji, tj. mají vyšší frekvenci než on sám, stejně jako není schopen vnímat formy duchovního života na své vlastní planetě a v jejím okolí. Kdyby jeho fyzické tělo nebylo podrobno příslušnému přizpůsobovacímu procesu, nemohl by spatřit bytosti na jiné planetě." Mimozemšťané mu však ukázali svoji domovskou planetu:

Obr. 85

Sekvence z filmu pořízeného Mengerem během jeho kontaktů.

7 obrázků vesmírné lodi v letu – pozn. zpracovatele.

"Spatřil jsem překrásné, kupolovité budovy, které se v řadách táhly spirálovou formou do výše. Tato planeta byla fantasticky krásná. Neměl jsem pocit, že se dívám na města, místo toho mi to připomínalo překrásná předměstí a zahradní města, jaká sice také existují na naší planetě, avšak odlišující se podivuhodným způsobem. (...) Vozy se pohybovaly nad povrchem bez kol, zdálo se, jakoby klouzaly nad zemí."

Obr. 86

Momizemšťanka se přibližuje k Mengerovi. O něco později se dotkne knoflíku na svém opasku a zmizí. Podle výpovědi jednoho vesmírného bratra se vrátila zpět do lodi.

Fotografie zblízka – pozn. zpracovatele.

Mimozemšťané přicházejí na Zemi, jak uvádí Menger, z lásky k nám a ze soucitu s námi jako naši bratři proto, aby nám pomohli dojít k lepšímu pochopení smyslu života. Člověk je žijící Bůh, který prochází školou sebeobjevování na této planetě i na mnoha jiných planetách a

který hledá vědění a moudrost. "Člověk neustále vystupuje po žebříku pokroku nahoru směrem k dokonalosti, a i když někdy pod tíhou jeho mnoha omylů některá příčka praskne, přesto zůstává jeho cílem dosáhnout nejvyššího bodu a spojení v jedno s Nekonečným Otcem." **Kdybychom dosáhli tohoto vyššího pochopení, mohli bychom si sami pomoci a vyhnout se zničení naší planety, které by mělo negativní vliv na celou sluneční soustavu.** Menger: "Je na čase, aby lidstvo jako celek dospělo." Mimoszemšťané již navázali styky s vysokými politiky (viz Eisenhower) a známými osobnostmi, avšak "zvláště oficiální vládní představitelé **se zdráhají o tom hovořit, neboť by to způsobilo chaos v našem hospodářském životě.** Poznatky, které takto získávají od mimozemšťanů, jim podávají zcela jiný druh života, odlišující se od našeho. **Je to život řízený zákonem božím a nikoliv zákonem lidským.** A také většina ze způsobů získávání energie by pak zastarala."

Masová přistání a velké přehlídky by pouze vyvolaly zmatek, a také by se do toho zapletly ozbrojené sty, sdělili Mengerovi. Vlády na Zemi by podlehly znepokojení a každá by se pokusila získat přitom pro sebe určité výhody. Spolu s tím by vznikla hysterie a panika. "Takže je v zájmu lidstva, když k nám vesmírní lidé budou přistupovat se vši opatrností. Přicházejí přímo za lidmi "tak, že s nimi navazují kontakty. Tím je lidé postupně poznávají, bez strachu, paniky a cenzury. Každé velké hnutí dosud vždy začínalo s lidem..."

Jejich pozemskými partnery jsou lidé, kteří "se rodí s vědomím pravdy ve svém nitru, nebo **jsou reinkarnováni z jiných planet**". Tisíce lidí z jiných planet žijí mezi námi, jsou zde zčásti inkarnováni, zčásti zde přistály s vesmírnými loděmi. Jak sdělil Mengerovi jeden mimozemský Mistr:

"Mnoho vašich obyvatel se zde na Zemi dobrovolně inkarovalo a pocházejí z jiných planet vaší sluneční soustavy (a dalších systémů, pozn. autora). Na svých dřívějších planetách prožili mnohem vyšší pochopení zákonů věčného Otce a vyjadřovali je. Začali jsme s nimi navazovat kontakty a **uvolňovat jejich zablokovanou paměť v důsledku nižší frekvence planety Země.**"

Obr. 87, 88, 89

3 fotografie vesmírné lodi v letu – pozn. zpracovatele.

K tomuto poznatku došel Menger sám. Blokáda jeho paměti se uvolnila, když v roce 1956 poznal dívku, která se podobala "dívce z kamene" jako vlastní sestra. Později se Menger dověděl, že Marla byla skutečně na Zemi inkarnovaným dvojčetem jeho mimozemské přítelkyně. On a Marla jsou dvojduše, dvě individua se stejnou polaritou, přirození partneři (navzájem pro sebe určeni. A oba již spolu strávili nekonečně mnoho životů na jiných planetách. Howard se upamatoval na svůj dřívější život na Saturnu i na to, jak se dobrovolně rozhodl pro tuto planetu, aby se narodil v pozemském těle a mohl pomáhat jiným dosáhnout sebepoznání.

S tímto poznáním začala v životě Howarda Mengera fáze veřejné práce, Hovořil v mnoha rozhlasových programech a stal se vyhledávaným hostem v celonoční talkshow "The Party Line", kterou moderoval John Nebel zvaný "Long". Ze začátku mu vesmírní bratři dovolili, aby si k setkáním s nimi přizval svědky, kteří z určité vzdálenosti sledovali přilet vesmírných lodí, Nebel hovořil ve svém programu s četnými svědky, mezi nimi i s uznávanými fyziky a policisty. George van Tassel prohlásil v Nebelově show, že je přesvědčen o pravosti Mengerových styků a že se Mengerova líčení shodují s jeho vlastními zážitky. Newyorský právník Jules St. Germain se zabýval "případem Menger" a zaznamenal na magnetofonový pásek nejdůležitější výpovědi svědků. Menger se stal populárním, brzy se okolo něho

houfovali zvědavci a nakonec pořádal pravidelná setkání s UFO na pozemku své farmy v New Jersey. Menger začal vést skupiny, připravovat lidi na setkání s mimozemšťany a duchovně je vzdělávat. Mimozemšťané mu přitom radili, aby se svojí skupinou studoval vědecký obor seberealizace, který vyučoval velký jogín Paramahansa Yogananda. Skutečně také i Angelucci a van Tassel před svými kontakty četli spisy Yoganandy a praktikovali jeho meditaci, a zdá se, že tato duchovní disciplína je zvláště vhodná pro přípravu na komunikaci s mimozemšťany.

Obr. 90

Snímek Měsíce pořízený Howardem mengerem..

Další popisy obrázků zde zatím nejsou zpracovány, budou v nejbližší době aktualizovány – pozn. zpracovatele.

V září 1956 pozvali mimozemšťané Howarda Mengera k návštěvě Měsíce. Po deset dní se pomalu připravoval Menger a skupina vybraných pozemšťanů na vibrační a gravitační poměry satelitu naší Země. Vesmírná loď pak přistála u kupolovité základny na odvrácené straně Měsíce. Menger opravdu popsal správně povrch Měsíce a poznamenal, že se podobá pouštním oblastem Arizony a Nevady, což je velmi přiléhavé přirovnání. Některé oblasti, jak uvedl, jsou pokryty štěrkem, jiné jemným pískem, což je popis, který o 13 let později potvrdili první měsíční astronauti. Na rozdíl od velmi rozšířeného názoru vědců Howard Menger zjistil, že Měsíc má velmi řídkou atmosféru. A malá vědecká laboratoř, kterou vysadila posádka Apolla 12 na Měsíci, skutečně existenci řídké atmosféry potvrdila. Menger pak přivezl z mimozemské kolonie na Zemi jakýsi druh brambor, který, jak zjistila jedna chemická laboratoř ve Philadelphii ve státě Pennsylvania, obsahoval 15,12 % proteinu. Obsah proteinu u normálních brambor činí 2-3 %.

Howard Menger nyní žije v ústraní ve Vero Beach na Floridě. Když jej tam před několika lety navštívil Jean Michel, hluboce na něj zapůsobila prostota a pohostinnost manželů Mengerových. Oba žijí, stejně jako dříve, ve skromných poměrech a Menger tehdy (v roce 1981) stále ještě vykonával svoje povolání malíře štítů. Jeho nejneobvyklejší tvrzení, že totiž většina zkontaktovaných osob jsou inkarnovaní mimozemšťané, bylo teprve po létech potvrzeno studiemi Brada Steigerse (viz příloha), které znamenaly začátek hnutí Starpeople ve Spojených státech a v Evropě.

(18)

Fotoschůzka s Vlasem Bereničným

Paul Villa

K nejlepším fotografiím UFO na světě patří obrázky pořízené Španěloameričanem Apolinarem "Paulem" Villou. Villa, který se narodil v roce 1916 v Tijeras, byl od svého pátého roku telepaticky vychováván mimozemšťany. Ať to zní jakkoliv neuvěřitelně, zdá se, že kontakty v dětském věku patří ke "schématu" "hvězdných lidí" či inkarnovaných mimozemšťanů, jak dokázal Brad Steiger ve své knize "The Star People" (Hvězdní lidé) a jak jsme toho byli svědky v případě Adamského, Mengera a jiných. Své první fyzické setkání prožil v roce 1953, kdy pracoval jako vyučený mechanik u elektrických a vodohospodářských

podniků v Los Angeles. Jednoho dne, když vyřizoval své záležitosti v Long Beach, zmocnila se jej silná touha zajít dolů na pláž. Když tam došel, potkal 2,10 m vysokého muže. Paul se nejprve lekl a chtěl utéci. Cizinec jej však oslovil jeho jménem a uvedl několik skutečností z jeho života. Villa nyní vytušil, že "obr" pochází z nějaké jiné planety. Každou otázku, na kterou jen pomyslel, onen muž zřejmě telepaticky pochopil a ihned na ni odpověděl. Když chtěl Villa vědět, jak se tento muž sem dostal, ukázal vesmířan směrem k útesu, kde jakoby plaval na vodě jakýsi kotoučový létající předmět. Vyzval jej, aby s ním vstoupil na palubu, a Villa, mile vzrušen, souhlasil. Na palubě lodi se Paul setkal s posádkou, muži i ženami, kteří vypadali jako lidé, ale měli krásnější a jemnější rysy v obličeji. Sdělili mu, že Země, a dokonce celá Galaxie, k níž Země patří, je pouhým zrnkem písku v poušti v porovnání s nekonečně mnoha galaxiemi s miliony obydlených světů ve vesmíru. Prohlásili, že přicházejí s mírumilovnými úmysly a že jsou ochotni pomáhat lidem. Jejich lodi jsou chráněny magnetickým pláštěm, který odvádí radarové paprsky, a mohou tak nepozorovaně operovat v naší atmosféře, avšak mohou se také učinit pro radar pozorovatelnými. Mají své základny na Měsíci a uvnitř satelitu Marsu zvaného Phobos. Věří na vyšší inteligenci, která řídí veškerý vesmír a vše, co se v něm nachází.

Trvalo pak deset let, než Apolinar Villa, který se mezitím přestěhoval do Albuquerque ve státě Nové Mexiko, se opět setkal s mimozemšťany. 16. června 1963 obdržel telepatickou výzvu, aby vzal svůj fotoaparát a svým vozem odjel na určité místo v okolí. První, čeho si povšiml, byl "létající talíř" o průměru asi 21 metrů, který zde přistál. Villa byl překvapen, když se na místě, kde předtím byla pouze stěna kosmické lodi, náhle otevřely dveře. Z vesmírné lodi vystoupilo 9 osob, 4 muži a 5 žen obrovitých postav, všichni o výšce 2,10 až 2,70 m. Pozdravili Villu a sdělili mu, že pocházejí ze souhvězdí Coma Berenices (Vlas Bereničin).

Někteří měli světlé vlasy, jiní měli vlasy barvy mědi, další pak byli červovlasí. S Villou se dorozumívali jak telepaticky, tak i dokonalou angličtinou a španělštinou. Villa se od nich dověděl, že jejich loď je nosičem dálkově řízených měřicích kotoučů, které je možno navádět do libovolných oblastí a odtud pořizovat obrazové a zvukové záznamy a předávat je na loď. Uvedli, že mají zvláštní zájem na Novém Mexiku, neboť zde existují "magnetické čáry", které procházejí starým posvátným územím Indiánů mezi Arizonou, Coloradem, Utahem a Novým Mexikem. Potom mu dovolili fotografovat a pro tento účel mu předvedli demonstrační let okolo dané oblasti. Tak vznikla nejsenzačnější série fotografií UFO všech dob.

O velikonoční neděli 18. dubna 1965 byl Villa pozván na druhou fotoschůzku s Vlasem Bereničíným, na místo vzdálené asi 40 km severně od Albuquerque, poblíž Bernalilla. Tentokrát kotouč předváděl další schopnosti: paprskem zapálil vrcholek stromu a oheň pak zase uhasil, což lze na snímcích pozorovat. Vesmírnou loď doprovázely tři malé koule, což byly, jak se Villa dověděl, dálkově řízené "telemetrické koule". Když přístroj přistál, odhadl Villa jeho průměr na 30 metrů. Stál na třínohém podvozku. Ven vystoupili tři členové posádky, vysocí asi 1,75 m, s dohněda opálenou pokožkou a světle hnědými vlasy, s nimiž pak Villa dvě hodiny španělsky hovořil. Navedli jej na další místo, kde se pak uskutečnila druhá fotoschůzka. Paul se divil podivné formaci oblak na obloze, která měla tvar Indiána ležícího na zádech (obrázek 4 dole). Telepaticky mu "oni" sdělili, že již odedávna chránili Indiány a že právě Hopiové a Navajové mají významnou funkci v Novém věku. A skutečně také tvar UFO připomínal Villovi štít kmene Navajo. Při třetí demonstraci tohoto dne vyvolalo UFO dokonce malou písečnou bouři jako důkaz toho, že "oni" mohou též ovlivňovat počasí.

Při třetím fotosestání, k němuž došlo 19. června 1966, bylo Villovi umožněno fotografovat menší vesmírnou loď při přistání. Loď byla opět obklopena oněmi "kulovými sondami", jichž jsme si povšimli na různých autentických fotografiích UFO.

Trestná planeta Země

Mel Noel

Bývalý poručík vojenského letectva USA Mel Noel byl povinen po dobu deseti let po svém propuštění z letectva zachovávat mlčení, avšak potom začal mluvit o svém fantastickém dobrodružství, k němuž došlo v letech 1953 a 1954. Právě skončila korejská válka a poručík Noel byl přidělen ke zvláštní letce skládající se ze čtyř stíhaček typu F 86 A Sabre. Úkolem této formace bylo zjišťovat neznámé létající předměty, pozorovat je a fotografovat. Pro tento účel byly z jejich letadel vymontovány kanony a byly nahrazeny tzv. "dělovými kamerami", zčásti vybavenými infračervenými filmy.

Když poručík Noel a jeho kamarádi dostali instrukce pro toto nasazení, bylo jim sděleno, že toto vše je záležitostí národní bezpečnosti a podléhá nej přísnějšímu utajení. "Ať se stane cokoli, nemluvte o tom ani mezi sebou navzájem", sdělil jim nadřízený důstojník, "vypracujte svoji zprávu a pusťte vše z hlavy." Ukázali jim pak stovky fotografií a několik tuctů filmů, zčásti i takových, které byly zabaveny civilistům. Potom byli přiděleni jednomu plukovníkovi, který sem byl kvůli této záležitosti převelen z Washingtonu. Mladí piloti nebyli svým zařazením nijak zvlášť vzrušeni. Byli příliš silně ovlivněni propagandou Pentagonu, podle níž se v případě UFO jednalo pouze o smyslové klamy a omyly. Domnívali se, že mají stíhat pouze takováto "UFO", pokud vůbec k nějakému takovému nasazení dojde.

Avšak brzy nato letěl Noel a jeho kamarádi provést svůj první úkol nad Skalistými horami ve výšce asi 12 000 metrů rychlostí téměř 1 300 kilometrů za hodinu. Jeden z pilotů hlásil: "Bogies, devět hodin, naše výška". "Bogey" byl výraz ze žargonu vojenského letectva a znamenal "cizí letící předmět"; "devět hodin" pak označovalo úhel. Bylo to celkem 16 objektů, které letěly ve formaci typu V. Obklopoval je jakýsi druh "aury", kterou Noel přirovnal k záření neonové reklamy v mlze. UFO porušila formaci a vytvořila čtyři skupiny. Předvedla manévry, který vzal pilotům dech. Náhle se zastavila z rychlosti, kterou Noel odhadoval asi na 5 000 kilometrů za hodinu, a stejným způsobem pak zrychlila. Při zrychlení se měnila barva jejich "aury". Setkání trvalo asi 8 minut, pak se piloti vrátili zpět do svého hnízda. Při přistání byli znovu upozorněni na předpisy o utajení. Museli vyplnit své formuláře a mlčet. Nikdy se nedověděli, zda se jejich filmové snímky podařily; kazety byly vyjmuty z kamer a odneseny. Při příštím nasazení letěly objekty rytmicky kmitavě nahoru a dolů a zdálo se, že jsou mimo veškeré fyzikální zákony. Při třetím nasazení byl Noel a jeho kamarádi vyzváni, aby změnili frekvenci svých radiostanic. Na udané nové frekvenci hovořil hlas, který jim byl neznámý, a odpovídal na otázky jasnou a výraznou, avšak velmi pomalou řečí.

Po přistání jim sdělil plukovník, že to byl on, kdo kladl ony otázky. Jednotlivé otázky však přitom nevyslovoval nahlas, pouze si je myslel. Mimozemšťané sdělili, že věří na "všemocnou sílu Vesmíru". Jejich posádka se skládá "z individuí z oněch planet, které jsou vám známy jako Venuše, Jupiter, Merkur, Mars a Saturn". Piloti zůstali jako ohromeni tím, co slyšeli ze svých vlastních radiových přístrojů. Jejich obraz světa se zhroutil, a proto požádali o propuštění ze služby. Příštího dne byli uvolněni ze svého zvláštního poslání a přeloženi do normální služby. Noel a jeho kamarádi se ještě zeptali: "Jak může člověk žít s takovýmto zážitkem?" Účinek byl patrně stejně brutální jako psychologické důsledky při boji zblízka. "Člověk posuzuje své vlastní myšlení a způsob myšlení na tomto světě, a ptá se sám sebe, jak se toto slučuje s jeho životem, s jeho navyklým způsobem života?"

O dva měsíce později zavolal Noela plukovník, který s ním chtěl hovořit. Když vstoupil do jeho kanceláře, byli přítomni rovněž jeho kamarádi. "Musím vám sdělit, co se stalo dále", UFO: KONTAKTY

prohlásil plukovník. "Musím si o tom s někým promluvit a vím, že vám mohu důvěřovat." Komunikace přes palubní radiopřístroje nebyla údajně jeho první spojení s posádkou UFO, avšak bylo to poprvé, kdy jí slyšeli i jiní. Při jednom letu k letecké základně Luke u Phoenixu hovořil po přistání poprvé s příslušníky posádky jedné takové lodi. Ti jej pozvali na palubu jednoho "létajícího talíře". 18 km od Phoenixu přistála vesmírná loď v odlehlém údolí a stála na třídičném teleskopickém podvozku. Loď měla průměr 45 metrů. Jeden z mimozemšťanů předal plukovníkovi malý kovový kotouč. Měl jej držet v dlaních před svým žaludkem, aby neutrpěl újmu při procházení silového pole okolo vesmírné lodi.

Na palubě UFO byl plukovník představen jednomu "Mistrovi". Plukovník se začal ptát na to, proč zde vlastně jsou a jakou budoucnost lze očekávat. Mistr prohlásil, že **se cítí odpovědní za život na této planetě. Země je svého druhu průchozí tábor, jakési zkušební místo, a především se zde inkarnují "problémové děti". Začne Nový věk. Jeho vliv již započal, avšak svého vrcholu dosáhne teprve kolem roku 2 000. Jako přípravu na to lze očekávat četné geografické změny a také náboženské a politické revoluce. Politické vedení bude tomuto dění bezmocně bránit a nakonec bude kapitulovat.** Mistr zdůraznil, že **tato civilizace má ještě jednou možnost se sama zachránit. Obyvatelé Země však musí překonat materialismus. Vytvářejí vibrace převážně negativního druhu, které narušují celý vesmír.**

Lidé dostali jakousi licenci na to, aby si sami vládli. Mohou volně používat půdu, vodu a vzduch, aniž by museli platit nějakou "daň". Ledaže se jedná o daň, která souvisí s univerzálním zákonem příčiny a následku - o karmu. Plukovník: "Reinkarnace je stejně jednoduchá jako obecná škola. Chodíte do první třídy, abyste se něco naučili, a koncem roku jdete ke zkouškám. Potom jsou zde tři možnosti:

1) Zkoušku splníte a postupujete do další třídy, kde se pak učíte následující lekce.

2) Propadnete a musíte třídu opakovat.

3) Ulejujete se během roku a před zkouškou utečete. V tomto případě musíte ve škole zůstat navždy. Problémové děti se nakonec dostanou do zvláštní školy, a právě tuto funkci plní Země. Jedinou možností, jak se z tohoto stádia dostat, je kolektivní snaha o obrát. Mistr: "Děti jsou vaší jedinou nadějí. Avšak když u vás dosáhnou věku čtyř let, pak jsou již natolik ovlivnění předsudky, nedůvěrou, nenávistí a egoismem, že jim přehradíte cestu. My začínáme s výchovou dětí, když dosáhnou věku tří let. Když je jim patnáct, ovládají již telepatii."

Na závěr svého výkladu řekl plukovník třem pilotům: "Tak to by bylo. Můžete si s tím dělat, co chcete, přijmout to, nebo se nad tím usmát."

V roce 1957 odešel Noel z vojenského letectva a odstěhoval se do Connecticutu. O dva roky později dostal od plukovníka telegram, který se s ním chtěl setkat na letišti White Plains. "Podařilo se mi to !" přivítal Noela, "jdu s vámi !" Během příštích 30 dnů se "to" mělo stát. Plukovník a Noel se dohodli, že si budou od nynějška každý den navzájem telefonovat. 27. dne se dověděl v jeho služebně, že je plukovník nasazen nad Atlantikem. Už nikdy se nevrátil. On i jeho letadlo byli hlášeni jako nezvěstní.

(20)

Kumarovo poselství lidstvu

Carl Anderson

V blízkosti malého městečka Desert Center ve státě Kalifornie, na stejném místě, kde George Adamski zažil památné setkání s mužem z Venuše, spatřil Carl Anderson 3. dubna 1954 ve 3 hodiny ráno svůj první "létající talíř". Na toto místo jej přivedl tajemný hlas. Nyní ležel spolu se svojí ženou a svými dvěma dětmi ve stanu, přičemž v blízkosti stanovaly ještě dvě další spřátelené manželské dvojice. Když se v noci probudil, seděla již jeho žena i dcera ve stanu, zatímco jeho syn stále spal. Všichni tři viděli, jak stan zmizel a oni se mohli bez zábran dívat do pouště. Tam se vznášel pouhých několik centimetrů nad kamenitým povrchem velký svítící kotouč. Kotouč měl průměr 20 metrů, byl 10 metrů vysoký a měl pět okének. Objekt zářil fluoreskujícím způsobem. Anderson chtěl vstát a jít k tajemnému létajícímu předmětu, ale byl jako ochromený. Jeho manželka i jeho dcera později vyprávěly, že ani ony se nemohly hnout. Bylo slyšet nějaké hlasy, avšak žádnou posádku nebylo vidět. Předmět nakonec začal tiše hučet. Záře kolem jeho povrchu měla nejdříve oranžové zbarvení, pak však zčervenala. Objekt brzy zářil jako rudá plamenná koule. Pomalu stoupal a pak náhle svůj pohyb zrychlil a vystřelil směrem k noční obloze. Červené světlo se změnilo a stalo se modravě bílým. Nyní se opět začal objevovat stan. Andersonovi si začali protahovat své dosud ochromené končetiny a mlčky vystoupili ze stanu. Ještě spatřili, jak bílé světlo onoho objektu rychle letí po noční obloze a nakonec mizí za horou Mt. San Gorgono na horizontu. "Tati, kde byl náš stan ? A proč jsme se nemohli hýbat ?" tázala se jeho dcera. Anderson neznal odpověď. Rodina se opět uložila ke spánku. Příštího dne ráno vyprávěli svým přátelům o svém zážitku a dověděli se, že jeden z obou dalších manželských párů prožil totéž. Vyfotografovali místo přistání. Když byly snímky později vyvolány, byl povrch země plný bílých pásů, které Anderson vysvětlil jako energii, kterou vesmírná loď za sebou zanechala v půdě. Jeho náramkové hodinky přestaly jít po dobu oněch patnácti minut, kdy pozorovali vesmírnou loď.

V následujících měsících spatřil Anderson, povoláním elektrikář, dvakrát při své práci na obloze UFO, což jeho kolegy přinejmenším přesvědčilo o tom, že tyto neobvyklé létající předměty skutečně existují.

O něco později se Anderson se svojí ženou a se svým přítelem Jimem vydali opět do Desert Center v poušti, aby se pokusili navázat kontakt s piloty vesmírných lodí. V dále spatřili jakýsi kotouč. "Měli bychom jim dát signál, že se mohou snést a přistát", pravil Jim. Zapálil pochodně a nadšeně s ní mával. Loď se přiblížila a vznášela se nad skupinou. Jim náhle vykřikl. Z pochodně mu stekl na palec žhavý dehet a způsobil mu spáleninu. Běžel k vozu a chtěl si vzít obvaz a mast na spáleniny. Kotouč se jasně zableskl, stal se zářivě bítým a zmizel. Když se pak Jim opět podíval na svůj palec, zjistil, že spálenina zmizela.

Tyto zážitky zřejmě probudily Andersonovy mediální schopnosti. 25. února 1957 obdržel náhle vnitřní pokyn, aby se posadil a poznamenal si poselství:

"Velmi brzy budou na Zemi svrženy negativní síly, které zde působily v uplynulých 7 000 letech. Odraz těchto zlých sil zasáhne každý centimetr této planety, kterou nazýváte Zemí, avšak kterou ostatní bytosti Vesmíru nazývají Shan. Tyto síly s sebou nesou obrovské zpusťování. Musím vám to říci: třetina obyvatel Země při tom zahyne. Doba setby skončila, nyní přichází sklizeň. Z oceánu vystoupí nové pevniny. Země se bude zmítat v porodních bolestech Nového věku a bude vířit, až si budou oba póly navzájem měnit svou polohu. Vaše planeta se vydá na novou cestu s novými vibracemi trvalého míru a štěstí. Bude to stejné očištění jako před tisíci lety. Pověsti o potopených kontinentech jsou pravdivé.

Těsně před příchodem tohoto kataklyzmatu budou zachráněny tisíce lidí. Budou levitováni, resp. vytaženi naším paprskem a dopraveni na paluby našich kosmických

lodí, kterým říkáte "létající talíře". Musíte se však na to připravit. Pouze ti, kdo žijí spravedlivým způsobem dle svého Stvořitele, budou moci být přijati. **Rozhodující bude čistota úmyslů !**

Vaše pozitivní vyzařování je zaznamenáváno a nachází se v našich archivech. Abyste se připravili na přijetí, musí vaše pozitivní vibrace zbavit vaše tělo negativních myšlenek a přání. Je na vás, jak se rozhodnete. Ale také mnoho lidí nebude evakuováno, a přesto zůstane ušetřeno. Při vypuknutí nastávající pohromy budou existovat oblasti relativního bezpečí. Ty budou chráněny vašim vlastním silovým polem. ... Nebudou existovat žádní `výše postavení'. Všichni si budou rovni. I když jste nyní odkázáni na naše sdělení, budete pak moci hovořit s těmi, kteří jsou ve vesmírných lodích. Budete také moci volně komunikovat s vašimi pozemskými rodinami a se všemi, kteří spolu s vámi chtějí vybudovat nový svět. (...)

Mnozí z vás vlastně žili správně, a přesto se jejich pozitivní vibrace snižuje v důsledku zneužívání jejich fyzického těla pitím alkoholu, kouřením a požíváním masa. To má za následek oslabení pozitivních vibrací, které unikají ze silového pole těla. Proto je nyní důležité jíst čerstvé ovoce, zeleninu atd., abyste očistili své silové pole a svou auru. Neodkládejte to, času je málo.

Milióny vesmírných bytostí čekají na to, aby vám, svým pozemským bratrům a sestrám, poskytly okamžitou pomoc. Dříve než začne na vaší planetě Zemi tento přelom, spojíme se s vámi mnoha cestami. Každý provozuschopný rozhlasový a televizní přístroj bude použit. Kdo bude na cestách a bude vybrán k přijetí, dostane pokyny cestou myšlenkových proudů."

Více než rok po obdržení tohoto poselství došlo k prvnímu fyzickému setkání Andersona s mimozemšťany. Bylo to 27. června 1958. Anderson procházel sám parkem poblíž svého domu, *když* tu náhle jakoby z ničeho nic se vedle něj objevil nějaký muž. Anderson se velmi lekl, avšak neznámý jej uklidnil. Uvedl, že přichází z Marsu a že je jedním z mnoha mimozemšťanů, kteří žijí mezi námi a přijali pozemské zvyklosti, aby byli méně nápadní. Řekl, že **mnoho těchto mimozemšťanů je na Zemi inkarnováno do lidského těla, jiní že přistáli ve vesmírných lodích a žijí a pracují mezi lidmi. Všichni jsou zde z jednoho zcela určitého důvodu: Aby zachránili lidský rod před naprostým zánikem.**

Muž uvedl, že se jeho vesmírná loď nachází v blízkosti a že se nemůže dlouho zdržovat. Požádal Andersona, aby byl příští středu připraven na přijetí důležitého poselství. Potom učinil nenadálý pohyb a zmizel stejně náhle, jako se objevil. Zmatený Anderson ucítil ve vzduchu zápach ozónu. Nevěděl, že rovněž Howard Menger podobným způsobem vyfotografoval jednu planetanku krátce předtím, než stejným způsobem zmizela.

Anderson skutečně příští středu obdržel telepatickou cestou následující poselství, které si zapsal:

„Velcí vědci z naší planety byli vybráni, aby se u vás inkarovali jako nově narozené děti. Spatřili jste již mnoho vesmírných lodí a pozorovali jste jejich přistání. Došlo ke kontaktům na mnoha odlehlých místech vaší Země a ve všech zemích. Vaši velcí vůdci byli vyhledáni a varováni před strašným zpusťšením vaší planety, jestliže nezměníte své konání.

Je velice politováníhodné, že naše návrhy byly ve většině případů odmítnuty a mnoho předsedů vašich vlád popřelo náš pobyt mezi vámi. To je vám všem dobře známo. Proto musíme navazovat kontakty na soukromé úrovni s těmi, které jsme si vybrali, aby šířili pravdu mezi vámi lidmi. (...) Naše kontakty s vašimi vůdci se uskutečnily ve snaze probudit na vaší planetě bratrskou lásku a odstranit smrtelné nebezpečí zneužití

atomové energie. Žádné planetě naší sluneční soustavy není dovoleno jí používat. Nedostatek pochopení a spolupráce ze strany vašich vůdců je nanejvýš politováníhodný a znepokojuje nás. Je proti našemu univerzálnímu zákonu, abychom používali jakýmkoliv způsobem násilí. Můžeme se pouze pokusit ukázat vám cestu, avšak rozhodnutí leží na vás.

Byli jsme nuceni přihlížet strašnému ničení, k němuž došlo na vaší planetě v důsledku použití atomových zbraní. Museli jsme různými způsoby zasáhnout, abychom zabránili většímu zpusťování vaší Země, krásné planety Shan. Nepoužíváme žádné násilí, ale vzhledem k vyvoleným jsme považovali za nutné vyslat naše prostředky do atmosféry vaší planety, aby nasály a tím též zneškodnily větší část smrtící radioaktivity uvolněné vašimi takzvanými vědci. Kdybychom to nebyli učinili, bylo by přišlo ještě mnoho milionů lidí o život a vaše potrava i voda by byly jednou provždy otráveny. Naše "odmořovače" jsou ony "zelené ohnivé koule", které byly pozorovány na mnoha místech vašeho světa.

Radili jsme vám a důrazně jsme vám to řekli, ale nemůžeme vás nutit. Můžeme pouze stát připraveni a čekat, jak se budou věci dále vyvíjet. Vaše Svaté písmo praví: Nevíme dne ani hodiny. Jsme připraveni s našimi více než pěti miliony lodí všeho druhu a velikosti. Jsme kdykoliv připraveni k masovému přistání, kdykoliv by bylo třeba odvézt vyvolené pryč, aby byli našimi hosty, dokud nebude vaše planeta Shan plně očištěna a nestane se opět obyvatelnou. Teprve tehdy váš Mistr vytvoří Své království na Zemi, kde budete žít v míru a lásce; neboť tehdy bude **zlo** spoutáno do řetězů. Nebojte se proto, když se budeme ve velkých množstvích blížit k vaší Zemi. Je úkolem těch, kteří dosud neobdrželi žádný úkol, aby šířili zprávu o našem příchodu, neboť vaše vlády odmítly spolupráci.

To, jak se lidstvo postaví k našemu příchodu, bude mít velký význam pro úspěšnou realizaci evakuace vaší planety. Bohužel, srdce mnoha lidí selžou.

Až se k vám budeme blížit, bude jen málo času a bude vládnout velmi velký zmatek. Chovejte se proto přesně podle instrukcí, nevracejte se zpět, abyste si s sebou odnesli materiální hodnoty. Budete zabezpečeni vším potřebným. Pozorujeme a čekáme.

A nyní, bratři a sestry na planetě Shan, dříve než ukončíme naše poselství, přejeme si, abyste vyjádřili naši lásku a naše hluboké díky těm, kdo se zasadili o skutečné osvícení.

Naše snahy vycházejí z opravdové vůle pomoci, a proto také bylo navázáno tolik různých kontaktů. Neboť všechno má svůj účel v poslední konečné analýze. Vy všichni narazíte na mnohý odpor, ale vždy jej překonáte.

"Projekt kosmického prostoru" splní svůj účel, pro nějž je určen. Buďte si tím jisti !

AŠTAR

velitel 10 milionů vesmírných lodí
kosmické stanice Schare“

Při jednom pozdějším setkání předal Kumar Andersonovi malý kulatý zářící jaspis o velikosti vlašského ořechu, který pocházel z Marsu. Frekvence tohoto kamene byla tak vysoká, že Anderson mohl s jeho pomocí léčit, což demonstroval na světovém kongresu ufologů, který

se konal v roce 1960 ve Wiesbadenu. 14. 2. 1960 byl Anderson doveden do vesmírné lodi, která zde přistála. Kontakty nadále pokračovaly.

(21)

Varování před atomovou energií

Reinhold O. Schmidt

Kearney v americkém státě Nebraska leží přesně uprostřed Spojených států, stejně vzdálené od Bostonu i od San Franciska. Sem přijel onoho 5. listopadu 1957 kalifornský obchodník s obilím Reinhold O. Schmidt, Američan německého původu, za svou práci a brzy odpoledne navštívil jedno pole s obilím. Na zpáteční cestě zpozoroval Schmidt podivné světlo. Rozhodl se, že tam zajede a podívá se, co se děje. Jeho vůz se potom zastavil a Schmidt musel dále pokračovat v cestě pěšky. Na zemi stál velký, stříbrně zbarvený předmět z kovu, který vypadal jako naleštěná ocel. Zatímco si Schmidt ještě zbožně v údivu prohlížel tajemnou loď, vystřelil z ní svazek paprsků a Schmidt nebyl schopen pohybu. Z objektu vystoupili dva muži a dopravili jej do nitra lodi. Tam Schmidt spatřil čtyři muže a dvě ženy ve vycházkovém obleku. Všichni byli vysocí asi 1,80 metru a měli tmavou, sluncem dohněda opálenou pokožku. Tři z těchto mužů pracovali na jakési přístrojové desce. Jeden z mimozemšťanů Schmidtovi sdělil, že družicový program Spojených států nejdříve povede ke dvěma neúspěchům a že teprve třetí družice se vznese, avšak vyšle zpět jen málo údajů. Bylo to proroctví, které se později potvrdilo. Muž rovněž uvedl, že jsou odpovědní za ona četná pozorování, k nimž v posledních dnech docházelo v Kearney, což byla okolnost, o níž se Schmidt dověděl teprve na své zpáteční cestě. "Žij blaze, ještě se s tebou setkáme", rozloučil se pak se Schmidtem velitel vesmírné lodi. Když opustil loď, začala se pomalu zdvihát do výše, několikrát změnila svoji barvu a pak zmizela vysokou rychlostí na obloze. Schmidt, který předtím nikdy nevěřil na UFO, byl ohromen. Uvažoval o tom, co by měl teď dělat, a rozhodl se čekat. Mimozemšťané hovořili německy a Schmidt se původně domníval, že se jedná o tajnou sovětskou zbraň, kterou pilotují němečtí odborníci. Když pak v televizi slyšel zprávu místní policie o tom, že vláda bude sledovat pozorování UFO a že policejní stanice budou přijímat takováto hlášení; považoval Schmidt za svoji občanskou povinnost oznámit úřadům svůj zážitek. Místní policejní velitel nejdříve uvědomil tisk, zadržel Schmidta bez zatykače na jednu noc a nakonec jej poslal do nejbližší psychiatrické kliniky, kde vyšetřili jeho duševní stav; o tři dny později jej opět propustil.

Po svém propuštění se Schmidt setkal s tak velkými sympatiemi ze strany obyvatelstva, že po celé další tři měsíce byl zaneprázdněn stovkami telefonních rozhovorů a nákupem obilí, které mu farmáři nabízeli. 5. února 1958 jel Schmidt po silnici a jeho vůz se opět zastavil. Nad loukou u kraje silnice se vznášela loď. Na jeho otázku mu "návštěvníci" sdělili, že pocházejí z jiné planety, a sice ze Saturnu, jak se později dověděl. "Pohonnou hmotu" pro svoji loď - i na to se Schmidt zeptal - získávají "ze Slunce a ze Země". Při tomto druhém kontaktu jej našli prostřednictvím jeho mozkových impulsů a mohou jej takto kdykoliv opět najít.

Schmidt se rozhodl o svých zážitcích veřejnost v Kearney informovat přednáškou. Večer v den přednášky, dne 5. března 1958, uspořádaly vesmírné lodě padesátiminutové představení na západní obloze, kterou pozorovaly stovky lidí. Po Schmidtově prvním rozhlasovém vystoupení dosvědčili dva obchodníci, že odpoledne v den, kdy došlo k prvnímu kontaktu, byli na lovu bažantů a slyšeli řadu zvuků, které podle jejich názoru pocházely od vesmírné lodi.

V červnu roku 1958, když Schmidt nakupoval obilí ve státě Colorado, se jej zeptali vesmírní bratři, zda by s nimi neletěl v srpnu k severnímu polárnímu kruhu. Schmidt byl nadšen, ale zeptal se, proč to má být právě polární kruh. "Ze studijních důvodů", zněla odpověď. Cesta se uskutečnila 14. srpna 1958. Schmidtovi ukázali, **jak sovětské ponorky prováděly radioaktivní značkování na mořském dně** a uskutečňovaly měření pro vybudování základen atomových raket na těchto místech. **Saturňané sdělili Schmidtovi, že tyto arsenály atomových zbraní zvýší riziko atomové války** Uvedli, že jsou sice nestranní, pokud jde o oba mocenské bloky, avšak učiní vše pro to, aby zabránili atomové válce. **Nebudou nikdy nečinně přihlížet tomu, jak naši planetu ničí atomové bomby.**

"Diskutovali jsme i o našem problému záření. **Vesmírní přátelé nyní používají nový vynález, aby očistili naši atmosféru od záření vyvolaného výbuchy atomových a vodíkových bomb.**" Pomocí speciálních palubních přístrojů ukázali Schmidtovi následky dosavadních atmosférických změn způsobených výbuchy atomových bomb. "Pokračování pokusů s atomovými bombami by brzy vyvolalo naprostý chaos ve vašem klimatu a vychýlení vaší planety ze své osy. A kdyby k tomu došlo, mělo by to za následek nepředstavitelné zpusťování. Jelikož jste již sami některé z těchto změn zjistili, umíte si představit, **co by se brzy odehrávalo na povrchu Země, kdyby nebylo nic podniknuto proti tomuto lidskému šílenství.**" (Jak prozíravé v roce 1958! Pozn. autora). Jejich vlastní loď naproti tomu, jak ukázali Schmidtovi, se může pohybovat rychlostí 60 000 km za hodinu, a jak jej ujistili, dokonce i mnohem rychleji, neboť ji Saturňané pohánějí "volnou energií".

Jak prokázal Karl Veit, fotografovala americká nákladní loď v Arktidě jasný objekt, který se vynořil z moře právě v době, kdy se v této oblasti nacházel Schmidt na "studijní cestě."

Při své další "cestě" 24. ledna 1960 byl Schmidt dopraven na palubu obrovské mateřské lodi, kde spatřil desítky průzkumných lodí podobných té, kterou sem byl dopraven. Tentokrát si povšiml, že Saturňané se navzájem domlouvají telepaticky. Ukázali mu sbírku amerických a sovětských raket, které zachytili ještě předtím, než shořely při návratu do zemské atmosféry. Promítli mu také film, který názorně ukazovat následky atomových výbuchů a s tím spojeného nebezpečí. "Bylo velmi smutné vidět, kolik toho již naše malá Země musela prodělat, a věděl jsem, že toho o mnoho více již nevydrží", napsal Schmidt později. Potom mu ukázali obrázky toho, jak by v budoucnu mohla Země vypadat - ráj bez znečištěného životního prostředí, neboť vše bude poháněno volnou energií, "automobily" bez kol, které klouzaly nad terénem ve výši pasu, a všude atmosféra jednoty, pořádku a míru, která na Schmidta hluboce zapůsobila.

9. února 1960 dopravili Saturňané Schmidta ve vesmírné lodi do Egypta k Cheopsové pyramidě. Sdělili mu, že manipulace s kvádry skály o hmotnosti 54 tun byla možná jen díky využití univerzálních zákonů a přírodních sil, které eliminovaly gravitaci. V pyramidě jej zavedli do podzemního sálu, který tvořila trojúhelníková místnost, kde se nacházela malá vesmírná loď, a také důkazy pozemského působení Krista. Po roce 1998, až začne Nový věk, budou tyto tajné komnaty v pyramidě otevřeny a lidstvo se poprvé seznámí se svědectvím Kristova života a pozná jeho skutečný původ.

Na zpáteční cestě letěli nad Sovětským svazem. Vesmírní přátelé mu ukázali obrovské území na Sibiři o šířce několika set kilometrů, kde došlo k atomové havárii. Veškerý život na tomto území vymizel. **Mimozemšťané uvedli, že nemohou připustit, aby vypukla atomová válka, neboť by tím byl nejen veškerý život na Zemi odsouzen k zániku, ale byly by postíženy i sousední planety.** Kosmický zákon svobodné vůle jim zakazuje jakýkoliv zásah do vývoje některého jiného světa, avšak toto je výjimečný případ, neboť atomová válka na Zemi by ohrozila celou Sluneční soustavu. **Atomová havárie na Sibiři,**

kteřou Schmidt popsal v roce 1960, je skutečností. V roce 1979, tj. 0 19 let později, vyšla v nakladatelství Hoffmann & Campe knížka "Zpráva a analýza týkající se dosud utajované atomové katastrofy v SSSR". Jejím autorem je sovětský jaderný fyzik Medveděv, který byl v roce 1973 zbaven občanství. Podle Medveděva došlo k této katastrofě roku 1959 v jihozápadní Sibiři v oblasti Kyštymuk, kde byl tekutý jaderný odpad uložen do vrtných jam, aniž by bylo vzato v úvahu, že v důsledku tání sněhu se může odděleně skladovaný nukleární odpad splavit dohromady. Pod povrchem Země tak došlo k zahřívání. Tlak páry vyhodil jako při sopečné explozi zemskou hmotu nacházející se nad radioaktivním odpadem do vzduchu a vypustil radiační částice na povrch, což mělo ničující důsledky pro lidi, zvířata i rostliny. Teprve v roce 1988, v rámci glasnosti a po černobylské katastrofě, byla atomová katastrofa na Sibiři oficiálně potvrzena. Jak uvedl ředitel výzkumu Karl Maier v "UFO-Nachrichten", č. 281 /82, v červenci 1983, poukázal Schmidt ve své přednášce na wiesbadenské konferenci o UFO v roce 1960, na obrovské oblasti roztátého sněhu, které pozoroval z vesmírné lodi. Tuto konferenci zorganizovali němečtí ufologové Karl a Anny Veitovi. Dnes víme, že Schmidt, který se v roce 1960 jako první Američan dověděl o této havárii, mluvil pravdu...

(22)

Žijí mezi námi

Fred Steckling

George Adamski zprostředkoval setkání Freda Stecklinga s mimozemšťany. Steckling se pak na svých cestách setkal několikrát s vesmírnými bratry, kteří žijí mezi námi. Fred Steckling se narodil v Berlíně a v roce 1962 se přestěhoval do USA, kde působil jako pilot a po smrti George Adamského v roce 1965 jako jeden z představitelů Nadace George Adamského se sídlem ve městě Vista v Kalifornii.

"Měl jsem to štěstí, že jsem mohl hovořit s různými muži a ženami z kosmu. Sdělili mi, že od konce čtyřicátých let jich mnoho žije mezi námi. Ve velkoměstech mohou existovat až stovky mimozemšťanů, kteří nepoznání žijí a pracují mezi námi. Nejrozumnějším způsobem nám pomáhají jak v oblasti vědy, tak i v oblasti společenské, a zároveň se od nás též učí. Lze se s nimi setkat ve všech skupinách obyvatelstva. Mohou mít tmavou pokožku, mohou být bdí či mít orientální vzhled. Někteří jsou malí, jiní vysocí, další pak mají velikost normálních pozemšťanů. I když jsou v oblasti vědecké a společenské daleko před námi, mohou stále něco na svých planetách zdokonalovat. Samozřejmě se od nás nemohou poučit, jak zdokonalit své vesmírné lodi či svůj společenský systém, avšak je pro ně zajímavé seznamovat se s naším nekontrolovaným rozumem. Emocionalita pozemšťanů a změny jejich citů jsou pro ně mimořádně zajímavé. Oni nás však chápou a neodsuzují nás, nýbrž prostě analyzují naše chování."

"Kdykoliv se setkám s lidmi z jiných světů, cítím velikou pokoru. Jejich vědomosti a jejich moudrost jsou pozoruhodné. Nikdy nám nedávají najevo svoji převahu. Vždycky jsem si zapsal to, co mi říkali, a to co možná nejlépe."

Jeden z vesmírných bratrů, s nímž se Steckling setkal v roce 1966 ve Washingtonu D.C., mu vyprávěl o svých zkušenostech se životem a prací na Zemi. "Lidé zde pracují pro peníze, jejich motivací jsou peníze a nikoliv služba bližnímu. Ačkoli člověk, který stráví den poctivou prací, vlastně slouží lidstvu. Jeho práce možná není zcela dobrovolná, avšak alespoň trochu přispívá k prospěchu společnosti. Setkal jsem se však s bohatými lidmi, kteří promarní více

času tím, že se vyhýbají poctivé práci, než kolik by jej měli takové práci věnovat. Ale jak můžete nacházet ve své práci naplnění, když myslíte jen na peníze? Kdybyste vy pozemšťané jen trošičku mysleli na službu bližnímu, mohli byste ve svých srdcích nalézt skutečné štěstí."

Onen vesmírný bratr porovnal svoji práci s činností pozemských agentů. Tím, že mimozemšťané žijí mezi námi, dovídají se velmi mnoho o způsobech našeho chování. "Samozřejmě že máme vesmírné lodi, z nichž můžeme přesně měřit veškeré podmínky na Zemi. Nejdůležitější jsou však osobní styky a setkání. Jen tak skutečně poznáme vaše problémy."

Mimozemšťané vyprávěli Stecklingovi o svém systému vzdělání, náboženství a poznávání přírodních zákonů. Vyjadřovali se k výsledkům prvních sond vyslaných v roce 1966 ze Země na Venuši, které byly nesprávné, neboť tyto sondy mohly měřit pouze vysoké teploty v ochranném pásmu atmosféry Venuše a z toho vyvozovat nesprávné závěry o teplotě na povrchu Venuše. Když Fred Steckling podnikl v září 1966 cestu po Evropě, sdělili mu, že budou neustále s ním a že má mít připravenou svoji filmovou kameru.

Své slovo také skutečně dodrželi. Při jízdě vlakem z Mannheimu do Frankfurtu nafilmoval Steckling přes otevřené okno vlaku celou flotilu vesmírných lodí doutníkového tvaru, obklopených ionizujícím vzduchem a v důsledku toho svítících bílým světlem. V roce 1967 předvedl Steckling tento film spolu s filmem pořízeným Madelaine Rodefferovou výboru amerického Senátu a agentuře NASA. Oba filmy přitom vyvolaly velký rozruch.

(23)

Dr. Frank E. Stranges a cizinec v Pentagonu

Reverend Dr. Frank E. Stranges je známý americký evangelista, prezident Světového sdružení teologů, vědecký poradce Světové univerzity v Tucsonu, (stát Arizona) a člen poradního výboru starosty Los Angeles. Je to tedy duchovní s velmi pozemským zaměřením, syn faráře z Brooklynu v New Yorku, který získal několik doktorátů různých amerických teologických kolejí, a naposledy dokonce vystudoval kriminologii v Národním kriminologickém ústavu ve Washingtonu D.C. Bylo to jednoho chladného prosincového *rána* roku 1959. Stranges v té době podnikal evangelizační cestu a právě se nacházel v hlavním městě Spojených států Washingtonu D.C. Jedna známá pracovnice amerického ministerstva obrany jej minulý den po jedné z jeho přednášek pozvala, aby navštívil Pentagon a aby se tam setkal s mužem z jiného světa.

Stranges samozřejmě tomuto nanejvýš neobvyklému pozvání vyhověl. Bez problémů prošel přes bezpečnostní stanoviště a byl uvítán onou ženou, která jej pak dovedla do jedné kanceláře v Pentagonu. Když vstoupil, spatřil muže, který stál obrácen k němu zády u okna. Muž se otočil a pozdravil Strangesa vřelým úsměvem a stiskem ruky. Jeho ruka byla jemná a relativně malá, přesto byl stisk jeho ruky silný. Měl hnědé oči, vlnité tmavé vlasy a jakoby opálenou pleť. Oblečen byl v běžném americkém vycházkovém obleku. Stranges tohoto muže poznal. Několik týdnů předtím mu přinesl mladý fotograf a ufolog August C. Roberts obrázky čtyř osob, které spatřil na setkání s UFO organizovaném Howardem Mengerem v High Bridge ve státě New Jersey a které považoval za mimozemšťany. Muž před ním byl jedním z nich. Cizinec sdělil Strangesovi, že si změnil oděv pouze s ohledem na americké úřady. Ukázal mu svůj kosmický oblek, který byl jednoduchý a ve slunečním světle se blýskal. Vyprávěl Strangesovi, že vojenské úřady několikrát podrobily tento oblek různému zkoumání.

Jeho materiál zůstal chladný i za teplot, při kterých by se tavila ocel. Kyselina po něm stékala jako voda. Dokonce ani diamantový vrták jím nedokázal proniknout.

Cizinec prohlásil, že se jmenuje Valiant Thor a že přichází z Venuše. Část jeho poslání na Zemi spočívá v tom, aby (1) pomohl těmto stvořením zpět k jejich tvůrci, (2) neutralizoval veškeré jejich zásoby nukleárních zbraní a zneškodnil je, a (3) dal podnět k vytvoření 'Vlády spojeného světa', pod kontrolou bohobojných učenců místo profesionálních politiků, a to podle zásad Božího království. Setkal se s různými předními politiky ve Washingtonu, dokonce i s prezidentem. Ti však projevíli málo zájmu o jeho radu a nabízenou duchovní podporu. Jeho nabídka pomoci lidstvu by podle názoru prezidenta uvrhla hospodářství Spojených států do propasti chaosu.

Valiant Thor uvedl, v současné době působí na území USA 77 mimozemšťanů, jejichž úkolem je (1) vmísit se mezi pozemšťany a stát se jedněmi z nich, (2) podílet se na pozemských projektech, (3) pomáhat těm, kteří jsou vystaveni možnému ohrožení či nebezpečí při své činnosti ve prospěch světového míru, (4) poskytnout jim radu a ochranu, (5) seznamovat s vyšším věděním toho, kdo se osvědčil, a (6) sdělit účel svého poslání shromážděným šéfům vlád, **avšak teprve tehdy, až k tomu uzraje čas.**

Valiant sdělil Strangesovi, že i jeho lid uctívá Ježíše Krista jako "Pána Vesmíru", avšak nepoužívají bibli, neboť "stále žijí v nerušené shodě a harmonii s jejím autorem". Požádal Strangese, aby lidi informoval o jeho existenci, a ohlásil mu další kontakty, které trvají dodnes.

(24)

IV. Kapitola: USA, 1964

DALŠÍ SKUPINA MIMOZEMŠŤANŮ

(25)

Dohoda s vládou Spojených států

*Poznámka zpracovatele: K všem informacím doporučuji syntetizovat informace **NOVÉHO ZJEVENÍ** www.vesmirni-lide.cz, které vám dají celý obraz pravdy – **tajemství pseudotvůrců** – historie **negativního stavu**. Vláda USA uzavřela smlouvy s mimozemšťany z PEKEL – TEMNÝCH SVĚTŮ – a dává to jako vrchol demokracie na Zemi !!! S těmi, kteří ovládají tisíce ovladači přes 90 % všech lidí na 90 a více % . Nyní připravují s lidmi – loutkami – mikročipové ovládání všech lidí s mobilním internetem UMTS – REALIZUJÍ PŘÍPRAVU NA PLNOST NEGATIVNÍHO STAVU.*

25. dubna 1964, letecká základna Holloman, Nové Mexiko, USA

Robert Emenegger je známým americkým autorem dokumentárních filmů, členem Republikánské strany a má velké zkušenosti v oblasti spolupráce s americkými vládními místy. Natočil již několik dokumentárních a propagačních snímků pro americké ministerstvo

obranu, zvláště pro vojenské letectvo. V roce 1972 mu jeho přítel a koproducent Allan Sandler předložil nový projekt jedné vládní instituce: dokumentární film o UFO. Ačkoliv se Emenegger nikdy problematikou UFO nezabýval, projekt ho zaujal. Byl pozván na leteckou základnu Norton v Kalifornii, kde byly projednány podrobnosti. V přítomnosti jednoho důstojníka tajné služby letectva AFOSI jednal o tomto projektu s Paulem Shortlem, vedoucím audiovizuálního oddělení letecké základny Norton. A to, co mu Shortle nabídl, vyrazilo Emeneggerovi dech. Pro film mohl použít 200 metrů 16milimetrového barevného filmového materiálu, který pořídilo americké vojenské letectvo, když došlo k přistání tří UFO na letecké základně Holloman v Novém Mexiku a jejich posádka se setkala a komunikovala s velitelem základny podplukovníkem Emmanuelem F Bonvicinem a dvěma dalšími důstojníky. Emenegger byl ochoten přijmout jakékoliv podmínky, aby tento materiál získal.

V následujících měsících cestoval Emenegger několikrát do Washingtonu D.C., aby Pentagonu předložil svůj scénář, přičemž plukovník letectva Coleman mu potvrdil existenci tohoto filmu. Musel složit zvláštní přísahu a bylo mu přislíbeno, že materiál za několik měsíců dostane. Generál Haldeman, náčelník štábu letectva za prezidenta Nixona, Emeneggerovi sdělil, že o tomto filmu slyšel. Sandler mezitím natáčel v Hollomanu, kde mu byly ukázány budovy č. 383 a 1382 na konci "Mars Avenue", kde údajně došlo k "setkání třetího druhu".

Avšak v poslední chvíli Pentagon odmítl film vydat. Důvodem byla, jak Emeneggerovi sdělil plukovník George Weinbrenner na letecké základně Wright Patterson ve státě Ohio, aféra s Migem 25 a ... aféra Watergate. Národ byl dosti znepokojen. Emeneggerovi bylo doporučeno, aby film pořídil podle plánu, avšak jako speciální televizní snímek. Místo originálních snímků ze základny Holloman měl Emenegger použít grafického vyjádření scénáře týkajícího se přistání na této základně a prezentovat je jako "něco, co by se mohlo v budoucnu stát - anebo se již možná stalo". Emenegger postupoval podle tohoto doporučení. Film byl promítán v televizi po celých Spojených státech pod názvem "UFOs - Past, Presence and Future" (UFO: Minulost, současnost a budoucnost) a později byl v aktualizované verzi uveden na trh jako video kazeta pod názvem "UFOs: It Has Begun". (UFO: Už to začalo). Ve své stejnojmenné knize cituje Emenegger scénář:

Tři neidentifikovatelné létající objekty jsou zjištěny posádkou řídicí věže na radaru. Je proveden pokus o navázání spojení radiem, avšak marně. Do vzduchu jsou poslány stíhačky, které dostávají "z nejvyšších míst" rozkaz UFO pouze sledovat. Náhodou se právě v této době nachází filmový tým základny v helikoptěře, přičemž má nad základnou plnit běžné úkoly. Tento tým filmuje přilet UFO k Hollomanu. Jeden z předmětů začíná klesat, zatímco ostatní dva zůstávají viset nad základnou. Další tým filmařů, který měl filmovat zkoušku rakety, je sem převelen a filmuje něco neuvěřitelného: Klesající předmět se zastaví ve výšce pouhých tří metrů nad terénem. Potom se pomalu z jeho trupu vysunou tři přistávací nohy. Přichází velitel základny, dva důstojníci letectva a dva vědečtí pracovníci vojenského letectva. Na trupu lodi se otevřou zasouvací dveře a z nich vystoupí nejdříve jedna, potom druhá a nakonec třetí bytost podobná člověku a oblečená do přiléhavého kosmického obleku. Bytosti jsou asi 1,60 m vysoké, mají modrošedou pleť a jejich oči jsou daleko od sebe, podobně jako u lidí na Dálném východě. Mají výrazný orlí nos a na hlavě mají pokrývku. Velitel a oba vědci vystoupí dopředu, aby cizince uvítali. Odvedou je do budovy č. 383, na konci "ulice Marsu". Vojáci nejsou schopni slova...

I když to zní jako science fiction, byla existence filmů z Hollomanu oficiálně potvrzena. 14. října 1988 vysílala celonárodní televizní společnost CBS zvláštní televizní pořad "UFO Cover-up: live" *. V tomto pořadu potvrdil Paul Shortle, vedoucí audiovizuálního oddělení letecké základny Norton, existenci těchto filmů, které sám viděl:

"Na obloze stála tři UFO. Jedno z nich, to prostřední, se kymácelo a klesalo. Vznášelo se nad zemí a vysunulo trojnohý přistávací podvozek. Otevřely se zasouvací dveře a vystoupily tři bytosti. Byly přibližně stejně velké jako lidé. Měly podivnou, našedlou barvu kůže a

výrazné nosy. Na sobě měly přiléhavé obleky a tenké pokrývky hlavy, které patrně tvořily spojovací zařízení. V rukou držely překládací přístroj. Velitel Hollomanu a další příslušníci vojenského letectva je uvítali."

Když projekt skončil neúspěchem, sdělil Shortlovi jeden nadřízený, že se jedná pouze o výcvikový film letectva. Shortle tuto možnost kategoricky vylučuje: "Bylo mojí prací vést pracovní evidenci všech výcvikových filmů. Tento film sem nikdy nepatřil. Kromě toho byl na výcvikový film až příliš realistický."

Podobně se v roce 1983 pokusila uvést veřejně film Linda Moulton Howová. Její film "A strange Harvest" (Podivná úroda) byl v roce 1980 vyslaný v celonárodní televizi a později získal cenu jako vynikající dokumentární film. Ve svém filmu se Linda zabývala záhadným mrzačením dobytka, k němuž docházelo od šedesátých let především na středozápadě Spojených států. Na loukách byla často pozorována záhadná světla, a na těchto místech byla později zjištěna zvířata- skot a koně, která měla jazyk nebo genitálie oddělené nebo vyříznuté naprosto čistě, jakoby ostrým skalpelem nebo laserovým paprskem. Ve většině případů byla tato zvířata navíc naprosto bez krve. Ufologové se domnívali, že zde možná mimozemšťané prováděli genetické experimenty.

Linda Howová se svým filmem nepochybně velmi přiblížila pravdě. V každém případě ji v roce 1983 jedna newyorská firma pověřila natočením dalšího dokumentárního filmu, který by šel za rámec fenoménu mrzačení zvířat a více se zabýval fenoménem mimozemských návštěvníků. V rámci svého pátrání se Linda sešla se zvláštním agentem tajné služby vojenského letectva AFOSI, který se jmenoval Richard Doty. **Zeptala se jej, zda ví o přistání v Hollomanu. Doty přisvědčil a uvedl, že k němu došlo 25. dubna 1964.** Toto datum potvrzuje také přísně tajný vládní dokument, který se dostal do rukou americkému ufologovi Williamu L. Moorovi a který jsme již reprodukovali ve druhé kapitole. Praví se tam doslova:

"25. dubna 1964 se setkal důstojník tajné služby vojenského letectva USA se dvěma mimozemšťany na předem připraveném místě v poušti Nového Mexika. Setkání trvalo asi dvě hodiny. Důstojníkovi letectva se podařilo vyměnit si s mimozemšťany základní informace." Den předtím došlo v Socorru ve státě Nové Mexiko, zcela v blízkosti Hollomanu, ke zcela klasickému přistání UFO. Zástupce policejního velitele, Lonnie Zamora, zjistil při objíždce UFO, které mělo na horní straně svítící červený symbol. Zamora kromě toho spatřil dvě malé, tenké bytosti, které nastupovaly do této vesmírné lodi, jež se pak vznesla. UFO za sebou zanechalo čtyři kruhové otisky v půdě, které pocházely od jeho přistávacích nohou. Vojenské letectvo USA později zkoumalo a potvrdilo tento případ. To, zda si posádka vejčitého objektu nezmýlila souřadnice či zda nepopletla čas (přistála v 6 hodin večer, zatímco k přistání v Hollomanu došlo v 6 hodin ráno), zůstává ponecháno našim spekulacím.

Doty zavedl Lindu do svého úřadu na letecké základně Kirtland. "Moji nadřízení mne pověřili, abych vám ukázal toto zde", pravil a vtiskl jí do ruky hromadu dokumentů. Jeden ze spisů byl nadepsán "Informační zpráva pro prezidenta Spojených států". Na titulním listu nebylo uvedeno, který prezident se tím míní. Linda si listovala ve spisu. Pravilo se v něm, že od roku 1946 se již zřítílo na území Spojených států několik stříbrně zbarvených kotoučů, mimo jiné v Roswellu ve státě Nové Mexiko, v Kingmanu ve státě Arizona, na texasko-mexické hranici (viz: UFO: Důkazy). Na palubě vesmírných lodí, které byly vyproštěny americkým letectvem a dopraveny na různé základny, byly nalezeny mrtvoly členů posádek: malá těla se šedou barvou pokožky, velkou hlavou a dlouhými pažemi. Na rukou měli čtyři prsty s plovací blánou mezi nimi. Byla vytvořena tajná vyšetřovací komise, která provedla velmi pečlivou pitvu těchto tzv. mimozemských biologických jedinců (EBE), jak je Američané nazvali.

Při jednom zřícení v roce 1949 poblíž Roswellu ve státě Nové Mexiko, které bylo již druhé v této oblasti (k prvnímu zřícení došlo v roce 1947), jeden mimozemšťan přežil. K tomu určený důstojník amerického letectva o něj pečoval a na příkaz svých nadřízených jej dopravil do Národní laboratoře v Los Alamos, severně od Albuquerque ve státě Nové Mexiko. Los Alamos byl v té době nejstřeženější objekt ozbrojených sil USA. V letech 1944-1945 zde bylo středisko projektu Manhattan, které koordinovalo vývoj atomové bomby. Mimozemská bytost byla popsána jako reptiloidní humanoid s určitými insektoidními charakteristickými prvky, jako jakási směs člověka, plaza a hmyzu. Nazvali jej prostě "EBE". EBE zůstal v Los Alamos do 18. června 1952, kdy "z neznámých důvodů" zemřel.

Vojenské letectvo zahájilo od roku 1947 řadu zčásti veřejných, zčásti tajných projektů, které se zabývaly mimozemšťany, evidovaly jejich výskyt, zkoumaly jejich lodě a pokusy o navázání kontaktů. Veřejné projekty měly různé názvy, jako Sign, Grudge, Twinkle, Pounce, Gleem a Bluebook. Vedle nich existovala řada přísně tajných projektů, které byly koordinovány vládní komisí nazvanou Majestic 12, jejímiž členy byla skupina vysoce postavených vládních úředníků a vědců a která byla vedena ředitelem CIA. Mezi těmito projekty byly mj.

- Projekt SIGMA: Spojení s mimozemšťany
- Projekt SNOWBIRD: Technika mimozemských létajících objektů a pokus o létání s nimi
- Projekt AQUARIUS: Zastřešující projekt pro koordinaci výzkumného a kontaktního programu v oblasti mimozemšťanů
- Projekt GARNET: Zkoumání vlivu mimozemšťanů na vývoj lidstva.

Tato zpráva uváděla některé poznatky, které byly získány z telepatických spojení s "EBE". Mimo jiné se zde uvádělo, že mimozemšťané navštěvují Zemi již 25 000 let. Pocházejí ze systému jedné dvojhvězdy. K dispozici mají podzemní základny v různých zemích světa.

V dokumentech byly zmínky i o jiné skupině mimozemšťanů, kteří byli nazváni "velcí" či "blondýni" a s nimiž americká vláda z neznámých důvodů nechtěla spolupracovat. (Jedná se o ony mimozemšťany, s nimiž se v roce 1954 setkal prezident Eisenhower a jejichž dobře míněnou nabídku jeho vláda odmítla - pozn. autora).

Doty dodal, že "EBEové" stejně jako Indiáni v pueblech si budují svá obydlí ve skalách a že jejich planeta je planetou pouštní, jejímuž Slunci hrozí záhuba. Když EBE zemřel, plukovník, který jej opatroval, plakal. Miloval jej jako dítě. Vypadalo to, jak uvádí Doty, jako ve Spielbergově filmu "E.T.". Byly podniknuty všechny možné pokusy o navázání kontaktu se svými lidmi, avšak bez úspěchu. Plukovník řekl, že EBE byl jako dítě s duchem tisíce mužů. Naučil jej, že existuje reinkarnace, opětné převtělování. Naše duše žije dále, takový je zákon Vesmíru. Po EBEho smrti se vláda údajně dále pokoušela navázat s "EBEy" kontakt. Jednalo se o projekt, který v roce 1959 nakonec vedl k úspěchu. **Mimozemšťané nabídli americké vládě svoje technologie výměnou za půdu a možnost provádět genetické experimenty s dobyt看em.** Doty slíbil Lindě Howové filmový materiál o zmíněných vládních projektech, mimo jiné i snímky EBEho a několik set metrů filmu z přistání na základně Holloman. Přistání filmovalo pět kamer. Objevila se tři UFO, z nichž jedno přistálo a dvě zůstala k jeho ochraně ve vzduchu. Plukovník, který o EBEho pečoval, patřil k vítacímu týmu. Jeden mimozemšťan prý zůstal na Zemi výměnou za jednoho důstojníka vojenského letectva, který navštívil planetu "EBEů".

Ohlášené předání filmů se protahovalo "z politických důvodů", jak prohlásil Doty. Vysoký vládní úředník zavolal Lindu Howovou a sdělil jí, že chtějí vyčkat do voleb roku 1984. Film by pak měl být uveden v televizi nejpozději v roce 1986. Věc se dále protahovala a Lindina producentská firma od tohoto záměru ustoupila. Alespoň část dokumentů, které Doty ukázal Lindě Howové, se v témže roce dostala do ruky ufologa Williama Moora. V roce 1982 obdržet

Moore po svém vystoupení v rozhlasovém vysílání následující telefonický vzkaz: "Jste jediným člověkem, kterého jsem slyšel hovořit na toto téma a který, zdá se, ví, o čem hovoří", prohlásil volající. V následujících měsících přesvědčil Moora o tom, že je vládním úředníkem, který chce prostřednictvím Moora propustit informace o UFO na veřejnost. Moore mu dal krycí jméno "Falcon" (Sokol). Moore se setkal s filmovým producentem Jaime Shanderou - a v souvislosti se "Sokolem" zažil situace, které připomínají scény ze špatného špionážního filmu. Jednou Moore cestoval z letiště na letiště, aby přijímal telefonické pokyny. Byl naváděn do hotelů, do restaurací na místa u okna a nakonec do hotelového pokoje, kde jej nakonec navštívil tajný agent s hromadou spisů pod paží. Moorovi bylo dovoleno, aby si s nimi po 17 minut dělal, co chce, a potom že budou dokumenty opět odneseny. Moore ofotografoval vše, co jen stihl, mimo jiné i úvodní zprávu pro prezidenta Jimmyho Cartera, v níž se popisuje Projekt Aquarius.

10. prosince 1984 doručila pošta Shanderovi negativ filmu. Jak Shandera ihned zjistil, jednalo se o reprodukce vysoce oficiálních dokumentů, které byly označeny razítkem "TOP SECRET/MAJIC - EYES ONLY". Jednalo se, jak bylo napsáno v titulu, o "stručnou zprávu o operaci Majestic 12, zpracovanou 18. listopadu 1952 pro nastupujícího prezidenta Dwighta D. Eisenhowera. Po zvolení prezidentem Spojených států mu byl tento dokument předán, aby byl informován o tajných vyšetřováních v otázkách UFO, která zahájil jeho předchůdce v prezidentském úřadě Truman. Zpráva obsahovala informace o obou prvních zřícených UFO a výsledky vyšetření mrtvol EBEů. V souvislosti s nimi se zde uvádělo: "V závěru dospěla skupina k názoru, že ačkoliv tyto bytosti vypadají lidsky, jsou jejich biologické a evoluční procesy, které vedly k jejich vývoji, nepochybně naprosto odlišné od těch, které jsou pozorovány či postulovány u homo sapiens."

Moore a Shandera, které tento materiál přesvědčil, plánovali vydání příslušné dokumentace. "Sokol" a jeden další vládní úředník, který vystupoval pod krycím jménem "Kondor", odpovídali na otázky novinářů, avšak jejich tvář byla skryta ve stínu a jejich hlas byl změněn. Jejich výpovědi se nakonec staly součástí senzačního televizního pořadu v USA "UFO Cover-up: Live", který byl vysílán 14. října 1988 současně v USA a v Sovětském svazu."

"Sokol" tam prohlásil: "V rámci skupiny Majestic 12 existuje kniha, která se v zasvěcených kruzích nazývá 'Bible'. Tato kniha obsahuje v historické posloupnosti všechna technologická data o mimozemšťanech, která jsme o nich od Trumanovy doby zjistili, lékařskou historii mimozemských mrtvol, které jsme našli v poušti, výsledky jejich pitev a informace, které jsme od mimozemšťanů obdrželi o jejich společenské struktuře a o jejich znalostech vesmíru."

V současné době, tj. v roce 1988, je zde jeden mimozemšťan jako host vlády Spojených států, který však zůstává před veřejností utajen. Existuje tzv. "Žlutá kniha", která byla zpracována výhradně prvním mimozemšťanem, který nás navštívil v padesátých letech (do r. 1952 - pozn. autora). Obsahuje četné informace o domovských planetách těchto cizinců, o jejich sluneční soustavě, o jejich obou domovských sluncích, jejich společenské struktuře a jejich životě mezi pozemšťany. Co však mne v rámci mých zkušeností s těmito cizinci nejvíce fascinovalo, byl osmihranný krystal. Když jej mimozemšťané drželi v rukou, ukazoval obrazy z jejich domovské planety a z historie Země."

Ať tato výpověď zní jakkoli neuvěřitelně, existuje řada důvodů pro to, abychom brali "Sokola" vážně. Jeho prostřednictvím se totiž Moore setkal s devíti dalšími vládními úředníky. Moore a Shandera si mohli ověřit svoji identitu a své postavení v rámci tajných služeb a potvrdit si své údaje. "Sokolovo" postavení mu například umožňuje přístup k infrastruktuře Majestic 12. V roce 1983 představil Moore "Sokola" zpravodajskému novináři největší americké televizní společnosti CBC, Peteru Leonovi. Leon uvedl v pořadu "UFO Cover-up: Live": "Měl jsem možnost ověřit si Sokolova tvrzení. V roce 1987 jsem se s ním setkal podruhé a mohl jsem opět potvrdit jeho reference. Bylo mi jasné, že to je opravdu ten, za koho se vydává."

"Sokol" dále: "Mimozemšťané pocházejí z vícenásobné soustavy hvězd Zeta Reticuli. Od roku 1949 dodnes byli tři mimozemšťané hosty vlády Spojených států. První cizinec byl zjištěn v poušti státu Nové Mexiko poté, co se jeho vesmírná loď zřítila. Tohoto mimozemšťana jsme nazvali EBE. Zůstal u nás do roku 1952. Od něho jsme se dověděli mnohé o těchto cizincích, jejich kultuře a jejich vesmírných lodích. Druhý mimozemšťan přišel v rámci výměnného programu (v roce 1964, pozn. autora). Třetí cizinec přišel rovněž v rámci výměnného programu a je od roku 1982 hostem vlády Spojených států."

"Kondor" dodal, že s mimozemšťany byla uzavřena určitá dohoda, jejíž obsah spočívá v tom, že USA uchovají existenci mimozemšťanů v tajnosti, zatímco oni nebudou zasahovat do naší společnosti. Dostali půdu a práva, Spojené státy dostaly technologii. Mimozemšťané mají své základny ve vojenských prostorech USA, mimo jiné v Novém Mexiku a na území základny vojenského letectva Nellis ve státě Nevada, pod jezerem Groom Lake v oblasti 51, která je nejsilněji střeženým zkušebním prostorem v USA. Tyto základny jsou gigantickými podzemními objekty. Mimozemšťané tam nejen Američanům pomohli s vývojem jejich zbrojních systémů, ale přenechali jim k výzkumným účelům i jednu ze svých vesmírných lodí.

Bylo zřejmé, že tato odhalení v pořadu "UFO Cover-up: Live" * vyvolají rozruch v celé zemi. Ale nejen to: dodala odvalu bývalým pracovníkům tajné služby amerických ozbrojených sil, aby konečně prozradili to, co vláda tak dlouho utajovala.

Jedním z těchto odvážných mužů je Milton William Cooper. 10. února 1989, pouhé čtyři měsíce po odvysílání pořadu "UFO Cover-up: Live", potvrdil Eyone D. Crawford, notář v Orange County ve státě Kalifornie, místopřísežně prohlášení podepsané Miltonem Williamem Cooperem, ředitelem státní technické střední školy. Cooper v tomto dokumentu prohlašuje, že jeho zpráva "Operation Majority", kterou vypracoval v prosinci 1988, "pravdivě a přesně, a s nejlepším vědomím a svědomím" vyjadřuje ony skutečnosti, které viděl v roce 1972 a které byly součástí zprávy Grudge/Blue Book č. 13, operace Majority a materiálu, který vypracoval pro informaci vrchního velitele Tichomořské flotily jako příslušník jeho zpravodajského oddělení během služby u námořnictva v hodnosti nižšího důstojníka. "Jsem kdykoliv připraven podrobit se zkoušce na detektoru lži, abych potvrdil tyto údaje."

Bill Cooper je přinejmenším mužem se smyslem pro čest. Jak píše, složil přísahu na Ústavu Spojených států a považuje dnes za svoji povinnost tuto ústavu hájit, stejně jako bylo jeho povinností bojovat ve Vietnamu. Když v roce 1972 nahlédl do zmíněných tajných zpráv, byl si jist, že s touto záležitostí nemá vláda Spojených států nic společného. Dnes však o tom pochybuje. "To, co se děje, porušuje ústavu a zákony každé civilizované země", říká dnes. "Jako loajální Američan bych nikdy nevyzradil žádné vojenské tajemství a nikdy bych neporušil zákon. Avšak toto tajemství samo porušuje každý zákon. Vláda Spojených států nás všechny zradila a prodala."

Téměř jako důkaz toho, jak vážně danou věc myslí, vypracoval Cooper šestistránkový obžalovací spis proti vládě Spojených států, který předal petičnímu výboru Kongresu, tj. americkému parlamentu. Kopii spisu obdrželi všichni senátoři, neboť jak se Cooper dověděl od amerického senátora Barry Goldwatera, senát a rovněž žádný člen vlády ve Washingtonu o těchto věcech nic nevěděl. Cooper obviňuje americkou vládu z toho, že

1) v rozporu s ústavou a bez souhlasu Kongresu uzavřela tajnou dohodu s mimozemským národem,

2) tomuto mimozemskému národu přislíbila půdu a základny na území Spojených států,

3) v této dohodě obchodovala lidskými životy, zvířaty a pozemky výměnou za mimozemskou technologii, čímž byla opominuta ústavou zaručená ochrana národa ze strany vlády.

Tento mimozemský národ, jak uvádí Cooper, je odpovědný za mrzačení dobytka na středozápadě USA a za "únosy" tisíců civilistů ze strany UFO od začátku šedesátých let, což jsou případy, které vlastně vždy probíhají podle stejného schématu: Jeden člověk nebo skupina lidí pozoruje na osamělé cestě, na venkově či v noci ve městě nějaké UFO, které se zdánlivě přibližuje. Tento člověk či tato skupina lidí ztratí vědomí a po řadě hodin se opět probere na stejném či jiném místě, zmatený a často s jizvami na těle. V následujících týdnech se pak těmito lidem zdá, že leželi na operačním stole, obklopeni zvláštními malými bytostmi. Mívají vidin o tom, že jim byly dlouhými jehlami do těla vpraveny implantáty, nebo že ženy byly uměle oplodněny. řada z nich vyhledává psychiatrickou léčbu, aby se vyrovnali s těmito traumaty. Při návratu v myšlenkách nebo v hypnóze si pak podrobně uvědomují, že byli dopraveni na paluby UFO a tam podrobeni vyšetření.

Cooperův obžalovací spis zůstal samozřejmě bez odpovědi, stejně jako požadavek 88 % televizních diváků, kteří sledovali pořad "UFO Cover-up: Live", aby Kongres USA vytvořil vyšetřovací výbor pro otázky spiknutí UFO. Avšak důkazů, které Cooper spatřil dříve, než sepsal tato výbušná tvrzení, bylo jednoznačně dost.

Když byl zaměstnán u vojenského letectva USA na letecké základně Lackland spadající pod SAC (strategické velitelství letectva), dověděl se, že jedno UFO přistálo u raketového sila a odstranilo bojovou hlavici jedné rakety. (To dokazuje výpověď četných účastníků setkání s UFO, o nichž jsme se zmínili v minulé kapitole – pozn. autora). Jeden seržant mu vyprávěl, že se účastnil vyprošťování jakéhosi obrovského kotouče. Když pak Cooper přešel k námořnictvu, zažil sám na palubě americké ponorky TIKU (SS-146) v prosinci 1965, jak se jedno UFO o velikosti mateřské lodi vzneslo z moře a zmizelo vysoko v oblacích. Po svém zpravodajském působení ve vietnamské válce byl Cooper v roce 1972 přidělen jako nižší důstojník (tzv. petty officer) a důstojník strážní služby na velitelském středisku ke štábu vrchního velitele Tichomořské flotily, jímž byl americký admirál Bernard A. Clarey. Po svém řádném propuštění v prosinci 1975 působil Cooper postupně nejdříve jako pracovník a posléze jako ředitel různých technických středních škol v Kalifornii.

Když ještě jako příslušník skupiny zvané "Briefing Team" měl podat přehlednou informaci Clareyemu, dostal Cooper rozkaz referovat o operaci "Majority". Za tímto účelem mu jeho nadřízený předal některé dokumenty, mezi nimi i zprávu o projektu Grudge/Blue Book č. 13, která byla přísně tajná a z níž se dověděl o následujících projektech a jejich kódovém označení:

OPERATION MAJORITY je souhrnný pojem pro všechny operace, které jsou zamořeny na kterýkoliv aspekt, projekt a důsledky přítomnosti mimozemšťanů na Zemi.

MJ (MAJESTIC) 12 je název tajné kontrolní skupiny v rámci Operation Majority. Prezident Eisenhower vytvořil v roce 1954 tajné sdružení pod názvem The Jason Scholars, které do roku 1972 vedl tehdejší ředitel Ústřední zpravodajské služby A. W. Dulles, Dr. Zbigniew Brzezinski (v letech 1973 - 1976 prezident Třístranné komise) a Dr. Henry Kissinger. Toto sdružení se skládalo ze 32 členů a mělo dvanáctičlennou "vnitřní radu" nazývanou MJ 12 (Members of Jason neboli Majestic 12). Toto sdružení mělo své sídlo na jednom místě ve státu Maryland, kam bylo možno se dostat pouze vzdušnou cestou a kterému zasvěcení říkali "The Country Club" (Venkovský klub).

MAJESTY je kódové označení prezidenta Spojených států.

MAJI znamená "Majority Agency for Joint Intelligence" (Služba Majority pro společné zpravodajství), **MAJIC** znamená MAJI-Controlled (řízený službou MAJI). Všechny informace

a dezinformace v této záležitosti vyhodnocuje MÁJI ve spolupráci s Ústřední zpravodajskou službou CIA, Národní bezpečnostní službou NSA a Zpravodajskou službou zeměbrany DIA a rovněž s tajnou službou vojenského námořnictva. Tyto informace jsou klasifikovány kódem MAJIC.

SIGMA je projekt, který vytvářel první komunikaci s mimozemšťany.

PLATO se týká diplomatických vztahů s mimozemšťany. Tento projekt **uzavřel dohodu s mimozemšťany, která stanoví, že mimozemšťané nám poskytnou technologii a nebudou zasahovat do našeho dění. Na druhé straně vláda Spojených států uchová jejich přítomnost na Zemi v tajnosti, nebude zasahovat do jejich akcí a dovolí jim, aby vyšetřovali lidi a zvířata pro výzkumné účely. Kromě toho dostali pozemky pro své základny.** Mimozemšťané se zavázali předat MJ 12 seznam unesených osob.

AQUARIUS se zabývá historií přítomnosti mimozemšťanů na Zemi za posledních 25 000 let.

POUNCE se týká vyhodnocení havarovaných vesmírných lodí a biologického vyšetření jejich posádek. **LUNA** je kódové označení mimozemské základny na Měsíci, kterou pozorovali a nafilmovali astronauti z Apolla. Provádějí se tam důlní práce a nacházejí se tam velké doutníkové mateřské lodě mimozemšťanů.

DELTA FORCES jsou jednotky, které jsou speciálně vycvičeny pro tyto projekty.

REDLIGHT upravuje zkušební lety s vyproštěnými vesmírnými loděmi, resp. s loděmi, které mimozemšťané dali k dispozici. Tento projekt se v současné době realizuje na území Area 51 /Groom Lake ve státě Nevada.

ALIENS Existují čtyři druhy mimozemšťanů: dlouhonosí šediví mimozemšťané, s nimiž byla uzavřena zmíněná dohoda, malí šediví mimozemšťané, kteří byli nalezeni v havarovaných lodích a kteří pocházejí ze Zeta Reticuli, vícenásobné soustavy hvězd vzdálené 33 světelných let od Země, světlovlasí humanoidi, kteří odpovídají nordickému typu, a nakonec rusovlasí humanoidi. Oba posledně jmenované typy jsou mírumilovné a neprovádějí žádné genetické experimenty, zatímco malí šediví mimozemšťané zřejmě pracují pro šedivé s dlouhým nosem.

KRLL NEBO CRLLL vysloveno "kryl", bylo jméno druhého EBEho, který v roce 1964 po přistání na základně Holloman zůstal na Zemi v rámci výměnného programu a stal se vyslancem Mimozemského národa ve Spojených státech.

GUESTS je kódové označení celkem tří mimozemšťanů neboli ALFů (ALF = Alien Life Form = mimozemská forma života), kteří byli od roku 1949 hosty vlády USA. V současné době je jeden "ALF" udržován při životě v tzv. "Lednici" v Los Alamos. Původně jich bylo 16, kteří přišli do Los Alamos výměnou za 16 amerických důstojníků; 15 z nich od té doby zemřelo. Tito "hosté" mají rádi starou tibetskou hudbu. Jejich IQ přesahuje hodnotu 200. **Tvrdí, že člověk je jejich geneticky vypěstovaný smíšený produkt. Tvrdí také, že vytvořili všechna pozemská náboženství jako prostředek k řízení vývoje. Rovněž tvrdí, že krev s negativním Rh-faktorem je důkazem křížení ras, a vědci, s nimiž jednali, tuto možnost akceptovali.**

Údaje Billa Coopera týkající se obsahu Zvláštní zprávy # 13 Projektu Grudge/Blue Book potvrdil jiný bývalý důstojník, Bill English, bývalý kapitán elitní jednotky "zelených baretů" a důstojník zpravodajské služby jednoho odposlechového stanoviště NATO severně od Londýna. Rovněž English tvrdí, že měl možnost nahlédnout do této zprávy. A nakonec John Lear, bývalý pilot CIA, držitel sedmnácti světových leteckých rekordů, kandidát na křeslo

senátora ve svém domovském státě Nevada a majitel společnosti na výrobu letadel LEAR (jeho otec zkonstruoval tzv. LEAR Jet), uvádí, že získal podobné informace od dvaceti bývalých příslušníků CIA a ozbrojených sil.

Ve zmíněných tajných dokumentech, jak uvádí Cooper, se nacházelo také asi 20 fotografií zobrazujících havarované vesmírné lodě, mrtvoly, tři EBE a přistání na základně Holloman. "Na jednom snímku byli zvláště dobře vidět dlouhonoší šediví mimozemšťané, kteří přistáli na základně Holloman", sdělil Cooper Lindě Howové v jednom interview. "Měli šikmé oči, vypadali opravdu nebezpečně a zdálo se, že září. V každém případě byli na černobílé fotografii jasně bílí. Z profilu byla jejich hlava daleko protažená směrem dozadu. Připomínali mi výjevy ze starého Egypta nebo Asýrie.

Jak Cooper dále uvedl Lindě Howové, tyto dokumenty se rovněž týkaly přistání na základně Holloman. K tomuto přistání došlo poté, kdy se projektu Sigma podařilo navázat s cizinci kontakt pomocí binárního počítačového jazyka a vysokofrekvenčních radiovln a pozvat je na Holloman. "Mimozemšťané přistáli v Hollomanu a zde pak došlo k zásadní dohodě, která vedla k dojednání smlouvy a jejímu podepsání při příštím setkání.

Mimozemšťané nám říkali, že jsou našimi přáteli a že vytvořili lidstvo zkřížením s primitivními primáty. Výsledkem údajně byl člověk cromagnonský. Vláda jim uvěřila, jak se uvádí, neboť jí ukázali holografické obrázky v jakémsi křišťálovém přístroji, které to prokazovaly. Ale v těchto tajných zprávách se také uvádí, že mimozemšťané vládu obelhali, že nás klamou, že v rozporu s dohodou unášeli lidi, aniž by vládu o tom informovali."

Pokud by Cooperovy informace odpovídaly pravdě, znamenalo by to historickou chybu Eisenhowerovy administrativy. Dobře míněná nabídka našich vesmírných přátel - jak potvrzuje Cooperova zpráva - byla odmítnuta a namísto toho byly uzavřeny dohody s evidentně negativními mimozemšťany. Důvod mohl být stěžejší egoističtější, neboť zde nebyla ochota k odzbrojení, ba právě naopak: nabídka "šedivých", že dají Spojeným státům k dispozici dokonalejší technologii, byla totiž přijata s radostí. Na tomto příkladu bychom mohli krásně studovat ezoterický zákon, že stejné přitahuje stejné. **Nabídka "šedivých" byla nepochybně atraktivnější, neboť zajišťovala stávající mocenské struktury, zatímco "blondýni" nabízeli změny ve prospěch všech a na úkor moci.**

Lidé byli ochotni zaplatit jakoukoliv cenu, nikoliv však cenu změny.

(26)

V. Kapitola: 1948 – 1990

SVĚTOVÁ SETKÁNÍ

(27)

Spolková republika Německo, 1948 - 1990:

Hans P. Klotzbach

Kontakty mohučského grafika Hanse P. Klotzbacha s mimozemšťany začaly v poválečném Německu. 25. května 1948 chtěl Klotzbach ilegálně přejít do Lucemburska za prací. Ze
UFO: KONTAKTY

zkušenosti věděl, že nejjistější metodou, jak přejít nepozorovaně přes hranice, bylo schovat se v některém vlaku s uhlím, protože přejížděly hranici vždy bez jakékoliv kontroly. U německé pohraniční stanice Igel, několik kilometrů za Trevírem, si Klotzbach navlékl staré montérky, aby si uchránil svůj oblek před uhelným prachem, a čekal na soumrak, aby pak v temnotě naskočil na některý vlak.

Zatímco čekal ve svém úkrytu, našel jej tam jakýsi muž. Ten však Klotzbacha uklidnil a řekl, že mu chce pouze pomoci. Poradil mu, aby nejezdil až do Wasserbilligu na lucemburské straně, ale předtím, ještě na německé straně, aby seskočil a pokusil se přejít přes hraniční řeku Sauer, neboť je hranice právě přísně střežena.

Asi o hodinu později se rozjel jeden vlak s uhlím a Klotzbach vyskočil na stupátko. Těsně před hranicí opět seskočil, avšak tak nešťastně, že se mu dostaly nohy mezi kola jedoucího vlaku. Pocítil ještě silnou bolest, dokázal se duchapřítomně odkutálet od kolejí a skončil se silným krvácením pod železničním náspem. Klotzbach dostal strach, věděl, že nemůže počítat s tím, že by jej v této odlehlé pohraniční končině někdo našel, a že vykrvácí. Třikrát zavolal o pomoc, ale nikdo jej zřejmě neslyšel. Zavřel oči a volal o pomoc vnitřně. Potom jej polila hrůza a nakonec pocit bezpečí a klidu... smrt, domníval se Klotzbach. Když se opět probal, byl obklopen zvláštním, namodrale opalizujícím světlem. Stále ještě se domníval, že to je smrt. Teprve když se začal sám sebe dotýkat a tyto doteky pocítil, poznal, že toto vše je skutečnost. To jej povzbudilo a pak se vztyčil. Potom si ale vzpomněl na své poraněné nohy. Žádnou bolest necítil. Pohlédl na své nohy, ale žádné zranění na nich nebylo vidět. Světlo měnilo svoji barvu. Klotzbach se začal rozhlížet. Spatřil několik jakoby skleněných trubic, v nichž se cosi rytmicky pohybovalo nahoru a dolů. Všiml si, že leží na jakési pryčně, která byla plně přizpůsobena tvarům jeho těla* a která vydávala příjemné teplo, které, jak si Klotzbach povšiml, odpovídalo teplotě jeho těla. Nepodařilo se mu zjistit, odkud světlo přichází. Vypadalo to, jako by bylo prostě všude, aniž by bylo možno nalézt nějaký přímý zdroj tohoto světla**. Převezli jej snad do nějaké hypermoderní nemocnice ?

Teprve jeden velmi lidský pocit jej vytrhl z jeho myšlenek. Dostal hlad. A zatímco přemýšlel, jak by to mohl někomu sdělit, uslyšel jakýsi hlas, který mu pravil: "Bratře, vzbudil jsi se. Jaké máš tělesné pocity? Cítíš se lépe?" Hlavou mu prolétly tisíce myšlenek. Když si však pomyslel 'Kde vlastně jsem, kdo jste vy, co se to se mnou stalo?', hlas mu odpověděl: "Nacházíš se ve vesmírné lodi. Jsme posádka tohoto kluzáku a přicházíme z planety z jedné vám neznámé sluneční soustavy. Vzpomeneš si, že jsi měl nehodu, která by tě byla stála život. Samotná zranění by smrt nezpůsobila, avšak hrozilo celkové vykrvácení. Zachytili jsme však tvé zoufalé myšlenkové impulsy a zachránili jsme tě z tvé bezvýchodné situace, neboť tak káže kosmický zákon." Cizinec mu sdělil, že pro jejich lékařství nebylo problémem ošetřit toto zranění a že skutečnost, že má hlad, je prvním příznakem uzdravení. Potom jej odvedli do jiné místnosti, jejíž stěny a podlaha vypadaly jako perleť***, a nabídli mu různé, na Zemi neznámé plody. Vysvětlili Klotzbachovi, že jim kosmický zákon zakazuje zabíjet, a proto se živí vegetariánskou stravou. Kdyby byli pozemšťané postupovali od začátku stejně, byli by se dnes dožívali věku až 900 let. Člověk, který překoná své tělesné žádosti, musí rovněž "umět žít čistým způsobem".

* Toto se kryje s popisem Freda Stecklinga v jeho knize "Why Are They Here".

** Viz popisy od Adamského, Millera, Schmidta, a dalších.

*** Stejně přirovnání uvádějí van Tassel, Klarerová a Forbes.

Pilot vesmírné lodi pak sdělil Klotzbachovi jeho úkol: Má informovat své bližní o svém zážitku. "Řekni jim, že jsme zde jako strážci Vesmíru a budeme pomáhat všem ušlechtilé smýšlejícím lidem. Chceme jim přinést naději, že překonají své zoufalství, neboť vaše Země

jde vstříc časům, kdy bude panovat bolest, utrpení a chaos. Je to čas kosmického temného mraku. Tento mrak dosáhne v nepříliš vzdálené budoucnosti Země ...

Předtím se však vynoří jiné věci a bude třeba řešit i jiné problémy. Budete pak stát před problémem, že uvnitř obydlených planetárních systémů existují i negativní síly, které stejně jako my navštěvují vaši Zemi a které vás chtějí pod maskou mírotvorců uvrhnout do neštěstí a chaosu. Budou vám otevřeny brány do vesmíru a ukázáno na vaši inteligenci a vaše znalosti, s nimiž jste toho všeho dosáhli. Tyto satanské síly se dokonce odváží zneužít i Velkého Mistra pro své účely. Střeďte se proto falešných proroků! Oni se budou snažit všemi dostupnými prostředky techniky, vědy, a dokonce i víry zatáhnout vás do svých sítí, z nichž se pak už nebudete moci vymanit, neboť nebudete schopni rozlišovat. Možnost rozlišování mezi pozitivními a negativními silami však musí vycházet z vás samých. A abyste žili v etickém duchu, pak jděte za těmi, kdo ve vás chtějí rozvíjet Kosmický zákon, zákona lásky k bližnímu. Tento problém je jeden z nejdůležitějších, které musíte zvládnout, neboť tyto síly se objeví. Ale potom budou všichni, kdo znají naše poselství, vyvoleni jako světlo v temnotách."

Slíbili Klotzbachovi, že s ním zůstanou ve spojení, a pak jej uspali. Když se probudil, ležel na měkkém mechu na lucemburské straně hranic. Došel k nejbližší obci, do Wasserbilligu, a dověděl se, že od jeho nehody uplynuly čtyři dny. Pouze roztrhané nohavice jeho montérek, ztuhlá krev na jeho kalhotách a botách svědčily o tom, že se mu vše jenom nezdálo.

30. 12. 1958 spatřil Klotzbach, když stál na mostě přes Rýn mezi Mohučí a Kastelem, kosmickou loď nad Rýnem. 18. května 1960 uviděl při procházce v mohučském městském parku náhle stát nad sebou jeden "kluzák" a byl zasažen paprsky světla. Potom se náhle někdo objevil vedle něho. Byl to jeden z mimozemšťanů, kteří tehdy dopravili Klotzbacha do vesmírné lodi. Na otázku, proč se otevřeně neukazují, mu odpověděl: "My můžeme na věci pouze poukazovat. K tomu potřebujeme vás, lidi na Zemi, neboť závisí na vás, kdy s vámi, pozemšťany, navážeme oficiální kontakt. My sami nemůžeme pro to příliš udělat." 16. října 1960 pozvali dva mimozemšťané Klotzbacha, aby nastoupil do jejich vozu. Jeli k lesíku za Mohučí. Tam na malé lesní mýtině stál jeden kluzák. Klotzbach byl uveden do této vesmírné lodi a tam ho přijal pilot. Vysvětlil mu význam a účinek světla a barvy. Klotzbach se také dověděl, že i kosmické záření definuje barvu. Když po skončení rozmluvy opět zvenku pozoroval odlet vesmírné lodi, viděl, jak se její barvy měnily se vzrůstající rychlostí lodi. Jeden z obou jeho průvodců mu vysvětlil tento efekt: "Je to způsobeno změnou vlnové délky světla v důsledku rychlosti, přičemž toto světlo se odráží." Lidé, jak sdělili Klotzbachovi, by si měli více uvědomit působení barev, neboť barvy jsou důležité pro vytváření vnitřní harmonie. Rovnoměrné světlo ve vesmírných lodích, pokračovali, spočívá na principu elektroluminiscence, je to světlo, které je vysláno látkou, která přímo mění elektrickou energii na světlo." Po řadě dalších setkání bylo Klotzbachovi umožněno, aby v době od 8. do 11. července 1973 navštívil domovskou planetu mimozemšťanů, nazývanou **Plandor**.

(28)

Horst Raps

Své první setkání s mimozemšťany prožil mladý kreslič konstrukcí Horst Raps, když mu bylo 26 let. Prodělal tehdy zápal plic a lékař mu předepsal častý pobyt na čerstvém vzduchu. Raps proto chodil na delší procházky kolem svého domovského města Lampertheim u Mannheimu. 29. března 1959 se nacházel na jedné takové procházce. Bylo to večer, kolem 20. hodiny, a Raps právě přišel k mýtině v lesnatém terénu poblíž Lampertheimu, kam rád chodil a díval se odtud na večerní oblohu. Náhle spatřil na obloze jakési světlo, které se stále

přibližovalo. Mělo tvar elipsy a měnilo v rychlém sledu svoji barvu. Objekt provedl na obloze několik zatáček a pak se snesl. Raps se domníval, že zapadl někam do lesa a vydal se tedy tím směrem. Brzy uslyšel jemný bzučivý zvuk a potom s tlukoucím srdcem před sebou spatřil třpytivý objekt, který se zřejmě vznášel asi jeden metr nad zemí. Byl to kotouč svítící namodrale až fialově, s kupolí na horní straně. Zdálo se, že stojí na svazcích paprsků, které vycházely ze spodní strany a dosahovaly až k Zemi.

Zatímco Raps ještě fascinován pozoroval objekt, otevřely se na jeho straně dveře a vysunuly se schody. Ve dveřích se objevila vysoká postava, štíhlá, humanoidní. Mimoszemšťan byl oblečen do duhově zářící jednoduché uniformy. "Promiň, příteli, že se na tebe obracím", pravil cizinec výbornou němčinou, "přišli jsme, abychom s vámi navázali spojení a varovali vás před vážným nebezpečím. Neusilujte o jiné světy, dokud ve vašem vlastním světě nevládne pořádek, bratrství a mír. V našem světě existuje mír a bratrství a není tam nenávist ani závist či chamtivost. Budete potřebovat ještě mnoho času, abyste se nám vyrovnali." Cizinec slíbil Rapsovi, že se za tři dny vrátí ve stejnou dobu na stejné místo, pak se uklonil a nastoupil zpět do vesmírné lodě. Znovu začala hra barev a kotouč se vznesl kolmo k obloze.

Historie se o tři dny později opakovala. Tentokrát však cizinec, když se opět objevil ve dveřích, pokynul Rapsovi na znamení, že jej zve dovnitř, a Raps, ačkoliv se chvěl, uposlechl. V kruhové místnosti uvnitř pak cizinec představil Rapsovi jednu ženu a jednoho muže a potom odstartovali obrovskou rychlostí do výše. Pilot vesmírné lodi Němci sdělil, že pochází ze systému Alfa Centauri. Raps směl krátce pohlédnout do kosmického prostoru. Spatřil Zemi, Slunce a brzy nato také další světelný bod - domovské slunce Centauřanů. Ti dopravili Rapse na planetu, kde Raps spatřil kupolovité budovy a různé druhy lidí. Budovy se nacházely uprostřed nádherných květinových ploch v nejrůznějších barevných odstínech. Po přistání jej dovedli k vedoucímu představiteli své vlády, který mu slíbil: "Chceme vám pomáhat a budeme vám pomáhat, jestliže vy, pozemšťané, budete vážně usilovat o dobro a činit vše pro to, abyste je prokazovali v jakékoliv formě."

Při druhém vesmírném letu, který se uskutečnil o osm dní později, ukázali mimozemšťané Rapsovi planetu, jejíž obyvatelé navzájem proti sobě válčili atomovými zbraněmi. Raps spatřil mrzáky, kteří živořili v obydlích podobných jeskyním. Jeho průvodci mu sdělili: "Právě z tohoto důvodu jsme se k vám přiblížili, abychom vás varovali, abyste se nedopustili stejné chyby jako tato ubohá stvoření, neboť k tomu máte blízko. V případě potřeby budeme nuceni zasáhnout proti nepředloženým způsobům jednání. Především vaše takzvané atomové zbraně nám činí starosti, neboť případná atomová válka může způsobit, že se na vaší planetě vychýlí póly ze své polohy, že vaše planeta opustí svoji předepsanou dráhu a může tak dojít ke kolizi s některou jinou planetou."

Při dalším setkání, k němuž došlo 18. dubna 1950, vyprávěli mimozemšťané Rapsovi, že na Marsu objevili zbytky zaniklé kultury, která měla podobné rysy jako kultura čínská.

Oni, tj. Centauřané, prý původně sami pocházejí ze Země. Jejich předky byli Atlantané, obyvatelé zmizelého kontinentu Atlantidy. Jelikož se tenkrát jeden z měsíců Země (tehdy byly dva) vymkl kontrole a hrozila katastrofa, opustili Zemi v obrovských vesmírných archách a přesídlili na jinou planetu v Oblasti Alfa Centauri. Jako příbuzní pozemšťanů se nabídli, že budou kontrolovat naši sluneční soustavu a že navážou kontakt s obyvateli Země. Jejich planeta patří ke Galaktické konfederaci, a až dozraje čas, bude vyzvána i Země, aby k této konfederaci přistoupila.

Od té doby měl Raps řadu dalších setkání se svými mimozemskými přáteli.

Německá demokratická republika, 1962: Norbert Haase

Osmnáctiletý Norbert Haase si onoho chladného lednového večera v roce 1962 vlastně chtěl jen zabruslit s několika přáteli. Norbert, jeho bratr a šest přátel se setkávali téměř každé odpoledne na zamrzlém jezeře ve městě Stendai v NDR. Bylo půl sedmé večer a chlapci až na Norberta již chtěli jít domů. Norbert velmi rád bruslil pod jasnou zimní oblohou, a chtěl proto ještě zůstat. Jeho bratr jej znovu vyzval, aby šel s nimi, a tak chlapec s lítostí ještě jednou pohlédl na oblohu plnou hvězd. Vtom si všiml něčeho neobvyklého. "Podívej, tamhle nahoře letí hvězda!" zvolal za svým bratrem, avšak ten se usmál a řekl, že to je jen letadlo. "Máš moc bujnou fantazii." Ostatní chlapci brzy zmizeli a Norbertovi bylo téměř líto, že s nimi nešel. Něco jej však přimělo, aby zůstal. Chtěl přejet napříč jezerem k jednomu malému ostrůvku na druhém konci, kde jinak hnízdily pouze kachny a labutě. Ostrůvek byl téměř kruhový a měl průměr 12 metrů. Norbert byl od něj brzy vzdálen pouze 40 až 50 metrů, když se náhle nad ním rozsvítilo silné pronikavé světlo. "Bylo to, jako kdyby někdo fotografoval s bleskem", sdělil později, "najednou se rozsvítilo. Měl jsem podivný pocit. Připadalo mi to docela hezké, ale úplně mě to prostě ovládlo. Bylo to tak jasné, zářivé a namodrale bílé. Vznášelo se to asi 5 metrů nad stromy na ostrově a bylo to dvakrát tak široké jako ten ostrov. Bylo to dlouhé a ploché, ale obklopené zářením ve tvaru podobném kříži, s pronikavým jádrem." Norbert zůstal stát, díval se na to světlo, byl oslněn, pocítil jakési svrbění po celém těle, a pak ztratil vědomí. Když opět přišel k sobě, ležel na okraji svahu u břehu jezera, ve vzdálenosti asi 150 metrů od ostrůvku. Jeho brusle ležely vedle něho. Podíval se na hodinky a zjistil, že se zastavily v 18.40. Vracel se domů. Jeho rodiče bydleli v malém železničářském sídlišti nedaleko jezera. Když došel domů, byla půlnoc. Jeho matka si již dělala velké starosti, neboť Norbert nikdy nepřišel domů tak pozdě. Když jej uviděla, zhrozila se: měl jasně rudý obličej, jako kdyby ho spálilo slunce. Na pravé straně nosu měl jakési malé zranění, vrchní vrstva pokožky zde byla odstraněna. Haase má dodnes na tomto místě malou jizvu. Na druhý den ráno s ním šel otec ke svému domácímu lékaři, který ošetřoval železničáře a který chlapce znal od jeho dětství. Tento lékař, dr. Boos, si nevěděl rady a poslal jej na vyšetření do polikliniky, do johanitské nemocnice v Stendalu. I tam Norbert pouze vyprávěl to, nač si dokázal vzpomenout. První dvě noci měl silné vidiny, že sna hovořil neartikulovanou řečí nebo se budil celý zpocený. "Blouznil jsem něco o astronomii, prostoru a čase a o Bohu, jak mi později řekli. Samozřejmě to řekli lékaři, který pak o tom se mnou hovořil. Řekl jsem mu, že to není možné. Bohem jsem se totiž nikdy nezabýval."

Čtvrtý den svého pobytu na poliklinice navštívili Norberta dva příslušníci tajné policie Stasi. Vyzvali mladíka, aby vyplnil dotazník, v jehož záhlaví stálo "NEIDENTIFIKOVATELNÉ JEVY A JEVY PODOBNÉHO DRUHU". Položili mu mnoho otázek, ale opět si nedokázal vzpomenout na nic jiného než na ono světlo. A když se jej zeptali, zda ví, co je to UFO, odpověděl záporně. V NDR bylo toto slovo neznámé.

O několik dnů později mu lékaři představili dva psychology z Lipska, kteří mu oznámili, že ho chtějí hypnotizovat. Norbert nevěděl, o čem se jedná, avšak spokojil se vysvětlením, že to nebolí a že mu to pomůže, aby se mu vrátila paměť. Po tři dny byl chlapec celkem 2 až 3 hodiny denně hypnotizován, přičemž bylo pořízeno 7 nebo 8 nahrávek na magnetofonovou pásku. Poslední den této terapie mu přehráli jeden pětiminutový úsek z první magnetofonové pásky.

"Na otázku, kde se nacházím, jsem odpověděl, že ležím na jakémsi stole, potom přišlo opět několik otázek, jako 'byli tam lidé?', načež jsem odpověděl 'ano, krásní, štíhlí lidé s dlouhými

vlasý a bílými overaly. A pak jsem také spatřil jakýsi symbol, strom života z mytologie, avšak bez hada. Ten byl někde na límci, jakémsi stojatém límci nebo roláku."

Tentýž symbol stromu života spatřil dr. Daniel Fry zabudovaný do opěradla sedadla ve vesmírné lodi, s níž 4. července 1950 letěl z Nového Mexika do New Yorku a zpět. A-Lan sdělil Fryovi, že toto "je dobře známo i v našich dějinách. Vysvětlujeme si to tak, že máme přinejmenším částečně stejné předky." Je pozoruhodné, jak se oba, Haase i Fry, navzájem potvrzují, aniž by jeden o druhém kdy slyšel. Norbert Haase neznal ani výraz "UFO", když se ho na to ptala tajná policie. Kromě toho je vyloučeno, aby se do NDR dostal nějaký výtisk německého vydání knihy dr. Frye, která vyšla ve velmi malém nákladu v roce 1956 v nakladatelství VENTLA. Norbert byl velmi překvapen, když jsem jej při setkání v roce 1981 v Düsseldorfu na tuto shodu upozornil.

Styk s vesmírnou lodí v každém případě změnil Norbertův život. Byl potom jiným člověkem, nesvědčil se už svým přátelům. Začal si klást otázky a uvažovat o Bohu a o vesmíru. Když v roce 1968 musel s Národní lidovou armádou na manévry do tehdejší ČSSR a potom byl při lidovém vzbouření odvelen do Prahy, odmítl spolu se 132 kamarády uposlechnout rozkazu ke střelbě. Haase musel na čtyři roky do vojenského vězení. Odtud si pak podával neustále žádosti o vycestování, až byl nakonec v roce 1974 formálně odsunut do Spolkové republiky.

Po dlouholetém hledání podobně smýšlejících lidí v Hannoveru a Düsseldorfu je Norbert Haase členem náboženského sdružení "Univerzální život". Jeho hledání Boha a univerzální pravdy našlo alespoň pro něho odpověď.

(30)

Brazílie, 1952 - 1978: Dino Kraspedon

"Dino Kraspedon" je pseudonym jednoho brazilského vědeckého autora, který si přál zůstat v anonymitě. Jeho kniha "My Contact with Flying Saucers" (Můj kontakt s létajícími talíři), která pouze v Británii vyšla ve čtyřech vydáních a v jednom vydání kapesním, je patrně jednou z nejinteligentnějších a vědecky nejfundovanějších knih o kontaktech s mimozemšťany. Kraspedonovy kontakty začaly v listopadu 1952, ve stejném měsíci jako kontakty George Adamského. "Projížděl jsem spolu se svým přítelem státem Sao Paulo", líčil Kraspedon toto setkání. "Na silnici jsme směrem od Paraná dojeli k horám Angatuby, když jsme spatřili pět létajících talířů, které visely nehybně ve vzduchu. Den byl tehdy deštivý a bylo špatně vidět. Další tři dny jsme se neustále vraceli na toto místo s nadějí, že je opět spatříme. V noci třetího dne přistál konečně jeden talíř a měli jsme možnost vstoupit na palubu a setkat se s posádkou. Na palubě jsme zůstali asi hodinu a nechali jsme si ukázat a vysvětlit různé mechanismy. Pilot byl přátelský a odpovídal nám na naše dotazy. Na konci naší návštěvy nám tato fascinující osobnost slíbila, že se co nejdříve opět setkáme."

V dubnu 1953, jednoho nedělního rána, někdo zazvonil u Kraspedonových dveří. Stál u nich onen pilot vesmírné lodi, který zmateného Brazilčana přátelsky pozdravil. Mimozemšťan prokázal vysokou úroveň vzdělanosti, dovedl citovat bibli v řečtině a latině a hovořil plynule nejenom portugalsky (což je národní jazyk v Brazílii), nýbrž i velmi dobře anglicky, i když s určitým přízvukem.

Kraspedonovi sdělil, že pochází z Ganymédu, což je jeden ze satelitů Jupitera. Byl velmi vysoký, přes 180 cm. Po velmi plodném rozhovoru slíbil, že se opět vrátí. Od roku 1953 do roku 1959 došlo k různým setkáním s tímto mimozemšťanem: dvě taková setkání se uskutečnila na jednom náměstí uprostřed Sao Paula, další pak na Rooseveltově nádraží také v tomto městě. Oba první rozhovory na náměstí se uskutečnily v přítomnosti jednoho profesora fyziky a jednoho profesora matematiky, které Kraspedon na toto setkání pozval.

"Jsem překvapen tím, že vědci na Zemi nadále plně důvěřují své mylné vědě, přes všechny omyly, které dosud nedokázali napravit, a namísto toho popírají nejvyšší vědu, již je Bůh. Jsou jako světlušky, které plné pýchy na své světlo volají na jiné světlušky: 'Slunce neexistuje; světlo našich zadečků je jediným světlem, které existuje'", prohlásil pilot vesmírné lodi.

Jednou z největších iluzí našich vědců je prý domněnka, že gravitace existuje jako samostatná síla. Ve skutečnosti je gravitace "kombinací různých jevů, v níž má rozhodující význam atmosférická hustota. Princip gravitace spočívá ve vertikální složce magnetismu. To, co vaše věda nazývá gravitací, je vlastně otázka rozdílu v hustotě těles. Tak například kouř z tvého doutníku je těžší než okolní vzduch. Přesto stoupá vzhůru, neboť je teplý. Můžeme tedy říci, že rozdíl v hustotě je zde vyrovnán teplotou dýmu. Jsou zde tedy dva faktory, které ovlivňují jeden jev: hustota a teplota." Gravitace je tedy kombinací na jedné straně hustoty, teploty a atmosférického tlaku a na straně druhé vertikální složky magnetismu.

"Létající talíře" podle mimozemšťana nejsou poháněny zrušením gravitace, *nýbrž* využitím atmosférického tlaku. "To jim dodává potřebnou poháněcí sílu. Jestliže zachováme tlak pod létajícím talířem a na jeho horní straně vyvoláme dekompresi, vznese se loď obrovskou rychlostí vzhůru."

"Vytváříme prostě vakuum v tom směru, ve kterém cestujeme. Máme-li na jedné straně nižší tlak, je loď na druhé straně vystavena plnému atmosférickému tlaku. Každým předmětem, ať je jakýkoliv, lze pohybovat tak, že regulujeme rozdíl v energetickém potenciálu." V důsledku regulace vakua ve směru letu se může talíř pohybovat vpřed každou myslitelnou rychlostí, aniž by docházelo k tření. Navíc lze takto s lodí velmi snadno manévrovat prostě tak, že vakuum přeneseme do jiného směru. Atmosférický tlak, jemuž je vystavena loď o průměru 22 metrů, přesahuje 3 000 tun, zatímco u lodi o průměru 70 metrů již 30 000 tun. Takové je tajemství jejich stejně klidného jako neuvěřitelně silného zdroje energie. Ať přenesete vakuum kamkoliv, atmosféra "tlačí" obrovskou silou vesmírnou loď právě v tomto směru, aniž by bylo třeba umělé pohonné hmoty.

Důvod setkání s Kraspedonem spočíval v tom, jak pravil pilot UFO, aby varoval lidstvo. Nejprve musíme zastavit zneužívání atomové energie k vojenským účelům, neboť **"agresivní nenávist spojená s atomovou energií zničí Zemi."** Země se nachází v rukou "zuřivých bláznů", vnitřně nevyrovnaných lidí, kteří ztělesňují zlo a svými válečnými hrami ji mohou zničit. Varoval nás (již v roce 1953!) před důsledky, které mají zkoušky atomových a vodíkových bomb pro zemskou atmosféru. "Změní ochranné pásy zemské atmosféry. Na nich však závisí stabilita planety. Tyto pásy přestanou filtrovat sluneční světlo... chrání vás před nebezpečným zářením Slunce. Tyto ochranné pásy (jako je ozónová vrstva - pozn. autora) nejen filtrují (kosmické) radioaktivní záření, nýbrž také udržují Zemi ve vesmíru." Jak prohlásil pilot vesmírné lodi, mohou být "dobří", bude-li to vůle Boží, evakuováni na vesmírných lodích, jestliže dojde ke katastrofě. "Půjde-li člověk nadále po atomové cestě, přijde konec. Někdo, lhostejno kdo, stiskne knoflík a ukončí tak historii lidstva, které dalo přednost smrti namísto toho, aby šťastně žilo podle Božích zákonů." Lidstvo je protikladem krále Midase, který vše, čeho se dotkl, proměnil ve zlato. Lidstvo totiž veškeré zlato, které nabízí Bůh, promění ve špínu, která zamoří Zemi.

Materiální pokrok však není kouzelným zaříkávadlem, které způsobí, že ze skály začne prýštit voda. Žádný pozemský majetek, žádná věda nemůže člověka učinit šťastným. **"Skutečné lidské štěstí musí spočívat v pochopení, že je Boží vůle, aby byl osud lidí osudem zlatým, jestliže se skloní před zákony Stvoření a bude uplatňovat lásku k bližnímu.** Jakou cenu má veškerý majetek a vědění, veškerá nadvláda nad silami Přírody, když člověk nemá žádnou vládu nad svým vlastním srdcem. Mnoho vědců se postavilo nad tento svět, cítilo se ve své aroganci nadřazenými jiným lidem. Avšak zemřeli a jejich teorie byly vyvráceny. Vzpomíná se na ně pouze jako na individua, která si myslela, že všechno ví, avšak přitom neznala ani sebe sama."

Druhé nebezpečí, před kterým nás chtěl varovat, bude nadcházející vstup dalšího Slunce do naší sluneční soustavy, který povede k vytvoření dvojslunečního systému. Toto nové Slunce bude zjištěno v souhvězdí Raka, jak se pohybuje směrem k nám. S jeho vstupem do sluneční soustavy se změní oběžné dráhy všech planet. Toto Slunce se bude nazývat "Sluncem spravedlnosti". Způsobí velké změny na Zemi a zemřou všichni ti, kteří si nic jiného nezaslouží. Avšak jedna malá skupina, lidé, kteří byli poslušni Zákonů Božích, přežije a vybuduje Nový věk míru, spravedlnosti a lásky k bližnímu. Vstupu tohoto nového Slunce mohou mimozemšťané zabránit elektromagnetickými impulsy, je to však ponecháno na vůli Boží. Jestliže však člověk svůj život přezkoumá a změní, bude mít Stvořitel soucit a bude moci zadržet "Slunce spravedlnosti". "Není těžké být dobrým, stačí, když nebudete činit nic zlého. Odstraňte války, neboť tím můžete svoji planetu vlastní rukou zničit, bez přičinění přírodních sil."

"Nehledejte svou duševní spásu ve vědě. Kdybyste chtěli dosáhnout duchovního pokroku v tomto nesprávném směru, brzy byste se ocitli v pekle. Skutečnost, že máte vědecké znalosti, nemá žádný význam."

(31)

Prof. Joao Freitas de Guimaraes

Tehdy 46-letý Joao Freitas de Guimaraes, profesor práv na uznávané Katolické univerzitě v brazilském městě kávy Santos, byl v roce 1956 pozván k letu do vesmíru v "létajícím talíři". Případ je o to závažnější, že se jedná o vysoce uznávaného učenice, kterému se dostalo podpory i od svého děkana: "Každý si může o této věci myslet, co chce, ale nedomnívám se, že profesor Guimaraes je lhář, ani že jej napadly halucinace či duševní choroba."

Stalo se to v květnu 1956 asi v 19.10. Profesor Guimaraes odjel do Sao Sebastianu, kde měl vyřídit jisté záležitosti jako právní poradce jedné vojenské instituce. Přijeli tam v odpoledních hodinách a aby se trochu zotavil z cesty, šel na procházku na pláž. Obloha byla zatažená. Guimaraes se posadil do písku a pohlédl na moře. Povšiml si, že se na moři rozjasnilo, a sice v pásmu mezi ostrovem Bella a Sao Sabastio. Když z vody vyrazila fontána, domníval se, že je nablízku velryba. Potom ale uviděl, že se směrem k němu pohybuje jakýsi kotoučový stroj. Když dorazil na pláž, vysunulo se z těla lodi něco jako přistávací podvozek se třemi koulemi. Ze stroje vyskočili dva muži a šli směrem k němu. Byli vysocí asi 175 až 180 cm, měli dlouhé světlé vlasy, průsvitnou pokožku a jemně vyznačené obočí. Oblečení byli do jednoduchých zelených obleků uzavřených na krku, v zápěstí a kotnících. Oči měli jasné a klidné.

Profesor se jich zeptal, zda nedošlo k poškození jejich stroje. Zkoušel to francouzsky, anglicky a italsky, avšak bez úspěchu. Potom měl pocit, že mu chtějí loď ukázat; byl to jakoby telepatický signál. Oba muži se otočili, šli směrem k UFO - a Guimaraes šel za nimi. Uvnitř

byl ještě třetí muž. Vnitřek lodi byl jasně osvětlen, avšak nebylo možno najít žádný zvláštní zdroj tohoto světla. Guimaraes se podíval okénkem ven a spatřil Zemi, jak pod ním mizí. Proletěli ještě jakousi fialovou oblastí, v níž se loď mírně zakymácela. "Stroj právě opustil atmosféru tvé planety", bylo mu telepaticky sděleno.

Při vstupu do lodi si povšiml jakéhosi okrouhlého přístroje, na němž se nacházely tři neustále kmitající ukazatele. Při opuštění zemské atmosféry přestaly vibrovat. Pilot vesmírné lodi vysvětlil Guimaraesovi, že stroj je řízen registrací křižujících se magnetických siločar.

Guimaraes obdržel informaci, že **mimozemšťané chtějí lidstvo varovat před hrozícími nebezpečími. Lidé se chovají jako divoká zvířata. Rodí se jako dobří, avšak v podmínkách panujících na Zemi postupně degenerují. Vědecké experimenty se provádějí bez nezbytné pečlivosti. Použití atomové bomby zvyšuje ionizaci Země a způsobuje rozklad vrstev v naší atmosféře, které zachycují nebezpečné záření (ozónová vrstva !). Jestliže se v budoucnu nebude s těmito strašnými prostředky zacházet opatrněji, bude muset lidstvo trpět následky těchto explozí.**

Předtím než ho opět vysadil na pláži, sdělil Guimaraesovi pilot UFO, že se hodlají opět vrátit 12. srpna následujícího roku. Guimaraes tohoto dne nemohl přijít, neboť předchozí noci zemřela matka jeho tchána a novináři jej obtěžovali dnem i nocí. Přesto se oné noci shromáždil velký dav zvědavců v zátoce Paraquecaba v Sao Sebastio a pozoroval přilet UFO. Následujícího dne informovaly různé brazilské rozhlasové stanice o této události.

(32)

Paulo A. Fernandes

Od 23. roku svého života udržoval Paulo Antonio Fernandes styky s mimozemšťany a obdržel četná poselství s hlubokým filosofickým, vědeckým a duchovním obsahem. Jeho styky začaly fyzickým setkáním s vesmírným velitelem Aštarem, s nímž měli kontakty již George van Tassel, Carl Anderson a řada dalších. Fernandes zemřel v roce 1981 ve věku 33 let. Jeho kontakty začaly v roce 1970. Fernandes byl sám a meditoval na jednom místě mimo město, na malé náhorní rovině. Když se mladík, trpící srdeční chorobou, chtěl právě vydat na cestu zpět a přemýšlel o námaze spojené s dlouhou cestou domů, spatřil jasný záblesk za jedním návrším. Jeho srdce začalo bít rychleji, chvěl se vzrušením a měl strach. Potom ve svém nitru uslyšel hlas: "Buď bez obav. Jsme tvoji přátelé." Slzy radosti a ulehčení mu stékaly po tvářích a s roztřesenýma nohama běžel Paulo směrem ke kopci. Když překročil dunu, spatřil obrovskou vesmírnou loď, která se vznášela nad terénem. A tu uslyšel, jak mu hlas říká: "Nechod příliš blízko. Zůstaň tam, kde jsi, jinak by ses mohl dostat do magnetického pole lodi." Kotouč lodi byl obklopen jakousi světelnou aurou. Loď byla obrovská, asi tak velká jako tři letadla, a měla oválný tvar. Nikde neviděl sebemenší otvor. Zdálo se, jakoby celá obrovská loď byla vytvořena z jediného kusu. Ve vzduchu bylo cítit zápach. Z objektu vyrazil namodralý paprsek světla, který zasáhl Paula, jenž se v tomto okamžiku zcela uklidnil. Z vesmírné lodi vyjela jakási nakládací rampa, která končila jen několik metrů od něho. Z otvoru vesmírné lodi proudilo světlo.

Ze dveří lodi vystoupili dva muži a zůstali stát u odpočívadla schodiště. Obě postavy byly vysoké, štíhlé, měly dlouhé světlé vlasy a byly oblečeny do jakéhosi fluoreskujícího overalu. Zatímco obě bytosti stály po obou stranách vchodu, světlo z lodi zjasnělo a objevila se ještě třetí osoba. Byl to velitel. Když procházel vchodem lodi, oba "strážci", kteří stáli se zkříženýma rukama na obou stranách dveří, se uklonili. Chování velitele bylo majestátní a s

každým jeho krokem jakoby se na dlouhou rampu snášel stříbrný déšť. Jeho tvář byla plná mužné krásy, jeho oči zářily, okolo hlavy mu svítilo jakési světlo. Na prsou měl na svém oděvu sedm blýskajících se hvězd, z nichž každá měla jinou barvu. Když došel k okraji rampy, položil si pravou ruku na čelo a levou na prsa. Paulo klesl zbožně na kolena.

"Jsem Aštar", pravil velitel. **"Bud' pozdraveno, dítě hvězd. Ať mír Všemocného pronikne do tvého srdce a světlo pravdy zazáří v tvém svědomí !"** Potom předal Paulovi poselství pro lidi:

"Probud'te se ze své přechodné lenosti a vydejte se na cestu k Velkému světlu. Slyším vaše myšlenky a vidím váš pláč. Bud'te povoláni, stejně jako kdysi Osiris žehnal a blahorečil, stejně žehnám vám já, váš Aštar. Osuš své slzy, dítě, a vyslechni mne, neboť je důležité, aby sis vzpomněl na to, co jsem ti řekl, jelikož času bude jen málo. Musíte se pozvednout přes všechny překážky. Bud'te pevní jako pyramidy a stálí jako sfinga, abyste mohli pokračovat ve své cestě ve jménu lásky, míru a Božského světla. Neobávejte se. Sloužím a hledám další muže a ženy, kteří slyší hlas rozumu. Váš úkol bude namáhavý a vy se budete muset v mnoha okamžicích celým svým srdcem přihlásit ke svému úkolu. My však budeme stát po vašem boku. Nezoufejte, nýbrž milujte, neboť my vás milujeme. Jsme spojeni s mnoha bratry na různých místech, jelikož bylo třeba mnoha pracovníků poslední hodiny. Bud'te poslušni našich pokynů a pokynů Kristových."

Velitel skončil a vrátil se zpět do vesmírné lodi, která se pak vznesla a zmizela na noční obloze. Fernandes byl rozradostněn a šťasten, že může sloužit velkému cíli...

(33)

Mexiko, 1953 - 1977: Salvador Villanueva Medina

Mexický taxikář Salvador Villanueva Medina měl 21. srpna 1953 pozdě odpoledne závalu na svém automobilu a zastavil na okraji silnice z Mexico City do Lareda v Texasu, asi 500 km severně od Mexico City, kde čekal na náhradní součástky. Pokoušel se ještě nahodit motor, když tu náhle se před ním objevila jakási postava. Byla asi 120 cm vysoká, oblečená do overalu z látky podobající se kordu, měla jemné rysy v obličeji a dlouhé šedivé vlasy spadající až na ramena. Tento člověk se Villanuevy zeptal správnou španělštinou: "Máš problémy se svým vozem ?" Villanueva se ustrašeně zeptal cizince, zda je letec. "Ano", odpověděl neznámý, "můj stroj stojí tamhle", a ukázal směrem k jednomu kopci. "Ty ale nejsi z Mexika, že ne ?" zeptal se Villanueva. "Ne", odpověděl cizinec, "přicházím z vesmíru." Odešel a vrátil se s dalším vesmírným člověkem. Oba mimozemšťané pak popsali Villanuevovi svoji domovskou planetu ...

"Stupeň vývoje, který vy dnes prožíváte, jsme u nás dosáhli již před tisíci lety. Náš svět prožil mnoho válek a ničivých zvratů stejně jako období pokroku. Nakonec bylo dosaženo dohody mezi tím, co nazýváte národními vládami. Jednotlivé země zmizely a my jsme se stali dětmi jednoho a téhož světa. Byla vytvořena Rada moudrých, která nám dnes vládne. Všichni, kteří prokázali mimořádně vysokého ducha nebo kteří vynikli v nějakém vědním oboru, jsou členy této Rady. Sídlo této vlády je na ústředním náměstí. V každé skupině lidí se nachází jeden zástupce této Rady a jeho úkolem je studovat přání obyvatel, přijímat je a dosahovat vzájemných dohod. Tito představitelé

jsou velice schopní a moudří. U nižších tříd neexistuje žádná větší chudoba, neboť každý obyvatel rád pracuje na místě, které mu bylo přiděleno, a má vždy dostatek prostředků na to, aby mohl žít. Nikdo si však s sebou nebere své děti a nemá je také u sebe. Dokud jsou děti malé, jsou v určitém zařízení, kde je o ně dobře postaráno. Tam žijí a podle svých fyzických a psychických schopností se vzdělávají. Později pak žijí ve skupině, která jim byla přidělena."

Oba piloti UFO pak pozvali Villanuevu na návštěvu jejich domovské planety. Když opět přistál na mexické půdě, byl natolik vzrušen, že se řidiči, kteří jej vzali s sebou do nejbližšího města, domnívali, že kouřil marihuanu. Zpočátku váhavě vyprávěl Villanueva o tom, co se mu přihodilo. Přitom jej podpořil George Adamski, který potvrdil řadu informací, které Villanueva uváděl, jako například důvod jejich příchodu:

"V roce 1946 experimentovali severoameričtí věci s obrovským radarovým zařízením, s jehož pomocí vysílali signály na Měsíc, aby zjistili, co se stane. Tyto signály překonaly dráhu našeho satelitu a pokračovaly dále do nekonečného kosmického prostoru, kde pak byly zachyceny obyvateli jiných planet. (...) (Tyto signály) jim dokázaly, že jsme dosáhli vysokého stupně technického pokroku, a proto se rychle vydali na cestu, neboť se domnívali, že to může být volání o pomoc."

Jelikož jak vesmírná loď, tak i popsaní planetané byli téměř úplně shodní s těmi, s nimiž se setkal Adamski, došel Adamski k závěru, že Villanueva musel navštívit Venuši. Sám si tím však nebyl zcela jist.

(34)

Enrique Mercado Orue

Na zpáteční cestě z návštěvy u přátel se señor Enrique Mercado Orue zastavil u jednoho malého kiosku, aby si koupil cigarety. Bylo to v polovině září 1965. Když se opět vracel ke svému vozu, stál vedle něj jakýsi mladý muž, který se pozorně díval otevřeným postranním oknem do jeho vozu. Mercado zpozorněl, neboť se domníval, že by se mohlo jednat o zloděje. Došel energicky ke svému vozu, otevřel prudce dvířka na straně řidiče a nasedl. Onen mladý muž se nadále díval dovnitř do vozu. Vypadal velmi vysoký, bylo mu asi 25 let, měl světlou pleť, jasné, téměř šedivé okrouhlé oči, které byly umístěny poněkud šikmo, měl dlouhé stříbřité vlasy a jakýsi ohrnovací límec. Mercado jej oslovil, avšak nedostalo se mu odpovědi. Když onen člověk odcházel, povšiml si Mercado jeho pružné, rytmické chůze. Mercado se ještě podívoval nad zvláštním chováním tohoto mladého muže, a potom jel dále.

O čtyři léta později, 10. května 1969, se Mercado opět vracel z jakéhosi setkání zpět domů. Na zpáteční cestě jel kolem malého baru v univerzitní čtvrti. Zastavil zde, zašel do baru, usedl k pultu a objednal si pití. K němu dostal malý talíř s rybičkami, kousky masa a olivami. Po nějaké době vstoupil do baru mladý muž a posadil se vedle Mercada. Vypadal velmi podobně jako tehdy onen mladý muž, jako by byl jeho bratr. Byl asi 190 cm vysoký, normálně oblečen, z jeho očí vyzařoval klid a porozumění. Mercado se ještě podívoval nad touto "náhodou" a nad neobvyklým chováním tohoto muže - normálně je totiž v Mexiku zvykem ponechat alespoň jednu stoličku volnou, když si někdo sedne vedle cizího člověka - , když cizinec uchopil jeho kordové sako mezi prsty a zkoušel jeho látku. Mercado zcela automaticky učinil totéž. Blůza mladého muže byla velmi hladká, jakoby kovová, materiál se nemačkal, ale vždy se vracel do své původní formy. Cizinec ochutnal Mercadovu whisku a poznamenal: "Chutná to jako pohonná látka na hračky. Je to nezdravé." Potom ochutnal z

jeho talíře kyselou okurku, ta se mu zamlouvala. Maso komentoval následujícími slovy: "Není to dobré, vyvolává to únavu, nemoc a stárnutí", zatímco rybu shledal "docela ne špatnou, ale také působící problémy." Představil se jako "Estihel". Na Mercadovu otázku, odkud je, odpověděl pouze: "Velmi zdaleka." "Z které země?" "Není to žádná země, je to jiná společnost, která se nečlení do jednotlivých zemí." "Snad ne z nějakého jiného světa?" "Ano, chceš-li to tak nazývat, ale žádné jiné světy neexistují. **My všichni jsme stejní. Máme stejný původ. Náš život má stejný cíl, stejný účel. Jsme všichni navzájem spojeni. Proto také říkám, že neexistují žádné jiné světy. Existují jen jiná území, ale my všichni jsme jedním tvůrcem.** Zkus se na to dívat takto: tvé tělo má miliony buněk, ale tyto buňky nejsou žádné cizí buňky, nýbrž jsou to tvoje buňky a dohromady vytvářejí jeden celek, který je pod jednou kontrolou - pod kontrolou tvého mozku. Jsi to ty sám. Existují však jiné vesmíry, každý s jednou jedinou kontrolou a tvoří jeden celek. Stejně jako ty jsi určitá bytost, určitou bytostí jsem i já, a přesto nejsme různí a máme stejný původ. Jsme dvěma jednotkami." Na otázku, proč se rozhodl navázat kontakt právě s Enriquem Mercadem, cizinec odpověděl: "V tvé reakci nebyl ani strach, ani agresivita, ale byl jsi plný zvědavosti. To se nám líbí, neboť to umožňuje komunikaci. **Možná, že bys mohl s námi nějakým způsobem spolupracovat, aby lidé tvého světa změnili svůj způsob myšlení, aby získali schopnost vejít do jiné roviny bytí, kde existují jiné pojmy a jiné pojetí štěstí, jehož se dosahuje pouze hodnotami duchovními a ne materiálními.** Vlastnictví není samo o sobě špatné, ale na Zemi se jej využívá k tomu, aby některé skupiny lidí byly nešťastné. To je zneuctění ducha, vytváří se tak neštěstí a pokrytectví, "do té doby, dokud univerzální zákon nezachytí zlo, které spočívá ve vlastních špatných myšlenkách". "Jak je to možné?" "Myšlenky či duch jsou energie. Myšlenky jsou vyslanou energií, která se neztrácí. Zůstává ve vyčkávacím postavení, dokud není zachycena bytostmi stejného druhu, a pak se vrací, spojená s nimi a jimi posílena, zpět ke svému výchozímu bodu, jakmile je její funkce skončena." Potom cizinec vstal a odešel. Mercado se za ním zmateně díval. Muž se totiž pohyboval stejným pružným způsobem jako tamten druhý muž.

22. října 1972 stál Mercado asi v 10 hodin večer na terase svého domu a obdivoval hvězdnatou oblohu. Činil tak od zmíněných zážitků často. Náhle stál za ním vysoký mladý muž. "Enrique", oslovil muž Mercada, "chtěl bys jít se mnou ?" "Ano", zněla odpověď. Cizinec jej požádal, aby se pevně držel jeho opasku. Potom jej doslova zdvihl vzhůru a klouzali po neviditelném paprsku do výše, až dorazili ke kovové kosmické lodi, které byla asi 10 metrů široká a byla obklopena jakýmsi matně černým prstencem, v němž se nacházela malá světlka. Tento prstenec se otáčel obrovskou rychlostí. Vesmírná loď se otevřela a oba vešli dovnitř. Na Mercada zapůsobila prostota vnitřku lodi, kde se nacházela pouze řídicí deska s pěti barevnými knoflíky, jantarově zbarvená okrouhlá obrazovka a dvě sedadla. Usedli na ně a pilot Mercadovi ukázal na obrazovce Zemi. Potom přeletěli k mnohem větší vesmírné lodi, na níž malá loď přistála. Otevřely se zasouvací dveře a oba vesmírní cestovatelé vstoupili dovnitř.

Došli až na konec hangáru uvnitř obrovské mateřské lodi, kde uviděli dvanáct kotoučových lodí stojících podél stěn. Prošli dveřmi, které se otevřely stisknutím kliky, a vešli do jiné, tentokrát menší místnosti. Vstoupili na pojízdný pás a projeli sprškou jakýchsi tekutin nebo mlhou par. Na konci pásu se převlékli. Mercado rovněž dostal zelený jednotný kosmický oděv. Prošli kolem několika místností a oddělení do řídicí místnosti lodi. Mercado byl představen muži ve světlemodrém kosmickém oděvu. Muž byl asi dva metry vysoký, měl stříbrně šedivé vlasy a byl velitelem vesmírné lodi. Kolem něho pracovaly u různých ovládacích panelů krásné ženy, rovněž oblečené do jednoduchých vesmírných oděvů. "Neboj se", přivítal jej velitel, "já jsem Yastek. Jsem si jist, že se chceš na něco zeptat." Yastek mu ukázal hvězdnou mapu, což byla obrovská tabule, na níž bylo vidět mnoho kruhů, čar, znaků a trojúhelníků. "Kde se nacházíme?" zeptal se Mercado. "Asi 100 000 kilometrů nad tvým městem." Velitel mu ukázal Měsíc přes světelný a zvukový senzor lodi, což byla mimořádně silná čočka. Sdělil Mercadovi, že se naše sluneční soustava skládá z jedenácti planet,

přičemž kdysi dávno existovala ještě dvanáctá planeta, která však byla zničena. Její zbytky tvoří pásma asteroidů. Když se Mercado dověděl dost o vesmírné lodi, dovedl jej jeho průvodce opět do malé lodi. Mercado si ještě vzpomíná, jak se blížili k Zemi - a pak náhle opět stál na balkóně svého domu. Podíval se na své hodinky a zjistil, že uplynuly dvě hodiny.

7. ledna 1977 při návštěvě přátel ve městě Acapulco zavolala Mercada telefonicky jakási žena, která se vydávala za návštěvnici z vesmíru. Mercado si s ní smluvil schůzku v hale jednoho hotelu. Žena jej dovedla k přístavu, kde jej jeden mimozemšťan pozval na projížďku v člunu po přístavu. Během projížďky sdělil Mercadovi Auri, tak se totiž cizinec jmenoval, že člověk stejně jako zvířata i rostliny má jakousi auru, která mění svou barvu podle stavu mysli a zdravotního stavu. Duše je neviditelnou čtvrtou dimenzí člověka, která se projevuje pouze zářením své energie. "Čas neexistuje, byl pouze vymyšlen, aby bylo možno více či méně logicky měřit náš evoluční cyklus života. Proto také neexistuje žádná "časová mez", čas v lodi probíhá stejně jako na nebeských tělesech, od nichž se loď vzdaluje. Vše se pohybuje ve stejném rytmu a ve stejném časoprostoru. Rychlost světla není nejvyšší dosažitelnou rychlostí, neboť světlo není příčinou, nýbrž momentálním působením energií přeměnitelných na světlo při nárazu či styku s tělesy, která molekulárně vibrují a vytvářejí tento efekt. To, co se pohybuje rychlostí 300 000 kilometrů za sekundu, je elektrická energie a další vyslané energie, jejichž vlnová délka a selektivita jsou shodné. Existují však také energie, které se pohybují mnohem rychleji, což se týká rovněž pohybu vesmírných lodí.

Ve Vesmíru existují pásma či energetické kanály, které pocházejí ze záporných a kladných hemisfér, jež obsahují všechny hvězdy. Tato pásma procházejí od hvězd k planetám a dále do kosmického prostoru. Planety tak vysílají přebytečnou energii zpět ke hvězdám nebo do vesmíru. Mezi těmito pásmy zůstává vždy koridor, přičemž v těchto koridorech se právě pohybují vesmírné lodi bez jakéhokoliv tření a s rapidním zrychlením, aniž by však přitom docházelo k "časovým skokům". Když kosmické lodi potřebují energii, vstoupí do energetických kanálů a tam ji načerpají. Jejich přístroje anulují v lodích gravitaci, nebo ji regulují tak, aby tlak a tíže zůstaly v lodi zachovány na účelné úrovni." Po těchto informacích se Auri rozloučil a přistál opět u nábřeží. Enrique Mercado zavolal taxi a odjel zpět k domu svých přátel.

(35)

Prof. R. N. Hernandez

Uvedl jsem již několik příkladů, kdy mimozemšťané navázali kontakt s předními vědci, aby rozšířili jejich představu o světě. Adamski pozval dva profesory do vnitřku mateřské lodi, Kraspedon vedl některé své rozhovory s pilotem UFO v přítomnosti jednoho profesora fyziky a jednoho profesora matematiky, přičemž on sám byl vědeckým autorem, Dr. Ing. Fry, Dr. Williamson, profesor Guimaraes a profesor Puharich patřili k předním vědcům svých zemí, stejně jako profesor R. N. Hernandez z Mexika.

Profesor Hernandez byl přední atomový vědec v Mexiku, ředitel INEN, tj. "Instituto Nacional de Energía Nuclear" (Národní ústav pro výzkum jaderné energie), a docent na Mexické univerzitě v Mexico City. K jeho prvnímu setkání s hvězdnou ženou Elyense, kterou pak brzy nato nazýval Lya, došlo 14. listopadu 1972 během jedné přednášky. Stála v posluchárně, byla to mladá, krásná žena mírně orientálního typu s dlouhými tmavými vlasy, oblečená do černých kalhot a do stejně černé brzy z materiálu, který vypadal jako umělá hmota. Její zelené oči zářily a pozorovaly Hernandezze. Ten náhle ve svém nitru uslyšel: "Pozemský člověče, jsi teď napojen na naši frekvenci. Vstoupil jsi nyní do první fáze, další bude

následovat .., dozvíš se mnoho nového..." Potom žena odešla ze sálu. Při příštím setkání 18. prosince 1972 stála u vchodu do přednáškové budovy. Byla vysoká přes 190 centimetrů. Dívala se na Hernandezze, která se právě bavil se svým přítelem, a potom zmizela ve skupině studentů. O měsíc později opět vstoupila do přednáškového sálu právě když profesor Hernandez ukazoval svým studentům diapozitivy. Hernandez tentokrát přerušil svoji přednášku a šel směrem k oné ženě, avšak než se protlačil kolem studentů, žena již dávno zmizela.

Teprve o dva roky později, 22. prosince 1974, ji Hernandez opět spatřil. Právě přicházel z laboratoře, když stála u dveří. "Dobrý den, pane profesore", pozdravila. "Dobré ráno, slečno". "Pane profesore, přišla jsem, abych se s vámi setkala." "Vy jste přišla proto, abyste se se mnou setkala ?" "Ano, je to pravda. Jmenuji se Elyense a na Zemi stejně jako v jiných částech vesmíru mám za úkol studovat všechny druhy inteligentního života, jejich schopnost přizpůsobit se a rovněž biologicko-společenskou stránku jejich vývoje." "Co se mi to pokoušíte namluvit ? Jaké jiné části vesmíru ?" "Musím vám to vysvětlit, pane profesore. Nepocházím z vaší planety. Můj domov se nachází ve vzdálenosti několik tisíc světelných let od Země. Jsem součástí jednoho výzkumného týmu." Cizinka mu dále sdělila, že její domovská planeta se nazývá Inxtria nebo Aenstria a nachází se v galaxii Andromeda. "A co chcete ode mne ?" zeptal se profesor. "Nejen od tebe. Doufáme, že budeme mít ještě příležitost, abychom ti řadu věcí vysvětlili. Naše přítomnost zde na Zemi znepokojuje mnoho lidí a způsobuje jim obavy. Považují nás za božské bytosti, ale my jsme přesto jako vy, s několika rozdíly. Milujeme život. Připadá nám jako urážka Vesmíru, když inteligentní bytosti jdou nesprávnou cestou. Dopouštěte se násilných činů a žijete v nejistotě. Ale proti vaši vůli vás nemůžeme zachránit. Proto studujeme váš svět, a nejen my. Mnohé civilizace se tím zabývaly a téměř všechny se shodly v tom, že váš svět je privilegovaným místem."

22. dubna 1975 čekala Lya na profesora Hernandezze v jeho voze. Jela s ním směrem na sever. Na silnici z Hidalgo do Queretara zastavili a pokračovali několik set metrů pěšky. Hernandez pak spatřil vesmírnou loď. Loď byla kruhová a měla průměr tři metry. Lya vyjmula z kapsy krabičku o velikosti krabičky cigaret a stiskla nějaký knoflík. Loď se v tom okamžiku otevřela, oba vešli a vzlétli kolmo vzhůru. Hernandez uviděl světla měst, moře a oceány. Zakrátko byli na oběžné dráze kolem Země a spatřili jednotlivé zemské družice. Lya potom profesorovi ukázala pomocí refraktoru slabě načervenalé halo, které je jedním z ochranných pásů Země proti záření. **Tyto ochranné pásy, jak pravila Lya, jsou poškozeny a důsledky toho se projevují v klimatických změnách, které již byly zjištěny na celém světě a které v osmdesátých a devadesátých letech ještě dále zesílí.**

"Nyní se díváš na hlavní příčinu klimatických reakcí, které vedly k teplotním změnám na Zemi a ještě k dalším takovýmto změnám povedou. Jeden z důvodů těchto změn spočívá v tom, že nukleární a chemické pokusy neutralizovaly ochrannou ozónovou vrstvu, která chrání před slunečním zářením. Tím utrpěla atmosféra silnou ionizační ztrátu, která opět vedla k tomu, že molekuly plynů byly vystaveny ultrafialovému záření. Kondenzace vody spolu s plyny vedla ke klimatickým změnám, vyvolává vichřice atd. V budoucnosti na Zemi zažijete silné klimatické změny. Suché oblasti se změní v pouště. Sluneční záření bude dopadat přímo a bez filtrace na Zemi, zvláště do oblastí pólů, kde způsobí tání velkých mas ledu. V důsledku toho dojde k záplavám. V polovině osmdesátých a v devadesátých letech dojde k silným deštům a sněžení. Nyní pod námi leží město Kansk na Sibiři. Podívej se do refraktoru. Stiskni tento žlutý knoflík a ukáže se ti teplota. V minulých letech zde v dubnu teplota dosahovala -60 °C, nyní je to pouhých -40 °C. I zde se klima otepluje a oblasti, které ještě před několika lety byly pokryty vrstvou ledu, dnes mají vegetaci. Sluneční záření, které vyvolává změny na Zemi, ve vodě a ve vzduchu, mění rovněž život flóry i fauny. Zesílené sluneční záření vede k určité stimulaci jejich molekul. Solární záření je energie, která se vymkla kontrole bez přirozené filtrace ozónovou vrstvou, a tak působí přímo na všechny molekuly. Podněcuje větší růst. Mouchy, včely, hmyz všeho druhu prodělávají organické změny, přičemž totéž platí pro flóru a faunu a také pro člověka. Tyto změny se promítnou

nejen do roviny organické, ale i do roviny mentální." Namísto ochranné vrstvy se vytváří nový "pás" ze sloučených plynů, který však nejenže ničí ozónový pás, ale i ještě kondenzuje sluneční záření, místo aby je filtroval (jedná se o skleníkový efekt, jak se dnes tento jev nazývá - pozn. autora). Tento pás je následným produktem atomových pokusů a obsahuje též neorganické zbytky výfukových plynů z našich měst. "Čím více se plyny ohřívají, tím více stoupají vzhůru". Jediným řešením tohoto latentního nebezpečí je **okamžité zastavení všech atomových zkoušek**, jak prohlásila Lya. I potom bude ještě čtyřicet let trvat, než se rozpustí umělý pás a než se zregeneruje ozónová vrstva; to ovšem bylo řečeno za situace v roce 1975.

"Lidstvo projevuje dekadentní tendence, i když se stále více projevují snahy o změnu. Galaktické společenství pouze pozoruje. **Jen vy sami můžeme vyřešit své interní problémy.** My respektujeme vaši svobodnou vůli, vaši svobodu jednání. Ale vaše civilizace stojí před zánikem. Během jediného století jste provedli dostatek atomových pokusů na to, abyste vystavili lidstvo na příštích 200 let zvýšenému radioaktivnímu záření. To je jeden z hlavních důvodů toho, proč Země ztrácí svůj ozónový plášť. V osmdesátých letech dojde ke ztrátě 8,3 % ozónové vrstvy, což povede k tomu, že sluneční paprsky budou až do maxima stimulovat molekuly všech živých organismů. Vzniknou nové viry, nové nemoci a již známé viry se stanou odolnějšími. Stimulovat se budou i cerebrální neurony a bude docházet k neurofyzilogickým změnám u lidí. Jako první pocítí tyto změny paměť a inteligence. Změní se charakter každého jednotlivce, ať již ve smyslu negativním, nebo pozitivním. Budou se šířit abnormální neurózy, stejně jako agresivita, dekadence, degenerace a duševní nemoci a také změny v DNA. Objeví se nemoci, pro které nebudete znát léčbu (AIDS !). A v příštím desetiletí bude docházet k dalším nukleárním haváriím, které způsobí další ztenčování ozónové vrstvy (Černobyl !)."

Jestliže na tyto informace pohlížíme z hlediska roku 1990, pak nám připadají skutečně prorocké. Ve skutečnosti byly první zprávy profesora Hernandezze uveřejněny již na začátku roku 1980 v mexickém časopise "Amigos Extraterrestres" (Mimozemští přátelé).

Člověk, jak prohlásila Lya, se vydal na cestu sebezničení. Nevážil si přírodního bohatství Země nebo je zkomercializoval, znečistil životní prostředí a tak tisícinásobně ničil život, aniž by si uvědomil, že on sám je součástí tohoto života a že ničí svůj vlastní svět. Brzy přijde doba, kdy bude energie levnější než voda, neboť voda byla na celém světě znečištěna. Člověk sám sebe potupil svou pýchou a arogancí. Věda uvádí, že konec vědy bude znamenat konec světa, avšak osmdesátá léta ukážou, že tomu tak není. Člověk nemůže být hrdý na svoji vědu, jejímž největším výsledkem je arsenál smrtelných zbraní. Lyin svět, jak prohlásila, je součástí mezagalaktického společenství, které má přísná, avšak životně důležitá pravidla pro ochranu života, a to veškerého života. Cílem tohoto společenství je výměna poznatků ve prospěch všech za jasného předpokladu, že tyto znalosti nesmějí být nikdy použity proti životu. Pouze taková nová civilizace, která se projevila jako důvěryhodná, může být přijata do tohoto společenství. "Musíme ukázat, že jsme zralým a dospělým společenstvím, že ovládáme své emoce a máme hlubokou úctu k veškerému životu, k bytostem na jiných planetách, k vyvíjejícím se organismům a k životu na jiných vibračních úrovních. Jestliže nebudeme dodržovat tato pravidla, budeme vyloučeni z partnerství v tomto mezagalaktickém společenství, společenství vědoucích a velkých bytostí, které nám tolik pomáhají." Jejich život v harmonii je také příčinou dlouhověkosti. Lya, která vypadala na třicet let, sdělila Hernandezovi, že je jí 900 let. Naše civilizace naproti tomu se stala civilizací destruktivní, jejíž obyvatelé za posledních sto let způsobili více škod než za všechny předcházející věky dohromady. Již u malých dětí se projevují agresivní tendence. Jejich rodiče vůči nim projevují agresivnost namísto lásky, neboť se obávají, že lásku by bylo možno vykládat jako slabost. Je to však pouze jejich falešná pýcha, kterou je třeba překonat. **Nejlepší začátek je právě zde, u dětí.**

Poté, co Lya opět dopravila profesora bezpečně zpět na Zemi a k jeho vozu, došlo mezi nimi ještě k četným dalším setkáním a diskusím. Lya varovala Hernandezze před jednou skupinou mimozemšťanů, kteří nemají žádné emocionální tělo a kteří násilím unášejí do svých lodí živé bytosti, děti i dospělé. Využívají kyslíku v krvi živých tvorů. Odebírají genetické vzorky k provádění experimentů s plodem a k ochraně nové rasy. V jazyce svého národa se nazývají Xhumz a na Zemi přicházejí již 6 000 let, protože jejich planeta je ohrožena. Kdybychom zničili náš svět, převzali by jej Xhumzové se záměrem nově ji kolonizovat. Zcela zřejmě se zde jedná o mimozemšťany, kteří nesou odpovědnost za četné únosy a také za mrzačení dobytka ve Spojených státech, o němž jsme se zmínili v minulé kapitole.

Informace, které Lya podala profesorovi v nejrůznějších oborech, jsou tak dalekosáhlé, že se jimi na tomto místě nemůžeme důkladněji zabývat. Sdělila například Hernandezovi, že bílá a žlutá rasa lidí pochází z jiné planety. Bílá rasa pochází z obyvatel planety Maldek, která kdysi existovala mezi Marsem a Jupiterem, tam, kde se dnes nachází pásma asteroidů. Obyvatelé Maldeku pak byli potomky světa nazývaného Sion. Po zničení své planety ve velké bratrovražedné válce uprchli ti, kteří přežili, z Maldeku na Zemi a založili zde civilizaci Atlantidy. Vyvinuli antihmotové zbraně. Když zaútočili původní pozemští obyvatelé na Atlantidu, protože se zde prováděly experimenty, které ohrožovaly planetu, použili Atlantané tuto zbraň. Její použití mělo za následek zničující katastrofu. Tato antihmotová zbraň se stále ještě nachází v jedné velké pyramidě na mořském dně před Floridou, v blízkosti ostrova Bimini, a čas od času vysílá energii, která způsobuje molekulární rozpad všeho, co se dostane do její blízkosti. To je také příčinou mizení mnoha letadel a lodí v tzv. Bermudském trojúhelníku.

Setkání s Lyou a obrovské množství nových informací, které přitom získal, způsobily velké změny v životě a myšlení profesora Hernandezze. "Naučila mne milovat svůj svět se vším, s čím se zde setkávám," napsal Hernandez v březnu 1979 ve svém deníku. "Můj život prošel transformací. Můj duch se uklidnil. Je to jako bych žil v energetickém víru, v němž veškeré bytí má svoji hlubokou příčinu." Jeho rodina si samozřejmě povšimla této změny. Když se jeho manželka dověděla o Lye, reagovala žárlivostí a domnívala se, že se jedná o jinou ženu, nikoliv však o mimozemšťanku odpovědnou za hlubší vyrovnanost svého muže. Když jí Hernandez vyprávěl o svých zážitcích, myslela si, že se zbláznil a chtěla ho poslat léčit na psychiatrickou kliniku. Dříve než však k tomu mohlo dojít, zmizel Hernandez 2. února 1984 beze stopy. Policejní vyšetřování, které zpočátku vycházelo z možnosti nehody či vraždy, nepřineslo žádný výsledek. Až dodnes je profesor Hernandez hlášen jako nezvěstný.

(36)

Jihoafrická republika, 1954 - 1990: Elisabeth Klarerová

Jednou z nejvýznamnějších osob, které se setkaly s mimozemšťany, je Elisabeth Klarerová z Johannesburgu v Jižní Africe. Elisabeth Klarerová se narodila v roce 1910 v Movi River v Natalu. Její otec, veterinář Dr. Sam Vancroft-Woollatt byl plukovníkem britské armády. Její matka Florence Marshallová byla nadanou koncertní klavíristkou, pocházející ze staré britské rodiny. Své první setkání s UFO zažila Elisabeth Klarerová v roce 1917 ve věku sedmi let. Spolu se svou starší sestrou Barbarou pozorovala kometu, která se blížila k Zemi, a také okrouhlý kovový kotouč, který kometu oblétl a vychýlil ji z jejího kursu.

Léta svého dětství a mládí prožila Elisabeth na farmě svých rodičů na úpatí mohutného pohoří Dračích hor, v monumentální krajině, která dlouho spoluutvářela život paní Klarerové a která se pak stala kulisou pro její neobvyklé a fascinující zážitky.

Když dospěla, studovala Elisabeth umění a hudbu v Itálii a absolvovala čtyřleté studium meteorologie, ukončené diplomem na věhlasné Cambridgeské univerzitě. Jako diplomovaná meteoroložka se pak vrátila zpět do Jižní Afriky, kde se v roce 1933 provdala za zkušebního pilota vojenského letectva kapitána W. Philippsa, který ji naučil létat na sportovních letadlech. Začátkem roku 1937, když spolu letěli nad Dračími horami, spatřili, jak jakýsi modrobílé zářící kulatý objekt letěl nejdříve směrem k jejich letadlu, potom se naklonil na stranu a nakonec značnou rychlostí odletěl pryč. Kapitán Philipps tuto událost ohlásil ihned po přistání v Baragwanathu. Krátce nato byl kapitán Philipps poslán do Anglie, aby tam pracoval na De Havillandově experimentální stanici. Tam byla také zaměstnána Elisabeth jako meteoroložka. Později pak pracovala pro britskou tajnou službu jako pozorovatelka vzdušných jevů. Tam se také dověděla o "Foo Fighters", strašidelných stíhačkách, což byla jasná světla, která za války prolétávala kolem spojeneckých letadel. Nejdříve panovalo přesvědčení, že se jedná o tajné zbraně protivníka, později se Angličané domnívali, že za tím vězí německý paprsek, který má zmást radarový systém spojeneckých letců.

V roce 1943 se oba vrátili do Jižní Afriky, kde Elisabeth pokračovala ve své práci pro tajnou službu vojenského letectva. Jejich manželství skončilo rozvodem a v roce 1954 se Elisabeth přestěhovala zpět na farmu svých rodičů v blízkosti milovaných Dračích hor. Domorodci, kteří na farmě pracovali, vyprávěli Elisabeth své staré legendy, v nichž se hovořilo o velkých nebeských vozech a svítícím ptáku, jehož šupiny září různými barvami a který jednoho dne přistane v Dračích horách. Hovořilo se v nich také o ohnivých návštěvnicích z nebeské země. Již v jejím dětství jí řekl "doktor bouře" (šaman): "Tvé zlaté vlasy přivolají zpět Mulungu (bílé lidi) z nebes, neboť ty jsi jedna z těch, kdo svádí dohromady." Jednoho dne zrána se to přihodilo. Vzrušení domorodci ukazovali na oblohu a paní Klarerová již tušila, co to má znamenat. Spěchala na kopec, z něhož ještě jako dítě pozorovala UFO. Krátce po 10. hodině se na obloze zablesklo a objevila se velká, nádherná loď, která klesala a nakonec se zastavila a vznášela se nad zemí ve vzdálenosti pouhých několika metrů od Elisabeth. Kruhová vesmírná loď měla průměr asi 18 metrů a v jejím středu se nacházela jakási kupole. Elisabeth pocítila strach a chtěla utéci, avšak něco ji zadrželo.

V jednom ze tří okének v kupoli spatřila paní Klarerová obrysy jakési lidské postavy - muže, který stál uvnitř se zkříženýma rukama a jehož pohled ji téměř hypnotizoval. Muž se ještě usmál a loď pak prudkou rychlostí opět odstartovala kolmo vzhůru. Síla způsobená sáním strhla Elisabeth klobouk, který se jakoby bez tíže vznesl do výše. Elisabeth v ten okamžik věděla, že se vesmírná loď ještě vrátí.

O osmnáct měsíců později se loď skutečně vrátila. Když Elisabeth cítila, že k tomu má dojít, vyšplhala se na kopec - a skutečně spatřila vesmírnou loď v jedné prohlubni na vrcholu. Vedle lodi stál jakýsi muž. Když k němu Elisabeth došla, objal ji na přivítanou, jakoby to bylo něco zcela normálního. "Tentokrát nemáš strach... ?" zeptal se. "Zнала jsem tvou tvář v hloubi svého srdce po celý svůj život", odvětila paní Klarerová. "Já nepocházím z této planety, kterou nazýváte Zemí," zašeptal hvězdný muž. Vstoupili do kabiny vesmírné lodi a posadili se na měkkou kruhovou lavici. U řídicího pultu stál další muž, který se přátelsky usmál. Oba byli oblečeni do jednoduchých oděvů krémové barvy, které se slabě stříbřitě třpytily. Mimoszemšťan, který ji uvítal, byl téměř dva metry vysoký a působil zralým dojmem. Měl světlé vlasy, na stranách bílé, které spadaly až na ramena. Jeho oči byly šedé a na stranách mírně zešílené, lícní kosti byly vysoké a mírně vystupující, podobně jako u lidí orientálního původu. "Mé jméno je Akon", představil se, "jsem vědeckým pracovníkem a mé výzkumy mne přivádějí na mnohé planety mimo naši domovskou sluneční soustavu." A dodal: "Nemusíš být nervózní. Vím o tobě všechno." Vesmírná loď se vznesla. Akon ukázal

Elisabeth na obrazovce, jak se vzdalují od Země, jak mizí země a kontinenty pod nimi. Potom před sebou uviděla obrovskou mateřskou loď, která měla diskový tvar. Akonova loď u ní přistála.

Paní Klarerová byla udivena krásou a pohodlím mateřské lodě, jejím stálým mírným osvětlením, čerstvým vzduchem, podlahou z měkké modré trávy a stěn z perleti. Byla představena různým mimozemšťanům a dověděla se také důvod Akonovy návštěvy. Akon si přál spojení s Elisabeth, která byla jeho dvojduší, v zájmu oživení krve své rasy. Měla mu porodit syna. Akon uvedl, že jejich civilizace původně pocházela z Venuše. Když se však tato planeta v důsledku expanze Slunce stala neobyvatelnou, vybudovali na Zemi a na Marsu kolonie do doby, než konečně našli nový svět v soustavě Proxima Centauri, vzdálené 4,3 světelných let. Zbytky jejich sídlišť se údajně dodnes nacházejí na území Antarktidy a také na Marsu, kde mají podobu obrovských pyramid a podzemních měst. Běloši, kteří mají fyzické charakteristické vlastnosti původní venušské rasy, jsou s touto rasou stále spřízněni, a tím i s Elisabeth. Ačkoliv na své nové planetě Meton našli nádherný domov, zůstávají navždy těsně spjati s Venuší, svojí domovskou planetou, a jsou tedy vlastně Venušany.

Při jejich návratu pozorovali domorodci kmene Zulu přistání vesmírné lodi. Po krátkém přistání, kdy se Akon setkal také s May, sestrou Elisabeth, došlo o něco později ke spojení těchto obyvatel dvou světů v Akonově vesmírné lodi. O osm měsíců později si Akon Elisabeth odvezl na planetu Meton, která byla jeho světem, světem plným harmonie a krásy, aby zde porodila svého syna. Elisabeth tam také porodila syna jménem Ayling. Ten se pak sám stal pilotem vesmírné lodi a astrofyzikem. Elisabeth se do dnešních dnů nadále setkává s Akonem i Aylingem.

V roce 1977 vyšla její autobiografie "Zážitky z druhé strany světelné zdi" ve wiesbadenském nakladatelství Ventla díky nakladatelské iniciativě Karla L. Veita, prezidenta Německé společnosti pro studium UFO. Paní Klarerová v této knize dokazuje, že její kontakt je něčím více než pouhým romantickým příběhem meziplanetární lásky. Kniha je plná hlubokých vědeckých informací týkajících se astrofyziky a antigravitace, poháněcího mechanismu vesmírných lodí a jejich filosofie. Na tomto místě však nemáme možnost se jimi blíže zabývat a odkazujeme proto na zmíněnou knihu. Zmíníme se pouze o čtyřech základních výpovědích:

"Celé Stvoření se skládá ze světla, které je klíčem k celému Vesmíru. Existence všech planetárních soustav, hvězd, hloubek mezihvězdného prostoru - to vše se skládá z neviditelných světelných vln a veškerých látek, tekutin, plynů a všeho života vůbec. Uvolněné světelné mikroatomy kyslíku jsou pramenem veškerého života, formou elektromagnetických vln čili světlem. To je základním kamenem kosmu, v němž žijeme, neboť světelné mikroatomy ve větších celcích odpovídají atomům."

"Při zapojení poháněcího systému se elektricky nabudí celý povrch vesmírné lodi a dochází tak k vytvoření spádů pole, které obklopují celou loď. Vnější povrch lodi je vytvořen z materiálu vyrobeného přeměnou čisté energie do fyzické látky. Je naprosto hladký, bez nýtů, kulovitě slitý, a transformuje veškerou hmotu lodi do kombinace hmoty a antihmoty, neboť celý vnější povrch je vodivý pro elektrické nabuzení ve střídavé pulsaci. Spády pole na sebe navzájem působí a vytvářejí vakuum obklopující celou loď, v němž se pak loď bezhlučně pohybuje neomezenou rychlostí. Vyzařování světla závisí na měnících se gravitačních vlnách, zkrácených či prodloužených. Veškeré záření a všechny molekuly jsou vrhány zpět s proměnlivou rychlostí a v proměnlivém množství, aby tak vysílaly světlo. Tyto drobné rozdíly v rychlosti vnímáme našima očima jako barvy."

Mikroatomy světla vytvářejí elektrostatické stínění okolo mezihvězdné kontrolní světelné lodi, přičemž manévrování lodi je kontrolováno a řízeno třípaprskovým světlem v harmonickém

vzájemném působení. Celek je pak kombinací kosmických sil elektrického, magnetického a časového charakteru, je kopií Přírody. Stejně jako planeta chrání i hvězdná loď svoji posádku tím, že s sebou unáší i své okolí nekonečnými dálkami Vesmíru.

Tempické (tj. časové) pole je polem řídicím. Toto pole řídí vesmírnou loď z jednoho časového pole do jiného v rámci elektromagnetického pole, které je vytvářeno celkovou hmotou trojnásobného pláště vesmírné lodi. Jestliže je toto pole zesíleno, stane se loď neviditelnou, zcela zmizí, nebo se naopak náhle znovu objeví. Loď může také po přistání na místě zmizet, nebo se znovu zmaterializovat, přičemž prvním příznakem toho je ve dne efekt tepelné vlny v atmosféře. V jiné době a v závislosti na atmosférických podmínkách kondenzují molekuly atmosféry obklopující vesmírnou loď do jakéhosi mraku, jakmile je dosaženo úrovně kondenzace naší atmosféry. Vše, co pak můžeme vidět, je anorganický oblak, který někdy vzroste do obrovského organického kupovitého mraku. Vakuum, které obklopuje vesmírnou loď, dodává jí pevnosti bez jakéhokoliv omezení, činí jí odolnou proti zahřátí, atmosférickému tlaku či gravitaci. To vše vede k oněm měkkým přistáním na jakémkoliv povrchu planety."

"Ano, moje milá, je tomu skutečně tak. Neporozumění vede k disharmonii v myšlenkových silách... Harmonie je klíčem k manipulaci s touto kosmickou energií, která je zdrojem veškeré existence a hmoty, ale také myšlenek."

"Lidé na Zemi zneužívají posvátná tajemství Přírody, přerušují dokonce nenapravitelným způsobem magnetické siločáry a je skutečně smutné pozorovat, jak otravují neocenitelný dar své nádherné atmosféry. Příčinou tohoto pustošení je hloupost a ignorance... V blízké budoucnosti se lidé udusí svojí vlastní špínou jako nabubřelí šneci tápající ve smogu katastrofy." "Zralost civilizace jednotlivých ras a lidí **lze měřit pouze podle velikosti jejich soucítění a pochopení.**"

"Jestliže se lidé neobrátní k lepšímu, zničí nakonec sami sebe. My nebudeme pak mít jinou volbu než zasáhnout, abychom udrželi harmonickou rovnováhu ve sluneční soustavě. V minulosti byly již ve sluneční soustavě zničeny krásné země svými obyvateli, celé planety se staly úhorem, a to vše v důsledku destruktivního způsobu života jejich obyvatel."

(37)

Edwin

Edwin se narodil v roce 1942 a vyučil se elektrikářem. V roce 1960 dostal místo radiomechanika v jedné velké továrně jižně od Durbanu. Byl to sympatický mladý muž, vysoký téměř dva metry. Když firma na místo inspektora v Edwinově úseku zaměstnala muže jménem George, oba muži se brzy spřátelili. George žil sám v jednom hotelu v Durbanu a Edwin jej každý den ráno odvážel na svém motocyklu do práce, za což mu byl George velmi vděčný. Jelikož oba byli svobodní, jezdili o víkendu často na venkov rybařit. Edwin věděl jen málo o Georgeově minulosti, domníval se však, že pochází z Johannesburgu, neboť zřejmě dobře znal tuto oblast.

Jedné noci, při jednom rybářském výletu, zpozorovali oba muži jakési světlo, které se pohybovalo pomalu podél horizontu. "Tak nevím, jestli to nakonec není létající talíř nebo sputnik," řekl Edwin. "Co víš o létajících talířích?" zeptal se George. Edwin odvětil, že této věci nikdy nevěnoval zvláštní pozornost, ale že se domnívá, že "tam někde" existuje život. "Dokážu ti, že ne všechna světla na obloze jsou sputniki," slíbil George.

Diskuse o možnosti mimozemského života se ještě několikrát opakovala a Edwin byl již napjat, jak mu chce George podat slíbený důkaz. Nakonec se smluvili, že pojedou opět rybařit, a když Edwin odvážel George z hotelu, byla mu nápadná černá kožená kabelka, kterou George nesl s sebou. "Co je tam uvnitř?" zeptal se, ale George se jen usmál. Byla dlouhá, teplá letní noc v Natalu a oba muži lovili ryby až do 2 hodin ráno. Potom George pravil: "Rád bych ti něco ukázal." Otevřel koženou kabelku a ve svitu kapesní svítilny spatřil Edwin jakýsi rádiový přijímač se dvěma vertikálními anténami, které byly navzájem spojeny do tvaru H horizontálním dílem a byly asi 1,5 metru dlouhé. George něčím otáčel na přijímači a Edwin pak uslyšel slova v jakémisi cizím jazyce. Asi o patnáct minut později se na obloze objevilo neobvyklé světlo. George upozornil Edwina na objekt, který svítil namodralé bílým světlem a přibližoval se k nim.

George prohlásil, že světlo je vesmírná loď, kterou přivolal rádiem. A téměř jako důkaz tohoto tvrzení se náhle z přístroje ozval hlas, který tentokrát hovořil anglicky. Hlas se představil jako Wy-Ora, velitel pozorované vesmírné lodi, který pochází z planety Koldas ležící v "jiném vesmíru", která je součástí Konfederace planet. Wy-Ora prohlásil, že i George je "jedním z nich" a že jeho pravé jméno je Valdar. Valdar prý přišel na Zemi, aby vyhledal vhodného člověka, který by mohl založit organizaci, jež by šířila informace o mimozemšťanech. "Jestliže máš zájem," nabídl Wy-Ora Edwinovi, "mohl bys pro nás založit takovou skupinu." Na ukázkou schopností lodi vydal George jakési pokyny ve své mimozemské mateřštině, které pak loď splnila. Ohromený Edwin pozoroval, jak vesmírná loď pro něj prováděla na obloze nebláznivější manévry. Na úkol, o který byl právě požádán, se však Edwin necítil dosti starý ani dostatečně zkušený a George jej musel nejdříve přemlouvat a upozornit, že bude mít pomocníky a že jej také bude Konfederace podporovat. V příštích měsících pozoroval Edwin George ještě pečlivěji. George byl vysoký, statně rostlý muž s tmavými vlasy a hnědými očima. Jeho věk vypadal asi na 35 let. Nejnápadnější na něm byl jeho humor a mírnost. Jeho nejoblíbenějším rčením patrně bylo "Jen klid!" Jednou, bylo to během polední přestávky, spatřil, jak George zcela sám pohybuje strojem, který před chvílí dovezl jeřáb a pět mužů jej skládalo.

Při důvěrných rozhovorech mu vyprávěl Valdar/George o své domovské planetě Koldas a o Konfederaci dvanácti planet, která doufá, že se Země stane jejím třináctým členem. Valdar se velice zajímal o literaturu, zvláště pak o literaturu týkající se různých náboženství, a navštěvoval za studijními účely bohoslužby různých náboženských vyznání. Byl zcela udiven veškerými formami násilí, narkomanií a alkoholismem, které mu byly naprosto cizí.

"Valdar mi sdělil, že Konfederace nemá v úmyslu zasahovat do záležitostí lidstva, avšak přesto je velmi znepokojena použitím atomových zbraní a také jejich zkouškami", uvedl Edwin. **Valdar hovořil neustále o tom, že stejně jako on žijí na Zemi nepoznány tisíce vesmírných lidí.** Zůstávají na naší planetě jeden až pět let a studují zde v této době co nejdůkladněji lidi. Potom jsou odvezeni a dopraveni na svoji domovskou planetu.

To se také týkalo George/Valdara. Jednou v sobotu ráno v roce 1962 požádal George Edwina, aby jej dovezl na pláž u Richards Bay, kde je osamělý kus pobřeží. Tam lovili ryby asi do 10 hodin večer, když pak George/Valdar vstal, vyjmul ze svého kufru jednoduchý overal a převlékl se. Obrátil se k Edwinovi a požádal jej, aby se skryl za písečnou dunu, až bude vesmírná loď přistávat a opět startovat. Edwin pocítil bolest a smutek při loučení se svým přítelem, kterého již nikdy neměl spatřit. George však měl pro něj ještě jakýsi dárek. Předal mu onen rádiový přijímač, stiskl mu ještě jednou ruku a odešel na pláž. Edwin, chráněný dunou, spatřil jakýsi kotouč o šířce asi 50 metrů, který přistál na pláži. Loď měla na horní straně kupoli s jedním pozorovacím okénkem, za nímž Edwin rozeznal jakousi lidskou postavu. Ze spodní strany lodi se vysunul široký sloup, který se zabořil do písku. Na jeho straně se otevřely dveře, jimiž George/Valdar vstoupil do lodi. Když zmizel v jejím vnitřku a

sloup se opět zasunul, vznesl se objekt prudce do výšky a o několik sekund později ho bylo možno vidět na obloze již jen jako světlý bod.

O několik měsíců později poslouchal Edwin rozhlas, když tu náhle byl program přerušen a ozval se Valdarův hlas. Požádal Edwina, aby v dohodnuté době nastavil přijímač, který dostal, na určenou frekvenci. A tak Edwin obdržel první vzkaz od Koldasanů. Další pak následovaly, vždy jednou za měsíc.

Radiové vlny, které Edwin při těchto spojeních přijímal, nebyly radiové vlny pocházející z našich radiových vysílaček. Krátkovlnné rozhlasové stanice vysílají své programy pomocí amplitudově modulovaných vln, zatímco mimozemšťané vysílali 12-ti voltový "paprsek", který zachytávala Edwinova anténa. Neobvyklé na jeho přijímači, který dostal od George, bylo to, že anténa měla svůj samostatný vstup jiný než u obvyklých přijímačů. To vysvětluje, proč jeho sousedé ani nikdo jiný nemohl tyto zprávy přijímat. Paprsek energie, který dopadl na anténu, vždy uvedl automaticky do provozu kazetový magnetofon, který se nachází pod přijímačem a je neustále spojen s radiopřístrojem.

Touto cestou sdělili Koldasané Edwinovi, že jejich svět se nachází v jiném Vesmíru, ve vesmíru z antihmoty. Jestliže hovoří o Marsu a Venuši, nemají na mysli planety naší sluneční soustavy, nýbrž jejich "dvojčata" v antihmotovém světě.

Jejich lodě se mohou pohybovat tak rychle, že čas je nepodstatný. Využívají magnetických polí, která vedou v proudech Vesmírem a spojují navzájem všechna tělesa v kosmickém prostoru. Tato pole byla zmapována a slouží jako jakési "dálnice". Jejich šířka se pohybuje mezi 1,5 a 5 kilometry. Nejvyšších rychlostí dosahují na okrajích těchto magnetických drah, zatímco uprostřed je nulová rychlost. Zde také mohou své lodě "zakotvit". Manévry lodí jsou řízeny pomocí magnetických motorů poháněných sluneční energií. Tyto motory fungují jako vesla, která vedou lodě do správných magnetických proudů. Magnetické pole umožňuje lodí cestovat fantastickými rychlostmi. Vesmírní cestovatelé a jejich lodi se přitom téměř zkapalní, "protékají" prostorem. Během tohoto procesu ztrácí posádka vždy na jednu až pět minut vědomí a překoná obrovské vzdálenosti.

Valdar varoval před skupinami na Zemi, které rozšiřují poselství, jež vyvolávají pouze zmatek. Tyto skupiny jsou řízeny jinou vesmírnou rasou, která sabotuje úsilí Valdara a jeho skupiny o záchranu Země. Připomeňme si v této souvislosti údaje Lyy v případě profesora Hernandezze a samozřejmě také onu skupinu mimozemšťanů, s níž udržuje vláda Spojených států styky od roku 1964. Valdar skutečně také varoval, že "se těmito skupinám podařilo proniknout do všech vrstev vaší společnosti a vašich vlád". Ale i jeho lidé již nabídli pozemským vládám přijetí Země do Planetární konfederace, přičemž však tato nabídka došla sluchu pouze u několika malých států.

Varování Konfederace našemu světu před budoucími drastickými změnami, které již započaly, byla vládami ignorována. Podle vědců Konfederace dochází k těmto změnám, když se magnetické pole Země "normalizuje mezi prvním a druhým napětovým" polem. Předpokládají, že se zemská osa mírně vychýlí a tak způsobí tání a odpařování polárních ledových čepiček. To bude mít za následek abnormální odlivy a přílivy, klimatické změny a postupné zatopení nízko položených oblastí pevnin. Očekávají se také zemětřesení a vulkanické erupce. **V případě zhoršení životních podmínek na Zemi je Konfederace ochotna evakuovat velké množství lidí.** Pro tento účel také již byla připravena mladá planeta Epicot, která se nachází v jedné sluneční soustavě naší Mléčné dráhy a která má podobné podmínky pro život jako Země. Je to velmi úrodná a krásná planeta, "planeta, která byla jediné a výhradně zařízena pro obyvatele Země".

Radiový přijímač, který Valdar předal Edwinovi v roce 1962, byl 24. ledna 1979 zabaven třemi údajnými příslušníky jihoafrické bezpečnostní policie. Mezitím vyzkoušela Konfederace nové metody kontaktu. Okolo Edwina se soustředila velká skupina, tzv. Skupina Q se sídlem v Durbanu. Účinně a otcovsky jej také podporuje Carl van Vlierden, jihoafrický ufolog.

Edwinův příběh odolal veškerému vyšetřování. Mezi osobními materiály pracovníků továrny v Durbanu, kde pracoval George i Edwin, skutečně existuje spis o Georgeovi a o jeho 24 měsíců trvajícím zaměstnání od roku 1960 do roku 1962. Jako jeho bydliště byl uveden, jak to také Edwin vždy uváděl, hotel K v Durbanu.

(38)

James Forbes

James Forbes z Johannesburgu v Jižní Africe tvrdí, že je mimozemšťanem inkarnovaným na Zemi a že se s ním v jeho mládí spojil jeho otec Karné z planety Aenstria a připravil jej na jeho pozemský úkol. Spojili jsme se s Jamesem prostřednictvím jiného mladého Jihoafričana se stejným křestním jménem a měli jsme možnost některé údaje prověřit. Skutečností zůstává, že se s planetou Aenstria v galaxii Andromeda setkáváme i v případě mexického profesora Hernandezze. Jiný případ, o němž v této knize není zmínka, je britský ufolog Arthur Shuttlewood, s nímž v roce 1967 navázal kontakt jakýsi Karné z Aenstrie. Ve skutečnosti se však Forbes a Shuttlewood setkali až v roce 1986 a Brit předal přitom Jihoafričanovi obrázek "svého" Karné, kterého pak Jihoafričan se slzami v očích identifikoval. Jamesova bývalá manželka Janice, jeho "spolukontaktér" Henry Greef, dnes uznávaný politolog a vládní zaměstnanec ve své zemi, a Anne F., majitelka prodejny esoterické literatury v Johannesburgu, u níž si James po svých prvních kontaktech s mimozemšťany zakoupil svou první literaturu o UFO a která mu při jeho prvních kontaktech pomáhala, ti všichni potvrdili Forbesova líčení. Anne nám vyprávěla, že Jamesovi rodiče jako "znovuzrození křesťané" si nebyli nikdy jisti, zda mimozemšťané, s nimiž se jejich syn setkal, byli posláni Bohem nebo ďáblem, a poslali Jamese proto neustále do kostela v naději, že jej Bůh bude chránit. Anne pak jako zasvěcená musela rodiče informovat o podstatě kontaktů s UFO.

Jamesův příběh začal jednoho horkého letního dne v listopadu (roční období jsou, jak známo, na jižní polokouli obrácená ve srovnání se severní polokouli) v roce 1974, když mu bylo devět let. Chlapec ležel, jak bylo často jeho zvykem, na slunci a aby mu lépe ubíhal čas, pozoroval neustále se měnící tvary mraků. Náhle si všiml, že se něco mezi mraky zabýsklo. James se nejdříve domníval, že to je letadlo. Potom zpozoroval jakýsi stříbrný bod, který obrovskou rychlostí létal sem a tam a který se nakonec k němu přibližoval. Zvědavý a zároveň fascinovaný chlapec později rozeznal elipsový, kovově šedý létající objekt, který na obloze manévroval v pravých úhlech a jiných, pro klasická letadla nemožných obrazech. Když pak nakonec odletěl vysokou rychlostí, sledovali jej dva malí kulovití průvodci. Tento zážitek vzbudil samozřejmě chlapcův zájem o "létající talíře". K vánocům mu jeho rodiče dali jako dárek teleskop, s nímž noc co noc pozoroval hvězdnou oblohu.

Jamesovi bylo 14 let, když nastoupil do střední školy. Tam se seznámil s Henry Greefem, chlapcem, který měl stejné zájmy jako on. Oba se spřátelili a založili na škole UFO klub. Jednou v sobotu odpoledne v roce 1980 jeli oba s Jamesovými rodiči k příbuzným do Van Der Bijlparku 30 kilometrů jižně od Johannesburgu. Za soumraku však vysadil motor jejich vozu a celá krajina se ponořila do mihotavého světla. James se podíval z okna vozu a spatřil oranžově zářící kulatý objekt, který se vznášel ve vzduchu nad nimi ve výšce asi 400 metrů. Pomalu vystoupil z vozu a za ním vystoupil i jeho otec a Henry. Objekt, který byl široký asi 50

metrů, pulsoval a vyzařoval žhavý vzduch. Bezhluchně se pomalu přibližoval, a brzy všichni tři rozeznali okénka, z nichž pronikalo ven mírné, zelenavě modré světlo. James se pokoušel rozeznat skrz okénka podrobnosti uvnitř lodi, avšak bez úspěchu. Potom rozeznal mužskou postavu s vousy, která se pomalu přiblížila k jednomu okénku a nakonec se podívala z okénka ven. V tento okamžik mu prolétlo hlavou na tisíc pocitů a vzpomínek. Muž za okénkem měl výrazné lící kosti, vysoké čelo a zářivě modré oči. James cítil, že se tyto oči dovedou dívat hluboko do jeho nitra a číst jeho myšlenky. Věděl, že tuto bytost zná... Objekt se přiblížil až na vzdálenost 30 metrů od skupiny a pak se opět vzdálil, ve vzdálenosti asi 400 metrů změnil barvu z oranžové na stříbřitě modrou a prudce se vznesl do výše. Jamesova matka zůstala po celou tu dobu ze strachu ve voze.

Zakrátko nato zemřel Jamesův dědeček a jeho rodina vzala k sobě do domu babičku. Když jí James vyprávěl o svých zážitcích, jen se zasmála: "Je to fascinující, podivuhodné," pravila. "Takže už se to děje. Ten čas se přiblížil. Nedělej si starosti, chlapče. Velmi brzy všechno pochopíš."

Odpověď na sebe nedala dlouho čekat. Jamesova babička byla velmi pobožná žena a každý večer, dříve než šla spát, mu předčítala z bible a modlila se za něj. Dosti často také přitom usnula u jeho lůžka, časně ráno se pak vzbudila a odešla do svého pokoje. Tak tomu bylo i oné noci z pátku na sobotu v polovině roku 1980. Kolem 3. hodiny ráno se James probudil. Měl velkou žízeň. Spatřil svoji babičku, jak leží před jeho lůžkem. Chtěl vstát a jít do kuchyně, aby si vzal něco k pití. Když se však posadil, zjistil, že nemůže pohybovat svými nohama. Venku byl silný vítr. James si náhle povšiml, jak se uprostřed jeho pokoje vytváří jakási modrá mlha. Ve středu této mlhy se vytvořila koule modrého světla, která nakonec bezhluchně explodovala a osvětlila přitom celý pokoj. Ze světla se pak vytvořila lidská postava vysoká asi 230 cm, sahající až ke stropu. V tento okamžik se probudila i Jamesova babička a bez pohnutí upřeně sledovala to, co se dělo. Na Jamese se dívaly dvě stříbrně modré oči a tvář, kterou znal - tentýž obličej, který předtím spatřil v okénku vesmírné lodě. Muž, který se nakonec před ním objevil, byl oblečen do bílého overalu, na němž měl jakýsi zlatý znak sestávající z trojúhelníku a sedmicípé hvězdy. Muž zvedl na pozdrav pravou ruku a pravil: "Kodois, Kodois Adonai Isabyote". Jak se James později dověděl, znamená to: "Sláva, sláva Bohu, pánu zástupů". V tento okamžik považoval James tato slova za pozdrav, a proto je prostě zopakoval. "Neobávej se," sdělil mu cizinec. "Jsem Karné, tvůj otec z planety Aenstria. Již delší dobu tě pozorujeme a řídíme. Dnes však přišel den tvého probuzení a dozvíš se pravdu." Podle jeho slov přišel James na Zemi dobrovolně, aby zde plnil své poslání spočívající v pomoci lidstvu při přechodu do Nového věku. Toto poslání je velmi obtížné a James se setká s mnoha útoky zvenčí. Cílem je přispět k probuzení lidstva. Potom se Karné obrátil k Jamesově babičce, která v hluboké úctě padla na kolena. "Neuctívej mne, nýbrž Stvořitele," pravil jí. "I já jsem pouhým sluhou Božím stejně jako ty. Pozdvihni se ze země, vstaň !" vyzval ji. "Děkuji ti, že jsi se starala o mého syna. Před mnoha lety jsem tě o to požádal, nyní jsi zestárla. Ode dneška budu svého syna učit sám tomu, co potřebuje vědět." V tomto okamžiku se v Jamesovi probudily vzpomínky. "Otče, otče!" zvolal v slzách. "Nyní již musím jít, avšak za sedm dnů se vrátím," pravil Karné na rozloučenou, když se opět proměnil ve světelnou kouli, která náhle zmizela, jakoby někdo toto světlo vypnul. Zatímco se James stále ještě bez dechu upřeně díval na místo, na němž ještě před chvílí stál Karné, prozradila mu jeho babička, že před mnoha lety, když ještě jako mladá dívka hlídala na farmě svých rodičů ovce, přistál na jejich poli jakýsi kotouč a Karné ji pozval k jeho návštěvě. Tenkrát se domnívala, že se jedná o anděla Božího, a šla za ním. Ten jí pak sdělil, že jeden z nich se bude v budoucnu na Zemi inkarnovat, aby mohl všemi svými silami bojovat proti silám Zla, a že jím bude syn její dcery. Prozradil jí, že mnoho příslušníků jeho národa bude nyní na sebe brát pozemskou podobu, aby sloužili božímu plánu. Ona pak má dbát na to, aby se tomuto chlapci, jeho synovi, dostalo duchovního vychování. To tedy bylo ono tajemství, které v sobě nosila.

Na druhý den ráno zavolal James Henryho a vyprávěl mu, co se událo. Pozval jej, aby byl při tom, až se Karné podle svého slibu příští pátek opět objeví. Kolem 11. hodiny šli oba chlapci spát, avšak byli příliš rozrušení, než aby mohli usnout. Okolo půl třetí ráno se opět vytvořila namodralá bílá mlha, potom světelná koule, která nakonec s oslnivou intenzitou explodovala. "Neboj se a jen se dívej!" řekl James Henrymu. Karné se objevil, krátce je pozdravil a pravil pouze: "Jděte ven a čekejte!" Pak opět zmizel. Domovní dveře již byly otevřeny a oba chlapci vyšli na ulici. Na obloze nebylo nic vidět. Náhle se však objevil světelný paprsek, který dopadl na zem, osvětlil bitým světlem trávu a pak i oba chlapce. Po mírném trhnutí začali oba stoupat k obloze. James a Henry se k sobě přitiskli. Mezi nimi a zemí byl pouze vzduch, nic než vzduch, nad nimi pak paprsek. A přesto se zdálo, jakoby stáli na něčem pevném. Čím výše stoupali, vzduch byl stále chladnější. Pod sebou viděli světla města. Postupně nad sebou na jasné hvězdné obloze rozeznávali jakýsi tmavý, okrouhlý objekt. Spatřili kruhový otvor na jeho spodní straně. Vedle něho blýskalo červené světlo. Brzy zpozorovali mírně nazelenalou záři okolo lodi. Pomalu vklouzli do otvoru a ocitli se ve světlé místnosti. Obklopil je příjemný teplý vzduch. Stěny místnosti, v níž se nacházeli, byly z mírně blýskavého materiálu podobného perleti. Podlaha, na níž nyní stáli oba bosí chlapci oblečení jen v pyžamu, působila dojmem trávy, avšak byla teplá a živá. Na stěnách se nacházely znaky podobné hieroglyfům. Potom se otevřely dveře v místě, kde předtím nebylo ani stopy po nějakém otvoru, a před nimi se objevil Karné. James zvolal: "Otče!" a v slzách objal jeho boky. "Buď vítám doma, můj synu." Šli spolu do kruhového pokoje, na jehož obvodu se nacházela okénka a který byl rovněž vyroben z mírně blýskavého materiálu podobného perleti. * Ve středu místnosti byl umístěn sloup, v němž se odrážela světla palubních armatur. ** James spatřil čtyři muže a čtyři ženy oblečené do různobarevných overalů. "Každý overal symbolizuje určitou úlohu na palubě lodi," vysvětlil Karné ***. Představil mu Meyae, velitelku vesmírné lodi. "Těší nás, že ti můžeme ukázat naši základnu," pravila. James i Henry, který jej mlčky následoval, viděli skrz okénka, jak pod nimi pomalu mizí světla Johannesburgu. Brzy byli nad oblaky a potom spatřili horizont Země. Nakonec Meyae prohlásila, že nyní překonají clonu neviditelnosti základnové lodi. Na okamžik pak ještě viděli James a Henry hvězdy a hluboký, temný kosmický prostor, načež se před nimi náhle objevila obrovská kruhová mateřská loď, která se, jak uvedl Karné, nacházela na oběžné dráze ve výšce asi 30 000 kilometrů nad Zemí a která díky magnetickému poli pohlcujícím světlo zůstávala skryta lidskému zraku. Oba chlapci tiskli zaraženě své tváře k okénkům lodi, aby viděli co nejvíce podrobností. "Její průměr dosahuje podle vašeho systému měř 700 kilometrů," pravil Karné. Oba chlapci dostali overaly a také jakousi šťavu, která je měla uklidnit. Potom jejich dopravní loď vjela do jasně ozářené přistávací paluby, kde zaparkovala. Když vystupovali, spatřili James a Henry řadu jiných vesmírných lodí nejrůznějších velikostí. Všechny měly podivné symboly a byly z jakéhosi kovu odrážejícího světlo. "Tyto lodi pocházejí z různých oblastí vesmíru," vysvětlil jim Karné. "Všechny jsou zde proto, aby nám pomáhaly v našem poslání lásky a aby pomáhaly lidstvu." Je zde na pět milionů mimozemšťanů, z toho je 60 % žen. Tři čtvrtiny členů posádky pocházejí z Aenstrie, zbytek ze souhvězdí Orion, z planet Mentaka a Aurigea. V současné době jsou dva tisíce z nich připraveny přistát na Zemi, aby žily mezi pozemšťany.

Nastoupili do výtahu, který projel neuvěřitelnou rychlostí nesčetnými poschodími. Karné jim sdělil, že je uvede ke stařešinům. Výtah se pak zastavil a otevřel se před trojúhelníkovým vchodem. Malá chodba je dovedla k dalším trojhranným dveřím, které se otevřely. Na dveřích byl znak Aenstrie: sedmicípá hvězda s Davidovou hvězdou ve svém středu. Potom vešli do jedné místnosti, v jejímž středu stál velký pravoúhlý stůl obklopený sedmi židlemi. Na protilehlé stěně se nacházela obrazovka s podivnými hieroglyfy. Stěny vypadaly jako z křišťálu a pulsovaly v duhových barvách. Potom se objevilo šest světelných koulí v šesti mlžných oblacích, z nichž se vynořilo šest vousatých mužů, z nichž vyzařovala láska a soucit. Karné si k nim přisedl za stůl. "Jsme sedm stařešinů planety Aenstria a v současné době dohlížíme na uskutečňování velkého a mohutného Plánu lásky a světla pro Zemi," prohlásil prostřední. "Zdravíme vás ve jménu a v lásce Nekonečného Stvořitele, z jehož vůle

vás zde dnes v hodinu vašeho probuzení vítáme." Aenstria, jak pravil, leží v galaxii Andromedy, která je vzdálena 300 milionů světelných let od Země. Její obyvatelé věnují celou svoji existenci rozjímání o duchovním vědění a o zákonech Stvořitele. Kdysi dávno prošli podobnou situací, v jaké se dnes nachází Země, a i oni stáli na rozcestí mezi sebezničením a evolucí. Když se na Zemi vytvořil první život, pověřilo je Galaktické velení v souhvězdí Orion, aby dohlíželi na vývoj tohoto života. Po milionech let dozrála Země natolik, aby se stala nositelkou inteligentního života v podobě lidské rasy, kterou nazývají **Adam Kadmon**, tj. "univerzální archetyp člověka". Ze všech částí galaxie byli vybráni jedinci, aby osídlili Zemi. Byla zde snaha zabezpečit, aby si tu Pán temnot nevytvořil svoji novou baštu. Zároveň byla osídlena též planeta Maldek ležící na oběžné dráze mezi Marsem a Jupiterem. Pánu temnot se podařilo získat kontrolu nad obyvateli kolonie na Marsu. Pak napadli Maldek a zničili tuto planetu, zatímco Země prožívala "pólový skok". Člověk zde zdegeneroval a Země se stala bojištěm mezi silami Dobra a silami Zla. Na Zemi se proto inkarnovali Velcí Mistři, aby lidstvu ukázali cestu ke Stvořiteli.

Bůh, jak vysvětlili, je souhrnem veškeré viditelné i neviditelné existence, přítomné i v tom nejmenším atomu. Sám Pán temnot je jeho částí a může existovat pouze skrze Boží lásku a soucit. Ježíš je Velkým Mistrem a je třeba jej vysoce ctít vzhledem k jeho významu ve Velkém plánu světla. Mezi vesmírnými bratry došlo k poplachu, když zjistili, že na Zemi došlo k prvnímu atomovému výbuchu. Obávali se následků, neboť věděli, že lidstvo není ještě duchovně ani morálně zralé na to, aby mohlo používat tuto mohutnou energii. Místo, aby lidé tuto energii využívali ve prospěch lidstva, vyráběli nejnebezpečnější zbraně v jeho dějinách. Kosmický zákon jim ovšem zakazoval, aby přímo zasáhli, pokud nedojde k akutní naléhavé nutnosti ****. Zpožadovali však, že v důsledku trvajících jaderných zkoušek dochází k narušování atmosféry a že se ztenčuje ozónová vrstva, zvláště v oblasti kolem pólů. Sluneční záření, které tudy proniká, představuje nebezpečí pro veškerý život na Zemi *****. Lidstvo však, místo aby si uvědomilo tuto skutečnost, pokračovalo ve svých atomových pokusech. Docházelo k podzemním jaderným pokusům, jejichž rázové vlny zasahovaly do přirozených zlomových čar v zemské kůře a způsobovaly zemětřesení. Největší nebezpečí však hrozí Zemi tím, že se začínají rozkládat magnetické Van Allenovy ochranné pásy Země, které stabilizují zemskou atmosféru a udržují magnetické pole Země v rovnováze. Jejich úbytek umožní pólové skoky, avšak dlouhodobě i ztrátu zemské atmosféry. Aby lidstvo varovali, navázali mimozemšťané kontakty s vládami hlavních světových velmocí a informovali je o ničivých důsledcích jejich pokusů s atomovými zbraněmi. Narazili však na hluché uši. Tyto vlády naopak i nadále utajovaly přítomnost mimozemšťanů ze strachu, že ztratí kontrolu nad veřejností, která by v případě, že by se dověděla o vesmírných bratřích, již nesouhlasila s tím, aby ji vlády vedly. Důsledkem by kromě toho bylo též zhroucení všech náboženských a vědeckých systémů víry. Zůstává proto jediná možnost, a sice velmi tichým a diskrétním způsobem rozšiřovat poznání mezi lidem. Rok co rok se dobrovolně hlásí jejich nejlepší lidé, aby žili mezi pozemšťany. Protože jsou stejní jako pozemšťané, nedochází v této souvislosti k problémům. A tak šíří toto poselství univerzálního bratrství, lásky a naděje mezi těmi, s nimiž se v denním životě setkávají *****, aby pomalu zaseli semě Nového věku a potichu přivolali nezbytné sociologické, politické a duchovní změny.

Jejich úkol je však často tvrdý a těžký, neboť síly Zla je neustále napadají a brání jim v této činnosti. Jamesovi a Henrymu byla položena otázka, zda jsou ochotni spolupodílet se na tomto Velkém plánu světla a pomáhat tak vést lidstvo od nevědomosti a ničení k vyššímu stupni jeho kosmického vývoje. Oba chlapci souhlasili. "Pak říkejte po svém návratu lidem, že jejich svět spěje ke konci a že se musí vzdát nenávisti, sobectví, pýchy, lži a snah o převahu, chtějí-li přežít mnohé přírodní katastrofy, které Zemi postihnou." Potom je zavedli do jakési laboratoře, kde jim pomocí paprsku zasadili do čela malý krystal. Krystal měl transformovat krystalickou strukturu Jamesova těla, aby mohl při příští návštěvě planety Aenstria absolvovat skok do jiné dimenze. James byl nadšen, neboť měl brzy navštívit svůj domovský svět. Henrymu byl rovněž zasazen takový krystal. Oba také mají dosud na čele nad "třetím

okem" malou bradavicovitou vyvýšeninu. Potom mimozemšťané dopravili oba chlapce opět zpět na Zemi.

Vsazením krystalu došlo zvláště u Jamese k rozvoji neobvyklých schopností ESP. V jeho ruce se ohýbaly vidličky, což je schopnost, kterou má při uplatnění mentálních sil dodnes. Vyvolával léčivé síly a byl dokonce schopen provést u své babičky jakousi "psychickou operaci", která ji zbavila rakoviny prsu. Podobně jako filipínští léčitelé vyňal z její hrudi krvavě červenou hmotu, aniž by zanechal jakoukoliv jizvu. Svědkové nám vyprávěli, jak při léčení sršely z jeho rukou viditelné jiskry. Jedné ženě dokonce vyléčil těžké bolesti v kyčlích. Ve škole začali Jamesovi a Henrymu žertem říkat "Mart'ané", neboť se o přestávce postavili na dvě bedny od Coca Coly a začali kázat, že se blíží konec světa, jestliže se lidstvo neobrátil k Dobru. Do věci se zapojil školní psycholog, který však nemohl konstatovat žádné duševní onemocnění. Když se Jamese otázal, proč věří na UFO, odpověděl mu James: "Proč věříte v Boha ? Můžete dokázat jeho existenci ?" James a Henry založili ve třídě skupinu pro studium UFO nazvanou NUFORIC a pořádali setkání, která se konala každou první středu v měsíci. James demonstroval silné telepatické schopnosti. Často, když hovořil, to jím takřkajíc "protékalo" a potom již nevěděl, co říkal a proč to říkal. Mimo jiné navázal styk též s Elisabeth Klarerovou, které Akon později potvrdil, že Karné existuje a že se s ním dokonce setkal.

V roce 1982 se nakonec uskutečnil Karného slib, že James a Henry navštíví planetu Aenstria. Tentokrát si pro oba přiletěly mimozemšťanky Nua a Ulo s dopravní lodí, která přistála na předem smluveném místě za Johannesburgem. Obě mimozemšťanky chlapcům vyprávěly, že Aenstriané mají své stanice na Zemi na pólech, v severním Tibetu, na Aljašce a v Jižní Africe, v Tichém, Atlantském a v Indickém oceánu, ale také na oběžné dráze kolem Země a ve sluneční soustavě až za 12. planetou (jak nás poučil Adamski, má sluneční soustava nikoliv devět, nýbrž dvanáct planet). Tyto stanice zaznamenávají situaci na Zemi a jsou připraveny podniknout potřebné kroky, kdyby bylo zapotřebí evakuovat pozemšťany. Mezitím přiletěli k mateřské lodi doutníkového tvaru, která se nacházela na oběžné dráze kolem Země. Pomocí paprsku zakotvili u této lodi a prošli světelným tunelem na její palubu. Tam je přivítal s obvyklou srdečností Karné a dovedl je do kruhové dopravní lodi, v níž měli absolvovat interdimenzionální skok "rychlostí myšlenky". Proto jim kolem boků uvázali jakýsi pás, který měl udržovat pohromadě jejich molekulární strukturu. Na obrazovce viděli vesmír. Když Karné aktivoval loď, bylo na obrazovce na okamžik všechno modré a pak červené. Potom se na obrazovce objevila nová planeta: byli na místě. Přistáli na vesmírné plošině na oběžné dráze kolem Aenstrie. Aenstria byla mnohem větší než Země a měla více kontinentů než moří. Souše byla zelená a modrá. Tato planeta měla, jak řekl Karné, čtyři měsíce a nacházela se v soustavě o dvou sluncích. Jednalo se o binární solární systém se žlutou trpasličí hvězdou a vyhaslou obrovskou hvězdou. Z plošiny je dovezla trajektová loď do kosmického přístavu poblíž města Amuris, což bylo velké město zakryté kupolí. James měl hluboký pocit, že přichází domů. Ve "vznášejících se vozech", které byly poháněny myšlenkovou silou, jim Karné ukázal svůj svět a dovezl je k obrovským podzemním zařízením, která vznikla před miliony let, když hrozilo vypuknutí atomové války mezi Aenstrií a jednou sousední planetou. Toto nebezpečí přineslo Aenstrii poznatek, že válka nikdy nemůže být řešením, poznatek, který by rádi předali Zemi. Veškerý život na Aenstrii působil jasným, šťastným a lehkým dojmem.

Zeptali jsme se Henry Greefa, jaký byl charakter této návštěvy planety Aenstria. Ačkoliv byl celý tento zážitek nepochybně reálný, jak nás ujistil, připadala mu tam hmota ne tak konzistentní, ne tak jednoznačná, ne tak hustá jako na Zemi, patrně proto, že kmitání atomů bylo vyšší. Veškerý tamní život byl lehčí, duchovnějšší, neexistovala nenávist ani spěch, pouze mír. Mimozemšťané při všech setkáních byli, jak je vylíčil Greef, většinou světlaví, modroocí a měli bledou pleť. Všichni byli oblečeni do přiléhavých overalů.

James doplnil, že všechno na Aenstii bylo zcela zvláštní. Jeho náramkové hodinky po celou tu dobu šly opačným směrem. Všechno, co jim Karné vyprávěl, vypadalo logické, smysluplné a jednoduché, dokud se nevrátili zpět na Zemi. Zde jim náhle vše připadalo zmatené a těžko pochopitelné. Henry to všechno nedovedl pochopit, nevyrovnal se s integrací této zkušenosti do svého života a místo toho se pokusil tuto zkušenost potlačit. James si stále rád vzpomíná na mnohobarevná světla v kupolovém městě Amuris, jehož průhledná skleněná kupole zářila jako křišťál. Zelené trávníky, květiny, vysoké stromy a zahrady tvořily z tohoto města mimozemský ráj. Všude létaly kluzáky Aenstrianů. Lidé se scházeli v zahradách, zpívali nebo hráli na nástroje a každý měl na ústech úsměv. "Myslím, že nyní vidíte, jak krásný by mohl být život na vaší Zemi, kdybyste žili podle zákonů Stvořitele," pravil Karné.

Po ukončení studií na střední škole se cesty Jamese a Henryho rozešly. Henry studoval politologii a nastoupil do služeb své vlády. James se stal grafikem, hodně cestoval, avšak zůstával neustále v telepatickém styku s Karném, a to i tehdy, když pro něj bylo obtížné zůstat věrný své duchovní disciplíně. "Byl to zvláštní úsek mého života," řekl nám Henry. "Tyto kontakty byly vždy emocionálně velmi vyčerpávající, proplétalo se zde vždy tolik pocitů najednou. Ale tyto kontakty se opravdu uskutečnily..."

James se nakonec v roce 1985 oženil a stal se otcem dvou dětí, které nazval "Kassiopeia" a "Pleiades". V roce 1986 cestoval se svojí ženou po Americe a zůstal také několik týdnů u přátel v Mekce Nového věku Sedoně ve státě Arizona. Kassiopeia v té době vážně onemocněla. Lékař prohlásil, že se jedná o virus, proti němuž nemůže nic dělat. Dítě muselo podle něj. samo zmobilizovat své obranné síly. James požádal Karného o pomoc a ten souhlasil. James v té době již dávno ztratil svou léčitelskou schopnost, neboť již nedodržel duchovní disciplínu, již mu uložil Karné a jež zněla: nekouřit, nepít alkohol, nebrat žádné drogy, nejíst vepřové maso a pravidelně meditovat. Karné prohlásil, že přistane se svou lodí ve stanovenou dobu blízko Sedony. Dům Jamesových přátel se nacházel před legendární skálou Bell Rock (foto v kapitole o Oscaru Magocsi). Na druhé straně skály vede malá silnice podél řeky, na jejímž druhém břehu je kopec. Na tomto kopci měla loď přistát. Již v autě spatřili Karného vesmírnou loď, oválnou, která jakoby se skládala ze dvou na sebe položených talířů, s tmavou spodní stranou (viz nákres na začátku tohoto článku a fotografie na předposledních stranách). Zaparkovali vůz, vystoupili a sledovali přistání vesmírné lodi. Před očima Forbese a jeho ohromené ženy vystoupil z lodi Karné a vzal si k sobě nemocné dítě. Asi po čtyřech minutách přinesl Kassiopeu zpět; byla opět zdravá.

V telepatické zprávě, kterou dostal James Forbes v roce 1988, když psal svoji knihu "The Aenstrian Revelations", Karné sdělil:

"Já a moji bratři, kteří v současné době navštěvují vaši planetu, nejsme pro vaši Zemi žádnými cizinci. Od začátku vaší současné civilizace neustále pozorujeme planetu Zemi, a v tuto chvíli jsme zde proto, abychom lidem na Zemi prokázali službu. **Já a moji bratři jsme zde, abychom naučili naše pozemské bratry a sestry pravému významu lásky a soucitu a abychom vám ukázali, jak můžete vyvést váš svět z chaosu temna do jitrního úsvitu pravdy a světla.** Viděli jsme chaos a ničení, které přivodily síly Temna lidské rase, a považujeme proto za svoji povinnost, abychom vám jako starší bratři lidstva ukázali, jak můžete lépe žít a ještě jednou nalézt cestu zpět ke světlu, z něhož jste přišli.

S velkým zármutkem vidíme, že jste došli k bodu, kdy jste schopni zničit Zemi a všechny její životadárné prvky, které jsou pro vás tak důležité, abyste zachovali svoji vlastní existenci. Přinášíme poselství naděje, lásky a osvobození pro lidi na Zemi a oni mají vědět, že my jsme zde, abychom vám poskytli každou myslitelnou pomoc a podporu, pokud nám to dovolíte. Lidstvo však musí v této otázce rozhodnout samo, neboť Stvořitelův zákon lásky a svobodné vůle nám zakazuje, abychom přímo zasahovali do záležitostí lidstva, dokud nás o to lidstvo samo nepožádá.

Byli jsme velmi znepokojeni, když jsme pozorovali vaše první pokusy proniknout do vesmíru. Víme, že lidé, pokud se jim podaří vyslat kosmické lodi s posádkou k sousedním planetám, při momentálním stavu svého ducha zanesou do vesmíru svoji cestu ničení. Varovali jsme vlády, aby se o to nepokoušely, dokud v budoucnu nedosáhnou zralosti a mírumilovnosti. Proto jsme zde a zde zůstaneme.

Těm, kdo vážně hledají pravdu, mohu jen poradit, aby hledali hluboko v podstatě své duše, neboť tam ji také naleznou. Budete-li opatrně naslouchat, zaslechnete náš hlas v tišině svého srdce..."

- * podobný popis uvádí Klotzbach, Klarerová aj.
- ** viz Adamski aj.
- *** viz Adamski, Castillo aj.
- **** shodná výpověď všech, kdo přišli do styku s mimozemšťany
- ***** stejnou informaci dala Lya z Aenstrie profesorů Hernandezovi
- ***** viz zvláště Edwin, Hernandez, Menger aj.

(39)

Velká Británie, 1954: Cedric Allingham

18. února 1954 se stal britský ornitolog Cedric Allingham svědkem přistání UFO mezi Lossiemouth a Buckie ve Skotsku. Při pátrání po vzácných ptácích zpozoroval Allingham okolo poledne na obloze zářící kotouč ve tvaru zvonu, se třemi koulemi na spodní straně, který tančil mezi mraky. Allingham, který míval vždy u sebe fotoaparát, pořídil dva snímky. Potom UFO opět zmizelo. O tři hodiny později se však opět objevilo. Allingham pocítil přání navázat s ním kontakt. Proto zamával na vesmírnou loď a přál si, aby přistála. Kotouč však opět zmizel, avšak zakrátko se s pískavým zvukem blížil od moře k Allinghamovi.

Mírně zářící kovový objekt dosedl ve vzdálenosti pouhých třiceti metrů od Allinghama. Měl průměr 16 metrů, byl 7 metrů vysoký a vypadal, že je vyroben z jednoho kusu materiálu. Jeho povrch připomínal leštěný hliník.

Allingham se s údivem díval na neznámý létající objekt, když se v něm otevřelo okénko a z něj vyskočil lehce a elegantně na zem jakýsi muž. Allingham zvedl na pozdrav ruku a muž učinil taktéž. Byl vysoký 183 centimetrů a měl krátké hnědé vlasy, tmavou barvu pleti a vysoké čelo. Oblečen byl v jakémsi overalu. V nose měl dvě malé tenké trubičky. Muž z jiného světa naznačil Allinghamovi, že přichází z Marsu, což samozřejmě mohlo rovněž znamenat, že "oni" tam mají svoji základnu. Dále naznačil, že jeho skupina je ve vzájemném styku i s obyvateli jiných planet a že mají své základny i na Měsíci. Marťan se zakrátko opět rozloučil a Allingham jej stačil ještě za soumraku vyfotografovat. Jakmile UFO odstartovalo, povšiml si Allingham, že jej zdálky někdo pozoroval. Měl svědka, jímž byl rybář James Duncan, který mu písemně tento zážitek dosvědčil (viz text prohlášení vpravo dole). O den později, jako neočekávané potvrzení Allinghamova zážitku, fotografoval třináctiletý syn lékaře Stephen Darbishire v přítomnosti svého osmiletého bratrance Adriana Myera "létající talíř", který po přistání v blízkosti jezera Conision právě znovu stoupal vzhůru. Toto UFO bylo zcela shodné s objektem, který vyfotografoval Allingham.

Španělsko, 1954 - 1986: Atberto Sanmartin

V noci z 16. na 17. listopad 1954 mezi 2.00 a 2.30 hodin ráno se setkal Španěl Alberto Sanmartin s bytostí z jiné planety. Již řadu dní přicházel na toto místo, na most, který na železniční trati z La Coruny překonával široké údolí ve vzdálenosti asi jednoho kilometru od náměstí La Moncloa v Madridu. Přiváděl jej sem jakýsi vnitřní hlas, jakýsi pocit, který nedokázal přesně definovat, myšlenka, jejíž původ si chtěl vysvětlit. Na stupních mostu stála jakási nehybná postava, která upoutala jeho pozornost. Její majestátní nehybnost ho fascinovala. Šel směrem k této postavě.

Tajemná bytost byla oblečena do jednodílného obleku, podobajícího se oděvu letců, který však byl jednodušší, přiléhavý a zřejmě z jediného kusu látky bez viditelných otvorů. Zdálo se, že má oděv tmavě šedivou barvu. Obličej onoho cizince vyzařoval dobrotu, bezpečí a jasnou mysl v nejvyšší možné míře. Cizinec vypadal velmi mladý, měl nepokrytou hlavu, dlouhé světlé vlasy mu spadaly v kadeřích až na ramena. Usmál se a pozdravil Sanmartina elegantním pohybem ruky. Španěl si uvědomoval stále jasněji, že před ním stojí bytost z jiného světa. Sanmartin si teprve zformuloval ve svém mozku otázku, zda ona bytost je skutečně mimozemského původu, když již na ni cizinec gestem kladně odpověděl. Potom položil ruku na Sanmartinovo rameno a dal mu najevo, aby čekal. Sestoupil po schodech k pilíři na straně mostu a zmizel v temné stráni. Uplynuly tři až čtyři minuty a cizinec se lehkým a čilým krokem vracel zpět. Když došel k Sanmartinovi, napřáhl k němu levou ruku a předal mu jakýsi předmět, který Sanmartin přijal, aniž by přesně věděl, oč se jedná. Nakonec mimozemšťan sestoupil s úsměvem na rozloučenou opět do rokle, zatímco Španěl neohrabaně opětoval jeho pozdrav.

O několik minut později se ze stínu pilíře vznesl okrouhlý stroj, tmavý a bez lesku, tiše zasyčel a rychle vzlétl do výše a zakrátko zmizel v oblacích.

Teprve nyní se Sanmartin podíval na předmět, který držel ve svých rukou: byl to hranatý kámen, 12 centimetrů dlouhý, 4 centimetry široký a 2 centimetry vysoký, měl fialovou barvu a byl poset žlutými body. Na kamenu bylo asi 9 tajemných písemných znaků, které připomínaly znaky, jež George Adamski o dva roky dříve získal od Orthona na fotografické desce.

Během času změnil kámen svoji barvu na bělavě zelenou. Analýza jeho hmoty, kterou provedla skupina ufologů v Hamburku, jmenovitě paní Anny Baguhnová v Mineralogicko-petrografickém ústavu v Hamburku, ukázala, že se jedná o "sekundárně silně pozměněný lapilový tuf".

O tři roky později, 16. prosince 1957, se Sanmartin setkal s dalším mimozemským návštěvníkem. K setkání došlo v malém baru v Sao Paulu v Brazílii. Přisedla si k němu krásná žena s překrásnými dlouhými vlasy a nabídla mu, že odpoví na jeho otázky. Uvedla, že pochází z jedné planety, která leží velmi daleko od naší sluneční soustavy.

Na jeho naléhání mu předala algebraický vzorec, který vyjadřuje tajemství času a prostoru. Sdělila mu, že byla v Mexiku v době císaře Maxmiliána a že je jí několik set let, čemuž Sanmartin stěží mohl uvěřit, neboť vypadala na 26. "Vaše Země je v nebezpečí," odpověděla na jeho otázku, jaký je důvod její přítomnosti zde, a jejím úkolem i úkolem jejích přátel bylo

"předejít zničení sluneční soustavy". "Máš na mysli naše atomové pokusy, může atomová válka znamenat nebezpečí pro naši sluneční soustavu ?" "Ano, to chci říci... Jsme vlastně unií deseti planet, kterou spravuje Rada moudrých. Na nás závisejí různé systémy, mimo jiné i Země. Bezpečnost těchto systémů patří k našim povinnostem... Nespravujeme však věci ve smyslu mocenském. Většina planet vaší soustavy se řídí podle našich směrnic, které chápou a uznávají. Země to však nečiní." "Proč ?" "Pouze civilizace, které jsou zbaveny nenávisti, je mohou chápat a uznávat." "Co se pak stane se Zemí ?" "To ví jen Bůh. Země má jedinou cestu k záchraně: **Národy se musí stát jedním národem, zbavit se válek a nenávisti, spojit se za lepší osud** a pracovat v zájmu míru. Jen tak se vám dostane naší pomoci." "A jestliže se to nestane ?" "Jestliže národy na Zemi rozpoutají atomovou válku, bude lidstvo téměř zcela zničeno." "Proč 'téměř' ?" "Protože všichni, kteří si to zaslouží, budou ze Země odvezeni a dopraveni na pohostinnější planetu dříve, než nastane konec." "Čím je tento kámen ?" "**Tajemstvím vlastního 'já' ve vztahu k času a prostoru.**" Po těchto slovech krásná žena vstala, vyšla ven a zmizela v hemžícím se davu.

(41)

Aféra Ummo

Již 25 let dostávají lidé na celém světě, převážně vědci a ufologové, záhadné dopisy, jejichž odesílateli jsou údajně poslové jedné mimozemské civilizace. Bylo by to možno snadno odbýt jako laciný vtíp, kdyby obsah těchto dopisů neměl vysokou vědeckou úroveň a kdyby jejich odesílatelé nepocházeli ze všech částí světa.

Začalo to tím, že v roce 1965 asi dvacet představitelů veřejného života ve Španělsku, mezi nimi univerzitní profesor, inženýr, známý dramatik, úřednice amerického velvyslanectví, právník, různí úředníci a novináři, kteří všichni bydleli v Madridu, Barceloně, Valencii a Bilbao, obdrželo dopisy, které všechny nesly stejný znak: jakési "H" s třetí kolmou čárkou. Jiní pak měli ve stejné době podivné telefonáty, kdy jim synteticky znějící hlasy oznámily, že pocházejí z planety Ummo, která ve vzdálenosti 14,6 světelných let od Země obíhá kolem slunce lumma, které je nám známo jako WOLF 424. Hlasy přitom přesně odpovídaly, často i celé hodiny, na každou položenou otázku, týkající se nejrůznějších vědních oborů.

Jedním z adresátů těchto tajemných dopisů byl ufolog profesor Fernando Sesma. Profesor Sesma tyto dopisy shromáždil a napsal o nich knihu nazvanou "Ummo: Jiná obydlená planeta". V následujících dvou letech se záplava dopisů dále šířila, mezi adresáty nyní byli různí inženýři, velitel policie, různí vědci, jeden karikaturista a rovněž ufolog Antonio Ribera. Dopisy, které byly všechny označeny razítkem se symbolem "Ummo", podobným otisku prstu, nepřicházely pouze ze Španělska, ale také z Paříže, Buenos Aires, New Yorku, Adelaide, Východního Berlína, Západního Berlína a Londýna. Tyto dopisy nyní nedostávali pouze španělští badatelé, nýbrž i významné vědecké osobnosti a ufologové v Argentině, Francii a Itálii, v místních jazycích a v angličtině. Ať se již za "Ummo" skrýval kdokoli, odstartoval celou invazi.

Všechny dopisy vypadaly, jakoby pocházely od jednoho odesílatele. Adresa byla většinou psána neohrabanou rukou nebo doplněna psacím strojem, vlastní dopisy byly psány na stroji a často obsahovaly mimořádně složité a čistě technické a přírodovědné části.

Podle těchto dopisů přistála první vesmírná loď z planety Ummo v roce 1950 v podalpské části Francie. Signály, které v roce 1934 vyslala jedna norská loď při geofyzikálním pokusu, byly o 14,6 let později zachyceny na Ummo a identifikovány jako radiový signál inteligentního

původu. Bylo rozhodnuto vyslat vědeckou expedici k planetě, odkud tyto signály pocházely. "Rozhodli jsme se vyslat naši první Inayuisaa, tj. expedici k tajemné planetě, z níž přicházely tyto vlny. Naše vyspělá technika nám umožnila překonat vzdálenost 14 světelných let během několika měsíců, pomocí metody konverze IBOZOO UU neboli subatomárních částic našich velkých vesmírných lodí, které se tak dostávají do hyperprostoru, resp. jiného rozměru vesmíru a ztrácejí svoji normální úroveň bytí. Devět měsíců po našem odletu z Ummo jsme uskutečnili Oawooleaida neboli okamžité zhmotnění naší lodi na předem určeném místě nad vaší Zemí."

"Ve 4:17:03 hodin Greenwichského času pozemského dne 28. března 1950 navázala Oawolea Uewa Oem (čočkovitá vesmírná loď poprvé v dějinách kontakt s litosférou Země. Sestoupení se uskutečnilo v departementu Basses Alpes, asi 800 metrů od vesnice La Javie ve Francii. Šest mých bratrů pod vedením Oeoe 95, syna Oeoe 91, a s nimi i dvě Yiee (ženy), zůstalo na této Oyaa (planetě) jako první Inayuyisaa (expedice) z Ummo. Bylo by příliš obtížné popsat několika slovy celý proces adaptace zahrnující studium jazyka a pochopení mravů a zvyků, přizpůsobení sociálním a pracovním poměrům, kultuře, atd." Všech šest Ummitanů se naučilo používat svého hlasu, neboť normálně se mezi sebou dorozumívají telepaticky. Nalezli zde planetu, která se podobá jejich vlasti jako dvojče, pouze s tím rozdílem, že na Zemi existuje mnohem větší rozmanitost druhů. Pomocí svých dezintegrátorů atomů vybudovali první podzemní stanici. O dva roky později se ve Španělsku objevili dva muži z planety Ummo, kteří se vydávali za dánské lékaře. Představili se jedné nemocné staré šlechtice, která je na určitou dobu přijala. O několik let později, když se expedice již rozrostla a měla 21 členů, se oba "Dánové" objevili v jedné malé písárně v Madridu. Teprve když jeden z obou mužů diktoval slova: "Přicházíme z chladného nebeského tělesa jménem Ummo, vzdáleného od Země 14,6 světelných let," se užaslý stenotypista zeptal, zda dobře rozuměl. Cizinec to potvrdil a dodal: "Ale neměj obavy." Potom vyřal z kapsy malou černou kuličku, která se, jak později napsal v dopise profesoru Sesmovi, "vznášela ve vzduchu a vytvářela v sobě obraz, který ukazoval mě a moji ženu, jak následující den hovoříme o této příhodě." "Doufám, že už nepochybuješ o naší identitě," dodal jeden z obou Ummitanů. Oba pak uvedli svá jména: Dei 98 a Da 3. Oba ve skutečnosti vypadali jako Seveřané. Byli vysocí 185 až 190 centimetrů, dobře rostlí, měli světlé vlasy a byli dobře oblečení.

Stenotypista se divil množství známých osobností, jimž oba Ummitané diktovali dopisy, které pak označili svým symbolem a odeslali. V této době, tj. v létech 1965/66, byly s četnými vědci navázány také osobní kontakty. Ummitané sdělili stenotypistovi, že nemohou psát na psacím stroji, neboť konečky jejich prstů jsou mnohem citlivější než u lidí.

V roce 1967 se situace radikálně změnila. Ummitané mezitím vybudovali po celém světě pozorovací síť a poznali, že tato planeta je vlastně sudem prachu a že právě v šedesátých letech mohla kdykoliv vy puknout atomová válka. Protože jejich přístroje předpovídaly nebezpečí války na začátek června 1967, rozhodli se evakuovat 1. června celou pozemskou expedici a vrátit se zpět na svoji domovskou planetu. Jedno z míst, na nichž měly přistát lodě pro evakuaci Ummitanů, byl Madrid. Dei 98 požádal stenotypistu, zda by se za tímto účelem u něho nemohli na několik dnů ubytovat jeho přátelé, a Španěl souhlasil.

O několik dnů později dorazil z Austrálie vedoucí expedice Ummo. Byly provedeny veškeré přípravy pro odlet. Tři jejich kontaktní osoby byly písemně informovány o nadcházejícím přistání UFO, mj. i Sesma, který tento termín také ihned sdělil místním novinám "Informaciones", kde pak 20. května 1967 vyšel o tom článek.

Večer 1. června se v madridském předměstí Aluche sešly desítky zvědavců a v blízkosti školy San José de Valderas očekávaly přilet UFO. To se skutečně objevilo v 20.20 hodin. Byl to obrovský kotouč s výrazným symbolem Ummo na své spodní straně. Přeletěl ve výši

vrcholů stromů kolem zvědavců a přistál o čtyři kilometry dále na staveništi u Santa Monica. Majitel restaurace La Ponderosa nechtěl věřit prvnímu muži, který prohlašoval, že vedle přistála ohnivá koule. Potom vběhla do restaurace dvojice, která vzrušeně vyprávěla, že přímo nad jejich hlavami přeletěl obrovský ohnivý předmět, vysunul tři nohy a na několik sekund přistál. Později vyprávěl jeden manželský pár o podobném zážitku. Druhý den ráno našel švagr hospodského tři čtvercové otisky, mezi nimiž byl terén mírně opálen, a rovněž kovovou tubu. Když ji otevřeli, vypařila se jakási tekutina a ven vypadly dva pásy z umělé hmoty, na nichž bylo vyraženo "H". Byly provedeny analýzy, které ukázaly, že se trubička skládá z téměř čistého niklu (přes 98 procent), pásy byly z polyvinylfluoridu, což je vysoce odolná umělá hmota, kterou vyrábí firma Dupont výhradně pro agenturu NASA a která se používá pro vrchní plášť družic. Rovněž politická prognóza Ummitanů se ukázala jako správná: 5. června 1967 vypukla šestidenní válka na Blízkém východě a svět se ocitl na prahu třetí světové války. Ummitané o něco později pokračovali ve své expedici, avšak v roce 1973 vzhledem k nebezpečí války opět evakuovali, tentokrát na čtyři roky. Teprve od roku 1977 jejich mise opět pokračuje, a to až dodnes. V této souvislosti také v 70. a 80. letech pokračovaly "dopisy Ummo".

Materiál rozeslaný Ummitany se mezitím rozrostl na 7 000 dopisů s více než 18 000 stránkami, přičemž texty mají vysokou vědeckou úroveň a jsou jazykově mimořádně přesné. V roce 1971 a 1973 se uskutečnila dvě "sympozia UMMO", na nichž se vědci zabývali informacemi od Ummitanů. Materiál byl přitom brán velmi vážně. "Kdyby to všechno bylo dílem jednotlivce," prohlásil jeden španělský univerzitní profesor, "muselo by se jednat o génia formátu nositele Nobelovy ceny." Ummitané jsou neustále o jeden či dva kroky vpředu před naší vědou, avšak nikdy příliš vpředu, aby nepůsobili na experty stimulujícím způsobem.

* V Německu se název "Ummo" zdiskreditoval v důsledku lživých výmyslů jednoho chlapce, který prožil čtyři roky na ostrově Teneriffe a tam zřejmě také něco slyšel nebo četl o Ummo. Tento chlapec sestavil svůj vlastní "příběh kontaktu" z mnoha prvků příslušné literatury a z toho pak vytvořil "humo příběh". Tento primitivní podvod nemá se skutečnými kontakty s Ummo naprosto nic společného.

Podívejme se nyní na možnost, že se v tomto případě jedná o záměrnou dezinformaci, podvod nebo šprým. V takovém případě se naskytá otázka, kdo má takové prostředky i trpělivost, aby mohl více než dvacet let na této úrovni operovat po celém světě, a také s jakým cílem. Pokouší se snad zde nějaký excentrický génius oplodnit svět svými myšlenkami? Je možné, aby se nějaký tajný spolek, podobný rosenkruciánským spolkům, pokoušel tímto způsobem uskutečnit svoji utopii jakéhosi ideálního světa? Jisté je jedno: Ať za touto věcí stojí kdokoli, musí mít k dispozici obrovskou, po celém světě rozvětvenou síť spolupracovníků, kteří musí být nejen dostatečně vzdělaní, ale také mít dostatek fantazie a inovačního zájmu. Na to však působí materiál Ummo příliš diletantsky.

A stálo to za veškerou námahu? Publicitu si Ummo získalo vždy jen ve Španělsku a Francii, zatímco v jiných částech světa se tyto informace omezují na společnosti zabývající se UFO. Také "důkazy" příběhu Ummo nejsou nikterak nezranitelné a nenapadnutelné. Fotografie z Aluche jsou přinejmenším velmi sporné a další "důkazy" na tom nejsou o nic lépe. Na druhé straně pak přinesly rešerše francouzských a španělských ufologů potvrzení návštěvy Země Ummitany, jmenovitě potvrzení pobytu obou "dánských lékařů" u oné staré dámy. Když její dcera zemřela, vyjmuli jí jednu oční bulou a amputovali jednu ruku "pro výzkumné účely". Když však toto znetvoření vyšlo najevo, byla stará paní nařčena z černé magie, o věci referovaly místní noviny, a tím se vše dostalo na veřejnost.

Jak psali Ummitané: "Jen o jedno Tě prosíme: Nemusíš nám věřit. Můžeš toto pojednání posuzovat s nedůvěrou. Můžeš dokonce lidem, kteří nejsou obeznámeni s Naší vědou, projevit skepticismus, ale nenič tyto materiály. Spolu s mnoha tisíci dalších stránek, které

byly tajně rozeslány, **tvoří totiž historický začátek první komunikace mezi dvěma humanoidními systémy**".

"Nemáme nejmenší potřebu Tě nutit, aby ses zřekl svých náboženských, vědeckých, ekonomických či politických myšlenek - a vlastně Tě před tím velmi vážně varujeme - a přijal místo nich myšlenky naše... Kdybys tak učinil, byl by to hluboký zásah do normálního vývoje společenského života a kultury na Zemi. Změnili byste normální vývoj techniky a tím byste těžce narušili současnou geosociální strukturu. Každá revoluce Vašich struktur musí vzniknout z Vašeho vlastního společenského systému. Takový je morální zákon, před nímž se skláníme, a ten nám zakazuje zasahovat, s výjimkou několika málo nepředvídatelných případů."

Koncem roku 1980, když Antonio Ribera natáčel dokumentární film o aféře Ummono, navázali s ním Ummitané styk a doporučili mu pro jeho film následující závěrečný text:

"Již třicet let studujeme Vaše vědy, Vaši kulturu, Vaše dějiny a Vaše civilizace. Všechny tyto informace jsme z Vaší Země dopravili na planetu Ummono a tam je uložili do našich krystalů titania. Ukázali jsme Vám naši kulturu a techniku v čistě popisné podobě, abyste ji nemohli přijmout nebo ji slepě převzít. Učinili jsme to, neboť bereme se zármutkem na vědomí, že Vaši vědu používáte převážně pro válku a ničení. Jste jako děti, které si hrají se strašnými a nebezpečnými hračkami, které Vás mohou zničit. **My proti tomu nemůžeme nic učinit !** Kosmický zákon stanoví, že každý svět musí zvolit vlastní cestu, zda přežije nebo zanikne. Vy jste si zvolili druhou možnost. Ničíte Vaši planetu, likvidujete její druhy, otravujete Vaši atmosféru i Vaše moře tak, že to již nelze napravit. Se zármutkem pozorujeme Vaše šílenství a chápeme, že nepřítel je POUZE ve Vás samotných. Nemůžeme předvídat Vaši budoucnost, neboť Vaše duše jednají naprosto nepředvídatelně, v bláznivých saltech, které hraničí s paranoidním chováním. Jako Vaši starší bratři ve Vesmíru si ze srdce přejeme Vaši záchranu. **NENIČTE VAŠI PŘEKRÁSNOU MODROU PLANETU, VZÁCNÝ ATMOSFÉRICKÝ SVĚT, KTERÝ TAK MAJESTÁTNĚ LETÍ PROSTOREM, TAK PLNÝ ŽIVOTA. JE TO VAŠE VOLBA !**"

(42)

Rakousko, 1954 - 1975: Joseph Wanderka

Joseph Wanderka se narodil 8. října 1929 ve Vídni. Své dětství strávil v Rakousku a po smrti svého otce v roce 1940 se se svou matkou vrátil zpět do rakouského hlavního města. Tam poznal velmi brzy hrůzy národního socialismu a v roce 1944 se stal členem jedné protifašistické skupiny. Po válce musel Wanderka zaplatit za svoji protifašistickou činnost: byl často bez práce, neustále jej propouštěli ze zaměstnání, jakmile se jeho pravicově zaměření zaměstnavatelé dověděli o Wanderkově levicové minulosti. Čas své nezaměstnanosti využíval Wanderka k dlouhým projíždkám na svém motorovém kole v okolí Vídně.

Na jedné z těchto vyjížděk v létě 1954 si Wanderka povšiml na obloze nad mořem vídeňských domů jakéhosi lesklého létajícího tělesa ve tvaru doutníku a velikosti dopravního letadla.

Koncem srpna či začátkem září 1955 byl Wanderka opět na výletu se svým kolem, tentokrát na jih od Vídně v blízkosti obce Arbenthal, v jejímž okolí se nachází řada menších lesíků.

Wanderka rád jezdil po stinných lesních cestách, a proto často jezdíval zrána do této oblasti, aby pak strávil den ve volné přírodě. Okolo 14. hodiny onoho dne zpozoroval při jízdě po jedné lesní cestě jakýsi kovový lesk mezi větvemi stromů, což vzbudilo jeho zvědavost. Objel stromy a keře a dostal se bez překážek k lesní mýtině, na níž v luční trávě stálo jakési kovové diskové těleso o výšce asi 2,5 metru a šířce 10 - 12 metrů.

Objekt neměl žádnou nástavbu či viditelná okna, otvory, reflektory ani nosné plochy na svém hladkém čoučkovitě tvarovaném vnějším povrchu. Jediným rozeznatelným otvorem byly čtvercové, dva metry široké dveře, k nimž vedla asi čtyři metry dlouhá nástupní rampa. Protože byl vnitřek objektu jasně osvětlen a působil dojmem pozvání, dodal si Wanderka odvahy a vešel přes rampu dovnitř.

Uvnitř objektu stálo šest osob, které jej zřejmě již očekávaly, všechny asi 180 centimetrů vysoké, s dokonale krásnými obličejí, jaké můžeme na Zemi - jak uvedl Wanderka - spatřit pouze u dětí ve věku od šesti do deseti let. Postavy byly oděny do matně šedých overalů, které neprozrazovaly ani strukturu látky ani stehy ani kapsy ani žádné jiné otvory. Boty byly spojeny s tímto oblekem, stejně tak jako rukavice. Krk vyčníval z jakéhosi okruží, které jej obklopovalo jako lehký šál. Postavy měly středně dlouhé světlé vlasy.

Vnitřní prostor objektu byl "nepřímo" osvětlen příjemným žlutavým světlem, aniž však bylo možno zjistit zdroj tohoto světla. Wanderka také nespasil žádné armatury, možná však jen proto, že před nimi stáli tito cizinci.

Poněkud rozpačitý před těmito šesti osobami uvedl Wanderka krátce své jméno a své bydliště a omluvil se za to, že bez dovolení vnikl do lodi. Odpověď posádky UFO zněla, že podle pozemských měřítek pocházejí "z nejvyššího vrcholku Kassiopei". Wanderka se udiven zeptal, jak je možné, že znají jeho jazyk. "Protože jsme se jej naučili," zněla odpověď. Jejich hlasy zněly jako zvučný hlas dospělé ženy. Hovořili se slabým cizím přízvukem. Jako dobrý socialista se Wanderka mimozemšťanů zeptal, jaké je na jejich planetě společenské zřízení. Nejdříve jim ovšem vysvětlil, že na Zemi vládne sociální nespravedlnost, že si zde privilegovaná horní vrstva vytváří ráj na Zemi, zatímco neprivilegované pracující lidové vrstvy na ně musí otrocky pracovat.

Posádka UFO naslouchala jeho informacím pozorně a trpělivě a její členové mu pak sdělili, že v jejich vlastním státním systému již neexistují žádné rozdíly a že již dávno překonali společenské formy existující na Zemi.

Nadšen touto podporou svých politických názorů ze strany mimozemšťanů požádal Wanderka posádku vesmírné lodi, aby zasáhli na Zemi a odstranili panující špatnosti. Zmínil se v této souvislosti o bídě celých zemí, vyvolané podle jeho názoru společenskou nespravedlností, a uvedl též epidemie a hladomory.

K jeho zklamání mu členové posádky sdělili, **že on sám jako pozemšťan musí převzít vedení takovéto akce** a že oni vůbec nepřiletěli proto, aby se vměšovali do pozemských záležitostí. On jako obyvatel planety Země může nejlépe zjistit, jak lze takovéto přetvoření celé společenské struktury na Zemi realizovat, a pak se má za tyto změny angažovat.

Wanderka, zoufalý z rychle ztracené iluze, odmítl tento podnět a poukázal na moc v rukou vůdců států a vládnoucí třídy, na zkorumpované politiky, kteří dopomohli privilegované vrstvě k její moci, a na Adolfa Hitlera, kterého přivedl k moci velkokapitál. Síla a vášeň Wanderkovy argumentace dojaly mimozemšťany natolik, že se rozplakali, což však Wanderkovi bylo natolik nepříjemné, že se rychle rozloučil. Mimozemšťané odpověděli na jeho pozdrav na rozloučenou úklonou. Wanderka pak sešel po rampě opět na mýtinu a vrátil se na svém kole zpět domů.

Wanderka v následujících dnech čekal, že dojde k dalšímu kontaktu, neboť rozhovor s mimozemšťany nepovažoval za ukončený, avšak nestalo se nic. Trvalo celých osmnáct let, než Wanderka opět spatřil UFO. V polovině června 1973 se po selhání krevního oběhu začátkem června nacházel na kardiooddělení Hanuschovy nemocnice ve Vídni. Jedné noci se asi v 01.00 hodin probudil, šel k oknu nemocnice, aby se nadýchal čerstvého vzduchu, a díval se na noční oblohu nad předměstím Vídně. Po několika minutách spatřil bílé světlo, velmi jasné, které nejdříve stoupalo kolmo vzhůru, poté letělo ve tvaru přesného oblouku a pak jeho letová dráha pokračovala v horizontálním směru. Po několika sekundách pozorování změnilo toto původně jasné bílé světlo svoji barvu na pulsující červenou a nakonec zmizelo ze zorného pole Wanderky.

Příště pak spatřil Wanderka UFO v polovině března 1975 během své dovolené v St. Corona v Dolním Rakousku. Po několika zimách bez sněhu začalo v těchto dnech opět sněžit a Wanderka využil této přežitosti k procházkám v kouzelné zimní krajině. Při jedné takové procházce ho jeho průvodkyně upozornila na lesík, který ve světle Slunce v protisměru překrásně zářil. V ten okamžik však Wanderka spatřil pět světelných objektů na obloze pokryté sněhovými mraky. Ihned zdvihl svůj fotoaparát a stačil pořídit jeden snímek, dříve než tyto objekty zmizely stejně rychle, jako se objevily.

(43)

Kolumbie, Kostarika, Venezuela 1961 - 1990: Enrique Castillo Rincon

Příběh Enrique Castilla Rincona začal v roce 1961 v San José v Kostarice. Tento inženýr pracoval se dvěma spojovacími techniky na jednom zařízení na sopce Irazu, když se na horizontu objevily dva neznámé létající objekty. Poté, co se přiblížily na vzdálenost asi 60 metrů, došlo k erupci popela ze sopky. Oba kotouče, které byly asi 45 metrů široké a 12 metrů vysoké, obletěly několikrát sopku, jakoby filmovaly tuto erupci, a pak zůstaly stát ve výšce 300 metrů. Nyní si je Castillo a jeho spolupracovníci mohli podrobně prohlédnout. Objekty měly dvě řady oken na obvodu, v nichž bylo vidět světlo. Když se chtěl Castillo k vesmírným lodím přiblížit, nemohl se ani pohnout, byl jako paralyzován. Podobně, jak se později dozvěděl, se vedlo i jeho spolupracovníkům. Za několik okamžiků vzletly oba objekty s hlasitým pískáním vzhůru do výše a brzy zmizely v oblacích.

Tento zážitek Castilla natrvalo ovlivnil, neustále o něm musel hovořit a pořídil si, k posměchu svých přátel a kolegů, veškerou dostupnou literaturu o tomto tématu.

V roce 1969 jej firma, pro niž pracoval, přeložila do Caracasu ve Venezuele. V jednom kině jej oslovil světlovlasý mladý muž, který se představil jako Švýcar jménem Cyril Weiss. Oba muži se spřátelili, často se setkávali a hovořili spolu na nejrůznější témata. Avšak kdykoliv přišla řeč na UFO, Weiss se tomuto tématu vyhnul s tím, že údajně neexistuje dost důkazů ...

Cyril nepil ani kávu ani alkohol, nejedl maso a také nekouřil. Když jej jednou vzal Enrique s sebou na fotbalový zápas, byl zklamán, neboť, jak prohlásil, je nepřitelem soupeření a hlavně násilí.. Enrique by se podle něj měl dívat na tváře diváků. Pak by uviděl, jak se násilí přenáší na diváka. Asi po roce pak sdělil Weiss Enriqueovi, že se musí vrátit zpět do Švýcarska, neboť ho jeho firma odvolala. Je však možné, že bude pověřen nějakým novým úkolem v Kolumbii.

V roce 1971 byl Castillo přeložen do Bogoty v Kolumbii, kde se o rok později osamostatnil a pořídil si malý obchod se spojovací technikou. Někdy v roce 1973 jej telefonicky zavolala jakási žena, která mu sdělila, že mu chce předat osobní poselství od mimozemšťanů. Protože si jej kvůli jeho "ufobláznovství" lidé často dobírali, považoval tuto věc jen za žert, avšak přesto si s touto ženou domluvil schůzku. Žena mu na ní předala poselství od obyvatel Marsu, kteří žili v Mexiku. Sdělila mu také, že byl vybrán pro zvláštní poslání, přičemž ona působí jako médium a vede jednu malou skupinu, která se schází v domě jednoho penzionovaného generála kolumbijského letectva a přijímá mediálně poselství od mimozemšťanů. Enrique nikterak nespěchal s přijetím prvních pozvání. Teprve když se dověděl, že s ním bytosti z Andromedy chtějí hovořit, zmocnila se ho zvědavost a dostavil se do onoho domu. Ten večer se seznámil s devatenácti členy skupiny a s jejich médiem, které ohlásilo přilet UFO do Bogoty na některý další den. Skupina se shromáždila na smluveném místě, avšak nic se nestalo. Potom přišli policisté a prohlásili, že je zavolali nějakí lidé, protože se jakýsi stroj, patrně vrtulník, pokoušel přistát. To byl pro Castilla přinejmenším pokyn k tomu, aby sdělení média bral vážně.

Po dvou měsících mu médium sdělilo, že má být 11. října 1973 kolem 12. hodiny polední doma, a sice sám, a že mu bude předáno poselství. Castillo uposlechl tohoto pokynu a v uvedenou dobu se oddal meditování. Kolem 12. hodiny uslyšel hlas: "Bratře Enrique, piš." Aniž by věděl, odkud onen hlas přichází, vzal Enrique tužku, posadil se - a zcela popsal dva listy neuvěřitelnými zprávami, které mu předávali, o nebezpečí třetí světové války a o budoucnosti jeho země. Nakonec mu bylo ještě řečeno, že na Zemi přicházejí další bratři, a sice bratři z Andromedy, kteří patří ke Kosmické sluneční konfederaci. "Shromážděte se zítra ve známou dobu."

Příštího dne večer se skupina shromáždila ve 20 hodin a všichni čekali na médium. Tu však náhle obdržel Enrique vnitřní příkaz: "Enrique, piš!" Tentokrát popsal tři stránky a potom si uvědomil, že může zbytek poselství předat ústně: dvě hodiny a 25 minut "to" hovořilo prostřednictvím Castilla, nepřetržitě a bez jakékoliv chyby, o vysoké civilizaci v Horním Peru. Kromě toho s ním mimozemšťané chtěli navázat fyzický styk a měl se proto dostavit 3. listopadu 1973 ve 20 hodin k jedné laguně na sever od Bogoty.

Zatímco se Enrique v určený den vydal na cestu již v poledne, oblečený - aby nebyl na venkově nápadný - do ponča a na hlavě se slaměným kloboukem, shromáždila se jeho skupina, aby ho duchovně podpořila svou meditací.

Se zpožděním obvyklým v této zemi se Enrique Castillo dostavil k laguně ve 20.10 a čekal. Ve 20.25 uslyšel hluk a spatřil, jak se celý kraj jasně osvětlil a celý tropický prales začal zářit. Vypadalo to, jakoby vycházelo Slunce. Potom spatřil dva obrovské objekty ve výšce 200 metrů, jak plují nad jeho hlavou. Pocítil záchvěvy horkosti a rozbolela jej hlava. Kotoučové objekty byly asi 40 metrů široké a asi 10 metrů vysoké. Jeden kotouč pak zůstal stát ve vzduchu a zhasl světla. Druhý kotouč vibroval a poněkud se přiblížil. Na zem dopadly dva paprsky světla a skončily někde v lese. Castillo spatřil, jak po těchto paprscích sestupují k zemi dvě bytosti. O několik minut později uslyšel kroky. Z lesa vyšly dvě osoby. Enrique začal mít strach. "Neměj strach, Enrique, jsme tvoji přátelé," pravil jakýsi hlas v jeho hlavě. "Ale jestliže nejsi ještě připraven, můžeme vše uskutečnit při další příležitosti. Jestliže však už nemáš strach, můžeme jít na palubu a pokračovat v našem kontaktu." Enrique si vzpomněl na svoji skupinu, která jej očekávala plna zvědavosti. Nechtěl ji zklamat, a tak překonal svůj strach. Obě bytosti *byly* více než 175 cm vysoké, měly na sobě přiléhavé oděvy a na hlavách přilby. Jeden z obou mimozemšťanů vzal Enriqueho za ruku, druhý mu položil ruku kolem ramen. "Pojď s námi za světlem." Dovedli jej na malou mýtinu ve vzdálenosti asi 10 metrů. Castillo spatřil, jak se k nim vesmírná loď pomalu přibližuje z výšky asi 100 metrů a pak zůstala nad nimi stát. Hlas pravil: "Postav se rovně a zůstaň klidně stát. Tvé tělo a tvoje hlava

budou pociťovat nepříjemnosti, ale jinak se ti nic nestane." Z UFO vyšlehl paprsek. Enrique pocítil po celém těle svrbění, jakoby jím projíždělo na tisíc jehel. Postavil se však zpřímá a začal stoupat vzhůru. "Co se stane, jestliže spadnu dolů?" pomyslel si Enrique. Obklopovalo jej žluté světlo, které působilo stejně pevně jako křišťál. Dotkl se tohoto světla a pocítil pevnost, jakoby se jednalo o stěnu. Když se světla dotkl, pocítil slabý elektrický výboj. Potom se otevřely jakési stavidlové dveře a Castillo byl zcela jemně vyzdvížen do vesmírné lodi, následován brzy oběma mimozemšťany. Ti si sňali své ochranné přilby a usmáli se na něj. Potom jej zanechali v místnosti samotného a řekli mu, aby se svlékl. Z jakýchsi štěrbin vystupoval dým. Enrique opět pocítil strach, vzpomněl si na plynové komory fašistů. Za minutu však vše skončilo. Dým byl odsát, a Enrique obdržel (telepaticky) pokyn, aby se opět oblékl, neboť jeho dezinfekce skončila. Otevřely se dveře místnosti a Castillo vešel do jiné místnosti, kde jej přivítali čtyři mimozemšťané. První z nich k němu přistoupil a zeptal se: "Jak se ti daří, bratře?" a podal mu ruku. Druhý mimozemšťan jej představil jako Kramiera, velitele lodi. Enrique pak užasl: proti němu stál Cyril Weiss, údajný Švýcar, s nímž se setkal v Caracasu. "Co ty tady děláš?" zeptal se Enrique. "Já k nim také patřím." Jeho zmatek byl dokonalý.

Weiss mu řekl, že jej tenkrát poslali do Caracasu, aby s ním navázal kontakt. Na kontakt bylo připravováno současně 24 osob. To bylo velmi důležité, neboť na Zemi začínaly události velkého dosahu. "Mé správné jméno je Krhisnamerck," prohlásil "Weiss". Jeho průvodce se jmenoval Krunula a byl pilotem pomocné lodi, čtvrtý mimozemšťan se jmenoval Kramecan. Všichni, s výjimkou velitele, hovořili s Castillem telepaticky. Usedli ke stolu, který vypadal jako z křišťálu, na židle vyrobené z jakési měkké umělé hmoty. Světlo bylo jasné, avšak Enrique nespatriil nikde žádný stín a také nezjistil žádný zdroj tohoto světla.

Mimozemšťané sdělili Enriquemu, že pocházejí z Plejád, "jež také nazýváte Sedmihvězdi. Domníváte se, že leží ve vzdálenosti 328 světelných let od Země, avšak to není pravda. Je to více než 500 světelných let. "Jak překonáváte tuto vzdálenost?" "Slyšel jsi už něco o relativitě?" Sdělili mu, že Einsteinova teorie je nedokonalá. Rychlost světla je mnohem vyšší než 300 000 km/s a existuje také jiná časová dimenze, v níž se nemůžeme dlouho zdržovat. Provedli jej lodí, ukázali mu meditační prostor a laboratoř a nakonec i řídicí místnost. Kramecan mu objasnil velkou trojrozměrnou hvězdnou mapu, která ukazovala různé meziplanetární letové trasy. Castillo se dověděl, že tisíce obydlených planet navzájem uskutečňuje kulturní, technickou a vědeckou výměnu a že založilo jakési bratrství. Tato Galaktická konfederace je vyslala sem na Zemi, aby zde plnili určité poslání. *Vždy nepřímou* řídili směr našeho vývoje tím, že navazovali styky s velmistry a proroky a poučovali je. Země se prý nachází před revolučními událostmi a úkolem Castilla bude připravovat lidi na tyto změny. **Nejdůležitější věcí v této době je prý utváření vědomí.** Všichni lidé se musí spojit a usilovat o skutečný mír bez rozdílu rasy, barvy kůže či víry. Stále více lidí bude v příštích letech docházet k největšímu objevu v dějinách lidstva, totiž ke zjištění, **že bylo chybou hledat Boha někde mimo a že Bůh je vpravdě v nás samých, v každém z nás.** Toto je třeba nejdříve pochopit, abychom byli schopni žít společně se všemi lidmi v lásce a porozumění. Mimozemšťané mají jistý plán do budoucna a je zapotřebí, aby se o tom všichni lidé dověděli, i když **"jedna velmi mocná~a velká organizace na Zemi tomu chce zabránit.** K této organizaci patří církevní činitelé, politikové a vojáci. Jejich moc je tak veliká, že může kdykoliv rozpoutat válku. Matou lidi tím, že v okamžiku, který považují za vhodný, jim nahánějí strach a hrůzu. Proto je zapotřebí, abyste tuto situaci znali."

Mimozemšťané pak odpověděli na dotazy, které jim Castillo položil a opět ho vysadili u laguny. Jeho hodinky se ve vesmírné lodi zastavily, teď se však opět rozešly. Od jednoho rolníka se pak dověděl přesný čas: bylo 5 hodin ráno. Ve vesmírné lodi strávil 8,5 hodiny.

Další setkání se uskutečnilo 18. listopadu, tentokrát na východě země. Ve 3 hodiny ráno se vynořilo celkem třináct vesmírných lodí různého typu. Jedna malá loď sestoupila a přistála na

trojnohém podvozku. Khrisnamerck, který Enriqueho přivítal, mu sdělil, že pocházejí nejen z Plejád, *nýbrž* z nejrůznějších souhvězdí. Castillo opět obdržel rozsáhlé informace. Při třetím setkání, k němuž došlo 25. července 1974, letěl Enrique ve vesmírné lodi Adamského typu a byl představen jednomu Venušanovi, který tuto loď pilotoval. V lodi letěli rovněž bratři z Plejád. Ti pověřili Enriqueho, aby se vrátil opět do Venezuely a založil tam skupinu, která by rozšiřovala jejich informace. Mezi Kolumbií a Venezuelou bylo třeba uskutečnit společný plán. Castillo za tímto účelem založil IVICE, tj. Venezuelský ústav pro výzkum mimozemských jevů. Když se Castillo nacházel ve Venezuele, kde pořádal přednášky, byl mu sdělen další termín: 24. prosince 1974 v 5 hodin ráno. Měl být dopraven k 23 dalším osobám, které *byly* s mimozemšťany ve styku v Peru na tajném místě v Andách. Již předchozího dne se vydal Enrique na cestu ke smluvenému místu setkání poblíž Colonia Tovar, což je německá kolonie poblíž Caracasu. Opět pro něj přiletěl Khrisnamerck a s ním dva další menší mimozemšťané. Během pěti minut uletěli více než 2 300 kilometrů a přistáli v jakémsi horském údolí v Andách ve výšce 4 200 metrů. Enrique se domníval, že zde najde jakési město budoucnosti, a byl poněkud zklamán tím, že celé sídliště tvořily dobře stavěné dřevěné sruby. Přistáli na obrovské přistávací ploše a prošli podzemním systémem chodeb do jednoho velkého domu. Tunely byly dobře osvětlené, měly různou barvu podle toho, kam vedly. Castillo se zde seznámil s ostatními kontaktními osobami pocházejícími z devatenácti zemí, mezi nimiž byla pouze jediná žena, 52-letá Kalifornka. Jinak zde byli Peruánci, jeden Ind, jeden Australan, dva Evropané a několik Jihoameričanů. Tito lidé pocházeli z nejrůznějších společenských vrstev a lidských ras. Byli zde vědci i řemeslníci, umělci i dělníci. V této andské kolonii žilo 218 lidí ze všech zemí světa, kteří se zde vzdělávali a kteří byli ve své vlasti považováni za "nezvěstné". Jak se Castillo dověděl, existuje pouze v Jižní Americe deset takovýchto opěrných bodů, nazývaných "trvalými základnami".

Od 7. března 1970, jak jim mimozemšťané sdělili, vstoupila Země do nového věku, Věku nadčlověka. Je výsadou žít v této době, neboť skýtá obrovské možnosti. V jejím středu stojí setkání člověka se sebou samým, ve svém nitru, které vede k odhalení Boha v člověku. Mnoho bratrů ve vesmíru se spojilo, aby nám pomohlo v této přechodné fázi. **Nesměj přímo zasahovat, neboť jim to zakazuje Kosmický zákon, avšak mohou postupně podávat informace, takže je potom na nás, abychom vyřešili tuto hádanku.** Naše planeta je nejhustěji obydlená planeta naší sluneční soustavy a potřebuje nutně očistu, neboť jsme již ztratili veškeré morální hodnoty. Je úkolem člověka, aby poznal tuto situaci a podstoupil tento boj.

Zvláštní úlohu při tomto probouzení svědomí má žena. Žena se musí nyní povznést na stejný stupeň jako muž. Protějškem znamení Ryb je znamení Panny a Panna pak znamená, že ženská část je na vzestupu. Všechny velké civilizace na toto zapomínaly. Do budoucna je nutno, aby se vytvořila naprostá harmonie mezi mužem a ženou, aby láska ženy vědomě působila a pozvedla se na nejvyšší hodnotu naší civilizace.

Potom jim mimozemšťané sdělili svůj plán, který nazvali **Plán A** a který měl **tři fáze**:

PRVNÍ FÁZE: POZNÁNÍ SITUACE

Tato fáze spočívá v tom, že se mimozemské lodě budou systematicky a opatrně objevovat ve vzdušném prostoru všech národů, zvláště těch, které jsou technicky, vědecky a vojensky pokročilé, aby lidé poznali, co mají mimozemšťané pro náš svět a jeho obyvatele v úmyslu.

"Kdybychom si chtěli Zemi podrobit a kolonizovat, byli bychom to učinili již před 300 lety, kdy její obyvatelé nemohli našim vesmírným lodím a jejich posádkám naprosto vzdorovat. Avšak i dnes by bylo pro nás snadné něco takového uskutečnit. Tato fáze je alternativní; budeme se i nadále objevovat ve všech oblastech, přistávat, navazovat kontakty,

a sice vždy ve stále kratších intervalech. Vy pak máte povinnost a odpovědnost za šíření informací a za přípravu obyvatelstva ve svých zemích.

PŘÍPRAVA: Šířit co nejvíce informací všemi dostupnými prostředky, tj. v rozhlase, televizi, tisku, přednáškami, pořádáním kongresů, individuálními i skupinovými rozhovory, letáky, a pod. Je to velmi těžká a namáhavá práce, neboť používat můžete pouze své vlastní prostředky a svůj čas. **Proti vám budou působit síly těch, kteří neberou tuto věc vážně, a temné intriky velmocí, které šíří pochyby a napadají zvěstovatele, tj. vás.** Zneužívají lidí slabého ducha a chabého rozumu tím, že je staví proti již prokázaným skutečnostem. Je to nejnebezpečnější zbraň nepřítele proti Velkému plánu planetárních hierarchií, proti rozvojovému plánu pro vaši planetu. Tyto lidi byste měli přesně rozpoznat, jsou bezděčnými nástroji v rukou těchto mocných organizací. Zneužívají jejich kolísavého ducha a slabého rozumu, aby šířily nepravdivé pověsti a postuláty, aby zasévaly chaos a pochyby do srdcí.

Budte proto bdělí, odhalujte je vašim chytrým chováním a rozlišovací schopností, nenechte se protivětem vmanévrovat do této doktríny, která by chtěla zabrzdit rozmach vašeho ducha a rozumu tam, kde přece nejvyšší pravdou a jediným zdrojem poznání je to, co vede lidi k tomu, aby vždy jednali správně, poctivě a spravedlivě, podporování vládou univerzální lásky..."

DRUHÁ FÁZE: SVĚTOVÝ NEPŘÍTEL

Když jsme po mnoha letech pozorování vašeho světa došli k závěru, že je nutno pomoci jeho obyvatelům, aby pokročili dále ve svém evolučním vzestupu, nastaly okamžiky, kdy jsme pochybovali o správnosti tohoto rozhodnutí tváří v tvář barbarství, s jakým vedete války, bombardujete města, mučíte muže, ženy i děti, s jakou lhostejností vaše vlády a duchovní vůdci přihlížejí tomu, že děti dokonce i v "mírových" dobách umírají hladu. Závěr, který jsme z toho učinili, byl hroznou pravdou: Pozemští lidé jsou až na několik výjimek nenapravitelní, krvežízniví až do morku kostí. Přesto jsme se rozhodli lidem pomoci, aby mohli účinněji bojovat proti těm, kdo jdou bezohledně za ziskem a mocí a kdo jsou určitými silami chráněni. S1y nepřítele jsou nám známy, kruh kolem něho je téměř uzavřen, a on to ví. V zoufalém pokusu o přežití pošle celý svět a jeho obyvatele, spolu se svými vlajkonoši do obrovského konečného boje, který však nebude ničím jiným než beznadějným úprkem k vlastní zkáze.

TŘETÍ FÁZE: POMOC PRO PLANETU ZEMĚ

Tato fáze zahrnuje přímou pomoc mnoha lidem prostřednictvím výchovy. **Za tímto účelem je v mnoha případech třeba tyto lidi evakuovat z této planety na určité speciální místo, kde se budou školit v novém vědomí, aby mohli později vést své vlastní bratry na Zemi.** Jedná se o lidi, kteří byli vybráni pro toto veliké dílo vzhledem ke svým zásluhám a své odvaze pracovat pro dobro na Zemi. **Z tohoto důvodu také již na vaši planetě zmizelo mnoho lidí.** S vaší pomocí při tomto probouzení jistě mnoho lidí vytuší tento nadcházející svět a mohou se tak stát významným faktorem v zuřivém boji obou sil za přežití.

Všichni lidé, kteří v předchozích zmíněných fázích dosáhnou nového vědomí, budou často dostávat telepatické pokyny. V řadě případů se bude jednat o osobní kontakty nebo prostorové projekce, a dostane se jim pomoci a duchovní síly.

V tomto způsobu jednání leží klíč k budoucnosti vaší planety."

Itálie, 1952 - 1978: Eugenio Siragusa

Celní úředník Eugenio Siragusa z Catanie na Sicílii, narozený 25. března 1919, ženatý a otec dvou dětí, právě oslavil své 33. narozeniny, "během kterých se stal osvíceným".

Ten den ráno odešel do práce a došel na "Piazza dei Martiri", aby tam počkal na svůj autobus, když zpozoroval na obloze "jakýsi zářící kruh rtuťovitě bílé barvy", který se pohyboval velkou rychlostí. Toto světlo se stále více přibližovalo a stávalo se stále intenzivnějším. Siragusa v něm zakrátko rozeznal předmět podobající se dětskému vlku nebo kněžskému klobouku. K jeho ohromení zůstal tento kotouč stát nad ním. Co to mohlo být ? Eugeniovou hlavou probleskly nesčetné myšlenky, když náhle z objektu vyrazil zářící paprsek směrem k němu a zcela jím pronikl. Eugenio se cítil naplněn nepopsatelnou blažeností. Po chvíli paprsek zeslábl a nakonec jej objekt absorboval, "podobně jako svítící bod na televizní obrazovce, když televizor vypnete". Objekt se dal znovu do pohybu, opsal na obloze velký oblouk a zmizel.

Když se Siragusa opět vzpamatoval, pocítil, že se v něm udála jakási změna, něco, co později popsal jako "redimenzionaci" své osobnosti a celé své bytosti. Začal slyšet jakýsi vnitřní hlas, který mu vysvětloval minulost Země, zaniklé kultury a geologické změny před tisíci lety. Tak se také dověděl, že on sám žil před 12 000 lety v Poseidonii, hlavním městě Atlantidy. Začal si vzpomínat na zásady této civilizace, jejímiž základními pilíři byla moudrost a láska. Začal si také kreslit na role papíru, z nichž některé byly až šest metrů dlouhé. Kreslil na nich mapy, které ukazovaly tvary a polohy kontinentů v dobách Lemurie a Atlantidy a v pravěku Země. Zároveň začaly telepatické styky s mimozemšťany; Siragusovi byla diktována obsáhlá poselství, která pak, podle přijatých pokynů, posílal vedoucím politikům oné doby, mj. i americkému prezidentovi Dwightu D. Eisenhowerovi a sovětskému generálnímu tajemníkovi Nikitovi Chruščovovi. Telepatické předávání informací zesilovalo. Potom 30. dubna 1962 v noci pocítil Eugenio silné nutkání vyjet nahoru na Etnu, stále ještě aktivní sopku na Sicílii. Nasedl do svého vozu a jel. Při jízdě se jej náhle zmocnil pocit, že svůj vůz neřídí on sám, nýbrž že je vůz řízen jakousi neznámou silou. Na silnici plné zatáček se blížil k vedlejšímu vrcholku Monte Manfré ležícímu ve výši 1 370 metrů nad mořem. Když zaparkoval svůj vůz, pokračoval dále pěšky po cestě, která vede na vrcholek vyhaslého kráteru. Poté, co urazil asi polovinu svého rychlého stoupání, spatřil, jak se nahoře na kopci vztyčily siluety dvou osob, jejichž stříbrně lesklé kosmické obleky zářily v měsíčním světle. Oba byli přes 185 centimetrů vysokí, atletické postavy, s dlouhými světlými vlasy, které jim spadaly až na ramena. Na zápěstí a na kotnících měli blýskavé manžety, které zářily jako zlato. Byli opásáni zářícím pásem a na prsou měli podivné barevné znaky. Siragusovi se zastavila krev v žilách a na těle mu vyrazil studený pot. Na tento okamžik čekal celých jedenáct let.

Jeden z obou mimozemšťanů namířil na Siragusu zelený světelný paprsek vyslaný z jakéhosi předmětu, který držel v ruce. Když jej paprsek zasáhl, zmocnil se Eugenia hluboký klid a mír, jeho vzrušení rázem zmizelo: "Mír s tebou," řekl italsky jeden z mimozemšťanů kovově znějícím hlasem. Patrně používal nějaký přístroj, který převáděl všechny myšlenky do hlasité řeči. "Já se jmenuji Aštar Šeran a toto je Ithakar. Slyš a předávej dále toto poselství mocným tohoto světa:

Vědci ! Členové vlád !

Ještě jednou vás upozorňujeme na to, že budete-li nadále trvat na pokračování nukleárních pokusů v atmosféře a uvnitř pod povrchem vaší planety, pak s naprostou jistotou přivodíte nevyhnutelně svůj vlastní zánik. Často jsme se různými prostředky pokoušeli vysvětlit vám mimořádně vážný osud, který vám hrozí. Mnohokrát jsme obětovali vám dosud neznámé prostředky, abychom vás přátelským a bratrským způsobem dovedli k tomu, abyste konečně pohlédli pravdě do očí. Snažili jsme se, abyste poznali nevyslovitelnou krásu Vesmíru s jeho nedostižným bohatstvím lásky, dobra a všeobecného blaha. Nakonec jsme usilovali o to, abychom s nezištnou láskou a všemi prostředky, které jsou nám dovoleny, odstranili pokračující psychózu agresivity. Chtěli jsme vám pomoci a ukázat vám směr k moudřejšímu a zdravějšímu vývoji.

Vaše hluboce zakořeněná skepse a nebezpečná nevědomost některých sobeckých pozemšťanů bránila a nadále brání našemu bratrskému a nezištnému působení a zatemňuje je. Dnes se na vaší planetě šíří temný a neblahý osud díky vaší hluchotě a nesvědomitě práci vašich vědců. Tím se prudce zhoršuje již tak nebezpečná situace v kosmické rovnováze vaší planety.

Z naší strany budeme jako vždy co nejvíce usilovat o to, abychom zabránili nejhoršímu, avšak nemohli bychom učinit nic, kdyby byl porušen Zákon, který chrání rovnováhu kosmického vývoje. Zachraňte se ! Ještě máte čas, jestliže budete chtít. My vám pomůžeme !"

Aštar a Ithakar pak Eugeniovi sdělili, že jsou představiteli mezigalaktické konfederace, k níž patří mnoho obydlených planet. Působí jako "učitelé" lidské rasy. **Jsou našimi staršími bratry, kteří si činí starosti a jsou znepokojeni neblahou cestou, po níž jsme se vydali, a proto k nám přicházejí, aby nás včas varovali před nebezpečím, v němž se nacházíme.** "Mír s tebou", rozloučili se žehnajícím gestem. Eugenio se pak spěšně vydal na zpáteční cestu. Cestou si opakoval celé poselství a vštěpoval do paměti, aby je mohl co nejvěrněji zapsat. Když se ještě jednou ohlédl, spatřil vesmírnou loď, jak se vznáší z vyhaslého kráteru. Poselství, které Siragusa ještě téže noci zapsal na stroji, pak poslal papeži, Kennedymu, Chruščovovi, de Gaullovi, anglické královně, švédskému králi a prezidentovi Italské republiky. Odpověděl jen jediný: de Gaulle.

V následující době Siragusa horečně doufal v další kontakty. Celý srpen vídával spolu se svou ženou nad domem létající kotouče a dvakrát též doutníkové mateřské lodě, které, jak se telepaticky dověděl, nesly název "Alfa 2" a "Alfa 8". A skutečně v těchto dnech psal také tisk o řadě pozorování UFO nad Itálií.

Potom 4. září to Siragusu opět táhlo na Etnu. Ve 22.03 hodin dorazil na stejné místo, na němž již před prvním setkáním zaparkoval svůj vůz. Šel po cestě nahoru, kde jej již očekávaly dvě bytosti. Obě byly 215 centimetrů vysoké, oblečené do jednoduchých kosmických obleků s přilbami, které vypadaly jako obleky potápěčů: Z jejich opasků vyzařovalo světlo, podobně jako ze svítilny. Za nimi ve vzdálenosti pouhých asi 30 metrů visela ve vzduchu obrovská, asi 25 metrů široká kruhová loď, která byla se zemí spojena jakýmsi kovovým válcem asi tři metry vysokým; s malými dveřmi. Eugenio to pokládal za jakýsi druh výtahu. Mimoszemšťané jej opět pozdravili slovy "Mír s tebou" a opět mu nadiktovali poselství, tentokrát určené pro všechny vědce na Zemi. Oba se představili jako Woodok a Lynk a uvedli, že pocházejí z planety Metaria od Alfa Centauri. Po rozloučení Eugenio ještě spatřil, jak se loď prudce vznesla do výše. Stejně noci spatřily stovky obyvatel obcí Acireale, Bronte a Acitrezza jakýsi kotouč letící nad ostrovem a noviny o této skutečnosti přinesly příští den zprávu.

Při svém třetím setkání s mimozemšťany, jež se uskutečnilo 14. února 1963 a na němž byli opět přítomni Aštar Šeran a Ithakar, obdržel Siragusa další poselství, tentokrát určené pro všechny národy a vlády na Zemi. "Zatímco vaše věda mlčí," praví se v něm, "začínají se stále více projevovat důsledky vašich neodpovědných jaderných zkoušek. **Magnetosférický plášť vaší planety již utrpěl výrazná poškození v důsledku vašich jaderných zkoušek ve velkých výškách.**" Dnes víme, že tehdejší varování byla oprávněná.

V dubnu 1964 byl Siragusa poprvé pozván k letu do vesmíru. Mimozemšťané jej dopravili na "Černý měsíc", což byla umělá družice na oběžné dráze kolem Měsíce. Při kosmickém letu se setkal s dalším pozemšťanem, mechanikem Lucianem Gallim z Bologni, s nímž již v roce 1957 navázali styky Venušané. Celkem měl Siragusa devatenáct fyzických setkání s mimozemšťany v letech 1962 až 1978.

Pro šíření poselství, jež mu předávali mimozemšťané fyzicky nebo telepaticky, založil Siragusa spolu s prvními přáteli a žáky, kteří se brzy okolo něj soustředili, CENTRO STUDI FRATELLANZA COSMICA (C.S.F.C.), tj. Studijní středisko pro kosmické bratrství. Toto středisko existovalo až do roku 1978, kdy mimozemšťané prohlásili jeho úkol za ukončený. Bylo to, jak pravil Siragusa, "hnutí, které bylo vedeno a udržováno mimořádně uvědomělými bytostmi z Vesmíru a které se zaměřovalo především na to, aby pozitivně a vědomě působilo na ty duše, které jsou zvláště citlivé na učení těchto vyšších bytostí." Středisko se brzy stalo moderní "Školou záhad", jejíž členové nakonec sami částečně získali schopnost přijímat poselství vesmírných bratří. Pro zjednodušení sdělili mimozemšťané Siragusovi, jak má vyrobit "magnetický synchronizátor", což je malý přístroj, který představuje slunce se zlatými paprsky a s broušeným rubínem uprostřed a který se měl nosit okolo krku. Jeho základní součástí je pyramida se čtvercovou základnou, v jejímž středu se nachází šestihranný drahokam, který mimozemšťané prostřednictvím Eugenia "psychizovali", tj. upravili pro vyšší kmity. Tento kámen tak tvoří kondenzátor psychoenergetických vln. Základna pyramidy je proudovým okruhem přijímače, vrchol pak je pulsátorem a vysílačem, které umožňují komunikaci.

Není možné se ani zčásti zabývat rozsáhlou a působivou sbírkou poselství, které obdržel Siragusa a C.S.F.C. od roku 1962. Nejedná se pouze o varování před velkými zločiny lidstva, které působí proti životu, ale jsou to také zasvěcená a metafyzická poučení nejvyššího stupně, poselství, která těm, kdo je dovedou číst, vypovídají něco o kosmickém vědomí, jehož dosáhli mimozemšťané. Proto jako ukázkou uvádíme několik citátů:

"ZEMĚ ŽIJE. Pokud to ještě nevíte, tak se to dozvídáte nyní. Dbejte na to, abyste násilně neporušili její kosmickou rovnováhu. Pokuste se jí porozumět a především ji milovat. Země není pouze štědrá matkou. Je nejen planetou, nýbrž zároveň i živoucí buňkou Vesmíru, živého Boha. **JESTLIŽE JI NEBUDETE MILOVAT, ANI ONA VÁS NEBUDE MILOVAT) JESTLIŽE SE POKUSÍTE ZNIČIT JI, ONA VÁS ROVNĚŽ ZNIČÍ; jestliže se odvážíte narušit její harmonickou rovnováhu, způsobí vám pohromy; nebudete-li si jí vážit, ani ona nebude na vás dbát a odebere vám vitální mizu, která vyživuje štěstí vaší existence.**

Jestliže ji pochopíte a budete jí věnovat péči, kterou potřebuje a kterou jí dlužíte, obklopí Matka Země váš život blahobytem. Bez Země nemůže existovat žádná vinice a žádná réva, nemůže vyrůst žádné obilí, jestliže chybí 'tělo a krev' této matky. Myslete na to! Země žije a nazývá se MATKA." (10. 5. 1976) "Konstatujeme, že jste vzali vážně v úvahu naše pokyny, abyste svůj výzkum zaměřili na využití sluneční energie. Kromě toho pozorujeme dobrou vůli a cílevědomou vytrvalost některých vašich učenců a schopných vědců, kteří jsou poctivě rozhodnutí zabývat se strukturami, které jsou nezbytné pro realizaci tohoto projektu. **Využívání atomové energie je velmi nebezpečné a plné úskalí,** která jsou často nepozorovatelná a vašimi prostředky nekontrolovatelná. Sluneční energie je čistá, pozitivní a

plná lásky. **Proto vás ještě jednou vyzýváme, abyste svoji pozornost trvale a stále více zaměřovali na tento vynikající zdroj energie - na Slunce.** My sami od pradávna bereme ze Slunce nejen energii, nýbrž i vibrace, které z něho vycházejí, a to ke stabilizaci rovnováhy naší fyzicko-astrální přírody." (Woodok, 23. května 1978) "Ještě dnes žije a působí v našem světě přes sedm milionů geneticky programovaných bytostí, které předávají své poselství a umožňují, aby lidské vědomí přijímalo nejvyšší a jedinou možnost. Je možné ji poznat, má-li člověk takové vědomí, které je dostatečně bdělé na to, aby zaregistrovalo a přijímalo zvláštní psychické kmity, které z ní vycházejí, a aby tak vytvořil souzvuk se svým vědomím." (Eugenio Siragusa) "Darwinova teorie je nesprávná. Vaši praotcové, kteří měli mimořádné duševní vlastnosti a velkou část výsad Kristova vědomí, se nenarodili na Zemi a nejsou také výsledkem nějakého vývoje zvířat. Vesmír byl a nadále zůstává jejich velkou vlastí. Přišli na Zemi, aby zde vytvořili ráj a aby i tomuto světu dali velký počet duší. Avšak namísto toho, aby budovali život, strhly s sebou některé neposlušné bytosti davy do údajně nového řádu, který byl zcela v rozporu se zákony, jež bylo třeba bezpodmínečně a s naprostou pokorou dodržovat."

Vedle těchto a četných dalších informací z oblasti historie Země a lidstva, kosmologie, budoucí techniky, metafyziky a spirituality se Siragusa samozřejmě dověděl i mnohé údaje o samotných vesmírných bratřích a o jejich lodích. Jejich vesmírné lodě překonávají ve vteřinách vesmírné vzdálenosti tak, že vstupují do hyperprostoru. K pohonu využívají sluneční energie a energie psychické. Jsou neustále obklopeny vrstvou vířivého magnetického pole a ve zcela beztlížném stavu sledují fluktuaci světelné energie, která je kondenzována okolo cirkulujících terminálních elektronů.

Vesmírní bratři pak pocházejí z nejrůznějších planet naší sluneční soustavy i z jiných soustav, a dokonce i z jiných galaxií. Jejich organismus je zčásti založen na křemíku místo uhlíku. Největší rozdíl mezi pozemským člověkem a jimi spočívá v jejich vyšším vědomí, v jejich hluboké lásce ke Stvoření.

Aštar Šeran, s nímž se setkal Eugenio při svém prvním kontaktu na Etně, je "svatý vrchní velitel" flotily operující na naší planetě ze základny na Venuši.

Ithacar je nejvyšším představitelem planety Marsu v Konfederaci světů.

Adoniesis je jméno odpovídající jménu Adonai, jenž je Nejvyšším koordinátorem z rodu Jana, který přinesl světlo Zlatého slunečního orla na Zemi.

Woodok je velitelem vesmírné lodi "Křišťálový zvon" a pochází ze "třetí galaxie". Jeho plet' je nazelenale modrá, jeho fyzickým základem je křemík, nikoliv uhlík. Nepotřebuje vodu.

Mimozemšťané mají na Zemi své základny, mimo jiné v Jaderském moři, Středozemním moři, v Biskajském zálivu, u Kanárských ostrovů a u ostrovů Portugalska. Moře je pro jejich základny nejvhodnější, neboť zde neexistuje atmosférické znečištění, které již dosahuje indexu 75,4 %.

(45)

Vzniká kontaktní skupina

V červnu 1975 obdrželi Robert Negrini a Massimo Poli, pracovníci střediska C.S.F.C. v Bologni, telepatický pokyn od mimozemšťanů prostřednictvím tzv. "synchronizátoru" a

UFO: KONTAKTY

odebrali se na místo setkání poblíž poutního kostela "Madonna di San Luca" nad Bolognou. Pozorovali zářící vesmírnou loď, která se vznášela nad jejich hlavami a obdrželi duchovní obraz Adoniesise. Poli k tomu obdržel rozsáhlé telepatické informace.

V září se podrobila tato skupina spolu s dalšími "operátory" (Siragusův výraz pro lidi, kteří navázali kontakt s mimozemšťany) různým zasvěcovacím studiím, které končily telepatickým stykem, jenž navázal Negrini s Aštarem Šeranem. Skupina obdržela řadu starých posvátných symbolů a klíč k jejich významu.

V září operátor Massimo Poli prožil "kontrolovanou hvězdnou projekci" do nitra podzemní kolonie mimozemšťanů nazvané El Dorado, Město Zlatého Slunce. Toto město, jak se dověděl, bylo založeno před 75 000 lety "Vesmírnými knížaty" a existuje současně na sedmi dimenzích. Přibližně ve stejné době je Negrini varován před katastrofami, které hrozí v budoucnu Zemi, včetně těžkých **zemětřesení**, způsobených geomagnetickými zpětnými vlnami při našich zkouškách atomových bomb, **a neznámých a neviditelných nemocí**, mj. i nákazy "Arbar". AIDS se ovšem dostala do novinových titulků v Evropě až na začátku osmdesátých let.

21. července 1976 obdržel Negrini zprávu o přistání americké sondy Viking I na Marsu, kterou považujeme za natolik závažnou a zajímavou, že ji chceme v podstatné míře na tomto místě citovat:

"Igea Marina (Forli) - středa 21. července 1976 Příjem ASW Solex přes synchronizátor od Nebe pro Zemi - 12.30 hodin.

Zatímco pozemské oko s obavami zkoumá povrch rudé planety, dosahuje hlas "starších bratrů" z Marsu na naši planetu...

od Masara pro Sarase

od Marsu pro Zemi

Ithacar, nejvyšší představitel Marsu ve Vyšší unii konfederovaných světů, dává vědcům a badatelům na planetě Zemi možnost vnímat hlas svého lidu.

Synové tohoto světa, slyšte...

Oáza míru naší planety byla narušena strojem primitivní konstrukce. Vaše ničivé a škodlivé dílo rozšiřuje oblast svého vlivu nebezpečným způsobem i do prostoru mimo vaši atmosféru ! (...) Vytvořili jste podivuhodný soubor mechanismů, abyste mohli skutečně pochopit to, co samo o sobě a pro sebe není ani mechanické ani podivuhodné, nýbrž ryze kvalitativně VITÁLNÍ, TÍ. DYNAMICKÉ, tedy MIMO VEŠKERÉ VAŠE FYZIKÁLNĚ-CHEMICKÉ A TECHNICKO-MECHANICKÉ MOZNOSTI ZKOUMÁNÍ.

V současné době jsou vaše vědecko-astronomické hodnoty, pokud jde o kvalitu vědomostí, pouze zaostalými strukturami výzkumu na témata, o nichž ještě nevíte, jak byste se jich měli chopit. Prováděli jste výzkum kosmického prostoru se stejně neúčinnými mentálními strukturami, jako v případě vaší planety. Pokračujete vytrvale a neuroticky až k zoufání neustále ve stejné linii akce kvantity a absurdní relativity všeho, o čem máte vědomosti.

Trváte neustále na své původní koncepci, která vás věčně žene k tomu, abyste všechno, co existuje ve VYŠŠÍCH DIMENZÍCH ŽIVOTA, PROSTORU A ENERGIE, přizpůsobovali vaší úrovni. Horečně a téměř hystericky pátráte po organickém životě tam, kde organické a genetické struktury již dosáhly úrovně **DYNAMICKO-ORGANICKÉ rychlosti vibrací, která je již nečiní ani organickými ani genetickými, nýbrž**

KOSMODYNAMICKÝMI a uvádí je do sféry vlivu geneticky planetární úrovně jedné z vašich "ROZLIČNÝCH" dimenzionálních strukturací.

Vezměte na vědomí, synové pozemské vědy, že vitální struktury našeho lidu již přestaly být geneticky trojrozměrné od oné dávné doby, kdy došlo k úplnému zničení planety "Mallony", která kroužila po dráze mezi Marsem a Jupiterem a byla zničena sérií atomových výbuchů v důsledku nesvědomitosti tamního lidu, který se rozhodl vytvořit dva umělé měsíce, jež dosud krouží kolem našeho světa a jež vaše věda nazvala "Phobos" a "Deimos".

Obyvatelé Marsu byli tehdy těžce postiženi katastrofou, která způsobila zničení třetiny jejich civilizace, a **uskutečnili onen životně důležitý a evoluční přechod, jenž musí každá planeta v okamžiku své Kalvárie překonat.** Když tenkrát přišly o život miliony a miliony našich bratří v plamenném víru nadměrné geologické strukturální reakce, kterou vyvolala exploze blízko letící planety Mallony, naprogramovalo vitální vědomí našeho světa regeneraci rasy a následně pak kvalitativní skok, který umožnil tuto obtížnou selekci. Fyzická exploze planety Mallona, **z níž pak první pozemské kolonie nejsou nic jiného než pozůstatky hledání jiné vlasti,** vyvolala obrovskou katastrofu, která se stala v našich dějinách výchozím bodem pro současný vývojový typ, jímž se řídíme. Jeden ze tří kontinentů, na němž se v oné době usadili naši otcové, byl téměř úplně zničen meteority dopadajícími z kosmického prostoru. Ďábelská zápalná oběť jedné buňky Kosmu, zničené nesvědomitostí a zlobou, se pro nás stala, podle nejvyšší rovnováhy zákona, kterou my neustále ctíme, příčinou bolesti, ze které se zrodil nový, evoluční vzestup. Selekcce se pak týkala elementů nepřizpůsobených novému rytmu, který byl od této doby určován magneticko-vitálním oběhem, a tímto způsobem došlo ke zrodu nové elity, která pak určovala další život rasy ...

Síla měsíců, která je analogická té síle, kterou na Zemi působí kosmogeneratorické komplexy, jež se nacházejí pod velkou pyramidou v Egyptě, má především ten účel, aby znovu vytvořila kosmogravitační rovnováhu VITÁLNÍHO GENU planety a v důsledku toho též genetické a vitální struktury celé rasy. Od té doby kmity našich vitálních struktur zvýšily svůj rytmus, až se naše hmota pro úroveň vaší "reality" a vašeho vizuálního spektra stala neviditelnou a nehmatatelnou, AVŠAK NIKOLIV MÉNĚ VITÁLNÍ... Každá atomová struktura se v důsledku toho změnila a kmitání marťanského života proniklo k jeho vitální úrovni, na níž existuje naprostá rovnováha mezi HMOTOU, ENERGIÍ A DUCHEM.

Nedivte se proto tomu, pozemští bratři, že na holém povrchu ve třetí dimenzi planety Mars nacházíte jen prach a "umírající zbytky", neboť v této dimenzi se již po tisíciletí náš život dále nevyvíjí. Je to bolestný osud, bratři, že právě vy, **vzdálení dědicové vražedného lidu, který zničil své vlastní obydlí** a způsobil tak násilím zdokonalení našeho obydlí, jdete ve svých vlastních šlépějích a blížíte se tak pomalu k magnetickému kruhu hraniční zóny, z níž jste kdysi uprchli a k níž vás vaše Karma vede zpět (pás asteroidů), **nyní přistáváte v našem světě, abyste namáhavě zkoumali to, co jste kdysi zničili.**

Uvědomte si proto, pozemští badatelé, že to, co podrobně zkoumáte, čeho se dotýkáte a co fotografujete, **není nic než stín skutečného života našeho světa,** a že stopy primitivní formy organického života, které jste našli, ukazují náplň starého fyzického vitálního procesu, který ještě následuje po pomalém atomovém absorpčním procesu k pravé úrovni současného projevu života. Ve skutečnosti zůstal v době Velké mutace stín života fyzické struktury naší planety ve 3. dimenzi, aby tak mohl existovat dimenzionální most, který ukazuje hmotně fyzikální aspekt sluneční soustavy.

Vědci Země, zaměřte svoji spekulativní pozornost na stopy života. Zjistíte, že jste zbytečně rušili mír, který vám nenáleží. Vezměte tento mír za svůj. Ať se vitální síla ducha stane i vaší silou a nic pak již nezabrání vašemu a našemu lidu, aby se sešli a žili na jednom jediném existenčním vrcholu. Velká, krásná města, pohádkově krásná krajina, hory, údolí a moře z

čistého křišťálu rozprostírají svoji nádheru na povrchu naší domácí planety. Avšak vaše oči z prachu nachází pouze prach. Vaše ruce z hlíny se dotýkají pouze hlíny. Vaše srdce z kamene netluče z radosti ...

Nebudete sbírat nic než kameny, neboť sami jste z kamene. Postarejte se, abyste se stali diamanty a na vaše udivené oči se pak vylije proud světla, **až z temnot mrtvé pouště povstanou ranní červánky naší civilizace, která se může stát též civilizací vaší.**

Neposílejte sem proto již žádné "stroje z kamene", nýbrž takové, které jsou osvětleny křišťálově čistou myšlenkou PŘESLAVNÉHO KOSMU. Zahajte evoluci, pozemští bratři! **Tuto civilizaci, kvůli níž jste přistáli na naší půdě, musíte vy sami uskutečnit na půdě vaší planety !** Potom uvidíte, jak se z rudé pouště Masaru pozvedne majestátní věk naší tisícileté civilizace !

Z MASARU SARASOVI OD BRATRA Z RUDÉ PLANETY:

MÍR S VÁMI. OD NEBE PRO ZEMI - ITHACAR."

(46)

"Oni" rehabilitují Eugenia Siragusu

Rok 1978 měl být pro C.S.F.C. osudným rokem. Důvodem byl skandál, který zinscenovali američtí manželé Hookerovi proti Eugeniu Siragusovi. Hookerovi, dědici majetku v hodnotě řady milionů, přijeli do Itálie před dvěma lety, aby se zde setkali se Siragusou - byli nadšeni jeho velkým dílem. Koupili si vilu v Nicolosi a dovolili středisku C.S.F.C., aby používalo její sklep jako schůzovní místnost a pro práci střediska. Hookerovi však byli zakrátko zklamáni tím, že ani spirituální zralost ani kontakty s mimozemšťany není možno koupit za peníze. Ať nabídli Siragusovi cokoli, aby je vzal s sebou na setkání s mimozemšťany, Siragusa vždy odmítl. Ani milostné nadbíhání paní Hookerové, která by se velmi ráda stala vyvolenou tohoto dobře vyhlížejícího proroka, u něj nenalezlo žádnou odezvu.

Plni závisti vůči těm, kteří sice nemohli nic nabídnout, avšak přesto se stali "operátory", a uraženi ve svém egoismu, jenž jim neustále říkal, že za peníze lze koupit všechno, cítili se Hookerovi podvedeni a přemýšleli, jak by Siragusu nejúčinněji zničili. Výsledkem bylo udání pro podvod a pokus o znásilnění. Byl to pokus vyličit C.S.F.C. jako sektu a Siragusu jako chamtivého proroka zániku světa. Byla to laciná a bezmocná intrika hollywoodského typu vzhledem ke skutečnosti, že "Guru" žil ze své penze celního úředníka, bydlel v malém pronajatém bytě a jezdil v sedm let starém NSU, a že naopak všechno, co měl, věnoval svému poslání a že pravidelně odmítal honoráře za svá interview pro televizi a tisk.

Přesto obvinění ze strany Hookerových vzbudila nakonec takový rozruch (patrně zde hrály svoji roli i jiné faktory), že Siragusa byl 24. listopadu 1978 zatčen a vzat do vyšetřovací vazby. Během následujících 72 dnů, které Siragusa strávil na kvestuře v Catanii, **došlo na italské obloze, zvláště na Sicílii, k nejpůsobivějšímu představení mimozemšťanů, jaké se kdy uskutečnilo v některé zemi světa od roku 1952.**

Ihned po zatčení Eugenia Siragusy došlo k výbuchu Etny a proud lávy tekł směrem k vesnici Zafferana. Její obyvatelstvo v tom spatřovalo znamení a žádalo okamžité propuštění Siragusy. O dva dny později pozorovaly stovky lidí celé formace "létajících doutníků" a "talířů" na obloze nad Modenou, Florencií, Campobasso a Sulmonou. 10. prosince vyfotografovali policisté UFO v provincii Avellino. 12. prosince zpozorovala policejní hlídka v Catanzaru silně

zářící objekt, který se pohyboval vysokou rychlostí po klikaté dráze. Jiná hlídka karabiniérů spatřila v Palermu "létající talíř" v záři světla, o něco později upozorovala další hlídka rovněž v Palermu na Sicílii jiný "létající objekt". Třetí hlášení z Palerma přišla tento den od třetí skupiny karabiniérů ve službě. Motor policejního vozu vysadil, když policisté v Catanzarru spatřili nízko letící "létající talíř"; jedna spojovací policejní skupina v provincii Bari, policisté v blízkosti Salerno, obsluha radaru na letecké základně Porta Potenza, vojáci a spojovací oddíl u messinské úžiny - ti všichni se stali onoho památného dne svědky demonstračních letů neznámých létajících objektů, pořídili jejich fotografie, určili místo, a zjistili, že došlo k rušení jejich radiových přístrojů. Toho dne bylo pořízeno několik policejních fotografií neznámých létajících objektů a část těchto fotografií byla předána ministerstvu vnitra. Protože svědky těchto jevů byly i tisíce civilistů, byly následujícího dne noviny po celé zemi plné zpráv o UFO. Ani jeden z následujících dnů neuplynul, aniž by nebylo upozorováno nějaké UFO. 14. prosince pozorovaly tisíce obyvatel Palerma obrovské UFO, které stálo po 20 minut bez hnutí ve vzduchu a potom pomalu odletělo. Mezi svědky byl i velitel policie v Palermu, dále četné policejní hlídky a několik novinářů. Tajemný objekt zachytili na svých snímcích amatérští i profesionální fotografové. O den později vedly letové trasy těchto objektů přes Řím a stovky obyvatel tohoto města je pozorovaly a policejní úředníci ve službě je fotografovali. Současně došlo k působivým manévřům u Agrigenta, Caltanissetty, Campobassa a Fana, které byly rovněž zčásti pozorovány policisty. Někteří občané Catanie viděli zářící objekty, které přilétaly od moře a letěly ve směru k vězení, kde byl zavřen Siragusa. Jeden z objektů přeletěl nad nádvořím tohoto vězení.

Tento seznam by mohl dále pokračovat do nekonečna. Nám je známo ze zmíněného časového období až do 3. února 1979 více než 50 hlášení UFO v oblasti Itálie, v některých případech se stovkami a tisíci svědků včetně nápadného množství policistů. Zdá se, jakoby "oni" chtěli upozornit právě italské státní orgány na evidentní justiční omyl, jakoby se ujali obhajoby Siragusy tím, že veřejně ukázali, že není žádným podvodníkem. A ještě více: K milánskému nočnímu hlídači Fortunatovi Zanfrettovi se během jeho služby v zahradě jedné vily přiblížily dvě téměř tři metry vysoké bytosti, které vystoupily z jakéhosi disku, jenž přistál na trávníku před vilou. Dotkly se hlídače na ramenou a zaměřily na něj svazek paprsků ze svých elektrických baterií. Hlídač omdlel a několik dní byl pod vlivem šoku. Tento zážitek se podobal druhému setkání Siragusy s vysokými mimozemšťany dne 4. září 1962 a potvrdil italskému tisku, který se tímto případem podrobně zabýval, že i toto setkání se mohlo udát tak, jak je Siragusa vyličil. Zanfrettu polekalo to, že mimozemšťané neměli tentokrát žádné přilby a že spatřil, že mají tři oči, přičemž třetí oko měli na čele. To činí tento případ ještě zajímavějším, neboť podobně byli vyličeni tři metry vysokí a tříocí mimozemšťané, kteří přistáli 27. září 1989 v městském parku sovětského města Voroněž.

Téměř jakoby chtěli vyloučit jakékoliv pochyby o tom, že Siragusovo zatčení bylo opravdu důvodem této demonstrace, stálo vězení v Catanii ve středu jejich činnosti. Četní další vězňové, hlídači i policisté viděli, jak se UFO několikrát vznášela nad vězením a jednou dokonce přistála. Asi 4 metry široké přistávací zařízení zanechalo šestihranný otisk na trávníku před zamřížovaným oknem Siragusovy cely a část trávy rostoucí na tomto místě byla dehydrována. "Stalo se to ve 4 hodiny ráno," vypověděl noční hlídač vězení, když jsem náhle spatřil dvě vysoké štíhlé postavy s oválným obličejem, podlouhlou bradou, velkýma, podélnýma a zářícíma očima a velmi dlouhými ušními lalůčky. Měly na sobě pláště s vysokým límcem a jejich obličej se si byly natolik podobné, že nebylo možno rozeznat, zda se jedná o muže nebo o ženy. Stáli vzpřímeni na prostorné římse vězení obrácené k cele č. 5 pana Siragusy."

Jeden vězeň uviděl, když se nacházel na toaletě své cely, jasně zářící kouli, která zůstala stát před jeho oknem. Vyrázil z ní jakýsi paprsek, který jej přímo zasáhl a na hřbetu ruky mu zanechal znamení ve tvaru oka, které bylo vidět po tři dny. Ve stejné době zažil něco podobného i jeden ze tří Siragusových obhájců. Eugenio Siragusa byl pak po 72 dnech

vyšetřovací vazby 2. února 1979 propuštěn z vězení s tím, že po dobu procesu nesmí opustit zemi. Po důkladném, čtyři roky trvajícím vyšetřování tohoto případu byl pak nakonec v dubnu 1982 **zproštěn jakékoliv viny**. Bohužel tisk, který se předtím tak rád zabýval údajnými skandály a který předem odsuzoval člověka, jehož nevinu soud uznal, tento rozsudek nikterak nezaznamenal. Siragusa v dopisu zaslaném italskému prezidentovi Pertinimu prohlásil, že by se nejraději odebral jako vyhnanec do Sovětského svazu, což bylo prohlášení, které se vzhledem ke kontaktům v SSSR a se SSSR opět ukázalo jako prorocké.

Siragusa rozpustil C.S.FC. již 8. srpna 1978, neboť "jeho úloha skončila", patrně v předtuše nadcházejícího skandálu, do něhož nechtěl středisko zaplést. "Co bylo třeba učinit, bylo již učiněno, a co bylo třeba říci, bylo již řečeno," prohlásil tenkrát Siragusa a dále uvedl, že jeho poslání skončilo. Nic na tom nezměnil ani jeho proces. Eugenio Siragusa dnes žije v ústraní v Nicolosi na Sicílii a ze své dobrovolné klauzury vystupuje pouze tehdy, když jej k tomu vyzvou vesmírní bratři.

Poslední "výstrahu všem politickým a vojenským představitelům na planetě Zemi" Siragusa rozeslal 8. prosince 1979:

Výstraha, která je určena pro všechny politické a vojenské představitele na planetě Zemi:

Osm minut vašeho času nám stačí, abychom úplně umlčeli jakýkoliv druh činnosti na vaší planetě. Tento zásah by byl proveden okamžitě, kdyby mělo dojít k atomovému konfliktu mezi dvěma či více mocnostmi. Několikrát jsme demonstrovali, že **aktivním a trvalým způsobem** kontrolujeme veškerá zařízení, která mají specifické charakteristiky válečného atomového potenciálu. (Viz: UFO: Důkazy!) Naše přítomnost je vašimi elektronickými přístroji nezjistitelná. Naše kontrolní činnost se neomezuje pouze na velmoci. Naše prostředky, které jsou pro vás utopií, se v daný okamžik projeví jako účinné, bude-li zapotřebí. Výkyvy gravitace a změny v zemském magnetismu by byly prvními zastrašujícími prostředky, za nimi by pak následovaly ještě jiné a přesvědčivější... Vlny abnormálního magnetismu by mohly ihned zablokovat veškeré elektrické okruhy. Možná by byla i úplná absorpce veškeré energie.

Tato naše výstraha nemá být pokládána ani za výzvu k boji ani za vměšování ve smyslu ovládnutí či podmanění vaší planety, ale jedná se o AKT LÁSKY, abychom zabránili opakování obrovské katastrofy, která v dávné minulosti stála život miliardy živých bytostí na jiných planetách, které se dnes staly nehostinnými a mrtvými tělesy.

Víme velmi dobře, jak je pro vás těžké uvěřit našim sdělením. Neunikly nám ani vaše násilné akce proti nám a naší záchranné misi.

Víme rovněž o pronásledování, jemuž vystavujete všechny ty, kteří jsou posly naší vůle a kteří podle nejvyššího přání "Avatara" Krista, jehož návštěva na Zemi se blíží, byli vyvoleni a osvěceni.

Ještě jednou vás vyzýváme, abyste se probudili a obrátili se k lepšímu, neboť jak jsme vám již několikrát sdělili, nemají být obětováni žádní "beránci"... Buďte opatrní, abyste se neprohřešili krví spravedlivých a neopakovali chyby minulosti. Raději se modlete, aby světlo spravedlnosti, lásky a míru vzklíčilo ve vašem srdci a ve vaší duši ke slávě Božího království na Zemi. Náš mír a naše láska vám budiž útěchou a nadějí.

Poselství z vesmírné lodi Křišťálový zvon Olympia

Woodok a jeho bratři, Maclero a jeho bratři.

PS.: K řadě svědků, kteří byli přítomni kontaktům Eugenia Siragusy, dodáváme ještě výpověď mnichovské spisovatelky Ilse von Jacobi. Spolu s dalšími svědky jela 3. dubna 1973 se Siragusou na Etnu poté, co mu jeho vesmírní přátelé telepaticky oznámili představení. A skutečně se ve 23.15 hodin objevil oválný, žlutě svítící kotouč na okraji jedné z četných vyvýšenin Etny. Kotouč měl zdánlivou velikost Měsíce za úplňku, a jak uvedla svědkyně, "létal s nepopsatelnou nebeskou září sem a tam, jakoby na sebe chtěl upozornit". Pozorování trvalo asi 12 minut, dokud objekt pomalu opět neodletěl. Paní von Jacobi popsala tento svůj zážitek v roce 1973 v časopise "7 Tage".

(47)

Etna

Jedním z nejzajímavějších potvrzení Siragusových výpovědí je "setkání třetího druhu", k němuž došlo 4. července 1978 na svazích Etny, které však bohužel nenalezlo žádnou odezvu ve sdělovacích prostředcích s výjimkou jedné zprávy v místních novinách "La Sicilia" uveřejněné 6. 7. 1978, neboť "případ Siragusa" se dostal do masmédií až v listopadu tohoto roku. O to důvěryhodnější je tento zážitek tří poddůstojníků a jedné mladé ženy, jenž se kryje s výpověďmi Siragusy.

Seržanti letectva Francesco Padellaro (21 let), Attilio Di Salvatore (31 let) a seržant námořnictva Maurizio Di Pietro (26 let) si spolu s jednou přítelkyní, Antonií Esposito, naplánovali na 4. července noční výlet na Etnu. S Attiliovým vozem Alfa Sud vyjeli po silnici k Etně, pak vůz zaparkovali a pokračovali dále pěšky. Když kolem půl dvanácté došli do blízkosti Monte Sona, zpozorovali na obloze tři červeně svítící objekty. Byly seřazeny do trojúhelníku a zářily blikavým světlem. Jeden z nich, který se nacházel na špičce formace, náhle formaci opustil a pohyboval se směrem ke třem přátelům dolů na Etnu, kde pak zmizel za vrcholkem Monte Sona. Přátel se zmocnila zvědavost a vrátili se k vozu s úmyslem dojet na místo, kde objekt zřejmě přistál, tzn. ve směru obce Nicolosi (kde bydlel Siragusa!). Po jízdě plné zatáček nakonec zpozorovali podivné světlo, které přicházelo zdola a zářilo přes okraje vozovky. Zaparkovali vůz na okraji silnice, přelezli zeď, která zde lemuje silnici, a dívali se ze svahu dolů.

Ve vzdálenosti asi 100 metrů tam stál na zemi kruhový objekt o průměru asi dvanácti metrů, mírně zploštělý, s třpytivě svítící kupolí na horní straně. Skupina se plna zvědavosti sešplhala níže, když ke svému překvapení spatřila pět nebo šest lidských postav, které se pohybovaly v blízkosti objektu. Bytosti měly lidský vzhled a téměř stejnou postavu. Dvě z nich se pak oddělily od skupiny, vyšplhaly po svahu o něco výše a přiblížily se ke skupině přátel až na vzdálenost asi pěti metrů. Seržant Di Salvatore uvedl v listu "La Sicilia": "Byli jsme všichni čtyři jako zkamenělí strachem, jako ochromeni podivnou mocí, nemohli jsme se ani hnout. Oba měli na sobě bílé přiléhavé obleky. Měli světlé dlouhé vlasy, vypadali lidsky a byli velmi krásní. Byli asi dva metry vysokí."

Oba cizinci ukázali přátelská gesta vůči skupince čtyř přátel, kteří bez hnutí a udiveně zírali na tuto neuvěřitelnou událost. Když se v dálce ozval zvuk motoru automobilu jedoucího po silnici, světlo "létajícího talíře" na chvíli zhaslo. Oba mimozemšťané ještě chvíli stáli před čtyřmi Italy a zachovávali výraz svého obličej, který byl srdečný a přátelský. Italům náhle zmizel z mysli veškerý strach, uklidnili se a získali důvěru. A jakoby to byla nejnórmálnější věc na světě, opět se obrátili, vyšplhali po svahu nahoru, nasedli do svého vozu a odjeli. Později vyprávěli, že měli pocit, jakoby byli zhypnotizováni a že po celou zpáteční cestu měli pocit naprostého klidu a vnitřního míru. Pravděpodobně nebyli vybráni pro žádný kontakt, nýbrž pouze proto, aby něco dosvědčili ...

Ve stejné době, jak uvedl list "La Sicilia" příští den ráno, spatřily desítky Sicilanů neznámé létající objekty. Tyto zprávy ostatně docházely ještě předtím, než byla uveřejněna zpráva-čtyř přátel. Tak například spatřila řada osob v Raguse 4. července kolem 21.30 přelet dvou svítících kotoučů, které vyzařovaly růžový paprsek světla. Několik minut zůstaly stát na obloze a pak odletěly směrem na Catanii. V obci Ispica zpozoroval profesor Cono Guaglione o několik minut později dva podivné létající objekty, které se pohybovaly směrem na Catanii. Spatřil je ze svého automobilu i univerzitní student Giuseppe Bruno na silnici z Catanie do Ragusy.

Rovněž 4. července kolem 22.30 spatřila paní Giuffridová z Catanie z terasy svého bytu zřetelně jakýsi smaragdově zelený předmět, který přiletěl od Etny a vysokou rychlostí směřoval k moři.

(48)

Nizozemí, 1967: Stefan Danaerde

Stefan Danaerde, známý holandský průmyslník, se se svou jachtou nacházel v Oosterschelde, výběžku odděleného hrází od Severního moře. Byl krásný červencový letní večer roku 1967, jachta stála zakotvená na klidné vodě jako velká bílá labuť. Danaerde ani nepřikládal zvláštní důležitost tomu, když mu jeho syn hlásil, že kompas má poruchu. Večer nastartoval motor lodi a vydal se směrem ke kanálu do Burgsluise. Ještě šest mil a bude u cíle ! Vše však nakonec bylo jinak. Uprostřed této absolutní opuštěnosti se náhle zablesklo pronikavé modrobílé pátrací světlo a zazněl řezavý zvuk. Se znepokojivým trhnutím loď najela na jakýsi pevný předmět, jakousi plochou věc. Opět vyrazilo pátrací světlo a Danaerde spatřil jakési zdánlivě neživé tělo na vodě. ihned skočil do moře, aby zachránil tonoucího. Teprve když jej chtěl vyzvednout na palubu lodi, povšiml si pevného, jakoby kovového oděvu, který měl onen "člověk" na sobě, a koule, v níž vězela jeho hlava. Pátrací světlo nyní plně směřovalo na jeho loď. Zároveň se na kovovém kotouči, na nějž jeho loď předtím najela, objevila jakási temná postava a spěchala sem cupitavým krokem. Danaerde náhle dostal strach: Ani bytost, kterou právě zachránil, ani tato druhá bytost nebyli lidé. Byly to postavy vysoké asi 140 centimetrů, humanoidního vzhledu, oblečené v kosmickém obleku zdobeném bohatými ornamenty. Obě bytosti měly vysoké čelo, špičaté uši, silně odulá obočí a dělené čelní laloky, které tvořily začátek výstupku, jenž se táhl vertikálně přes jejich lebku. "Can understand you us ?" zeptal se mechanický hlas Danaerdeho lámanou angličtinou. "Yes, I do." "Děkujeme ti. Ty zachránit život jednoho z nás." "Ale to je v pořádku. Kdo jste ?" "My návštěvníci z jiné planety." "Už jste zde dlouho ?" "Ne přímo zde, ale my už dlouhý čas na Zemi." "Proč se skrýváte ? Proč nemáte s námi žádný kontakt ?" "Z důvodu, protože vy ještě neznáte zákony vysoké kultury." Mimoszemšťan nabídl Danaerdovi dárek jako výraz díků za záchranu jeho kamaráda - kus kovu z jejich lodi, který by mohl být důkazem tohoto zážitku, nebo dvoudenní poučení. Danaerde se rozhodl pro druhé. Příští dva dny pak strávil na palubě cizí vesmírné lodi, kde se mu dostávalo poučení, pomocí počítače a televize mu byly ukazovány obrazy z planety Jarga, domovského světa jeho mimozemských přátel. Ukázali mu svoji loď, avšak oznámili mu, že mu nemohou poskytnout žádné technické informace, neboť "nejnebezpečnější přírodní zákon, který řídí civilizační proces inteligentní rasy, říká, že je zločinem poskytovat know-how diskriminující rase, neboť to zvyšuje nebezpečí zániku. "Jediné, co potřebujete, jsou informace v oblasti společenských vztahů."

Jejich planeta Jarga se nachází ve vzdálenosti asi deseti světelných let od Země a je větší než Země. Ve své atmosféře mají vždy jakousi nazelenalou mlhovou zónu, která filtruje sluneční záření. Na planetě Jarga vládne jistý druh superkomunismu, neexistují žádné společenské rozdíly. Lidé na této přelidněné planetě žijí v mohutných válcích, které jsou však velmi pohodlně vybaveny a navzájem spojeny magnetickými dráhami. Jejich hospodářský systém je určitým druhem plánovaného hospodářství **"s jedním systematickým hospodářským plánem, který usiluje nejúčinnějším způsobem o dosažení cíle, jež spočívá v tom, aby plným uspokojením materiálních potřeb byl člověk natolik zbavený materiálních vlivů, aby to nemohlo již nikterak ovlivňovat motivaci jeho chování."** Jinými slovy řečeno: Dbát o to, aby každý člověk měl takový dostatek, aby již neměl zájem o materiální statky. Prvním krokem k tomu byla **"důsledná likvidace veškeré diskriminace"**. Jakmile všichni mají všechno a každý má stejně (resp. to, co chce), je společnost stabilní. Peníze a vlastnictví jsou známky velmi primitivní úrovně kultury. Reálně existující komunismus na Zemi se dopustil chyby tím, že za východisko nesprávně zvolil státem řízené hospodářství namísto společného vlastnictví a blahobytu. Hospodářství musí být v rukou ekonomů a nikoliv v rukou státu.

Veškerá výroba statků a služeb je na planetě Jarga v rukou několika velikých společností, "trustů". Existují primární trusty, které vstupují do styku s konzumentem prostřednictvím vlastní distribuční sítě, a trusty sekundární, které poskytují primárním trustům dodavatelské služby. Na planetě Jarga se neplatí, neboť zde neexistují peníze, nýbrž registruje. Každý obytný válec má pro tyto účely svůj vlastní počítačový systém. Pro velké "nákupy" může jedinec získat (přechodně) užívací právo, pro méně drahé užitkové předměty pak dostává toto užívací právo na celý život. Drobné spotřební výrobky dostává každý v takovém množství, jaké může sám spotřebovat. Jelikož užitkové předměty zůstávají fakticky majetkem trustu, který je dodal, pečuje tento trust také o jejich údržbu a opravy. Každý trust má k dispozici určité konstantní investiční prostředky pro doplnění a rozšiřování svých výrobních prostředků. Proto nedochází k výkyvům v konjunktuře. Všechno je rozpočtováno a plánováno tak, aby docházelo k trvalému růstu efektivnosti, což vede ke skutečným supervýkonům. V čele každého trustu stojí prezident, který je členem výrobní skupiny Světové vlády. Tyto trusty si navzájem konkurují při zvyšování efektivnosti. Avšak ani tito tak mocní prezidenti nežijí jinak než jejich dělníci a i jejich nárok na "body spotřebního práva" tvoří pouze čtyřnásobek existenčního minima. Konzumní potřebu zjišťuje celosvětová Spotřebitelská ústředna. "Jednotkou hodnoty" jsou "Uras", což jsou jednotky práce. Minimum tvoří dvě "Uras" za hodinu, maximum pro manželský pár pak osm "Uras". Jak si pak ale Jargiňané spravedlivě rozdělují svůj blahobyt? Rozdělují hodnotu veškerých výdajů, které s sebou přináší blahobyt, na celkový příjem světového obyvatelstva a tak vzniká makrofaktor. To je číslo, jímž je třeba vynásobit výrobní náklady trustů, a tak se určuje cena pro spotřebitele. To znamená, že výroba, s přihlédnutím k nezbytným zásobám, se rozděluje mezi celkový počet existujících lidí, a sice ve formě "spotřebního práva". Daně na této planetě neexistují, společenské výdaje hradí trusty prostřednictvím své "blahobytné výroby". Vysoký blahobyt je umožněn již tím, že skutečně 100 % obyvatelstva k němu svojí prací přispívá a že u Jargiňanů odpadají neužitečné práce a úkoly, jako je vojsko, reklama, daňoví úředníci, prodáváci atd. Kromě toho to nejsou pouze materiální podněty, které vedou Jargiňany k tomu, aby podávali co nejlepší výkon. Je zde také jejich výrazné sociální citění. "Nezištnost je podmínkou pro nesmrtelnost inteligentní rasy," pravili a dodali, že je také základním předpokladem osobního štěstí. Štěstím je pro ně dosažení cílů, jež si sami zvolili, tj. nevědomé měření hodnot sebou samým. "Individuální úsilí o dosažení sebou zvoleného cíle tvoří lidský život tvůrčím."

Tvořivost, tj. tvůrčí činnost, je nejvyšším ideálem jargiňanské civilizace; nemateriální tvořivost je individuálním snažením o zlepšení životních poměrů jiných. Osvobození od jakéhokoliv materiálního snažení na planetě Jarga, zabezpečení životního základu, umožňuje obyvatelům této planety svobodný, nerušený rozvoj jejich tvůrčích schopností. Jargiňané

vlastně uctívají Boha jako tvůrčí sílu Vesmíru, nezměrnou inteligenci, která řídí celý proces počátku a průběhu Tvoření. Spatřují Boha "v každém dobrém činu a každé nezištné myšlence" ve službě veškerého Tvoření. Nejvyšším cílem kulturního vývoje je "nadčlověk", "inteligentní a duchovně rozvinutá bytost, která může být šťastná pouze v rámci velké a stejně smýšlející skupiny... Jiní myslí na můj šťastný život, já sám pak na šťastný život jiných". Kristus byl prvním "všetvořícím nadčlověkem" na Zemi, živým příkladem pro nás pro všechny.

Civilizace, která takto uvažuje, považuje samozřejmě také životní prostředí za nedílnou součást celku a začleňuje do svého "zvyšování efektivnosti" též rozvoj ekologicky optimální "mírné" technologie.

I když pro velice podnikavého průmyslníka Danaerdeho bylo dosti často obtížné sledovat sociální představy Jargiňanů, dovedly jej však k tomu, aby se nad nimi zamyslel. Poděkoval svým mimozemským přátelům za toto poučení. Ti pak se svojí vesmírnou lodí vzletli do výše a Danaerde vyrazil se svou lodí směrem k přístavu.

Od té doby až do dnešního dne zůstává v pravidelném telepatickém styku s mimozemšťany z planety Jarga a obdržel ještě další a rozsáhlejší informace. Své zážitky uveřejnil o dva roky později v Holandsku, německé vydání následovalo v roce 1971 pod názvem "Menschen vom Planeten Jarga" (Lidé z planety Jarga) v nakladatelství ECON.

(49)

Indie/Peru, 1964-1967: Ludwig Pallmann

Během své cesty po Indii, v kupé vlaku na cestě z Bombaje do Madrasu se Ludwig F Pallmann poprvé setkal s člověkem z jiné planety. Pallmann byl rodilý Němec, který po druhé světové válce přesídlil do Anglie a přijal britské státní občanství. V zájmu své firmy, zabývající se odbytem potravin, cestoval kolem světa, aby navázal styky s novými zákazníky a novými dodavateli. Již celou jízdu mu byl nápadný jeden muž, z něhož vyzařovala přirozená hrdost a který měl velmi výrazné, jakoby "hovořící" oči. Na dlouhých štíhlých prstech nosil jakési "náprstky". (Viz zmínka ve zprávě Ummono o vysoce citlivých konečcích prstů u mimozemšťanů.) Oba muži navázali rozhovor, přičemž cizinec hovořil dobrou angličtinou s mírným přízvukem. "Vy ale nejste Brit?" zeptal se Pallmann, což cizinec potvrdil. "Hovořím různými jazyky, protože hodně cestuji." "Odkud pocházíte, jestli se smím zeptat?" "Pocházím z Cotosi." "Cotosi? Nikdy jsem o něm neslyšel. Kde leží? Ve Střední Americe?" "Ne, příteli, je to na Itibi Ra II."

Cizinec mu vysvětlil, že Itibi Ra II je jiná planeta a že na Zemi žijí četní mimozemšťané. On sám se jmenuje Satu Ra a po příjezdu do Benaresu, což byl společný cíl obou, představil Pallmannovi svoji sestru Xiti, krásnou a půvabnou ženu s nádhernými očima a melodickým hlasem. Satu Ra ho dovedl do Ramakrišna-Ašramu v Benaresu a spolu s ním se zúčastnil náboženského obřadu. V hotelovém pokoji pak vedli dlouhé rozhovory. Satu Ra a Xiti sdělili Pallmannovi, že na jejich planetě nalézá člověk hluboký vnitřní mír, jehož se pozemšťané snaží dosáhnout duchovní cestou. Příštího dne oba zmizeli, k Pallmannovu údivu již odcestovali.

V lednu 1967 byl Pallmann na obchodní cestě v Peru, kde náhle onemocněl. Se zánětem ledvin byl dopraven do nemocnice Maison Francaise v Limě. Jedné noci kolem 3. hodiny

ranní se Pallmann vzbudil bolestí. Už chtěl zavolat sestru, když tu někdo uchopil jeho ruku. Podíval se nahoru a spatřil, že vedle něho stojí Xiti. Dotýkala se Pallmanna svými prsty a vlévala do jeho těla energii. Potom mu podala jakousi tabletku. Bolest, a dokonce i horečka zmizely. Xiti jej ujistila, že po šest měsíců nebude mít nyní již žádné bolesti. O dva dny později mohl být Pallmann propuštěn, neboť již nebyl žádný akutní důvod pro operaci. "Navštívil mne anděl," vysvětlil lékařům tento medicínský zázrak.

Následující dny strávili Pallmann s Xiti v Limě tím, že vyřizovali nákupy a další záležitosti. Pallmann pro ni prodal několik zlatých prutů a za tyto peníze pak nakoupili knihy, gramofonové desky a semena. 17. února 1967 odjeli oba vlakem z Limy s kufrý naplněnými zakoupenými předměty. Vystoupili ve stanici Huancayo, bráně do Zeleného pekla, amazonské džungle. Tam je již očekával Satu Ra s automobilem. Jeli kolem ruin z dob Inků do hor a zastavili na jednom poli na břehu jezera Junin. Kromě jednoho pastýře nebyla široko daleko vidět živá duše. Potom se nad jezerem objevil jakýsi kotouč, který se v nízké výšce blížil ke skupině. Pastýř ze strachu utekl. Létající talíř je vzal na palubu. V lodi mu ukázali na monitoru obrázky ze své planety, světa krásy, jehož obyvatelé působili šťastným a zdravým dojmem. Před dávnou dobou, jak se dověděl, došla jejich civilizace k závěru, že všechny formy buněk jsou náchylné k rakovině. Tato nemoc, jak zjistili, je výsledkem života v nezdravém umělém prostředí. Světy, které nedokázaly přenést technickou výrobu mimo sebe, si vytvořily právě takovéto prostředí a oni je nazývají "rakovinové planety", neboť jejich obyvatelé dříve či později umírají na tuto nemoc. Obyvatelé planety Itibi Ra naproti tomu přenesli průmysl na Měsíc, který se tak stal jejich Caxa Xixan, neboli "planetární továrnou". Podle jejich učení, které nazývají Amat Mayna neboli "kosmofilozofie", existují neustále různá "varovná znamení Boží" před onemocněním některé bytosti či některého světa, které pouze my v naší nevědomosti ignorujeme.

Rakovinová planeta, jak se dověděl Pallmann, je světem pro sebe. Jeho obyvatelstvo se domnívá, že nepotřebuje Boha. Jeho technologie je natolik rozvinutá, že se stala dominujícím prvkem zcela nepřírozeného života. Tito lidé vytvořili senzační stroje, umělou stravu, umělý vzduch a umělé zbraně, a jejich úspěchy je dovedly k tomu, že se domnívají, že jsou vysoce rozvinutou civilizací. "Avšak Bůh," prohlásil Satu Ra, "jim dal rakovinu." Jejich vynálezy nepůsobí jako vynálezy na planetě Itibi Ra, v souladu s Bohem-Přírodou. Věří, že rakovina je obyčejnou nemocí. Po léta doufají v její léčbu, nepřirozenou léčbu proti Přírodě. Nechtějí uvěřit, že Bůh je Příroda a Příroda je Bůh. Domnívají se, že stojí nad "kosmofilozofií", která praví: **"Kdo odmítá zákony Přírody, odmítá zákony Boží,** neboť Bůh je Příroda a Příroda je Bůh." Když na jedné botanické expedici objevili Zemi, bylo jim po důkladném studiu jasné, že Země je rovněž rakovinovou planetou a že onemocnění touto chorobou v příštích desetiletích postihne 70 % veškerého obyvatelstva.

Dopravili ho na jednu ze svých plantáží v džungli. Mimoszemšťané se živí vegetariánskou stravou a pěstují, jak se dověděl, za pomoci místních domorodců, kteří je považují za bohy, na velkých plantážích v džungli své ovoce. V džungli také odhalili města jedné pradávnej civilizace, navěky skryté v tropickém pralese. V hlavním chrámu města v džungli "Linislanu" našli symbol "létajícího muže z vesmíru", což byl podle jejich názoru důkaz prehistorických návštěv jiných mimozemských kultur. Pallmann strávil deset dní v této kolonii v džungli a zažil, jak Satu Ra prováděl dvoudenní ceremoniál smrti za jednu opici, kterou zabili domorodci, aby ji snědli. Tento příklad hluboké lásky a úcty ke každému stvoření na Pallmanna natrvalo zapůsobil. Nakonec dopravili mimozemšťané Pallmanna opět na železniční stanici a on pak odjel zpět do Limy.

Peru, 1974 - 1975: Charles Silva

Miliony lidí četly autobiografický román Shirley MacLainové "Meziživot" a miliony lidí byly fascinovány příběhem jejího učitele Davida, který s ní odjel do Peru a tam ji postupně informoval o svém setkání s Mayan, ženou z Plejád.

David se ve skutečnosti jmenuje Charles Silva a "Mayan" nazýval "Rama", což je zkrácený tvar jména "Ramatis". Své zážitky vylíčil již v roce 1977 ve své knize "Date with the Gods" (Schůzka s bohy). Charles Silva, kterého jeho přátelé krátce nazývají "Chaco", býval známým příslušníkem horní mezinárodní smetánky nazývané Jet-Sets. Většinu času svého života pracoval jako samostatný reklamní odborník pro několik velkých filmových studií v Hollywoodu a žil v Beverly Hills. Jeho četné cesty jej přivedly do Evropy, na Blízký Východ a do Jižní Ameriky.

Chakov příběh začal v červnu 1974. Přijel obchodně do Peru, ale chtěl své obchodní záležitosti spojit s krátkou dovolenou v Andách. Spolu se svou sekretářkou v Limě chtěl odjet do Huancayo, malého města vysoko v Andách, s příjemným klimatem, dobrými restauracemi a po celé zemi známým "nedělním trhem". Když jeho sekretářka na poslední chvíli cestu odřekla, "neboť se něco dělo s její tetou", rozhodl se zklamaný Chaco, že pojede do hor prostě sám. Někde na andské silnici projel za jedním malým hornickým městečkem kolem tabule, která uváděla, že se zde nachází ve výšce 3 746 metrů nad mořem. Výšku již začal cítit, špatně se mu dýchalo a udělalo se mu špatně. V další vesnici proto zastavil a nechal si dodat kyslík. Ticlio, což byla ona nejbližší osada, byla nejvýše položeným místem na silnici Lima - Huancayo. Silnici křížovala železnice a tabule zde uváděla: "Nejvyšší železniční přejezd na světě: 4 828 metrů." Za ní byla další tabule: "Existen Los Platos Voladores, Contacto Con Ovnis" (Létající talíře existují - místo kontaktu s UFO). Nakonec dojel do Huancaya, které se mu příliš nelíbilo. Náhodou se v hale turistického hotelu setkal s Robertem, svým starým přítelem, který mu doporučil, aby pokračoval v cestě dál do Acaya, malého Shangri-La v Andách, s horkými léčivými prameny a pohádkově krásnou krajinou. Chaco tam přijel, ubytoval se v jednom malém hotelu a užíval horkých pramenů.

Následující den si vypůjčil motocykl, aby se projel po okolí. Ještě jednou si prohlédl tabuli označující místo setkání s UFO, na jejíž zadní straně našel nápis: "Preparamos Contacto Con Ovnis Para Salvar A La Humanidad" (Navazujeme styky s UFO pro záchranu lidstva). Když se vrátil do Acaya, zaslechl v dálce bručení silného motocyklu. Když se motocykl přiblížil, Silva poznal, že se jedná o Harley Davidson, na němž seděla mladá dívka. Avšak to, co spatřil, mu vzalo dech: Byl to policejní stroj patřící policejnímu oddělení v Los Angeles a dívka byla na cestě do jednoho z lázeňských domů v Acaya. Chaco šel k dívce a oslovil ji: "Jak jste proboha přišla k tomuto stroji?" "Mám na to své metody," odpověděla. "Neměla jste potíže na celnici?" "Celníci neviděli, jak se sem ten stroj dostal." "Takže jste jej propašovala, že?" "To je dlouhá historie," prohlásila cizinka, "a i kdybych vám ji vyprávěla, stejně byste mi neuvěřili."

Chaco se domníval, že se jedná o mladou Američanku. Měla okouzlující obličej s mírně orientálními rysy, černé vlasy, na sobě měla džínsy a černou armádní košili. "Pracujete pro CIA?" zeptal se Silva. "Ne." "Pro mírové sbory?" "Ne." "Jste Američanka?" "Ne - ale vy byste se rád dověděl více, že?" "Uhádla jste." Dívka vyzvala Charlese Silvu, aby se ptal. "Co tady děláte?" "Cestuji kolem světa a šířím Slovo Boží." "Patříte k Ježíšovým lidem?" "Ne, nepatřím." "Šíříte Slovo Boží tak, že kradete policistům v Los Angeles jejich motocykly?" "To ne. Něco takového se stává pouze když dojde k těžkému zásahu do naší mise. Ten policista zastavil náš vůz a s pistolí v ruce nás vyhnal ven, bezdůvodně. Jelikož jsme měli naspěch,

použili jsme veškeré své výmluvnosti a připoutali jsme jej jeho vlastními pouty k dálničnímu sloupu. Ten motocykl je jenom moje památka." "Kdo jste a jaké je vaše poslání ?" "Jsme skupina několika přátel. Naším posláním je záchrana lidstva."

Zatímco spolu takto diskutovali, objevily se náhle za jednou horou tři pomalu se pohybující objekty v dokonalé trojformaci. Po nějaké době zůstaly stát ve vzduchu. Vypadaly jako dva na sebe položené polévkové talíře. Působily kovovým dojmem, mírně zářily, nejdříve oranžovou barvou, potom zelenou a nakonec tyrkysovou. Lehce se pohybovaly ve vertikálním směru, "houpaly se" ve vzduchu. Potom vyrazily obrovskou rychlostí do výše. Chaco zůstal, jako kdyby do něj uhodil hrom. "To nebyla žádná letadla ani helikoptéry," koktal. "Já vím," pravila cizinka klidně, "byly to létající talíře." "A to zůstáváte takhle klidná ?" "Samozřejmě. Vídávám je dosti často. Jsou všude na světě." "Co víte o UFO?" "Podívejte," odvětila cizinka, "pokud máte vážný zájem o UFO a podobná témata, můžeme se zítra setkat. Budete-li dostatečně otevřený, mohl by to být velmi zajímavý den. A nezapomeňte si s sebou vzít Bibli." "Bibli ?" "Ano, jestliže se chcete něco dovědět o létajících talířích, je to ten správný pramen informací. V Bibli se o nich hodně hovoří." Chaco, fascinovaný a zmatený tímto setkáním s tak krásnou a zároveň zajímavou ženou, si opatřil Bibli a dostavil se na schůzku. Po delší diskusi na téma, zda dívka opravdu nepracuje pro CIA, se jej zeptala, jak by reagoval, kdyby se setkal s mimozemšťanem. "Především bych byl skeptický. Ale nemyslím, že by k tomu došlo." "Ale kdybyste teď, v tomto okamžiku hovořil s někým z vesmíru, jaká by byla vaše reakce?" "Chcete tím říci, že jste mimozemšťanka ?" Cizinka přisvědčila a uvedla, že se jmenuje Rama a že ráda pobývá ve Vysokých Andách, neboť je zde vzduch stejně chladný a stejně řídký jako v jejím domovském světě. Její lid má v Andách své základny. Domorodci to akceptují a mimozemšťané se mohou volně pohybovat, neboť je každý považuje za příslušníky mírových sborů nebo za pracovníky CIA. I když Rama pochází z Plejád, její lid si již před léty vybudoval kolonii na Jupiterově měsíci Ganymédu, v údolích mezi ledem pokrytými horami. Vodu tam získávají z ledu, teplo z vulkanického nitra Ganymédu. Chaco však zůstal skeptický Jak mohly v roce 1974 zůstat v Andách neodhalený základny mimozemšťanů ?

Když mu Rama v 10.51 ráno donesla ranní vydání "Denver Post", zamyslel se. V Denveru bylo přesně 8.51 hodin. Let z Denveru do Limy trvá sedm hodin, dalších šest hodin by pak trvala doprava z Limy do Acaya. "Jak jsi to udělala, Ramo?" zeptal se. "Přes Vimany. Trvalo to pouze 9,5 minut." Rama potom hovořila o prorocích týkajících se budoucnosti lidstva a sdělila Silvovi, že na Zemi vypuknou sucha a velké přírodní katastrofy a nakonec uchopí moc světový vůdce Antikrist. Jeho panství skončí náhle tím, že se v roce 2001 Země srazí s obrovským nebeským tělesem a v důsledku toho dojde k obrovským záplavám, zemětřesení a nakonec i k posunutí pólů. Všechny tyto věci byly lidstvu předpověděny již v roce 1917 v poselství z Fatimy. Avšak při těchto katastrofách bude 144 000 lidí, příslušníků vedoucí elity Nového věku, evakuováno. Tito lidé budou vyškoleni a později opět dopraveni zpět na Zemi, aby ukázali cestu k lepší budoucnosti těm, kdo přežili.

Při jednom dalším setkání objasnila Rama Chacovi ona místa v Bibli, která se týkají mimozemských návštěvníků: "andělé", kteří navštívili Lota a Abraháma, Mojžíše, Eliáše, Ezechiela. Däniken, uvedla Rama, měl pravdu. Její lid navštěvuje Zemi již po celá tisíciletí.

Při jiném setkání pak Rama vysvětlila své pojetí Boha. Každý atom, jak pravila, je planetární systém v malém. Avšak vedle protonů a elektronů existuje ještě třetí soudržná síla, která řídí a působí pohyb celého atomového komplexu, resp. sluneční soustavy. Tato síla vytvořila a zorganizovala kladné protony a záporné elektrony. Rama uvedla, že tato síla je myslícím prvkem Tvoření, inteligentní energií, která je sama kombinací dvou energií, je to "Boží dech". Jelikož energii nelze zničit, nýbrž pouze transformovat, je život ve skutečnosti nesmrtelný, pouze mění své projevy.

V uklidňujících horkých pramenech města Acaya vysvětlila Rama Chacovi techniku mezihvězdného cestování "koncentrací na určitém vnějším bodě, v tomto případě svíčky". Silva skutečně zažil, jak po dlouhé žluté "šňůře", "stříbrném vláknu" ezoteriky putuje Vesmírem a opět se vrací do svého těla.

Po dobrém tuctu setkání, schůzek a rozhovorů v Acaya, které měl Silva v této době až do 3. října 1974, což byl termín jeho zpátečního letu do Spojených států, vždy mezi obchodními jednáními a většinou o víkendech, se z nevěřícího stal věřící, jemuž se nejen plně otevřely nové světy, ale jenž také získal nové pochopení pro náboženské tradice Země. "Řid se Ježíšovým učením!" řekla mu Rama. "To neznamená, že musíš patřit k nějakému náboženství. Vaši lidé založili mnoho náboženství, která způsobila mnoho neštěstí. Ježíš vašemu světu přinesl Slovo Boží. Já se jen pokouším vysvětlit ti tyto věci inteligentním způsobem." "My mimozemšťané jsme oněmi apokalyptickými anděly z Bible, služebníci Boží, kteří připravují půdu pro návrat Krista. Ale jsme jen lidé, jak můžeš vidět. Lidé z jiných částí vesmíru, kteří navazují styky s lidmi ze všech oblastí života."

2. ledna 1975 odletěl Charles Silva opět do Peru. Když ráno v 7 hodin přiletěl na letiště v Limě, Rama jej již očekávala: "Nepotřebujete taxi, seňore?" otázala se žertem. Po společně prožitém dnu jej Rama požádala, aby ji dovezl do jedné pouště na pobřeží, kam si pro ni přiletí její "Viman". Pouhých několik minut poté, co vystoupili z vozu, spatřil Chaco létající kotouč, který přistál a pak opět vyrazil směrem do kosmu. Rama zmizela. V polovině ledna jel do Acaya a doufal, že se tam s ní znovu setká. Když posnídal, spatřil nákladní auto, které zastavilo vedle hotelu. Vystoupila z něj Rama, která přijela autostopem, aby se s ním setkala. "Blízko odtud na tebe čeká jedno UFO," sdělila mu. "Uskutečníš svoji první cestu ve vesmírné lodi." Nastoupili do Chacova automobilu a jeli asi patnáct minut. Občas zapršelo. V dálce spatřil Silva slabou malou duhu - elektromagnetické pole UFO, jak mu vysvětlila Rama. Loď se zneviditelní, když přistává tak blízko lidských sídlišť. Zakrátko byli ve vzdálenosti pouhých deseti metrů od UFO a Chaco stále nic neviděl. Teprve když projeli jeho elektromagnetickým polem, spatřil je. UFO bylo velké, mělo tvar míče pro americký fotbal, stálo na třech kovových nohách a stříbřitě se lesklo. Když vstoupil do vesmírné lodi, trochu se zachvěl. Bylo tam ještě chladněji než venku, připadalo mu to, jakoby vstoupil do budovy s klimatizací. Čtyřčlenná posádka je oba mlčky přivítala. Její velitel je očekával ve vedlejší místnosti. Měl mírně šikmé oči, bez víček. Sdělil Chacovi, že jeho loď pochází z Plejád a že jeho lid má základny na Marsu a Venuši a samozřejmě též svoji kolonii na Ganymédu. "Za několik minut spatříš jednu z našich základen v Jižní Americe," prohlásil. Chaco sledoval na obrazovce, jak se jeho volkswagen nakládá do vesmírné lodi. "Tento stroj pracuje na principu reverzního elektromagnetismu," ujala se slova Rama. "Vidíš ty sloupy, které vedou k rotoru a které vypadají jako z průhledné umělé hmoty? To jsou naše reaktory. Když rtuť v těchto rotorech dosáhne své plné rychlosti, můžeme ji přeměnit v magnetickou a elektrickou energii. Tímto způsobem ovládáme hmotu a překonáváme tíži." Silva nyní viděl, jak stroj stoupá, přeletěli Andy a spatřili pod sebou velké jezero. Bylo to jezero Titicaca. UFO vletělo do tohoto jezera a pokračovalo v cestě pod jeho hladinou. Chaco spatřil podvodní základnu.

Rama jej požádala, aby napsal knihu o tom, co jej naučila. Doufala přitom, že oněch 144 000 lidí zavčas obdrží její poselství ...

(51)

**Švýcarsko, 1942 - 1990:
Eduard Albert Meier**

Účelem této knihy je dokumentace případů styku s mimozemšťany, nikoli odborná debata. Proto by překročilo cíl a rámec této knihy, kdybychom na tomto místě podrobně diskutovali o případu Švýcara Eduarda "Billyho" Meiera, který prohlašuje, že v letech 1942 - 1964 a pak opět od roku 1975 udržoval styky s mimozemšťany z Plejád a z vesmíru DAL, paralelního vesmíru. Jelikož dokumentace těchto kontaktů by zaplnila několik svazků (pouze jeho protokoly týkající se Semjase obsahují kolem 1 500 stran), nelze je dobře zařadit do našeho výčtu osob, jež navázaly kontakt s mimozemšťany a jejichž poselství se v mnoha bodech zásadně neodlišují od poselství Meierova, přičemž Meier nepopírá autentičnost těchto poselství, neboť, jak prohlašuje, si jej Plejáďané nevyvolili za svého jediného prostředníka. Zatímco my již spatřujeme paralely se zprávami Charlese Silvy a Dr. Freda Bella (oba měli kontakt s dívkou z Plejád), prohlašuje Meier, že vedl obsáhlé rozhovory s krásnou Semjase a s Plejáďany jménem Ptaah a Quetzal. Jelikož se domníváme, že by rovněž nebylo v souladu s, kdyby se objevil v tomto přehledu, rozhodli jsme se neuvádět zde vyličení tohoto případu a odkazujeme zájemce na zajímavou literaturu uvedenou v příloze...

*Poznámka zpracovatele na internet, IVO A. BENDY: Z Meierovy celoživotní práce (s jednou rukou) je dosud v českém jazyce **JEN** kniha „UFO: ... A PŘECE LÉTAJÍ“, která má bohužel pravdivost jen **necelých 50 %** ! To jen dokladuje, jak **negativní stav úpěnlivě eliminuje a falšuje informace tak pracně sem přinesené panem Eduardem Albertem Meierem, kterého se nesmírně vážím, a Vesmírnými lidmi, které miluji**. Existuje 2 m vysoká hromada knih o jeho práci v němčině a angličtině, ale jejich pravdivost je **velmi nízká** (autory knih jsou **jiní lidé než pan Eduard Meier**). Než pracně zjišťovat, co je pravdivé a co ne, snadnější a aktuálnější je vytvořit další informace v podobě „**Rozhovorů s poučením od mých přátel z Vesmíru**“ v letech 1995 – (2002 dnes), kde je nyní k dispozici od roku 1998 cca **1600 sdělení** se stejným počtem stran více než 100 kontakérů. Ze 6 dílů jsou první dva k dispozici (v roce 2002) vázanou knihou, všechny texty jinak na internetu www.vesmirmi-lide.cz . Pan Eduard Albert Meier si své poslání splnil – dostat sem informace o Vesmírných lidech a zemřel počátkem roku 1999. Jakékoli následnické organizace mají za cíl falšovat a prznit jeho informace o Vesmírných lidech, což se jim s úspěchem daří (FIGU, Švýcarsko v případě Meierovy práce a G.A.F. v případě Adamského práce). Tyto organizace jsou řízeny ještěřky z pekel. Mnozí lidé si pletou pana Eduarda Meiera s jinými lidmi a organizacemi, jako by to bylo totéž ! Tak jsou ovládaní negativními mimozemšťany. Ani pan Adamski, ani pan Dibitonto, ani pan Meier, ani já, Ivo A. Benda **nezakládali** žádné organizace, neboť **ty jsou vždy ovládané negativním stavem**.*

(52)

Spojené státy, 1971 - 1990: Dr. Fred Bell

Dr. Fred Bell z Laguna Beach ve státě Kalifornie je velmi zajímavou a výraznou osobností. Jestliže vstoupíte do jeho terasového domku na tichomořském pobřeží, připadáte si, jako byste se ocitli v laboratoři nějakého alchymisty či bláznivého vynálezce. Dr. Bell je však něčím více. Je to skutečný renesanční člověk, geniální vynálezce a nadaný hudebník, umělec, básník a také kapacita v oblasti medicíny. Je to rovněž muž s pozoruhodnou kariérou. V 16 letech získal tento nadaný pravnuk amerického "pionýra" v oblasti spojovací techniky po absolvování koleje stipendium americké vlády a nastoupil do školy vojenského letectva. Již jako chlapce ho jeho otec, který byl rovněž známým vědcem, bral s sebou do laboratoře a vysvětloval mu své studie důsledků prvních pokusů s atomovými bombami. Ve vojenském letectvu získal Bell specializaci v oblasti služby včasného varování. Jeho úkolem bylo dbát o stoprocentní provozuschopnost radarových zařízení. Proto byl také často

povoláván při výskytu UFO, aby prověřil, zda se jedná o skutečné UFO, nebo o radarový efekt. V polovině šedesátých let byl Bell přidělen ke štábu NASA do skupiny okolo Wernhera von Brauna, aby se podílel na projektu, jenž vyvrcholil prvním přistáním na Měsíci 21. července 1969. V roce 1971 se začal probouzet jeho zájem o spirituální procesy, studoval u tibetských Mistrů, kteří se usadili v Kalifornii, a podnikl osobně cestu do Indie a do Himálají. Spirituální trénink, jenž Bell absolvoval pod vedením svých Mistrů, jej očistil a připravil na kontakt s Plejáďankou Semjase.

První "signál" od Semjase obdržel Bell v roce 1971. Tento signál přišel v podobě telepatického obrazu, který se mu neustále objevoval v hlavě, až jej začal zakreslovat. Za pomoci přátel pak byl výsledkem portrét krásné světlovlasé dívky s dlouhými vlasy a úzkým obličejem, která byla Bellovi z jakési neurčité vzpomínky známá. Vzpomněl si pak na svoji poslední inkarnaci, kdy jako archeolog našel důkazy návštěvy Plejáďanů v minulosti, dříve než byl zavražděn, a vytušil, že ona žena by s tím mohla mít cosi společného. Trvalo dlouho, než se dověděl její skutečné jméno. Teprve v roce 1980, když si přečetl knihu Wendelle Stevense o kontaktech Eduarda Meiera, si uvědomil, že jeho přítelkyně z Plejád byla tatáž Semjase. Semjase mu sdělila, že pochází z planety Erra. Erra je úrodný, zelený svět, který se zčásti podobá švýcarským Alpám a jehož obyvatelé jsou mistry zahradní architektury. Všude vybudovali fontány, rybníky a vodopády a rovněž jejich hudba dává přednost používání přirozených zvuků, což Bell demonstuje svojí kazetou "The Fellowship" - hudba z Plejád. Plejáďané rádi obdělávají půdu a zabývají se rostlinami, neboť být blízko přírodě je pro ně cestou, jak být blízko Bohu. Své úsilí zaměřují na poznávání přírodních zákonů a žití v souladu s nimi. Jejich domy a místnosti jsou kruhové, neboť čtvercové prostory zavádějí přirozenou energii do velmi disharmonických drah, což má negativní důsledky pro lidskou auru. Každý obyvatel planety Erra má své povinnosti vůči obci, v jejímž čele stojí "Vysoká rada".

Jednou v této době zažil Fred pozoruhodnou fyzickou projekci. Cítil, že se ve svém fyzickém těle probudil na palubě vesmírné lodi. Ležel tam s hlavou v klíně krásné světlovlasé Semjase. Teprve touto blízkostí prožil Bell neznámé psychické vrcholné pocity, oživily se a láskyplně uzdravily dávno zapomenuté bolesti z jeho mládí. Jindy, koncem roku 1976, jel Fred Bell spolu se svojí přítelkyní Melanií kaňonem Laguna Canyon. Náhle se objevilo jakési světlo, jasné jako měsíc v úplňku. Světlo ozářilo celý kaňon a jakýsi pronikavě zářící kotouč proletěl po levé straně kolem Bellova vozu. Když se Bell vrátil domů, pocítil potřebu hrát hudbu. Usedl ke své klávesnici a zahrál pomalé arpeggio (arpeggio znamená "klesající", velmi plynulou skladbu na klávesnici). Fred tuto skladbu zaznamenal na pásek, přičemž měl dva svědky, Melanii a Louisu, což byla jeho další přítelkyně. O šest měsíců později přišel do kin film "Nebezpečná setkání třetího druhu", v němž se právě tato melodie používala pro navazování kontaktu s mimozemšťany na Devils Tower ve státě Wyoming.

O vánocích 1980 Semjase prohlásila, že má pro Freda speciální vánoční dárek: na smluveném místě pro něj a jeho přátele předvede ukázkový let své mateřské lodě. Po vánočním večírku v Bel Air pozval Fred své nejlepší přátele do svého obytného vozu. Společně odjeli na výšinu jižně od Laguna Beach. Ve výšce 700 metrů se jim naskytl nerušený výhled na světla San Diega. Za nějakou dobu se skutečně na obloze objevil svítící kotouč a ve vzdálenosti asi tří kilometrů od skupiny zůstal stát ve výši asi 1 000 metrů. Fred se podíval na hodinky: bylo přesně 01.00 hodin v noci, stanovená hodina. Fred se telepaticky zeptal Semjase, proč zůstává tak daleko. Semjase odpověděla, že posádka mu chce nyní předvést pohonný systém "létajícího talíře", a proto se nemůže více přiblížit, neboť by se skupina jinak dostala do oblasti elektrostatických výbojů lodí. Kotouč potom vyrazil do výšky rychlostí, kterou Bell odhadl asi na 35 000 km/hod. Celý manévr byl pak třikrát opakován, vždy po úplném zastavení. Při pohybu směrem dolů se loď snášela kolébaným pohybem, podobně jako padající list. Při jednom z dalších startů směrem nahoru vytvořila loď světelný závoj podobný polárnímu světlu. Celá oblast, přibližně osmina oblohy, byla osvětlena.

Semjase to vysvětlila negativním ionizačním účinkem, který vyvolává pohonný systém lodi. Tyto záporné ionty vlastně čistí atmosféru od jejího znečištění. "Proč nepřiletíte s mnohem větším počtem lodí?" zeptal se Bell. "Nemůžeme, neboť kdybychom provedli takovou očistu atmosféry, znečišťoval by ji člověk bez zábran dále a nechal by na nás, abychom se postarali o následky." Během těchto manévřů byli Fredovi přátelé fascinováni a ohromeni. Po celé týdny pak byl manévr UFO jediným tématem jejich rozhovorů. Neboli, jak jednou pravila Semjase: "V rámci našeho poslání si občas vybíráme několik jednotlivců a komunikujeme s nimi. Děláme to proto, abychom je pozvedli na vyšší úroveň vědomí. Potom jim vysvětlíme, že nejsou jedinými myslícími bytostmi ve Vesmíru." U Fredových přátel se tak stalo prostřednictvím Semjasiny demonstrace.

Plejády, jak pravila Semjase, jsou součástí Konfederace obydlených světů, k nimž patří také systém Lyry a která je řízena a reprezentována "Radou Andromedy" a "Radou stařešinů". "Toto bratrství zahrnuje celý Vesmír," sdělila Semjase Bellovi. Lidstvo má na vybranou, zda bude pokračovat ve své evoluci, nebo zda se samo zničí. Plejádané námi nechtějí manipulovat, jak uvedla. Naopak: Jestliže přicházejí na Zemi, pak vždy pouze na dva nebo na tři týdny, neboť zdejší atmosféra je pro ně příliš špatná, příliš otrávená. Přesto se však nepovažují za "nadřazenou rasu" vůči lidstvu, nýbrž za naše bratry a sestry, kteří k nám přicházejí, aby nás provázeli v přechodném období do Nového věku. Člověk, jak pravila Semjase, je občanem Vesmíru. Není na své planetě izolován. Musí rozvinout vyšší vědomí a stát se součástí většího společenství inteligencí.

Semjase sdělila Fredovi, že cesta ze Země k Plejádám, které jsou vzdáleny 250 světelných let, trvá pouhých sedm hodin. Je to umožněno tím, že překonávají prostor a čas. Mohli by tuto vzdálenost zvládnout za zlomek sekundy. Každou loď "projektují" prostě podle místa jejího určení. "Časový proces cesty je založen na konvertoru, který kontroluje čas potřebný k tomu, aby asimiloval energii současného stanoviště a přenesl ji tam, kam patří."

Plejádská "paprsková loď" je dopravním prostředkem, který vyzařuje paprsek, v tomto paprsku letí a do tohoto paprsku vetkává prostor. Děje se to na principu tzv. "beaming". Energie je doslova vyzařována, vzniká prázdnota a loď letí do této prázdnoty. Jakmile je v této prázdnotě, vytvoří se nová prázdnota (podobná černé díře) a loď opět letí do ní. Paprsek není prostě bezbarvým beztónovým paprskem; je extaticky krásný a má velmi příjemný tón. Každá vesmírná loď má jednoho muže jako palubního inženýra a jednu ženu jako pilotku. Muž je zdrojem síly, žena ji řídí. Každá loď je jakýsi organismus žijící prostřednictvím své speciální posádky. Jestliže posádka zemře, zemře i loď. Lodě jsou mentálně a fyzicky kontrolovány. Na pokyn Semjase zkonstruoval Bell dokonce časový stroj. Tento experiment měl za cíl poskytnout mu teoretické vědomosti o cestování v čase. Projekt byl na přání Semjase před dokončením přerušen, aby bylo znemožněno jeho zvládnutí třetími osobami, jež by jej mohli zneužít.

Jedním z důvodů, proč Semjase navázala kontakt s Dr. Bellem, bylo to, aby jej povzbudila k výzkumu v oblasti pyramidové energie a podnítila jej k vývoji různých konstrukcí. V roce 1980 pravila Semjase Fredovi: **"Pyramidová energie vytváří rovnováhu v těle člověka, jestliže se dostal do stresu. Všichni, kdo používají pyramidovou energii, budou snadněji překonávat dramatické změny Země, které začaly v roce 1958 a potrvají až do roku 1998.** Skeptikové budou v této době obětí měnících se energetických polí Země a budou tím trpět. Jejich fyzické tělo onemocní a jejich astrální tělo se dostane do disharmonie. Avšak ti, kdo používají pyramidovou energii, bezpečně se se všemi změnami vyrovnají." Dr. Bell založil své studie na již známých zkušenostech s pyramidovou energií a došel k některým novým zajímavým závěrům. Experimentoval s jehly z různých kovů a zjistil, že každý kov má specifický vliv na nosiče. Nejlepší metodou, jak nechat působit pyramidovou energii na tělo, je nošení hlavové pyramidy. Bell proto vyvinul hlavové pyramidy z mědi, stříbra, zlata a titanu. Jednou použila jedna americká žena v domácnosti jeden z jeho jehlanů a náhle v

sobě uslyšela hlas jednoho velmistra z předhistorické doby. Tak se stala nejznámějším "kanálovým médiem", J. Z. Knightová, skrze niž hovořila "Ramiha".

Na základě Semjasiny inspirace zkonstruoval Bell "nukleární receptor". Je to medailon ve tvaru parabolického zrcadla, které nese na své vnitřní ploše 144 malých jehlanů a jeden drahokam ve velkém jehlanu. Podle druhu drahokamu - používají se safíry, rubíny, diamanty, ametysty, smaragdy, záhnědy a citriny působí receptor na určitou čakru, což je energetický orgán, který je na úrovni mezi astrálním a pozemským tělem. Každá čakra je v přímém vztahu k jedné endokrinní žláze, některé z nich jsou mimo to spojeny se smyslovými orgány. Čakry oživují astrální a tím i pozemské tělo. Jsou to hlavní místa, jimiž obě těla komunikují s energetickými vibracemi tzv. sjednoceného energetického pole (SEP). Čakry komunikují se SEP jen v určitých frekvenčních pásmech. Tím se tělo dostává do takové frekvence, které musí mít, jestliže Země naplno vstoupila do Nového věku.

O vánocích roku 1981 objasnila Semjase Dr. Bellovi základní strukturu a použití pyramidových struktur, které zvyšují úroveň vibrací těla. Sdělila mu, že **jehlan je základním vzorem Tvoření**. Jestliže urychlíme atom uhlíku na rychlost rovnou nebo přesahující rychlost světla, jak uvedl Bell, nabývá tvaru oktaedru, osmistěnu, tj. dvojitého jehlanu.

Tyto pyramidové struktury, jak uvedla Semjase, mají mimořádný význam pro naši cestu do Nového věku: V kombinaci s generátorem záporných iontů likvidují znečištění vzduchu mimořádně účinným způsobem. **"Především je třeba vyčistit životní prostředí," prohlásila Semjase, "neboť znečištění životního prostředí způsobilo znečištění ducha."**

Tak například "Devastar", který se vyrábí z nerezavějící oceli, neutralizuje rušivé energetické kmity a negativní psychickou energii. V administrativních budovách by bylo možno udržovat prostředí bez těchto kmitů, které negativně ovlivňují proces rozhodování.

Dalším systémem, který Bell vyvinul, jsou tzv. "ORBY", v nichž jsou krystaly pro zesílení a filtraci psychické energie. Tento poznatek, jak uvedla Semjase, byl používán již v Atlantidě. "Iridátor" funguje jako laser. Zesiluje psychickou energii a vyzařuje ji v určitém směru. "Omnion", jehož konstrukční plán pochází od Semjase, je elektronický vysílací systém, který navzájem kombinuje všechny ostatní systémy. Pracuje nezávisle na polarizaci této energie, která je způsobena Sluncem a Měsícem. Možnosti jeho použití přesahují známé fyzikální parametry. Tím překvapivější jsou pak dosahované výsledky.

V roce 1984 se paní Sherry Hansenová z Phoenixu ve státě Arizona, dnes manželka autora amerických bestsellerů Brada Steigera, na jedné konferenci seznámila s Dr. Bellem. Vyslechla jeho přednášku, která ji nadchla, a jakýmsi způsobem vycítila, že tento člověk by mohl být v jejím životě ještě jednou důležitý. Sherry Hansenová pochází z jedné americké velmi nábožensky založené rodiny a ačkoliv studovala teologii, je velmi otevřená novým cestám. Asi tři nebo čtyři měsíce poté, co se setkala na konferenci s Bellem, měla Sherry následující zážitek: Když se vracela z jedné dlouhé a intenzivní meditace, uslyšela Sherry melodický ženský hlas, který říkal: "Sestro, neboj se... jsem Semjase." Sherry pocítila, jak ji zaplnil hluboký mír. "Za tři dny tě zavolá Dr. Bell. Má pro tebe velmi důležité poselství." Těmito slovy komunikace skončila.

Bell skutečně za tři dny telefonoval. Semjase mu sdělila, že musí dovést Sherry Hansenovou k "Firestaru". Semjase vyslovila Sherryino jméno a Fredovi trvalo pak určitý čas, aby si vzpomněl, kdo Sherry Hansenová vlastně je. Po jednodenní intenzivní přípravě odjela Sherry k Fredovi do Laguna Beach. Když pak spatřila v jeho obývacím pokoji pyramidové konstrukce, lasery a krystaly, připomněla si vize, které mívala na začátku sedmdesátých let. Po řadě příprav ji Fred vyzval, aby se v meditačním stavu posadila pod Omnion a Firestar a aby se ponořila do sebe. "Modlila jsem se a náhle jsem byla pryč," uvedla Sherry. "Nemám

žádné pozemské vzpomínky na to, co se v příštích pěti hodinách dělo, v době, kdy jsem byla 'pryč'. Ale vím přesně, co jsem prožila ve svých vnitřních světech. Setkala jsem se s jakousi světelnou bytostí, která mne provázela nejmystičtějším a zároveň i nejkrásnějším zážitkem mého života. Žádná slova nemohou vyjádřit to, co se stalo. Viděla jsem Božský oheň a dotýkala jsem se jej. Cestovali jsme galaxiemi, z planety na planetu. Jedna z planet byla planeta krystalová, která zářila nejčistšími, nejskvostnějšími barvami. Jako 'živý krystal' jsem byla naplněna světlem, stala jsem se světlem. Byla to naprostá blaženost a láska."

Firestar, pod nímž Sherry měla tento zážitek, je patrně vrcholem Fredových konstrukcí. Když byl poprvé použit v roce 1986 v Aspenu ve státě Colorado, byly příští den noviny plné zpráv o pozorování neznámých létajících objektů a byly dokonce pořízeny fotografie. Firestar pracuje na principu vibrací, jaké například vyzařují i květiny, aby na jaře přilákaly včely. Vysílá "éterické vibrace", které na Zemi vytvářejí vír, jenž jako světlo majáku proniká hluboko do kosmu a je mimozemšťany zachycován. Funguje tak, že krystal v jeho středu je buzený laserem, jehož energie je pak vyzařována pomocí křížem uspořádaných ramen antény, složených z malých jehlanů. V Německu byl Firestar poprvé použit v červnu 1988 na naší konferenci "Kanál do kosmu", která se konala v Murnau v Horním Bavorsku. V noci po "vzplanutí" Firestaru spatřilo 60 až 80 účastníků kongresu z celkového počtu 800 na obloze nad Murnau UFO. Tenkrát hrál Dr. Bell také na svoji klávesnici onu fascinující "hudbu z Plejád", kterou uslyšel a zachytil od Semjase.

(53)

Kanada, 1974 - 1990: Oscar Magocsi

Dobrým příkladem toho, v kolika různých úrovních a dimenzích se mohou odehrávat kontakty s UFO, je případ Kanadana maďarského původu Oscara Magocsiho, který pracoval jako technik elektronických přístrojů u různých kanadských rozhlasových a televizních stanic. Jelikož nemáme možnost vylíčit zde všechny aspekty jeho fascinujícího a mnohostranného příběhu, odkazujeme čtenáře, kteří mají zájem, na jeho tři knihy v němčině, které jsou v současné době stále ještě na skladě (viz příloha).

Oscarovy zážitky začaly v září 1974. Když kempoval severně od Toronta v provincii Ontario, spatřil Magocsi své první UFO, které dokonce přeletělo nad místem, kde tábořil. Taková pozorování se opakovala i v následujících nocích. Když jedné noci opět pronásledoval UFO, které zmizelo za jedním kopcem, setkal se s tajemným mužem, který se jej zeptal, proč je tak pozdě ještě na cestách. "Chci se dovědět něco více o tajemství UFO," odůvodnil Oscar svoji noční honičku. "Také se to dovíš, až nastane vhodná doba," odpověděl cizinec, "až budou vhodné podmínky. Nebude to trvat dlouho, buď ujištěn..."

V únoru 1975 se náhodou setkal s mladým mužem z Kalifornie, který mu vyprávěl o vesmírné lodi "Psycheans". Na jednom shromáždění se prý setkal s tajemným cizincem jménem "Quentin", který podle jeho názoru pocházel "z nějaké jiné galaxie". O týden později jej taxikář nechtěně dovezl na "Psychic Fair", výstavu ezoteriky v Sheratonu v Torontu. Tam jej oslovil jakýsi muž s hlubokým hlasem s dotazem, zda se zajímá o UFO, což Oscar potvrdil. "Tak tedy děkuji, že jste přišel," pravil cizinec a oznámil mu "přímou zkušenost s UFO", k níž mělo dojít v létě. "To byl Quentin," sdělil mu později onen mladý Kalifornan.

Podle slibu přistálo UFO 27. července 1975 v blízkosti kempinku a po fyzické přípravě bylo Oscarovi umožněno vstoupit na palubu. Po několika nocích strávených tímto cvičením v lodích bez posádky odstartovalo nakonec UFO s Oscarem na palubě. V noci z 30. července 1975 s ním UFO přeletělo nad Kanadou, New Yorkem a Oceánií až do Egypta k Velké pyramidě. Povšiml si, že z vrcholku této stavby proudí paprsek energie, jenž zřejmě napájel loď. Příští zastávkou byl Blízký Východ, pravděpodobně Sýrie, kde loď přistála. Magocsi vystoupil z vesmírné lodi, zpozoroval tankovou kolonu a uslyšel dělostřelecký souboj. Granáty vybuchovaly v jeho bezprostřední blízkosti, ale nezranily jej, neboť byl chráněn energetickým polem okolo lodi. Když se opět vrátil dovnitř, odstartovala loď do výšky 3 000 metrů, přímo do zorného pole tří arabských stíhačů. Ti na loď vypálili dvě rány. Loď zrychlila a ulétla pryč pronásledována oběma střelami. Náhle obě stíhačky zasáhl jakýsi světelný paprsek a zničil je. Oscar se domníval, že mu tímto způsobem měly být demonstrovány obranné možnosti UFO. Dalším cílem byl Tibet, v jehož hornaté krajině vesmírná loď přistála. Oscar uviděl skupinu lidí s šátky, která stoupala vzhůru. Jeden z nich vstoupil do lodi - zřejmě přesně věděl, co má před sebou - a vyzval Kanaďana, aby jej následoval do blízkého podzemního kláštera. Tam se právě konala jakási slavnost, již se zřejmě účastnili zasvěcenci z celého světa: běloši, černoši, Indiáni. Předsedající lama levitoval ze svého sedadla, oranžově zbarvené světlo pronikalo veškerou hmotou. Tibeťané ráno doprovodili Oscara k jeho stroji, který pak ihned odstartoval a dopravil jej do Jižní Ameriky. Když prolétal přes západní pobřeží Peru, spatřil jiná UFO startující ze skal. Poslední zastávkou jeho cesty kolem světa byl Mount Shasta v Severní Kalifornii, nad jehož vrcholkem loď vyslala dolů mohutný paprsek energie. Potom po 23 hodinách dobrodružství přistál Kanaďan opět tam, kde jeho cesta začala. Tento okružní let však byl pouhou předehrou Oscarova "velkého dobrodružství". O tři dny později opět přistála vesmírná loď, vzala Oscara na palubu, přeletěla elegantním obloukem nad jezerem Ontario, načerpala energii z jaderné elektrárny a vyrazila do kosmického prostoru. Tam přistála v mateřské lodi, která pak po dvou dnech dopravila Oscara na cizí planetu. "Budte vítáni na Argoně!" První, kdo jej přivítal, byl onen taxikář, který jej v Torontu proti jeho vůli dovezl na "Psychic Fair" a který se mu zde představil jako "Argus".

Oscar se dověděl, že na programu mimozemšťanů pro Zemi se podílejí bytosti ze všech planet nejrůznějších dimenzí. Mnohé z nich se podobají nám lidem. Magocsimu bylo umožněno navštívit jedno středisko, kde byly shromážděny desítky bytostí z jiných dimenzí a galaxií patřících k "Psychické konfederaci". V tomto středisku procházeli tito mimozemšťané školením, aby se chovali jako běžní pozemšťané a nebyli při svém poslání nápadní. Rozpoznat "je" však mohou pouze mediální lidé. Jejich vibrace jsou však jemnější a jejich vzhled krásnější.

Argus řekl, že znečištění vzduchu a vody na Zemi jsou dobře známé faktory, **avšak že psychické otrávení se vůbec nebere v úvahu**. Přitom však psychické klima je mimořádně důležité pro utváření života v každém směru, počínaje charakterem a motivací jednotlivce až po lokální ideologie s jejich důsledky. Ukázal Oscarovi obrazovku, která znázorňovala psychické "klima" na Zemi. Země produkuje dokonce "psychický odpad", který může ohrozit jiné sluneční systémy.

Mimozemšťané sdělili Magocsimu, že každý člověk má své vlastní psychické vyzařování, které se vytváří podle jeho zdravotního stavu, jeho současných emocí atd., konstantní základní vibraci spolu s "jemným kmitáním" proměnlivým podle každé činnosti v průběhu dne, přičemž tyto kmity určují vnější barvu jeho "aury". Pohled na tuto auru člověka nám napoví, jaký je jeho charakter, zdraví, duševní vývoj a také hierarchie hodnot.

Se vstupem do nového cyklu dojde na Zemi podle Argoňanů k prudkému zvýšení kmitů, které bude nutně kolidovat s existujícím "psychickým otrávením", přičemž pravděpodobným důsledkem bude obrovské zhroucení. Ačkoliv toto zhroucení je vcelku důležitým očištným procesem, uvolní se při něm nevyhnutelné elementární síly, které "přivodí zhroucení nízce a

úzce myslících lidí a také politické bouře, ničivé války a přírodní katastrofy. To vše pak opět vyprodukuje ještě více psychického spadu, který ovlivní i nás, kteří žijeme v jiných dimenzích, čemuž bychom raději předešli." Klidný přechod do tohoto nového cyklu by byl samozřejmě pro všechny zúčastněné blahodárný. A "Psycheané" jsou zde právě proto, aby toto umožnili a zlepšili pozemské podmínky. Kdyby se jim to nezdařilo, bude velká flotila vesmírných lodí připravena "nabídnout pomoc co možná největšímu počtu lidí". Bude to však pouze malá část obyvatelstva, která bude schopna přežít a přizpůsobit se zvýšeným vibracím. Je již připravena jedna planeta, na niž budou zachráněni dopraveni, aby se tam postupně přizpůsobovali vyšším kmitům. Jakmile bude Země očištěna a přizpůsobí se nové, vyšší frekvenci kmitů, bude pak opět těmito lidmi osídlena.

Drastičtější demonstrace než celosvětové akce UFO jim však není dovolena, neboť obrovský psychologický nápor, který by způsobilo například masové přistání, by byl neoprávněným zasahováním do pozemského vývoje. Místo toho navazují kontakty s jednotlivými pozemšťany a neustále jim předávají stejné poselství: **"Člověče, změň se, nebo zahyneš !"**

Na Argoně se Magocsi opět setkal s Quentinem, s nímž se potkal v Torontu na "Psychic Fair". Jeho skutečné jméno bylo "velitel Spectron". Ten Magocsimu předal pozvání na "Koncil strážců", který byl pro Oscara zasvěcením. Loď podobná fantomu jej dopravila ještě s šesti jinými poutníky do říše myšlenkových forem, která je netělesná. Oscar prožil přilet se silnými citovými výkyvy sahajícími od hlubokého smutku přes těžkou únavu až po blaženost a rozkoš. Sbíral své myšlenky a putoval po cestě směrem k horám světla. Přihodila se mu spousta zvláštních událostí, které jím otřásly nebo jej přiměly k útěku, až dosáhl svého cíle. Setkal se s Mistry a s "Ním", kosmickým Kristem. Dověděl se tajemství veškerého bytí... 7. 8. 1975, po čtyřdenní vesmírné odyssei, nakonec opět přistál v Kanadě.

V roce 1980, právě když byl na Manhattanu na návštěvě u jednoho ufologa, se opět setkal v New Yorku s Argusem, který měl opět podobu taxikáře. Argus jej varoval před "lidmi v černém", agenty "protistrany". Podal mu také vysvětlení "psychianského medailonu", zrcadlově obráceného symbolu "OM" obklopeného kruhem a trojúhelníkem. V období let 1980 až 1983 se pak Oscar setkával se svými mimozemskými přáteli při různých příležitostech, byl pozván na podmořskou cestu u Floridy a létal ve vesmírných lodích s posádkou. Argus jej upozornil, že pracovníci Světla budou v následujících letech stále více napadáni opozicí a že bude dokonce docházet k otevřeným útokům a psychickému nátlaku ze strany "temných sil". Oni sami zasáhnou jen v mimořádných případech, neboť jim jde o to, aby tyto temné agenty přivedli na světlo, i kdyby měli jejich přátele posloužit jako "návnada" pro tuto očištnou práci. Důležité je nenechat se těmito útoky odradit. V příštích letech bude docházet k "mohutnému kosmickému zrychlení".

Začátkem roku 1985 byl Oscar vyzván nejprve telepaticky a potom i šifrovanými telefonáty, aby se dostavil na schůzku ve starém městě pyramid Teotihuacánu severně od Mexika. Jako prostředník mimozemšťanů jej tam očekával starý Indián z puebla, který se představil jako "Don Miguel" a dovedl jej ke Quentinovi. Quentin mu sdělil, že asi před 7 000 lety přistál na tomto místě s mimozemskou misí. Požádal Oscara, aby napsal druhou knihu, přičemž pro tento účel bude zapotřebí několika setkání a poučení v nejbližší době.

V listopadu 1985 byl Oscar vesmírnou lodí dopraven do Stonehenge v Anglii. Tam mu byli představeni čtyři pozemšťané, kteří se spolu s ním v roce 1975 jako poutníci zúčastnili zasvěcovací cesty na "Koncil strážců". Byl mezi nimi Američan Buzz Andrews, Angličan "Charlie", Číňan Yang a Rus Pavel Ivanovič. Všem jim bylo oznámeno, že byli vybráni, neboť mimozemšťané potřebují jejich pomoc "pro dosažení globální dobré vůle a harmonie v příštích letech". Pavel byl, jak se ukázalo, vysoce postaveným správním úředníkem sovětské vlády, s nímž byli mimozemšťané ve styku již od roku 1975. "Jelikož vaše planeta Země je naším sousedem a členem lidské rodiny v tomto velikém Stvoření," prohlásili, "je našim

přáním napomáhat vašemu pokroku a nakonec vás přijmout do této federace. Děláme to zčásti z morální povinnosti, zčásti též na příkaz Strážců, a nakonec i z vlastních strategických zájmů, neboť vás chceme uchránit před zásahem temných mocností Vesmíru."

20. října 1986, po jeho účasti na setkání Světového mírového hnutí v Torontu, pozvali mimozemšťané Oscara na palubu své křišťálové lodi "Peace on Earth" (Mír na Zemi), která byla "nejvyšší vlajkovou lodí meziplanetární hierarchie vaší sluneční soustavy". Posláním této lodi bylo "shromažďovat, zesilovat a opět vyzařovat širokou energii, kterou vysílají miliony pozemšťanů, jež se v tuto hodinu podílejí na planetární mírové meditaci spojující mysl." Nyní Oscar pochopil, že jej vesmírná loď dopravila do budoucnosti; indikátor času na konzole ukazoval 31.12.1986, 12.00 hodin Greenwichského času, což byl termín velké celosvětové mírové meditace. "Jako odpověď na volání o pomoc Země přiletěla tato velká krystalová loď, naplněná vylévajícími se proudy lásky z mnoha galaxií a říší... Veškerá akumulovaná kosmická energie, dopravená sem touto krystalovou lodí, se nyní pozměňuje působením obrovské energie, kterou vysílají vzhůru miliony pozemských pomocníků, a vlévá se nyní v obrovských množstvích světla do magnetického pole Země, aby tak změnila jeho kritickou oscilaci. Krystalová loď dovede tento výlev, toto "osvětlení Duchem svatým" přímo na Zem. Mezitím budou tyto úcty vzbuzující paprsky, které vycházejí z tohoto zdroje, zachycovány a dále vysrány z tuctu okolních vesmírných lodí do spojovací sítě 144 vyzařujících lodí kroužících kolem Země a předávajících je do zemského magnetického pole, aby se tak dosáhlo co možná nejrovnoměrnějšího rozdělení. **Tato energie, která působí prostřednictvím různých vrstev a prostřednictvím mnoha lidských bytostí, je určena k tomu, aby napomáhala vytváření pláště kladných energií. Tentokrát doufáme, že potlačíme negativní vibrace a dosáhneme mohutné změny vědomí, aby se konečně tato planeta uzdravila a ubírala se vstříc době silné duchovní lásky a duchovního světa. Jestliže se osobně rozhodnete pro lásku, světlo a pozitivní jednání, najdete na vaší cestě bohaté příležitosti, jak naplnit váš potenciál. Jestliže však zvolíte strach a negativitu, přivodíte si mnoho starostí a strastí.**" Rok 1987, jak uvedli mimozemšťané, bude rokem, jenž bude pro budoucí období určující, pokud jde o směr kosmického a historického vývoje. Toto vše má samozřejmě rozhodující význam pro způsob, jak bude tato planeta přecházet do oblasti vyšších vibrací, zda tento přechod bude ničivý a prudký, nebo zda bude radostný a klidný. **A tak jsou velmi dobré vyhlídky z hlediska Světla na klidnější a harmoničtější přechod, zcela v protikladu s temnými vyhlídkami v minulých letech. Proto je možné, že dávno zpracované plány na rozsáhlou záchranu a evakuaci ztratí do značné míry svůj význam.**"

Začátkem února 1987, když Magocsi navštívil kolonii New Age (Nový věk) v americkém státě Arizona, která byla starým přístavištěm hvězdných lodí, dovedl jej Quentin skalami do podzemní krystalové jeskyně, která sloužila jako základna mimozemšťanů. Tam objasnil Oscarovi historii boje mezi Světlem a Temnotou, který konečně dosáhl své konečné fáze. Od pradávna existují vedle pozitivní "Interdimenzionální konfederace svobodných světů" také negativní "Imperiální aliance". Pozemské lidstvo původně pochází z oblasti Plejád. Od doby, kdy samo upadlo do nevědomosti, usilují o lidstvo obě strany. "Aliance" má své "pozemní vojsko" v podobě celosvětového spiknutí "Iluminátů", zatímco Konfederace zde má síť "pracovníků Světla" a "mírné revoluce". Konfederaci vede "Koncil strážců", galaktická hierarchie.

3. července 1988 ráno se Magocsi na vyzvání dostavil k Niagarským vodopádům, odkud byl dopraven na palubu vesmírné lodi, která nesla název "Rainbow Ship" (Duhová loď). Tam Quentin vysvětlil skupině pozemšťanů, jak silně se změnil k lepšímu stav Země v důsledku Světové mírové meditace 31.12.1986 a zvláště v důsledku "Harmonické konvergence" ve dnech 16.-17. srpna 1987 (viz zprávy v časopise Magazin 2000). Ukázal jim obrázky aury Země z roku 1968: Znepokojující červené a hnědé paprsky světla vycházely z matně šedého oparu obklopujícího Zemi, jako dramatická ilustrace zmatené negativní éry. Naproti tomu byl

snímek z roku 1988 jiný: Zde bylo možno vycítit náznak vlny důvěry, nových počátků, všude bylo možno cítit atmosféru změny. Snímek Země z budoucnosti, z roku 2025, ji ukazoval obklopenou zářivě modrou aurou, obalem vyjadřujícím planetární zdraví.

"Uspořádání 'Harmonické konvergence' v srpnu 1987 znamenalo nebývalý příliv Božského osvětlení na tuto planetu," prohlásil Quentin. "Tyto energie byly vámi i námi stejnou měrou účinně uchopeny a nyní pracují dále na své cestě různými vrstvami světa směrem k planetárnímu znovuzrození."

"V průběhu příštích let dojde k velkému probuzení a urychlení vědomí. Bude existovat silné vzrušení a rozmach, až se začnete rozpomínat. Vaše vzpomínka bude daleko přesahovat vaše pozemské ztělesnění a bude dosahovat až ke hvězdám, k nejvzdálenějším galaxiím, do oblastí jiných dimenzí, kde leží skryt skutečný původ a smysl existence lidstva.

Vy, hvězdné děti, jste průkopníky nového světa harmonie a řádu. Práce, kterou vykonáváte v rámci svého vlastního života, usnadňuje cestu veškerému lidstvu, velmi ulehčuje tuto cestu sebepřeměny a seberealizace těm, kdo vás následují. A stejně tak, jak je vaše světlo povolá, tak jim také ukáže cestu. Tak se budou tato neustále vzrůstající vojska neustále šířit a pokrývat Zemi a Temnota uprchne..."

* * *

Tato poučení a analýzy vesmírných bratří ukázala význam hnutí New Age a pracovníků Světla. Když jsme v roce 1987 jako první v časopise Magazín 2000 oznámili uspořádání "Harmonické konvergence", mnozí se nám tenkrát ještě vysmívali, nechtěli pochopit, jaký význam tato akce měla pro lidstvo a pro Nový věk. Zatímco "konkurence" pouze stručně hovořila o "Slavnosti svatých míst", iniciovali jsme na dvacet meditací na německé půdě, jichž se zúčastnilo více než 20 000 osob. My sami jsme spolu s mnoha účastníky společně s námi pořádané meditace ve Wuttachschlucht ve Schwarzwaldu pozorovali noční světla UFO a oblačnou formaci "létajícího hada". Oscarovo svědectví "psychického znečištění" potvrzuje světoznámá spirituální učitelka Chris Griscomová, která, jak prohlásila na frankfurtské konferenci o UFO v roce 1989, již před několika lety byla pozvána na palubu UFO. Uvnitř této vesmírné lodi se nacházela mapa, která ukazovala, kde se na světě navzájem zabíjejí lidé, o válkách a událostech, o nichž se ještě ve sdělovacích prostředcích nebylo možno dočíst. Tehdy právě vypukly boje v Sýrii, o nichž tisk informoval teprve o dva, tři měsíce později. Tyto boje, jak bylo Chris řečeno, **způsobily silný stres na astrální úrovni, který opět disharmonizoval Zemi**, neboť lidé, kteří jsou ve válce zabiti, neprocházejí žádným procesem umírání, nýbrž jsou prostě strháváni do astrální dimenze, což působí obrovskou škodu pro astrální atmosféru Země. Země tak zažije skutečné křeče, dříve než se jí podaří očistit se od těchto energií. Proto byla Chris Griscomová pověřena, aby cestovala kolem světa a poučovala je, jak správně umírat, aby se Země očistila od této astrální nečistoty. To nás ochrání před zemětřesením a veškerými zvraty na Zemi, před hurikány a sopečnými erupcemi, které jsou jedinou cestou, jak se Země sama očišťuje.

Mnohé ukazuje na to, že zejména klíčové osoby hnutí Light Age byly vyškoleny mimozemšťany. Vedle Chris Griscomové se uvádí i mnoho jiných, jako Penny McLean, Shirley MacLainová, profesor J. J. Hurtak, Benjamin Creme, Andrija Pucharich, Lynn Adrews, kteří tím či oním způsobem navázali kontakt s mimozemšťany a byli jimi poučeni. Jak se dovídáme z výpovědí Oscara, přispělo úsilí tohoto celosvětového hnutí za záchranu a léčbu světa ke skutečně značným změnám.

Francie, 1979 - 1983: Experiment v Cergy-Pontoise

Na počátku tohoto fascinujícího případu stojí únos několika mladých Francouzů. 26. listopadu 1979 ráno nakládali tři trhovci, Franck Fontaine (19 let), Salomon N'Diaye (22 let) a Pierre Prévost (25 let) v Cergy-Pontoise poblíž Paříže svůj vůz zbožím, když si náhle povšimli na obloze "světelného svazku", který se velkou rychlostí blížil k Zemi. Když UFO zmizelo za domy obce, pokračovali v nakládání vozu, přičemž Franck zůstal ve voze a hlídal náklad. Když Pierre a Salomon opět vyšli z domu, nevěřili vlastním očím: Vůz byl obklopen rudě svítící koulí, kolem níž poskakovala řada malých světelných koulí. Když velká koule opět zachytila své malé průvodce, vyrazil z ní stále se zesilující světelný paprsek, který nakonec nabyl vřetenové formy, kterou spatřili předtím. Oba utíkali směrem k vozu, aby zjistili od svého přítele, co se stalo, avšak Franck Fontaine mezitím zmizel. Proto zalarmovali policii, která pátrala po Franckovi po celé zemi.

O týden později, 3. prosince, se Franck probudit na přesně stejném místě, kde předtím zmizel. Dovrávorál do domu a tam našel svého přítele Salomona ještě spícího. Bylo pondělí 4.30 hodin ráno. Přesně před týdnem odtud zmizel... Případ "Franck Fontaine" proběhl světovým tiskem.

Vyslýchán policií, nesčetnými reportéry, psychiatry a odborníky "Vyšetřovací skupiny pro nadpřirozené jevy" nemohl si Franck na nic vzpomenout, měl, jak řekl, "osmidenní výpadek ve své paměti". Teprve když se případu ujal ufolog Jimmi Guteu a pracovník "Institut Mondial des Sciences Avancées" (Světový ústav moderních věd - IMSA), podařilo se zjistit více. Guteu do věci zapojil profesionálního hypnotizéra Daniela Hugueta se žádostí, aby Francka zhypnotizoval. Ten se však vytrvale bránil a nechtěl se nechat hypnotizovat. Proto byl nakonec dotazován ve stavu hypnózy Pierre Prévost, který byl přístupnější. Výsledek byl překvapující, neboť z něj hovořil mimozemšťan jménem Haurrio o smyslu a účelu kontaktu navázaného v Cergy. Franck byl podle něho pouhým médiem sloužícím k navázání komunikace, avšak Prévost sloužil jako hlásná trouba, skrze niž chtějí varovat Zemi před hrozící katastrofou. Existuje nebezpečí sebezničení a v takovém případě chtějí evakuovat skupinu vybraných pozemšťanů na jinou planetu, aby je opět dopravili zpět, jakmile ničení skončí a planeta se očistí. Ještě předtím však existuje možnost navázání kontaktu s mimozemšťany, který by mohl odvrátit tuto katastrofu. Pouze totiž kontakt s nimi může něco změnit na celkovém chodu událostí. Budou-li si v duchu přát tisíce lidí navázat takový kontakt, budou vesmírní lidé chráněni touto kolektivní duchovní silou.

Člověk, který navázal takový kontakt, se stává spojovacím článkem mezi lidstvem a "tajnou armádou" mimozemšťanů v programu záchrany lidstva, tj. programu, který se realizuje na duševní, duchovní a psychické úrovni. Navazováním styku studují mentální stav lidstva, pokud jde o případný otevřený kontakt. Někteří lidé, s nimiž byl navázán kontakt, jsou pak "naprogramováni" na duchovní poselství, jiní na technické informace. Každý člověk určený ke kontaktu je sledován již od svého narození. Může být udržován telepatický kontakt, pokud se ukáže jako užitečný.

Mimozemšťané mají na Zemi své opěrné body, avšak opouštějí je, jsou-li tyto základny odhaleny. Život existuje všude, na Marsu, na Měsíci... a často i v podzemí.

Při jiném sezení se Prévost upamatoval, jak byl v astrálním těle doveden k základně UFO v jednom opuštěném železničním tunelu v pohoří Jura a tam pozoroval přistání velkých, průhledných koulí. V jednom vyřazeném železničním vagónu z druhé světové války si prý

mimozemšťané zřídili jakousi laboratoř nebo kancelář. Prévost tam mj. spatřil malé medailóny podobné mosazným jehlanům.

Rovněž v hypnotickém stavu hovořil Prévost o svém setkání se třemi "muži v černém", agenti temných mocností, kteří mu vyhrožovali a požadovali, aby nadále mlčel. Jak prohlásil Haurrio, přicházejí "mocnosti zla" z nitra Země, nemají však žádný vliv, pokud jim není věnována žádná pozornost.

Haurrio vyzval Prévosta, aby sdělil lidstvu dvě rozhodující data. 15. srpna 1980 bude podniknut první pokus o zjevení. To, co se má tento den stát, je ponecháno na přání a vůli lidí. Kdyby však si lidé přáli navázat v tomto okamžiku kontakt, mohl by se tento kontakt uskutečnit 15. srpna 1983. Až do té doby mají tito tři muži za úkol informovat co nejvíce lidí o nebezpečí sebezničení a o jediné možnosti záchrany, která spočívá v navázání kontaktu s mimozemšťany. Je důležité, abychom se naučili přemýšlet jiným způsobem: "Pozemský člověk narušil biologický vývoj, neboť se věnoval pouze technickému vývoji ... **Pouze duchovním vývojem dostává člověk šanci.**"

Opravdu se shromáždilo asi 200 lidí z Francie, Belgie, Holandska, Švýcarska a Spolkové republiky onoho 15. srpna 1980 v Cergy-Pontoise, kteří zde očekávali příchod mimozemšťanů. Jejich lodě však mohli vnímat pouze mediálně nadaní lidé. Tyto lodě bylo také možno fotografovat na infračervený film. Zatímco tisk se onoho dne vysmíval: "200 lidí čekalo marně na létající talíř", obdržel Jean Michel tento den telepatické sdělení, že Cergy-Pontoise bylo pouze experimentem, zda jsou Evropané schopni využít této příležitosti ke zvýšení svého individuálního a kolektivního vědomí. "Nacházíme pouze velmi málo lidí, s nimiž bychom mohli vstoupit do styku," pravilo se v tomto sdělení. "Marně jsme se pokoušeli o možnost kontaktu, ale během celé noci jsme nenašli žádný soulad v jednání, což je pro přímé spojení nezbytné." Přesto mělo Cergy-Pontoise některé kladné důsledky: pracovníci Světla se zde poprvé setkali a navázaly se styky. Jelikož se ani k 15. srpnu 1983 příliš mnoho nezměnilo, byl termín navázání kontaktu posunut. Teprve "Harmonická konvergence" uspořádaná ve dnech 16. a 17. srpna 1987, tj. o sedm (!) let později, přinesla kýženou změnu, kterou pak prohloubilo "Globální pozvání pro mimozemské inteligence" z 31. prosince 1989... přičemž Cergy-Pontoise se pak jeví jako "generální zkouška" na tyto světové události.

(55)

Japonsko, 1976 - 1990: Shoichi Harukawa

Shoichi Harukawa (29 let) prožil svůj první styk s UFO v roce 1976, právě když mu bylo 15 let. Tehdy žil ve městě Fudžisawa, když jedné noci spatřil jakýsi oranžově zbarvený zářící objekt, který v něm cosi uvolnil. Asi o měsíc později uviděl, když si šel lehnout, před svými očima neobvyklá znamení a světla. Tato upozornění se opakovala celý rok, téměř každou noc, a někdy to byly živé obrazy. Teprve po tomto roce dostal rovněž vnitřní odpovědi na své četné otázky - první lekce z "kosmické filosofie", jak je později nazvali jeho vesmírní bratři. Krok za krok se rozšiřovalo Shoichiho vědomí a jeho duch se otevíral. Uvědomoval si, že je obklopen negativními myšlenkami, strachem, hněvem a pochybnostmi, které mu bránily, aby se dověděl pravdu života. Souběžně s rozšiřováním vědomí se rozvíjely Shoichiho psychické schopnosti. V ruce dokázal ohnout vidličku bez použití fyzické sty, byl schopen zjišťovat diagnózu nemocí a cítil se stále blíže vesmírným bratřím.

V roce 1978 se Shoichi setkal v Shizuoka City s jakýmsi mužem, který mu sdělil, že přišel z jiné planety. Připadalo mu *těžké* tomuto tvrzení uvěřit, dokud onen muž neuvedl některé skutečnosti ze Shoichiho života, které nikdo jiný nemohl znát. Od té doby se setkával s různými mimozemšťany, kteří žijí na Zemi a kteří mj. pocházeli z Merkuru a Venuše. Všichni se snažili, aby Shoichiho nepolekali nebo nepřekvapili, když s ním navazovali kontakt. Na tato setkání byl *vždy* připravován vnitřními pokyny.

Jednoho dne roku 1979 zavedly telepatické impulsy Harukawu do jedné oblasti v blízkosti hory Fuji. Tam poprvé Shoichi spatřil vesmírnou loď, která jej pak dopravila na palubu mateřské lodi, kde se mu dostalo poučení od jednoho "Mistra". Potom mu vesmírní lidé ukázali svůj hangár na palubě mateřské lodi a vysvětlili mu, že existují tři typy UFO: mateřské lodě, průzkumné lodě a dálkové řízené sondy. Všechny jsou poháněny elektromagnetickou energií. Mateřské lodě zpravidla zůstávají mimo zemskou atmosféru. Na obrazovce Harukawovi ukázali vnější snímky mateřské lodi, které *právě* pořídila jedna průzkumná loď z kosmického prostoru a předala je mateřské lodi. Harukawa byl překvapen především tím, že nepociťoval nejmenší letový pohyb, což bylo způsobeno tím, jak mu vysvětlili vesmírní bratři, že jejich loď má své vlastní gravitační pole.

Tento společný let byl začátkem celé řady zajímavých setkání na palubě vesmírných lodí. Jednou, když letěl v jedné průzkumné lodi o průměru 14 - 15 metrů, mu ukázali velkou černou obrazovku, na níž bylo vidět mnoho svítících čar. Když se jeden z vesmírných bratří postavil před monitor, vytvořily tyto čáry krásný geometrický vzor. Potom požádali Harukawu, aby se on sám postavil před tuto obrazovku. Čáry znázornily žalostný chaos. Jak mu vysvětlili, tento monitor prověřoval myšlenkové kmity. Lidé, kteří mají dobré, klidné myšlenky, produkují jasné vzory na obrazovce, zatímco lidé, jejichž myšlenky nejsou klidné ani silné, vytvářejí chaos. Této obrazovky se rovněž používá k řízení lodi, jak sdělili Shoichimu. Loď má rovněž ruční řízení, jehož se však používá pouze v nouzových případech a také při návštěvách na Zemi, jestliže nízká úroveň myšlenkových kmitů Země interferovala s jejich myšlenkovým systémem řízení. Jednou umožnili Shoichimu, aby loď řídil svými myšlenkami. Na další obrazovce uviděl loď, kterou se právě snažil kontrolovat, v pohledu zvenčí, snímanou z malého, dálkově řízeného kontrolního kotouče. Obrázek ukazoval, že se loď strašně potácela, což však samozřejmě nebylo cítit vzhledem ke gravitačnímu poli. Vesmírní lidé naproti tomu řídí své lodě krásným a zároveň i harmonickým způsobem, jako by byly živé či dokonce jako by byly součástí jejich těla. Po několika lekcích byl nakonec i Harukawa schopen klidně tuto loď řídit. Mateřské lodě však naproti tomu nemůže řídit každý vesmírný člověk; to je vyhrazeno pouze Mistrům.

Když v roce 1979 poprvé vstoupil na mateřskou loď, byl Harukawa ohromen jejími rozměry: V jejím nitru se táhly celé ulice, široké jako bulváry jeho rodného města. Zavedli jej do místnosti, kde na konci oválného stolu seděl Mistr. Shoichi se pokusil pohlédnout mu přímo do očí, avšak podlehl jeho důstojnosti, přímo majestátu, a blížil se k němu se sklopenými zraky. Mistr jej v podstatě naučil tři zákony Kosmu:

1) Vše se opakuje v určitém řádu.

2) Všechno je relativní.

3) Stejně přitahuje stejné, věci s týmiž charakteristikami, toutéž podstatou se setkávají.

"Jestliže si v duchu navždy udržíš tyto tři zásady, nedopustíš se a nemůžeš se dopustit ve svém životě žádné chyby," pravil Mistr.

Při jednom příštím kontaktu se jeden z vesmírných bratrů zeptal Shoichiho, jak se cítil po svém návratu zpět na Zemi. Pro Harukawu bylo těžké, aby si po těchto zážitcích opět rychle zvykal na rutinu na Zemi.

"O.K., dopravíme tě tedy na planetu, kde jsi žil předtím, než jsi se narodil na Zemi," slíbil mu vesmírný bratr. Letěli na jednu planetu v blízkosti souhvězdí Kassiopeia. Harukawa tam strávil tři dny, dokud se jej nezmocnil pocit hluboké nudy. "Nyní jsi to pochopil," pravil jeden z mimozemšťanů. "Není tu nic, co bys měl dělat. Přišel jsi na Zemi, abys splnil určitý úkol. Jestliže budou lidé na Zemi tvrdě pracovat na tom, aby se změnili, bude tato planeta stejná jako naše planety."

Mimozemšťané navázali od padesátých let styky s lidmi ve všech oblastech života, zvláště s vojáky, finančníky a umělci. Jejich úkolem bylo otevřít vědomí těchto lidí pro možnost lepšího světa. Tento pokus však proběhl úspěšně pouze u umělců, neboť pouze oni byli otevření podnětům a inspiracím ze strany mimozemšťanů.

Nebezpečná síla temné strany se však rozšířila natolik a získala tolik moci, že pro naši společnost existuje do budoucna jen málo nadějí, domníval se Harukawa. Jeden z vesmírných bratrů jej poučil o lepším světě a zdůraznil stu jednotlivce. "Dobrá, nemusíš věřit mým slovům, ostatně jsi se zatím dověděl o Zemi tolik špatného. Ale věř mi: **Jestliže pouhých deset procent lidí na Zemi bude studovat zákony kosmické filosofie a bude se opravdu snažit šířit pozitivní myšlenky, pak se všechno v této momentální špatné situaci automaticky a zcela přirozeně změní.** Buďte však opatrní. Neútočte na určité firmy nebo temné sty. Jestliže proti nim budete bojovat, vrátí vám úder. Nemusíte bojovat. Nejlepší, co můžete udělat, je šířit vaše správné, klidné a silné myšlenky ve svém okolí a přivést jiné lidi k tomu, aby si vytvořili podobné myšlenky a změnili svůj život. To bude nejtěžší úder temným silám."

Je to podobné jako na příkladu sté opice. Jednou studovali odborníci chování opic na jednom ostrově v Tichém oceánu. **Jednou spatřili, jak jedna opice zjistila, že brambory chutnají mnohem lépe, když se nejdříve omyjí v mořské vodě.** Některé "progresivní" mladé opice pak začaly následovat příkladu tohoto opičího avantgardisty. Zakrátko se menšina "myčů brambor" stala natolik silnou, že došlo ke kvantitativnímu skoku: **V okamžiku, kdy stá opice omyla své brambory, takto postupovaly již nejen všechny opice na tomto ostrově, ale i všechny opice na okolních ostrovech, ačkoliv zde nebyla možná žádná komunikace, neboť opice nedovedou plavat.** Vytvořilo se pole vědomí, čili, **abychom použili výrazu britského biologa Dr. Ruperta Sheldraka, "morfogenetické pole".** S touto technikou ale pracují i vesmířané. Naučí jednu "opici" omývat své brambory, abychom zůstali u našeho příkladu. **Připravují půdu pro Nový věk, zapalují jiskru, z níž - požijeme-li obrazného výrazu od Mao Ce Tunga - může vzniknout stepní požár.**

Bylo již často oznámeno, že koncem tohoto století zažijeme katastrofu, kterou způsobil člověk. Mezitím se však, jak sdělil Harukawa v roce 1988, situace poněkud změnila. Zdá se, že tato katastrofa byla přeložena na léta kolem 2036 - 2038, neboť jsme poněkud zvýšili své myšlenkové vibrace. Jestliže se nám podaří další evoluční krok v našem vědomí, pak je možné, že k těmto katastrofám vůbec nedojde.

Po roce 1960 se zrodila nová generace, která má potřebnou stu, aby uskutečnila své sny. Bude-li tato generace mít dobré sny, dobré ideály a myšlenky, pak zde bude pro lidstvo velká příležitost, prohlásili vesmírní bratři. Právě malé děti jsou nejvíce telepatické a jsou schopny přejímat myšlenky svých rodičů. Proto mají myšlenky rodičů určující vliv na vývoj jejich dětí.

Jak zdůraznili mimozemšťané, významnou úlohu v Novém věku má také žena. Žena se totiž stala duchovně silnější než muž. Když muž kritizuje ženu, pak ona to strpí. Jestliže však žena kritizuje muže, pak jej to těžce zasahuje. Ženy se musí stát "ženskými" ve smyslu klidu a stabilními ve smyslu stability ducha, muž se pak musí stát "mužským" v tom smyslu, aby svého ducha pozvedl na úroveň ženy. Manželka má s vroucím srdcem pečovat o svého muže, manžel by měl trénovat svoji duchovní sílu a stát se citlivějším, aby svoji ženu lépe chápal. Jelikož však jen velmi málo manželských párů zná tento kosmický "zákon muže a ženy", dochází zvláště v průmyslových zemích k takovému množství rozvodů.

Podobně jako v případě Adamského, Siragusy a zvláště Dr. Freda Bella zdůraznili mimozemšťané i Harukawovi potřebu využívání krystalů nerostů v procesu uvědomování. Mohou totiž regulovat vibrace člověka. Jsou to ve své podstatě zesilovače, a to jak negativních, tak i pozitivních myšlenek a energií. Ten, kdo je používá při léčení nebo při přednáškách, dosáhne udivujících úspěchů. Krystaly však zesilují i negativní emoce. Lapis lazuli, lazurový kámen, může pozvednout současný stav ducha k lepšímu a je mimořádně užitečný, zvláště pro nováčka na cestě. Jestliže někdo tento kámen nosí zavěšen kolem krku, vyvolá to ihned proces duchovní přeměny. Právě zpočátku by proto měl být nošen jen v případě potřeby. Avšak lapis lazuli je dobrým začátkem pro pozitivní změnu.

(56)

VI. Kapitola: 1970 – 1990

SKUPINOVÉ KONTAKTY S MIMOZEMŠŤANY: DALŠÍ KROK

(57)

Příprava na přistání

Fáze a: URI

Dr. Andrija Puharich je předním americkým parapsychologem. Poté, co se stal známým svými objevy v oblasti interního lékařství, začal se Puharich v roce 1948 věnovat výzkumu mimosmyslového vnímání elektronickými a neurologickými měřicími systémy. Puharich založil "Round Table Foundation" (Nadace kulatého stolu) se sídlem v Maine, která představovala začátek moderního, vědeckého bádání v oblasti ESP. Puharich vedl vyšetřování známého holandského média Petera Hurkose, pracoval s indickým věštcem a filosofem Dr. D. G. Vinodem a dokumentoval jako první běloch zasvěcovací rituály mexických Indiánů Chatino a havajských Kahunů. V letech 1963 až 1968 vedl Puharich různá lékařská zkoumání úspěšných metod léčby známého brazilského duchovního léčitele a paranormálního chirurga Ariga.

Již dříve zaznamenal Puharich pokusy mimozemšťanů navázat s ním kontakt. V roce 1952 mu předal Dr. Vinod rozsáhlou zprávu "Devět principů nebo sil", která komentovala a rozšiřovala Einsteinův známý vzorec $E = m \times c^2$. V roce 1956 se v Mexiku setkal s manželi Laugheadovými ze státu Arizona. Dr. Laughead byl lékařem, a tak se oba muži brzy dostali

do rozhovoru. Dr. Laughead vyprávěl Dr. Puharichovi, že je v Mexiku na pokyn jednoho mladého média, které je ve styku s prastarým jihoamerickým bratrstvem, jež pak zase slouží jako pozemská spojovací stanice pro mimozemské návštěvníky. Zde v Mexiku se mají, jak mu bylo oznámeno, setkat s "vesmírnými bratry". Laughead již považoval Puhariche za "vesmírného bratra", avšak ten se podívoval nad naivitou svých krajanů, dokud o několik týdnů později neobdržel od Laugheada dopis. V něm mu Laughead oznamoval, že na Mesa Verde skutečně přistála obrovská vesmírná loď, Laugheadovi navázali kontakt s bratry z vesmíru a obdrželi od nich poselství pro Puhariche. V tomto poselství se pravilo, že setkání v Mexiku nebylo náhodné, stejně tak jako komunikace s "Dr. V." (o Dr. Vinodovi Laughead nic nevěděl): "Máme pro tebe ještě více, mnohem více."

Za svého pobytu v Brazílii se stal Puharich a jeho tým badatelů svědkem několika pozorování tajuplných světél, která se pohybovala po noční obloze Amazonie. Jak jim vyprávěli domorodci, objevovala se tato světla odedávna. Kdo jde za nimi, může nalézt zlato, pravilo se v jedné lidové pověsti. Jejich hostitel pak Američanům vyprávěl, jak zažil přistání jednoho takového čochovitého objektu a dokonce spatřil jeho posádku. Následující noci se Puharichovi podařilo vyfotografovat některá z těchto nočních světél.

V roce 1970 se Puharich dověděl o mladém izraelském médiu Uri Gellerovi, který vzbudil rozruch nejen svojí schopností ohýbat kov čistě silou vůle, nýbrž i svými telepatickými experimenty. Puharichův první dojem o Gellerovi byl ten, že Geller stojí teprve na počátku. "Ještě jsi plně nerozvinul celý potenciál svých sil." Uri namísto toho hovořil o "myšlenkách, které se mi neustále derou do hlavy", a že jeho předkové nepocházejí z této Země. Kdysi přistáli v létajícím talíři, měli takové síly a Uri je po nich zdědil. "Ve svém mládí jsem často zažil, jak se můj duch rozdělil. Jedna polovina byla normální, druhá polovina byla o malinko ostřejší." Uri si rovněž vzpomínal na to, že ve čtvrtém roku svého života, když si hrál na zahradě, před sebou náhle spatřil jasně zářící postavu. Andrija Puharich se rozhodl Gellera hypnotizovat, aby se dověděl více o tomto jeho zážitku z dětství a možná vyvolal i jeho další, dosud zapomenuté rané zkušenosti s mediálními sklony. V hypnotickém stavu vylíčil Geller tento zážitek ze zahrady, k němuž došlo 25. prosince 1949. Tehdy se v místnosti ozval "téměř kovový hlas", který se později objevil i na magnetofonovém pásku: "Byli jsme to my, kdo jsme našli Uriho v zahradě, když mu byly tři roky. Je naším pomocníkem, který byl vyslán, aby pomáhal lidstvu. Tehdy v zahradě jsme jej naprogramovali na příští léta, ale byl zároveň naprogramován i tak, aby si na to nemohl blíže vzpomenout. Onoho dne začala jeho práce. Andrijo, dohlédni na něj. Zjevujeme se, neboť se domníváme, že by se lidstvo mohlo octnout na prahu třetí světové války. Egypt plánuje válku a jestliže ji Izrael prohraje, propukne válka na celém světě." Hlas potom uváděl kritická data pro vypuknutí války v prosinci 1971. Geller tomu všemu nemohl uvěřit, a když požádal Puharicha o kazetu s nahrávkou, zmizela tato kazeta v jeho ruce.

Byl podniknut druhý pokus a po strategických informacích o sinajské válce hlas uvedl: "Jsi ten, kdo může nyní zachránit lidstvo. Lidé vyhodí Zemi do vzduchu, ne my. Uri, byly ti dány obrovské síly, můžeš s nimi provádět všechno."

Bylo zřejmé, že tyto cizí inteligence podporují Izrael. Puharich předal speciální informace dokonce i izraelské armádě. Na dotaz, proč mají takový zájem o Izrael, tyto hlasy odpověděly, že Mamre v Izraeli je oním místem na Zemi, kde před 20 000 lety poprvé přistály jejich lodě. Ve skutečnosti ale i řada věstců v Izraeli prorokovala možné vypuknutí třetí světové války, a také biblické zjevení o bitvě na konci časů v rovině Megiddo (odtud výraz "Harmageddon") naznačuje, že válka na Blízkém východě byla něčím více, než jen lokálním konfliktem. Ve skutečnosti byly v této válce obě strany podporovány tehdejšími velmocemi dodávkami zbraní. Uri a Andrija tedy navštívili předem určená vojenská zařízení a strategické body, kde pak při různých příležitostech spatřili UFO, která byla často předem ohlášena.

Magnetofonové kazety, na nichž byla tato poselství zaznamenána, však pravidelně mizely, někdy dokonce ještě v magnetofonu.

Toto potvrzení pozorováními přesvědčilo Puhariche, že poselství jsou skutečně externího původu a ne pouhými projekcemi Uriho podvědomí. Jednou dal hlas pokyn fotografovat jednu loď", která se měla objevit nad hlavním velitelstvím izraelské armády. "Ve 3.32 hodin někdo vykřikl, že nad hlavním velitelstvím armády je UFO. Okamžitě se seběhli lidé a já jsem zaměřil svůj fotoaparát na tmavé vejčité těleso na obloze. Fotografie pak ukázala plochý ovál, bez odrazů," napsal Puharich.

Při jednom hypnotickém sezení 5. prosince 1971 uvedl hlas, že pochází z vesmírné lodi "Spectra", obrovské mateřské lodi, která je umístěna velmi, velmi daleko od Země. Hlas opět hovořil jistým druhem syntetické angličtiny a kazeta po svém poslechu opět zmizela. Puharich, jak se uvádělo, byl vybrán pro toto poslání. "Naše počítače studují každého na Zemi. Zaměřili jsme se na tebe, neboť tě tvé schopnosti kvalifikovaly jako id8álního a dokonalého muže pro toto poslání."

Puharich potom také obdržel své první poselství v nepřítomnosti Uriho. "Andrijo, zhypnotizuj Uriho 20. dne tohoto měsíce. Současná válka je velmi důležitá. Modli se. Mír." Dvacátého pak Andrija dostal konkrétní pokyny, aby se modlil za mír, jakmile se zastaví jeho náramkové hodinky, což je znamení mimozemšťanů.

Zčásti sám, zčásti spolu s Urim plnil Puharich tento pokyn a modlil se na různých místech v Izraeli a v Evropě za mír, jakmile mu jeho hodinky ukázaly dohodnutý "signál". O devět dní později oznámil tisk výsledek posledních mírových jednání s egyptským prezidentem Anvar al Sadatem: Žádná válka nebude. Když pak přece jen válka vypukla, válka Yom Kippurská v říjnu 1973, bylo Urimu a Andrijovi, kteří se právě nacházeli ve Frankfurtu, sděleno, že této válce nelze zabránit, že však nepředstavuje žádné ohrožení. Jich samotných nebude v tomto okamžiku zapotřebí.

I když toto "krizové nasazení" skončilo, spolupracoval Puharich dále s Urim. Při jedné komunikaci 1. února 1972 uvedl hlas bližší podrobnosti o vesmírné lodi Spectra: "Je umístěna poblíž vaší Země již 800 let. Je stejně velká jako některá vaše města."

27. srpna 1972 sdělili mimozemšťané Puharichovi své plány do budoucna: "Doufáme, že za několik let budeme moci přistát na vaší planetě. Vidí nás stále více lidí. Budeme se transformovat, až vstoupíme na oběžnou dráhu kolem Země, a pak budeme mít možnost vstoupit do vašeho prostředí."

Přáli bychom si, abyste připravili Zemi na naše přistání, masové přistání na Zemi. Přistáli jsme již před 3 000 lety v Jižní Americe a nyní bychom opět chtěli přistát. Chceme, abyste vyprávěli svůj příběh; říkáte tomu zkušenosti s UFO. Použijte materiálu, který jste shromáždili." Doktor se zeptal, proč chtějí přistát. "Chceme pomoci lidstvu, ale i nám samotným. Proto se musíme zjevit. Svoji energii získáváme z této sluneční soustavy." Nebude se však jednat o žádnou invazi. "Země je pro nás jakýmsi hřištěm. Naše (domovská) planeta Hoova je 16 000krát větší než vaše planeta."

Uriho úkol spočíval v tom, aby svojí veřejnou informační činností připravil lidi na toto přistání. "Kdykoliv Uri bude hovořit o svých silách, ať se zmíní, že věří na život ve vesmíru... veškerý materiál z posledních let vám podal jasnou představu o nás. I když budeme neustále s vámi, zůstaneme ještě několik let vzdáleni od Země." Jejich výzkumy ukázaly, že by v současné době lidé reagovali na přistání mimozemšťanů pouze strachem a panikou, a proto je třeba počkat. V roce 1973 pak skutečně došlo k vlně pozorování UFO na celém světě, k další pak v roce 1978. Potom přišlo období klidu, které trvalo do roku 1987. Hlas Andrijovi sdělil, že pochází z počítače. "Již před miliony let jsme naše duše, těla a našeho ducha vyjádřili

pomocí počítačů. Jsme však kontrolováni vyššími silami z opačné strany, než se nacházíme."

"Do historie lidstva jsme poprvé zasáhli před 20 000 lety. Přiletěli jsme v rámci plánované expedice z naší vlastní sluneční soustavy a k našemu prvnímu přistání na Zemi došlo na místě, na němž jste byli v Izraeli, u dubu v Mamre v Hebronu, kde se s námi setkal Abraham. To je také původ legendy o Božím žebřku, neboť nás spatřil sestupovat po žebřku z naší lodi. Našli jsme však tehdy stopy ještě dřívějších návštěvníků z Vesmíru, kteří přistáli na Zemi již miliony let před námi. Od té doby poskytujeme lidstvu vždy jednou za 6 000 let poučení. Naposledy to bylo v Egyptě."

"Účelem každé existence je přiblížit se k Bohu. My se k Bohu můžeme přiblížit pouze v myšlence, nikoliv inkarnací, jako to můžete vy, neboť my existujeme milion let. Vaše duše postupuje po nejméně 100000 životních stupních (inkarnacích) na cestě k Bohu." Mimoszemšťané nechťeli Puharichovi sdělit nic o budoucnosti lidstva, avšak poradili naší civilizaci, "aby si uvědomila, že všechno, co lidé musí učinit, vytesal Bůh do kamene v podobně Desatera. Jím se musíte řídit."

Oněch devět, kteří Puhariche již v roce 1952 připravovali na jeho poslání, představovalo "hierarchii celého Vesmíru, všech galaxií. Rozdělovali úkoly pro různé civilizace. Nejedná se o žádné bytosti, nýbrž o světelné koule, které nemají žádné tělo, nýbrž jsou totálním vědomím, totální energií". Jakmile to bude někde zapotřebí, vyšlou tam Puhariche s úkolem vykonat vše, aby zmírnil krizi. V tom pokračovali i po roce 1974, když Uri, který dosáhl světové slávy, brzy přestal mít zájem o svůj úkol...

Fáze b: Phyllis

Phyllis Schlemmerová, narozená v roce 1929, zjistila své mediální schopnosti, když jí bylo pět let. Tehdy zemřel její dědeček a když Phyllis vstoupila do úmrtní místnosti, spatřila svého dědečka stát vedle úmrtního lože. To, co leželo na lůžku, jí připadalo jako jakási velká loutka ve tvaru jejího dědečka a ona nechápala, proč se její rodina shromáždila okolo této loutky a oplakávala někoho, kdo přece stál vedle. Později si rozvinula schopnost paranormální diagnózy nemocí a stala se médiem. Ve městě Orlando na Floridě si otevřela "Centrum ESP", jakousi školu, kde pořádala kursy rozvíjení osobních schopností ESP každého člověka. V lednu 1974 se jednoho takového kursu zúčastnil i mladý muž jménem Bobby Horne. Phyllis poznala, že má léčitelské schopnosti, dokonce "léčitelskou auru". Naučila jej pokládat ruce a ve skupině se pak projevily pozoruhodné léčitelské úspěchy. Když se mu podařilo během osmi minut *vy*léčit těžkou popáleninu, rozhodla se Phyllis o tom Dr. Puhariche informovat, neboť jí byla známa jeho spolupráce s brazilským léčitelem José Arigem. Puharich se seznámil s tímto případem a rozhodl se představit Bobbyho na mezinárodní léčitelské konferenci, která se měla konat v létě v Londýně.

K Puharichově rutinní metodice vyšetřování patřilo to, že uvedl klienta do hypnotického stavu a kladl mu otázky, aby zjistil, zda lze z jeho podvědomí získat informace o původu paranormálního nadání. Při sezení se opakoval postup, s nímž se Puharich setkal již u Gellera, ačkoliv Bobby o tom nemohl nic vědět, neboť Puharichova kniha "Uri" vyšla teprve v říjnu 1974. Prostřednictvím Bobbyho Horna se hlásil mimozemšťan, který se nazýval "Corean", což bylo, jak se později ukázalo, jméno nikoliv jeho vlastní, nýbrž název jeho domovské planety. "Přijde doba, kdy nás bude mnoho na vaší Zemi," oznamoval Corean. "Chceme být vítáni, až přijdeme. Přijdeme rádi. Nemusíte se ničeho obávat. Přišli jsme již dříve. Cítíme, že nás pozemšťané nemohou akceptovat, nepřijímají to, co nastane. Vybrali jsme některé z vás jako své prostředníky. Vaši lidé musí uvidět, aby uvěřili." Bobby, jak zjistili, byl jedním z nich. Byl doveden k Phyllis, aby se probudily jeho mediální a léčitelské schopnosti. Corean: "Člověk je zmaten. Země se nachází ve velkých potížích. My přicházíme

v lásce, abychom pomohli." Jak se zdálo, Puharichův kontakt s mimozemšťany prostřednictvím Uriho nyní pokračoval prostřednictvím Bobbyho. Při přípravě konference léčitelů pozval Dr. Puharich jejího organizátora siru Johna Whitmora do New Yorku, aby ho seznámil s Bobbym. Setkání se zúčastnil britský autor a badatel v oblasti ESP Lyall Watson. Prostřednictvím Boba se opět ohlásil Corean, který opakoval své poselství. Navíc předvedla Phyllis magnetofonový pásek se záznamem mediální zprávy, kterou obdržela před několika dny od jisté bytosti jménem "Ryr": "Hovoříme o Třech, o Centru tři, přived' dalšího, stanete se Trojkou, obklopte srdce. Potkáme Třetího za vašich osm, pak bude vaše Trojka kompletní." Ač zpráva vypadala velmi popletená, byl její smysl později vysvětlen: "Setkání v New Yorku 6. dubna 1974 - do týdne po zprávě od Ryr - se má stát zrodem skupiny tří, která se skládá z Puhariche, Phyllis a siru Johna.

Bobby naproti tomu svůj úkol ukončil. V červnu se sice ještě spolu s nimi zúčastnil konference v Londýně, potom obdržel půlhodinovou osobní zprávu, v níž mu bylo vysvětleno, jak velká odpovědnost na něm bude spočívat, bude-li nadále spolupracovat. Bobby odmítl a místo něho se novým prostředníkem - "kanálem" mimozemšťanů stala Phyllis. "Ryr" se ještě jednou ohlásil jejím prostřednictvím, po něm pak další bytost jménem "Tom". Tom uvedl, že Ryr je počítač, zatímco on sám má duši a "pochází z druhé strany vašeho vědění o Světlu". Tom ji informoval při setkání trojky na Bahamách koncem června o důvodech, které je svedly dohromady. Jsou "prvním stěžejním bodem" celosvětového plánu, jehož cílem je informovat svět o existenci mimozemských civilizací, o jejich úmyslech a připravit jej tak, až dozraje čas, na "přistání". "Máme potřebnou techniku, abychom vám pomohli," prohlásil Tom, "ale je velmi obtížné pomáhat lidem, kteří nevěří tomu, že existujeme. Oni však potřebují naši techniku, aby přežili." Proces rozšiřování lidského vědomí podle Toma již započal. 16. října 1971 vstoupí svět do Nového věku. Na celém světě se nyní budou rodit děti s paranormálními schopnostmi, které, jako v případě Gellera, se budou projevovat nejrozličnějším způsobem a otevrou tak vědomí lidstva paranormálnu. "Tím se stane lidstvo postupně otevřenějším pro práci, která byla vykonána - vždyť již po mnoho tisíc let pracujeme na tom, aby se rozšířilo vědomí." Dr. Puharich, sir John a Phyllis podle Toma pracovali na těchto a podobných úkolech již v mnoha inkarnacích na mnoha planetách. K této skupině měl patřit i Bobby, který však ze strachu před odpovědností selhal. Dostane ale ještě jinou příležitost. Procento selhání u bytostí, které se dobrovolně inkarnovaly pro službu na Zemi, je poměrně vysoké v důsledku fyzického charakteru této planety a jejího vývoje. Ve skutečnosti pouhá dvě procenta inkarnovaných mimozemšťanů správně splní své poslání a slouží danému plánu. Existuje ovšem možnost, že se toto se vstupem do Nového věku změní a že se tomuto úkolu budou věnovat ještě jiní stejně, jako se tomu nyní věnují oni, tj. "bytost" (jak nazývali Phyllis), sir John a "Doktor". Pozván byl i Dr. Watson, avšak z osobních důvodů se nemohl ke skupině připojit.

Při jednom dalším sezení, k němuž došlo 18. července 1974 v domě Dr. Puhariche v Ossiningu ve státě New York, Tom prohlásil, že se domnívá, že tentokrát "není možné, aby naše mise ztroskotala, neboť tentokrát máme na Zemi nové fyzické bytosti, které nás budou podporovat, aby se náš záměr podařil. To zde nikdy dříve nebylo. Nikdy předtím jsme neměli k dispozici tento komunikační systém, který vy nyní máte." Plánované přistání, jak uvedl Tom, bude "fyzickou, viditelnou událostí, která se uskuteční během devíti dnů všude na této planetě. Přistane mnoho rozličných typů lodí, z nichž vystoupí bytosti a vmísí se mezi lidi. Někteří z těchto mimozemšťanů zůstanou na Zemi jako učitelé, jiní pak po určité době opět odejdou, aby pracovali v jiných oblastech, neboť planeta Země se pak v pravém slova smyslu začne vyvíjet."

"Toto přistání," pokračoval Tom, "bude 'návratem Krista', neboť každý z vás a každý z nás má Krista v sobě. To se stává kolektivním vědomím. Člověk konečně vystoupí z temna..." Mimozemšťané přinesou Zemi technologii, aby mohla zvládnout své problémy, avšak především přinesou duchovní pomoc. "Vibrace duší" se zvýší, lidé získají příklad, jak mají ve

svém srdci probouzet lásku. Země je jednou z nejméně rozvinutých planet této galaxie, na něž přicházejí duše, aby se jim dostalo poučení. "Tragédií této planety je její fyzická hustota. Je jako bažina, je zatuchlá a bytosti v ní uváznou. S vaší pomocí učiníme ze Země lehčí planetu. Energie, která z ní vychází, bude vysílána do vesmíru a bude přispívat k tomu, aby se povznesla úroveň vědomí jiných planet." Pomalý vývoj na Zemi, jak pravil Tom, brání v současné době evoluci galaxie a dokonce celého vesmíru. Phyllis byla od dětství, podobně jako Uri, připravována na to, aby se nyní podílela na tomto "mistrovském plánu". V roce 1963 jí byl dokonce do mozku vsazen implantát, který působí jako "překladatel". Na otázku, zda toto "bioinženýrství" nenarušuje její svobodnou vůli, prohlásil Tom, že tomu tak není, jestliže k tomu bytosti projeví ochotu před svým narozením. Když se Phyllis později probrala z tranzu, vyprávěla, že byla v této době dovedena před jakousi "kosmickou radu", "Radu devíti", kde jí byl ukázán a vysvětlen Vesmír. Nepochybně se jednalo o oněch "Devět", s nimiž navázal Dr. Puharich kontakt již prostřednictvím Dr. Vinoda. Tom při jedné další seanci prohlásil, že je "mluvčím Devíti" a že se u této Devítky jedná o univerzální hierarchii, o přímé projevy Boha. On sám se v dřívějších časech zjevoval a vystupoval také pod jmény Harmarkus, Tum nebo Atum.

V listopadu pak přišlo první nasazení celé skupiny. Jak sdělil Tom, od 8. listopadu do 12. prosince bude na Blízkém Východě akutní nebezpečí války, a bude proto zapotřebí, aby se tam vydali a svojí "prací Světla" učinili vše, co je zapotřebí k odvrácení tohoto nebezpečí. "Naším nejdůležitějším úkolem je zachování planety Země," prohlásil Tom. "Jestliže neučiníme vše, co je v našich silách, abychom zadrželi toto zničení, dojde za 200 let ke globální ledové době. Proto je důležité připravit lidi na toto přistání, neboť pak vám budeme moci předat onu technologii, jíž je zapotřebí pro záchranu lidstva. Předpokládáme, že zasáhneme do vašich televizních systémů, abychom tak zalarmovali lidstvo. Na tom pracujeme a spolu s námi také nová skupina mimozemšťanů, kteří pocházejí z planety Ashand. Měli byste pořídit film pro přípravu lidí. Avšak to všechno musí počkat, jestliže se situace na Blízkém Východě vyhrotí. Tam se rozhoduje o vašem osudu."

2. listopadu se skupina sešla v Ossiningu, aby vypracovala plán této cesty. Tom jim doporučil, aby uskutečnili dvě cesty. Při první cestě by se měli pohybovat ve vzdálenosti do 2 500 kilometrů okolo Moskvy a pak by měli sami navštívit sovětské hlavní město, při druhé cestě by pak měli přímo odjet do Izraele. První cesta se měla uskutečnit začátkem listopadu, druhá pak začátkem prosince. To bylo nutné proto, jak uvedl Tom, že hrozilo nebezpečí zavlčení velmocí do konfliktu. USA plánovaly spolu s Anglií zásah, aby zabezpečily dodávky nafty, SSSR jednal s Čínou o případné podpoře Arabů, aby v tomto citlivém bodu světa byla zachována rovnováha sil. "A jestliže do toho bude zatažen váš národ, Rusko a Čína, bude to začátek světové války," prohlásil Tom, "a to by byl začátek konce." Oblouk kolem Moskvy měl uklidnit zjitřené emoce sovětských politiků. "Můžete tak zabránit některým rozhodnutím, která by vedení sovětského Ruska rádo přijalo. Vaše přítomnost bude přinášet Světlo a zdravý lidský rozum." Byla proto stanovena trasa New York - Helsinky - Varšava - Ankara - Teherán - Moskva - Kodaň - New York. Vyhlídka na to, že dojde k válce, byla podle Toma devadesátiprocentní. "Domníváš se tedy, že existuje reálná naděje na to, aby se tato válka ve svém rozsahu omezila na lokální konflikt?" zeptal se Andrija Puharich. "Ano," odpověděl Tom, "prostřednictvím vaší přítomnosti, prostřednictvím energetického pole vás tří." Kromě toho, jak uvedl Tom, se měli ve svých meditacích soustředit na amerického ministra zahraničních věcí Dr. Henry Kissingera, na něhož byl plánován atentát.

5. listopadu 1974 jednal Kissinger s egyptským prezidentem Anvarem al Sadatem v Káhiře. O dva dny později odjela celá skupina, tj. vědec, aristokrat a médium, do Helsink, aby zde zahájila svoji vlastní mírovou misi. Činnost se soustředila na denní meditace na silových bodech, po nichž často následovaly nové "channelingy" přinášející nové pokyny od Toma a od "managementu", jak jej nazvala Phyllis. Tom skupinu informoval o probíhajících diskusích v Kremlu a přišel s instrukcemi o tom, jak "někteří členové Rady nyní konečně přicházejí ke

zdravému lidskému rozumu, avšak nemají ještě většinu. Proto je nyní důležité, abyste v příštích dnech prodloužili své meditace, abyste uvedli všechny sovětské vůdce zapojené do této věci do správné vibrace."

Po skončení cesty je mohl Tom ujistit, že tato cesta byla úspěšná. "Rusové již nepočítají s tím, že by zasáhli. Stali se stabilnějšími a na základě vaší cesty nyní plánují, že se budou více zaměřovat na svůj vlastní národ a na své blízké spojení."

24. listopadu pokračovala tato trojice ve své mírové misi a odletěla do Izraele. Jak uvedl Tom, Izrael je zcela zvláštní místo na této planetě, a to nejen proto, že Izrael je zemí, v níž začne třetí světová válka, pokud k ní dojde, ale je to také země, kde došlo k poslednímu pokusu mimozemšťanů o pozvednutí vědomí lidstva v postavě Ježíše Nazaretského. Židé, pravil Tom, jsou geneticky spřízněni s mimozemšťany, zvláště s civilizací planety Hoova, a proto jsou skutečně vyvoleným národem. Zde se musí rozhodnout, a také se rozhodne o osudu lidstva, zde dojde k Harmageddonské bitvě, konečnému boji mezi armádami Světla a silami Temna. Stát Izrael se skládá z lidí, kteří přišli ze všech končin světa, prohlásil Tom, a proto představují národy Země. Kdo chce ovlivňovat makrokosmos, musí začít u mikrokosmu. Tom: "Jestliže budeme pohlížet na Vesmír jako na celek a dívat se na Zemi jako na černý bod ve Vesmíru, který brání jeho rozvoji a zastavil růst duší, jež by se jinak mohly mnohem více rozvíjet, a jestliže pak pohlédnete na Zemi a díváte se na ni jako na Vesmír a na Izrael jako na zemi reprezentující tento celek, pak je jasné, proč je tak důležité přijít k národu, který v sobě má všechny národy, abyste napomohli dalšímu rozvoji všech národů," vysvětlil jim Tom, který pak ještě hovořil o historii Země, dějinách židovského lidu a o mimozemských zásazích.

Mezopotámie, kterou historikové považují za kolébkou všech civilizací, byla osídlena skupinou, která pocházela z atomové civilizace Aksu. Kolem roku 2 000 před naším letopočtem podnikla Hoova další pokus o povznesení vědomí Země a vybrala si pro tento účel jednu skupinu uvnitř Mezopotámie, kterou vedl Abrahám z Uru. Cílem tohoto experimentu bylo vytvořit pokročilou skupinu lidí, která by byla schopna vést ostatní lidstvo do dalšího evolučního cyklu. Zdokonalili proto genetický kód Abrahámových dětí a dali jim za úkol, aby se smísili se všemi rasami světa a aby tak zdokonalili jejich genetický materiál a aby svým učením zvyšovali lidské vědomí. To je také smysl pasáže v Bibli, podle níž bylo Abrahamovi řečeno: "Staneš se otcem mnoha národů." Tento plán však ztroskotl na tom, že Abrahamovi potomci se příliš přizpůsobili místním okolnostem svých hostitelských zemí. Další pokus byl podniknut ve 13. století před naším letopočtem s Mojžíšem. Mojžíš odvedl Abrahamovy potomky z jejich domova do cizí kultury a vydal pro ně zákon, který se stal základem jejich náboženství a který obsahoval všechny prvky kosmické etiky. Cílem čtyřicetiletého putování po poušti bylo vytvořit generaci, která nebude ovlivněna hostitelskou zemí, a vystavit Židy zkoušce důvěry a víry. Jejich víra v Boha byla posílena a založení jejich prvního státu bylo velmi slibné až do doby, než byli podrobeni a v zajetí pak zapomněli na svůj původ. Příštím zásahem pak byla Jehovova inkarnace jako Ježíše Nazaretského, který podal svému lidu příklad člověka pro příští fázi evoluce a příklad uplatnění principu lásky. Ježíš nebyl pochopen. Když ztroskotalo povstání Židů proti římským dobyvatelům, které bylo pokusem o opětovné vytvoření svého státu v bývalé velikosti, byli rozeznáni mezi všechny národy, s nimiž pak sdíleli své znalosti, svůj důmyslný duch a krásu svého umění, aniž by se tentokrát dopustili té chyby, že by se zřekli své identity. Po dva tisíce let si uchovali své tradice a svoji identitu. Založení státu Izrael v roce 1948 bylo první příležitostí od doby jejich rozptýlení, aby splnili své staré poslání. Jelikož však je již příliš pozdě uskutečnit původní plán postupné evoluce, plánuje nyní Hoova šokovou terapii, přípravu lidstva, po níž dojde k masovému přistání. Proces této přípravy se tentokrát neuskutečňuje prostřednictvím jedince, jako byl Mojžíš nebo Ježíš, nýbrž skupinami jedinců, které civilizace Hoova vybavila silami. Uri byl pouze jedním z nich. Zároveň měl být podniknut pokus pozvednout vědomí Izraele

jako holografii lidstva, což by mělo důsledky pro celou planetu. Zničení Izraele by naopak mělo za následek zničení celého lidstva.

Dr. Puharich se otázel, zda existovalo spojení mezi mimozemskými civilizacemi a Atlantidou. Tom sdělil, že první kulturou, kterou mimozemšťané na Zemi založili, byla kultura Aksu v Tarimské kotlině severně od Tibetu. To bylo kolem roku 32400 před naším letopočtem. Tato civilizace se zničila sama a ti, kdo přežili, založili civilizaci Atlantidy, jejíž název byl odvozen od jména Altea. Po zániku Atlantidy pak ti, kteří to přežili, založili kultury Egypta, Uru a Číny. Mnoho Alteanů/Atlantů je dnes inkarnováno, a sice nejen do lidských těl, nýbrž i do těl delfínů. Jak uvedl Tom, zde je také původ staré babylonské legendy, podle níž byl Ur založen rybou jménem Oannes a touto rybou byl právě delfín. Nordická rasa pochází z civilizace Ashand, zatímco černoši jsou původními obyvateli této planety.

Tom uvedl, že se nyní nacházíme v době apokalypsy, přičemž jde o to, zabránit postupnému otevření sedmi pečetí. V prosinci 1971 začaly přípravy na návrat Jehovy jako kolektivního Krista. "Jestliže se vám podaří nastolit lásku, porozumění a harmonii, nemusí se otevřít čtvrtá pečeť, nemusí být zatroubeno na sedm trub, které omámí záhubu lidstva." 11. prosince 1974 odletěla tříčlenná "bojová jednotka" zpět do USA, tentokrát však ne zcela spokojena se svými výsledky.

Po návratu do Ameriky se dověděli, že nebezpečí není ještě zcela zažehnáno a že se musí ještě jednou vrátit do Izraele, aby odvrátili nebezpečí, které hrozilo Izraeli o velikonočních roku 1975. "Na tuto dobu je plánován útok na Izrael. Avšak můžeme vám slíbit jedno: jestliže vaše modlitby, vaše obětavost, a také pomoc oněch civilizací, které s vaším souhlasem pracují pro Světlo, tentokrát zabrání válečným akcím, bude národ Izraele navždy zachován." 7. března Tom oznámil, že řada událostí může vést k velké ofenzívě proti Izraeli koncem měsíce a že kolem 13. března mají být opět v Izraeli. Existuje dokonce nebezpečí, že Sýrie, Libanon, Egypt a Jordánsko použijí raket. Situace je tak vážná, že mají vytvořit skupinu Sedmi, podle sedmi zámek apokalypsy, a tato skupina Sedmi by měla být hologramem pro další sedmičky na světě. Trojici se podařilo pro tento projekt získat mezinárodně uznávaného parapsychologa Dr. Lyalla Watsona, Dr. Neila Hitchena a orientalistu a metafyzika profesora Dr. Jima Hurtaka. Sir John přivedl do Ossiningu svoji ženu Colette. Denně ve 3.00 a 9.00 hodin newyorského času měla celá skupina, která v této době pobývala v Puharichově domě v Ossiningu, provádět patnáctiminutové meditace. Měli přitom položit modrý krystal, který Puharich dostal od José Arigó a který byl nadán léčivými silami, na mapu Izraele a soustředit se na tento krystal.

Tomovo proroctví, že se situace na Blízkém výchově koncem března vyhrotí, se ukázalo pravdivé. Jestliže světová veřejnost ještě začátkem března vkládala velkou důvěru v obnovenou mírovou misi Dr. Kissingera, pak tyto mírové plány amerického ministra zahraničních věcí ztroskotaly a ministr se zklamán vrátil 24. března zpět do Washingtonu, zatímco Egypt řinčel zbraněmi stejně jako Izrael. Již v listopadu Tom oznámil, že Kissinger nebude mít během šesti měsíců úspěch, a ještě před odchodem Trojky z Izraele Tom prohlásil, že situace zůstane stabilní pouze pro příští tři měsíce.

12. března se v Izraeli setkali Andrija, John a Phyllis. Jejich prvním clem byl Nazaret a potom Megiddo, což bylo, jak jim Tom sdělil, prastaré silové centrum, na němž po zániku Atlantidy přistála vesmírná loď uprchlíků a přitom vytvořila kráter, z něhož vytryskl nový pramen. Když v Megiddu "načerpali energii", pokračovali ve své misi na severní hranici Izraele se Sýrií a Libanonem. Denně meditovali synchronně se svojí newyorskou "základnou". Potom se od Toma dověděli, že byl plánován nový atentát na Dr. Kissingera a že mu ve svých meditacích a modlitbách mají vyslat ochrannou energii. 23. března meditovali v blízkosti Knessetu, izraelského parlamentu v Jeruzalémě, před nímž se Kissinger pokusil přimět izraelskou vládu k tomu, aby vrátil Egyptu území výměnou za příslib bezpečnosti. Rezignovaný Kissinger se

pak vrátil zpět do Washingtonu. Jak však stejného večera poznamenal Tom, bylo tím alespoň zažehnáno nebezpečí atentátu, který by vyvolal zásah USA. 28. března 1975 Tom prohlásil, že "příštích šest nebo sedm dnů se budeme pohybovat na tenkém ledě". Sdělil jim, že v okolních státech je na Izrael namířeno devět atomových raket. "Jestliže se nám podaří převést Izrael přes všechny obtíže až do vašeho měsíce července, bude národ Izraele navždy zachován," slíbil Tom. 30. března se skupina ubytovala v jednom hotelu v Tiberas s výhledem na Golanské výšiny. Jak jim sdělil Tom, měla krize vyvrcholit příštího večera kolem 21. hodiny. Všichni tři opět meditovali, podporováni svojí "posilou" v Ossiningu. "Modlíme se s vámi," prohlásil Tom. Potom po dlouhém čekání, se ozvaly první záblesky naděje: "Egyptská raketa je demontována... (přestávka) ... Libanon je vyřazen ... (přestávka) ... a žádná ze čtyř (raket) v Sýrii nefunguje ... s ostatními třemi mají potíže." Potom se konečně ozvalo spásné hlášení: "Pouze se třemi se o to nepokusí. Jsme zde. Chápete, že bychom v této věci nikdy nemohli být úspěšní, kdybyste nebyli s námi?" 1. dubna líčil Tom situaci protivníků Izraele: "Syřané nyní činí Rusy odpovědnými za to, že zmařili jejich plány tím, že dodali rakety, které nefungovaly, zatímco Rusové vytýkali Syřanům, že s těmito raketami neumějí zacházet." Ani druhý plán, zničit Izrael otrávením vod Jordánu, nevyšel, neboť mimozemšťané, jak alespoň tvrdil Tom, dematerializovali kontejnery s jedem. Skupina se mohla s pocitem útěchy vrátit zpět do Ameriky. Za dva týdny však měli opět přijet a zůstat zde až do konce července.

V červenci skutečně došlo ke zmírnění napětí v krizi na Blízkém Východě. Egypt i Izrael *byly* ochotny k ústupkům a v září mohl Kissinger prohlásit zástupcům tisku, že smlouva o Sinal je připravena k podpisu. Ještě jednou se tak podařilo zabránit třetí světové válce.

P.S. Phyllis nyní žije v Izraeli a považuje za svůj úkol vytvářet zde nové vědomí, které by se pak odtud šířilo po celé planetě.

(58)

Galacteus - bezčasová cesta

Na počátku byla skupina duchovních hledačů, kteří se sešli v Paříži koncem šedesátých let, aby zde prováděli meditace, naslouchali slovům filosofa a zasvěcence I. J. F Appel-Gueryho a aby prostřednictvím interdimenzionální telepatie komunikovali s duchovními bytostmi vyšších úrovní.

Když I. J. P Appel-Guerymu bylo dvanáct let, navázala s ním kontakt kosmická bytost, která jej provázela iniciačním procesem, jenž dosáhl svého prvního vyvrcholení Kosmickým zasvěcením ve věku 18 let a jenž mu umožnil přístup k dalším úrovním existence a vědomí. Appel-Guery pak věnoval svůj život výzkumu interdimenzionálního styku prostřednictvím, jak ho nazval, transcendentálního procesu.

Studoval přírodní vědy a umění na Sorbonně. Některá kulturně komparativní studia vedla k poznatku, že filosofie, náboženství, věda a umění byly na počátku jedno a že se teprve později rozdělily, a dokonce se dostaly do rozporu. Studoval náboženství a duchovní tradice a zkoumal jejich společnou podstatu.

Brzy se okolo Appel-Gueryho soustředilo několik prvních zájemců z akademických kruhů v Paříži. Vytvořila se skupina, která se snažila nejen teoreticky, ale i prakticky dosáhnout poznání. Pro Appel-Gueryho byla skupina sjednoceným polem, jehož přístupnost vůči

Vesmíru, vědomí a energie znemohonasobovaly recepční schopnosti každého jejího jednotlivého člena. A skutečně byla také přijata první poselství.

V roce 1970 bylo poprvé oznámeno, že skupina na důkaz přítomnosti interdimenzionálních sil obdrží informaci o určitém datu a určitém místě, kde bude možno spatřit UFO. Od té doby se UFO pro tuto společnost staly "přátelskou současností, která nás hlídá a kontroluje z určité vibrační úrovně, která je odlišná od té, v níž obvykle žijí lidské bytosti. Jedná se o transcendentální přítomnost, která nám připomíná, že ve Vesmíru nejsme sami a že především nejsme pouze tělem ze smrtelného masa, nýbrž také jistým nositelem energie, jehož se musíme naučit kontrolovat a rozumět mu."

Vesmírné lodi, jak se dověděli, pocházejí rovněž z interdimenzionální oblasti: "Kondenzované lodi se nacházejí v rezonanci s kondenzovanými těly. Neviditelné lodi se nacházejí v rezonanci s podstatou Boha, s vibrací."

Skupina obdržela konkrétní úkoly pro praktickou práci Světla. Cestovala po celém světě, aby na kosmicko-tellurových silových místech zasazovala krystaly a tím vytvářela celosvětovou krystalovou síť, s jejíž pomocí se mělo léčit éterické tělo Země. Potom vznikla kontaktní síť, kterou vyžadovaly bytosti Světla, s nimiž byl Appel-Guery ve styku od svého dětství. Vytvořili něco, co kniha "Urantia" nazývá "teledifuzní síť", tj. pole telepatických komunikací, které spojují rovinix Tvůrce s rovinami tvorů a Stvoření - síť, jaká naposledy existovala na Zemi před 200 000 lety, předtím než se určité hierarchie vzbouřily proti Božímu řádu.

Jelikož chtěli tuto síť vybudovat v čistém prostředí, odstěhovala se skupina na venkov a vytvořila v jižní Francii venkovskou komunu. Nakonec se však rozhodli, po skončení tohoto studijního kroku, že si zvolí slunnější a původnější místo. Na plachetnicích projeli jižní část Tichého oceánu a po vnitřním očištění a duchovním sepětí si vybrali ostrov Bora-Bora ve Francouzské Polynésii za svůj domov. Zde chtěli prohloubit výsledky svých dřívějších zkušeností, připravit půdu pro nové zkušenosti a úkoly.

Tichomořské ostrovy jsou ve skutečnosti geologicky ještě velmi mladé a podle starých tradovaných pověstí jsou pozůstatky zatopeného kontinentu Mu či Lemurie. Jak se dověděli, civilizace na Mu měla svůj původ v kolonizátorech, kteří přišli z Plejád, nazývaných "Manahuna" - "lidé tajemných sil".

Po úspěšných zkušenostech se životem v komunitě si skupina na ostrově Bora-Bora vytvořila malý ráj na Zemi. Byla to společnost, která byla navenek charakterizována futuristickým stavebním slohem, vnitřně však duchovní disciplínou. Tato společnost žila přísně vegetariánsky, pravidelně meditovala a pěstovala cvičení jógy a harmonizační gymnastiku s cílem očistit vnitřní spojení - "kanál", pozvednout kvalitu energie, která jim nakonec dovolí cestovat z prostoru do času a z času do nekonečna. "Naše cesta nás přivádí na druhou stranu času, takže si vytváříme spojení mezi minulostí, přítomností a budoucností. Syntézou tradic, každodenní realizací a neomezenou inspirací objevujeme vazby, které spojují vše navzájem a člověka se zdrojem. Komunikace s jinými dimenzemi nám umožňuje prožívat vnitřní transformaci, která ovlivňuje naše vztahy k ostatním a k okolnímu světu." "Skupina kosmického spojení", která se nazvala Galacteus, byla plodná. Její spojení s tvůrčím zdrojem se projevovalo v mírovém životě komunity a v kosmické architektuře, divadle a umění. Nyní je cílem skupiny Galacteus spojit se pro vzájemnou inspiraci s jinými skupinami na celém světě sledujícími podobné cesty. K tomu dochází podle této skupiny v souladu s "Velkým plánem" nadcházejícího kontaktu lidstva s duchovní hierarchií. **"Víme o mnoha kontaktovaných osobách v současné době a pracujeme na opětovém sjednocení různých mimozemských sil do jedné mezigalaktické konfederace."** Tak bude podle skupiny Galacteus možno vytvořit globální pole, které může napomoci přechodu Země do Čtvrté dimenze.

Tento Program planetární koordinace obsahuje vizi služebních středisek, která budou zajišťovat přístup k poznatkům pro všechny kontaktované osoby, které se zapojily do "Planetárního programu opětného spojení" s vědomím, že **poselství každého jednotlivce je harmonickou součástí celého globálního plánu**, spojením krystalu vědomí a jakéhosi "pracovního mostu", který koordinuje vzájemnou výměnu a přípravu následujícího kroku, a také aktivní síť všech kontaktovaných společenství a skupin, která umožňuje setkat se se stejně smýšlejícími na celém světě, kteří pracují na téže věci.

Čas apokalypsy, v němž se - jak uvádí Galacteus - nacházíme, je především dobou vnitřní přeměny a vnitřního rozhodnutí. Významově znamená apokalypsa "zjevení" a toto zjevení nyní přichází k různým skupinám. Avšak pouze forma tohoto zjevení je odlišná, jeho pramen je stejný.

Aby "své" zjevení učinil srozumitelnějším, vytvořil Appel-Guery ve spolupráci s kreslířem Sergio Macedou kresbu, která zprostředkovává hluboké vědění v často surrealistických formách a nádherných barvách. "Bezčasová cesta" je vlastně historií skupiny Galacteus, historií skupiny sdružené okolo jednoho člověka inspirovaného mimozemšťany, která se očisťuje v jednom malém ráji a připravuje příchod Nového věku. Chaos na Zemi se mezitím zvyšuje, negativní síly zuří. Dříve než dojde k Velkému nepokoji, k transmutaci negativních sil, shromáždí se vyvolenci k "velké mutaci" na jedné hoře svého ostrova, aby byli přijati do vesmírné lodi k "beztížné reintegraci" a transformaci fyzického těla, aby nakonec, ve věčném spojení s Nekonečným vědomím, osídlili Novou zemi.

(59)

Mise Rama: SOS pro lidstvo

Byl to vlastně pouhý experiment. Sixto PazWells navštívil v Limě přednášku prezidenta peruánské Teosofické společnosti, Dr. Viktora Yanese Aguirreho, v níž se hovořilo o významu mimozemských poselství na prahu Nového věku a byla zde také zmínka o Eugeniu Siragusovi a Enricu Castillo Rinconovi. Sixto Paz byl od dětství připraven na navázání kontaktu a toto téma jej také neustále fascinovalo. Jeho otcem je Carlos García Paz, velký průkopník výzkumu UFO v Peru a zakladatel Peruánského ústavu pro meziplanetární vztahy (IPRI), který také uspořádal Aguirreovu přednášku jako reakci na experimenty NASA o navázání styku s mimozemšťany pomocí radiových vln. Již ve věku jedenácti let zažil Sixto Paz na cestě do školy podivnou příhodu. Náhle nad ním letěl velký kulatý stín, který slyšitelně bzučel, načež Sixto na krátkou dobu ztratil vědomí. Ať se s ním pak událo cokoliv, mělo to pozitivní vliv: Sixtovy dosud spíše průměrné výsledky ve škole se zlepšily a stal se dokonce premiantem třídy.

Když mu bylo 17 let, začal Sixto studium jógy při "Mezinárodní společnosti pro Božské uskutečnění" (SIRD). Tam se naučil základní techniky meditace, pranayamy (dýcháno, relaxace, mantra-jógy, koncentrace a hatha-jógy).

Aguirreho přednáška inspirovala Sixto Paze, aby se sám pokusil o navázání kontaktu s mimozemšťany. 22. ledna 1974 se v přítomnosti své matky a sestry posadil do rodičovské obývací místnosti, začal s jogistickým dechovým cvičením, uvolnil se a otevřel. Neuplynulo ani 15 minut, když jeho pravá paže zneklidněla, uchopila nechtěně tužku, přenesla ji na papír

a začala divoce nečitelně psát. Matka mu neustále podávala nový papír, až ruka našla jeho střed a napsala velmi čitelně tiskacími písmeny: "OBYTNÁ MÍSTNOST DOBRÁ PRO SDĚLENÍ. MŮŽEME HOVOŘIT O UFO VE VAŠÍ ZEMI. JMENUJI SE OXALC A POCHÁZÍM Z MORLENU, SATELITU JUPITERA. MŮŽEME NADÁLE NAVAŽOVAT SPOJENÍ" Sixto byl fascinován i ohromen tímto kladným výsledkem svého pokusu o komunikaci.

Následujícího večera se o tomto případě hovořilo natolik, že při příštím pokusu bylo přítomno dvacet přátel a členů rodiny. Opět se ozval Oxalc, který slíbil: "MŮŽEME S VÁMI NAVÁZAT KONTAKT, ABYCHOM DOKÁZALI, ŽE SE JEDNÁ O SKUTEČNÝ KONTAKT A NIKOLIV O PRODUKT VAŠEHO PODVĚDOMÍ. ZEPTEJTE SE NÁS, NA CO CHCETE. ODPOVÍME NA VŠECHNY OTÁZKY..."

Sixtovův bratr Charlie se zeptal, kdy se skutečný fyzický kontakt. "DOSTAVTE SE 7. ÚNORA VE 21.00 HODIN VEČER 60 KM JIŽNĚ OD LIMY, POUZE TI, KTEŘÍ JSOU ZDE PŘÍTOMNI, SPATŘÍTE NÁS, ZÍSKÁTE DŮKAZ NAŠEHO KONTAKTU A UVIDÍTE, ŽE JE ZAPOTŘEBÍ..."

Skupina skutečně spatřila UFO, když se vydala 7. února do Chilky, 60 kilometrů jižně od Limy. Přesně ve 21.00 hodin se objevil kovový stříbřitý kotouč, na jehož stranách byla oranžová, modrá a žlutá světla. Kotouč zůstal stát ve výši 80 metrů nad skupinou. Mladíci zřetelně rozeznali půl tuctu malých kabinových okének a za nimi dokonce i siluety lidských bytostí.

Objekt vyzařoval vysoké teplo. Skupina reagovala hystericky a i Sixto pocítil strach. Kontakt byl tedy reálný, až připiš reálný, než aby jej bylo možno popírat. Sixto se pokusil navázat s vesmírnou lodí styk. Když se poněkud uklidnil, napsal: "NEBUDEME DÁLE SESTUPOVAT, NEBOŤ JSTE SE JEŠTĚ NENAUČILI OVLÁDAT SVÉ EMOCE. PŘIPRAVÍME VÁS NA JINOU DOBU A NA JINÉ MÍSTO." Asi po patnácti minutách loď začala stále větší rychlostí rotovat a zmizela směrem k Tichému oceánu, v místech kde, jak se později Sixto dověděl, byla podmořská základna mimozemšťanů.

Přes přesvědčivou řadu svědků narážel Sixto doma stále ještě na skepsi ze strany svého otce, který se nemohl smířit s tím, že vyvolen pro kontakt s mimozemšťany byl jeho syn a nikoliv on, dlouholetý ufolog. Na otázku, jak má reagovat, odpověděl Oxalc Sixtovi při příští komunikaci: "Nikoho se nesnažte přesvědčovat, nejméně ze všeho pak své vlastní příbuzné. Zkušeností a důkazů se dostane těm, kdo mají dostatečnou duchovní otevřenost a potřebnou skromnost. Dostane se jich vám, neboť jste ochotni splnit jistý úkol... Hledáme lidi, kteří chtějí poznat důvod našeho objevení na vaší planetě a kteří jej mohou pochopit bez předsudků. Za tímto účelem hledáme mladé lidi, kteří mohou každý den znovu začínat, kteří mohou vše dosavadní hodit přes palubu, aby dali přednost čisté existenci a pravé hodnotě věcí..." Přesto Oxalc souhlasil s tím, aby Sixtovu otci podal důkaz. Byl stanoven nový termín pro další pozorování, a sice 14. únor 1974.

I když se tato akce, původně zamýšlená jako osobní pozorování, nakonec vinou Garcii Paze stala masovým výletem pracovníků IPRI a tato spousta zvědavých, ale také nedisciplinovaných lidí rušila energii, došlo za přítomnosti téměř 100 členů IPRI k působivé ukázce. Dvě menší vesmírné lodě prolétly ve výši pouhých 30 metrů nad hlavami lidí a pak opět stoupaly v pravém úhlu vzhůru, aby nakonec zmizely na obloze. O několik minut později se s bzučením přiblížila obrovská mateřská loď doutníkového tvaru, s barevnými světly na stranách, která se pomalu otáčela na obloze, potom vzlétla s pomalu se zvyšující rychlostí vzhůru a zmizela na obloze.

Sixto, utvrzen definitivně ve svém přesvědčení touto působivou demonstrací, pokračoval v započatých komunikacích. V poselstvích předávaných v této fázi mu Oxalc vysvětloval důvody příchodu mimozemšťanů. Země, jak uváděl Oxalc, se nachází od vzniku lidstva v

jakémsi ďábelském kruhu. Již mnoho milionů let se neustále na této planetě objevovaly vysoce rozvinuté civilizace, které však opět zanikly v důsledku pýchy a egoismu svých obyvatel. Neustále docházelo ke ztrátě duchovních hodnot a ke vzývání hmoty a věd. I dnes, jak uvedl Oxalc, stojí lidstvo opět před volbou pokroku, nebo zániku. Mimozemšťané jsou zde s poselstvím naděje, aby nám poskytli možnost uskutečnit změnu k lepšímu. Do našich záležitostí však přímo zasahovat nesmějí. Jsou členy Galaktické konfederace vysoce rozvinutých světů a jejich zákony zakazují, aby vyšší rasa přímo zasahovala do "vnitřních záležitostí" nízko rozvinuté rasy. Proto se nás takto nepřímo snaží vyburcovat.

Zemi hrozí nebezpečí, jestliže vstoupí do Čtvrté dimenze. V takovém případě by do Země mohl narazit asteroid, což by způsobilo změnu v jejím elektromagnetickém poli. Všechny atomové reaktory nacházející se na Zemi by pak vybuchly v řetězové reakci a této katastrofě by padla za oběť větší část lidstva. Pozemšťané, kteří přežijí, by však byli naloděni na obrovské mateřské lodě a tam vyškoleni, aby po svém návratu na Zemi mohli založit Nový věk.

Do července 1974 se objevilo již šest osob, které navázaly styk s mimozemskými vůdci prostřednictvím automatického psaní a které nyní touto cestou dostávaly poselství. Sixtovi bylo oznámeno, aby se připravil na "Xendru", aby se několik dní živil pouze ovocem a aby se pouze se šesti přáteli odebral do pouště v oblasti Chilca. Když tam skupina dorazila, postavila stany. Sixto si ještě vzpomíná, jak hovořil s jedním mladíkem ze skupiny ... když se náhle objevil sám v blízkosti jednoho starého dolu ve vzdálenosti asi 1 000 metrů od tábora. Právě když se celý zmatený chtěl obrátit, zpozoroval za jedním kopcem jakési podivné světlo, jehož intenzita se zvyšovala. Když se přiblížil, spatřil Sixto jakousi "bublinu" ve tvaru pŕlměsíce a o průměru asi 10 metrů. Pozoroval toto zvláštní světlo, když tu z něj vystoupila jakási postava. Sixto dostal strach a chtěl utéci pryč, avšak byl jako ochromený. Potom uslyšel ve svém nitru zřetelný hlas: "Pojď!" Po třetí výzvě vstoupil do světla. Bylo to jako jakýsi druh energetické zdi a když jí procházel, pocítil, že ztrácí váhu, zmocňovala se ho závrť a dělalo se mu špatně. Tělem mu pronikalo zvláštní teplo, pocítil tlak na čele a na šiji. Potom poznal, že ona postava, která před ním stanula, byl Oxalc. Oxalc mu sdělil, že nemusí mít žádné obavy a že právě prošel Xendrou, světelným prahem do jiné dimenze. Když vystoupili z Xendry, krajina se podstatně změnila. Sixto stál před jasně osvětleným městem s kupolovitými domy. Bylo to město Krystal, hlavní město Morlenu, který známe jako Jupiterův měsíc Ganyméd, jak mu vysvětlil Oxalc. Potom spatřil lidi. Vypadali stejně jako Oxalc: byli vysocí 180 cm až dva metry, měli dlouhé hladké vlasy a orientální rysy v obličeji. A spatřil také ještě jiné rasy ...

Jak uvedl Oxalc, pocházeli obyvatelé Morlenu původně z hvězd Betelgeuze, Bellatrix a Rigel v souhvězdí Orion. Před více než 40 000 lety opustili jejich předkové své domovské světy a před 20 000 lety dorazily jejich lodě do naší sluneční soustavy. Na Ganymédu v té době neexistoval žádný život a pouze za pomoci své techniky upravili tento svět natolik, aby byla možná kolonizace. Pomocí krystalického materiálu, který našli na Jupiterově měsíci Io, vybudovali svá krystalová města, zčásti ukrytá pod povrchem.

Morlen je řízen radou "Dvanácti stařešinů" a je členem "Velké galaktické konfederace". Jeho obyvatelé překonali egoismus a soukromé vlastnictví a panuje zde jakýsi druh duchovního superkomunismu.

Sixto si nemůže vzpomenout, jak dlouho na Morlenu zůstal. Avšak ještě dříve, než se připravil na svůj návrat, sdělil mu Oxalc, že má na Zemi plnit určité poslání. V Xendře mu ukázal jako na obrazovce celý jeho život od narození a také budoucnost. Uviděl kosmickou katastrofu, nukleární výbuchy, evakuaci. Sixto říká o vzniku této katastrofy: **"Viděl jsem, jak se vyhrocují sociální problémy ve světě. Přírodních katastrof přibývalo, docházelo k obdobím sucha a k záplavám. A to všechno bylo důsledkem toho, že vzrušené mysli**

způsobují koncentrovaný negativismus nad zeměmi a že se planeta jako živá bytost snaží setřást ze sebe nemoci způsobené lidmi. Viděl jsem Zemi, jak se vzpírá, neboť její krev, řeky a moře, byly otráveny a ona byla odsouzena k smrti. Potom jsem uviděl, jak se stalo to, co bylo nevyhnutelné: Řada havárií ve skladech zbraní a havárií atomových reaktorů způsobila pohromy a člověk si příliš pozdě vzpomněl na svoji marnou pýchu, která tím byla vinna." Když Sixto vystoupil z Xandry, jeho přátelé již mezitím dorazili k dolu, neboť upozorovali světlo za kopcem. Podle pozemského času byl patnáct minut nepřítomen.

O dva týdny později mělo šest členů této skupiny možnost projít Xendrou. Tentokrát šli k dolu společně, spatřili světlo a uviděli objekt banánového tvaru, který se vznášel nad jejich hlavami. Pomocí energetického pole byla skupina promítnuta do zasedací místnosti 24 stařešinů Nejvyšší rady Galaktické konfederace. Spatřili 24 bytostí různé velikosti, rasy a podoby, ze všech však vyzařovala nepředstavitelná moudrost a laskavost. Nad jakýmsi oltářem, který byl vyhrazen pro "Nejvyšší bytost", spatřili "Davidovu hvězdu", univerzální symbol, a také trojzubec, symbol vývoje. Každý ze šesti členů skupiny obdržel zvláštní poselství. Mistři hovořili o Bohu, kterého nazývali "Neproniknutelným", a také o tom, jak si člověk utvořil jeho podobiznu, jež je projekcí jeho vlastních zájmů a slabostí. Jiný Mistr prohlásil, že nové lidstvo vznikne v Jižní Americe, kontinentu Nového věku; třetí se pak zmínil o tom, že Ježíš Kristus je i jimi uctíván jako Syn Boží, že sestoupil z vyšších úrovní z lásky k lidem na Zemi, aby pomohl lidstvu dostat se ze stadia nevědomosti tím, že se dotýkal jejich zatvrzelých srdcí.

Nakonec se všech šest dovědělo důvod svého pozvání na Nejvyšší radu. Bylo jim řečeno, že se mají vrátit na Zemi a založit misi Rama. Slovo "Rama" znamená "Slunce na Zemi". Komunikační most, který byl již vytvořen, má být zachován, rozšířen, zdokonalen a nakonec očištěn, neboť ti, kdo se podílejí na této misi, mají být budoucími učiteli lidstva. Skupina projde řadou selekčních procesů a zůstanou pouze ti, kdo budou odvážní a nezišní.

"Vy mladí... stejně jako statisíce dalších misionářů Světla, osvobodte se od organizací a struktur, které by mohly ohrozit úspěch, zvláště pak pokud jde o úspěch v oblasti poučení vlastním příkladem, láskou a porozuměním. Nedovolte nikomu, aby vás zahnal do úzkých a podřýval vaši službu. Buďte pravdomluvní a vždy připraveni podílet se na vzniku Nového lidstva, které se již dnes rodí z čistoty vašich ideálů." Při pozdějších kontaktech obdržela skupina speciální mentální techniku, svá kosmická jména a jemné krystaly cesia. Jsou-li krystaly použity v jejich těle, pomohou lépe absorbovat ultrafialové záření z centra galaxie, které dopadá na naši Zemi na prahu Nového věku. Dověděli se také, že pyramidy v Gize byly vybudovány potomky čtvrté, tj. atlantické rasy. Tato rasa měla svůj původ v hybridních bytostech z mimozemských kolonií, které se pokusily vytvořit na Atlantidě svoji vlastní civilizaci. Během řady katastrof, které nakonec vedly k zániku Atlantidy, vybudovaly tyto bytosti pyramidy jako akumulátory energie ke znovuoobnovení ztracené rovnováhy Země. Později je kněží využívali pro iniciační účely.

Koncem července odjela skupina opět do Chilky, aby se tam oddávala meditacím, které je naučili mimozemšťané. Povšimli si jasného světla za jedním kopcem, šli tím směrem a spatřili vesmírnou loď, která zde přistála. Z UFO vystoupila bytost 2,5 metru vysoká, oblečená do oděvu podobného lyžařské kombinéze. Měla platinově světlé vlasy spadající na ramena, mírně zešílené oči a výraznou bradu. Tato bytost však nepřišla z Morlenu, nýbrž z Apu, jedné planety v soustavě Alfa Centauri, která je od Země vzdálena 4,3 světelných let. Byl to Antar Sherart, velitel flotily UFO mise Rama.

Antar Sherart pozval všechny čtyři do čočkovité lodi. Ta byla uvnitř jasně osvětlena, avšak nebylo možno zjistit žádný zdroj tohoto světla. Tři bytosti, stejně velké jako Antar Sherart, seděly u ovládacích pultů. Uprostřed vesmírné lodi se nacházel velký válec. Antar vysvětlil čtyřem přátelům, že úkol mise Rama spočívá v tom, aby napomohla osvobození lidí z

otroctví a usnadnila jim cestu do čtvrté dimenze. **Člověk by možná mohl odvrátit záhubu, kdyby změnil svoji mysl.** Kdyby se zbavil svého egoismu a žil pro zbytek lidstva. Kdyby namísto vlastního prospěchu nastoupila láska k bližnímu.

Antar Sherart požádal skupinu, aby se příště dostavila na místo jménem Marcahuasi, což je náhorní rovina ve Středních Andách, kde se nachází klíč k probuzení lidstva. Marcahuasi je reliktem prastaré zaniklé kultury, která se projevuje mohutnými kamennými sochami. Dále Antar Sherart ohlásil skupině celosvětové rozšíření působnosti mise Rama prostřednictvím tisku.

Po agenturních zprávách o misi Rama přicestoval v září španělský novinář J. J. Benitez. Na základě zprostředkování mimozemšťanů spatřil 7. září 1974 vesmírnou loď, vrátil se zpět do Španělska a napsal knihu o této skupině: "UFO: SOS pro lidstvo". Brzy se vytvořilo na celém světě více než 600 skupin Rama. Ve vlastním Peru organizuje Rama masové meditace a iniciace v poušti.

V červenci 1979 mělo 700 osob možnost projít Xendrou a být zasvěceno. Cesty zakladatelů po celém světě vedly ke vzniku dalších skupin Rama v celé Jižní Americe, ve Spojených státech a ve Španělsku. V roce 1983 obdržel Sixto úkol vytvořit mezinárodní společnost a bylo mu také oznámeno předání "Knih Bílých oděvů", knihovny "Velkého bílého bratrstva", s nímž má mise Rama těsné kontakty a s nímž mimozemšťané koordinují svou pozemskou misi. Velké bílé bratrstvo tvoří v dualitě s Černou lóží Vnitřní vládu světů čili planetární hierarchii.

26. března 1989 obdržela mise Rama potvrzení od mimozemšťanů, které bylo zapotřebí pro novou fázi její činnosti. Sixto Paz pozval reportéry z celého světa do Chilky, aby se stali svědky demonstračního letu vesmírné lodi. A oni přijeli. Rozhlasové stanice v různých latinskoamerických zemích podávaly zprávy v přímém přenosu, byly přítomny televizní společnosti z Miami v USA, Dominikánské republiky, Argentiny a Peru, a také desítky novinových dopisovatelů, kdy se členové mise Rama usadili do kruhu a meditovali. Potom, přesně ve 20.00 hodin, se objevil první objekt: zářící kotouč, který asi po dobu deseti minut prováděl nebláznivější manévry a pak opět zmizel. Ve 22.00 hodin se toto představení opakovalo podruhé a ve 24.00 hodin potřetí. V následujících dnech se tato událost stala titulním tématem všech významných peruánských listů. (Vlevo: List Expreso 28. března 1989).

Proč navazují mimozemšťané kontakt s docela obyčejnými a prostými lidmi, tázali se reportéři. Odpověď: Obyčejný člověk je obrazem celé masy lidí, kteří musí platit za egoismus několika málo osob. **Poselství z těchto kontaktů jsou určena pro veškeré lidstvo a jejich účelem je osvobodit je od současného útlatku, do něhož se dostalo v důsledku nevědomosti. Veškeré lidstvo se musí připravit na změnu, která se blíží milovými kroky, přizpůsobit se jí a obnovit rovnováhu.** Tato krize je ekonomického a společenského charakteru, neboť chybí humanismus a láska k bližnímu. Naproti ní stojí mise lásky, neboť "Rama es amar" = Rama znamená milovat.

(60)

Ganyméd

"Morlen" neboli "Ganyméd" je skutečně významné místo, odkud pocházejí UFO, a existuje řada svědectví, která potvrzují výpovědi mise Rama. Ganyméd byl uváděn jako místo původu UFO: KONTAKTY

mimozemšťanů ve zprávách Dina Kraspedona a Charlese Silvy. Gordon Creighton citoval v časopise Flying Saucer Review kontakt tří studentů Lasallový univerzity v Mexico City s návštěvníky z Jupiterova měsíce Ganyméd. Ti spatřili 23. srpna 1965 velkou vesmírnou loď po přistání a setkali se se členy její posádky, vysokými 210 cm (viz Sixto Paz a jeho výpovědi, s. dlouhými vlasy, modrými očima a kovovými overaly. Studenti byli pozváni k letu ve vesmírné lodi a dopraveni na "obrovskou kosmickou stanici, stejně velkou jako celý univerzitní areál". Let probíhal naprosto bez jakéhokoliv hluku a posádka jim telepaticky sdělila, že vesmírnou loď řídí silou myšlenek. V kosmické stanici se setkali s pozemšťany všech ras, dokonce i s brazilskou rodinou, která zabloudila v džungli a byla zachráněna mimozemšťany.

2. listopadu 1966 se s UFO setkal americký řidič kamiónu Woodrow Derenberg na cestě domů do Mineral Wells v Západní Virginii, a to přímo uprostřed silnice před jeho kamiónem. Z vesmírné lodi vystoupil jakýsi člověk tmavé pleti, vysoký asi 185 cm, s mírně šikmými očima. Ten pozdravil Derenberga se zkříženýma rukama na prsou a pohlédl řidičovi zpřímá do očí. Derenberg uslyšel v hlavě jakýsi hlas, který mu sdělil, že se cizinec jmenuje Indrid Cold a pochází z planety "Lanulos v galaxii Ganyméd". Patrně bylo míněno město jménem Lanulos na Ganymédu, neboť galaxie Ganyméd neexistuje a popis mimozemšťana souhlasí s údaji, které uvádí Sixto Paz. Tím také setkání skončilo, avšak Indrid Cold slíbil, že se opět vrátí. V následujících měsících měl Derenberg řadu dalších kontaktů a byl nakonec dopraven na Lanulos a tam pozván do jednoho krásného města, které připomínalo města Orientu.

V roce 1972 vyšla v Peru kniha "Navštívil jsem Ganyméd - divuplný svět UFO", jejímž autorem byl Yosip Ibrahim, Peruánec židovského původu. Kniha, která pak vyšla ještě v 18 či 19 dalších vydáních, vypráví o jednom starém muži jménem Pepe. On a jeho žena byli členy jedné spirituální skupiny a často cestovali do Indie. Když zemřela Pepeho žena, uchýlil se Pepe do osamělých oblastí And, kde se výhradně věnoval meditacím. Jednoho dne se dostal do styku s mimozemšťany, kteří pocházeli z Jupiterova měsíce Ganyméd. Ti jej dopravili na svoji planetu. Po svém návratu navštívil Pepe, který se rozhodl nadále žít stále na Ganymédu, rodinu svého přítele Yosipa Ibrahima. Vyprávěl Ibrahimovi vše, co zažil s mimozemšťany a co se od nich dověděl. Na rozloučenou mu věnoval malý přístroj nabitý sluneční energií, s jehož pomocí s ním bude moci navazovat spojení. Ibrahim, jeho žena a dvě děti byli fascinováni a zároveň i nadšeni průběhem svého přítele a rozhodli se, že rovněž budou žít na Ganymédu. Pepe jim sdělil, že se musí intenzívně připravovat a systematicky zvyšovat svoji vibraci. Poslední přípravy je očekávaly v Indii. Vesmírná loď je dopravila z Limy v Peru do Hanglipuru v Indii, do odlehlého kláštera na jižním okraji Himálají. Po dvou letech aura členů Ibrahimovy rodiny jevila příznaky toho, že nyní mohou žít na Ganymédu. Avšak ještě předtím, než navždy opustil tuto planetu, napsal Yosip Ibrahim dvě knihy: výše zmíněnou knihu, která shrnovala veškeré poznatky, jež mu sdělil Pepe, a dále menší publikaci s názvem "Moje přípravy na Ganyméd".

Podle Ibrahima pochází přinejmenším většina obyvatel Ganymédu neboli "Království Munt" ze "žluté planety", z Lucifera/Maldeku/Mallony, která kdysi existovala mezi Marsem a Jupiterem a o níž se dovídáme z mnoha zpráv o kontaktech s mimozemšťany. Od pradávných dob udržovali styky se Zemí a řídili vývoj lidstva. Kdyby na Zemi došlo ke katastrofám, měli být vyvolení lidé vzati na palubu jejich vesmírných lodí a dopraveni na Ganymed, kde se měli vyškolit pro úlohu vůdců "nového světa", "Nového věku".

O několik let později napsal Ibrahimův přítel, člen hnutí Rosenkruciánů Dr. José Rosciano knihu, v níž popisoval své vztahy s Yosipem Ibrahimem a uváděl poselství mimozemšťanů z Ganymédu, kde se hovořilo o tom, že by pozemšťané měli raději žít bez atomové energie. Prostřednictvím automatického psaní byl Dr. Rosciano ve styku nejen s Ibrahimem, který byl v této době již na Ganymédu, nýbrž i s mimozemšťany a se svatým Františkem z Assisi. Dr. Rosciano založil v Limě spirituální skupinu s názvem Pax Novae. Dalším známým členem

skupiny Pax Novae je Anton Ponze de Leon z Cuzca, bývalý ústřední ředitel peruánské televize, který po svém odchodu do důchodu založil sirotčinec a domov pro staré lidi. Jejich provoz financoval z prodeje své knihy "Stařec promluvil". De Leon v této knize hovoří o svých zážitcích s Bílým bratrstvem a prastarými moudrými muži na tajných místech v Andách. Anton udržoval přátelské styky se skupinou žáků významného Itala, který byl ve styku s mimozemšťany, Eugenia Siragusy. Tato skupina žila v džungli poblíž Macchu Picchu. To opět dokazuje vzájemnou propojenost scény UFO a osob, jež navázaly kontakt s mimozemšťany.

(61)

Adonai

Další skupinou, udržující přátelské styky s misí Rama, je španělská "Asociación Adonai", tj. Sdružení kosmického bratrství. Adonai má členy po celém světě a k jejím clům patří rovněž soustřeďování zpráv o pozorování andělů a mimozemšťanů a o stycích s nimi od začátku dějin, setkání osob a skupin po celém světě, jež navázaly kontakt s mimozemšťany, a rovněž uvědomování si mimozemského původu lidstva a příprava na příchod našich "starších bratří" a na Nový věk.

Sdružení Adonai založil v roce 1983 Licerio Moreno, který byl pro tento úkol připraven řadou telepatických kontaktů s mimozemšťany. Sdružení má sídlo v Desojo (Navarra), což je vesnice v severním Španělsku a zároveň "silové místo", k němuž byl Licerio doveden mimozemšťany. Od té doby navštívilo sídlo sdružení 35 osob, jež navázaly styky s mimozemšťany a jež sem většinou vesmírní bratři také přivedli. Často přinášeli Morenovi poselství, jež mu v daný okamžik poskytlo další pomoc, nebo mu podali důkaz toho, že jeho telepaticky přijaté informace byly správné.

Okolo střediska Adonai se brzy utvořila společnost. Deset rodin se sešlo a založilo venkovskou komunu, která se zabývala "biodynamickým" zemědělstvím a ozařovala semena sadby pyramidovou energií. Vzorem pro tuto komunu je život starých essenských řádových společenství. Tato společnost Adonai je rovněž vydavatelem spisů Adonai, což jsou malé, zdarma zaslané sešity zabývající se tematikou ezoteriky a metafyziky. Dosud vyšlo celkem 27 těchto svazků, mj. k tématům, jako je probuzení oněch 144 000 "slunečních tanečníků", inkarnovaných mimozemšťanů, kteří připravují společenskou změnu na Zemi; dále k tématům sluneční kosmogonie, slunečního zasvěcování a sluneční meditace, a k návštěvám mimozemšťanů v biblických dobách.

V interview se španělským listem "Elche Domingo" o mimozemšťanech prohlásil Licerio Moreno: "Mimozemšťané navazují s přesnou logikou a altruistickým úmyslem kontakt s takovým člověkem, jenž tento kontakt nevyhledává z pouhé zvědavosti. Naši činnost definujeme podle Ježíšovy zásady: 'Hledej sám sebe a zbytek ti bude dán.' Před kontaktem s našimi staršími bratry musíme hledat sami sebe. Je pravda, že máme kontakty s mimozemšťany. Důležité jsou přitom pro nás především naše fyzické kontakty s nimi, neboť dnes existuje dost oportunistů, samozvaných osvícenců a šarlatánů. Afe nejlepší kontakt je i nadále kontakt s námi samotnými, neboť uvnitř nás dříme mnoho hledaných odpovědí z mnoha minulých životů. Neočekáváme, že se staneme svatými či Mistry, ale usilujeme o to, aby do našeho projeveného i neprojeveného života pronikla harmonie a láska. Typologie mimozemšťanů sahá od bytostí sluneční hierarchie, kosmických mistrů z čistého vědomí, až po fyzické bytosti, jako jsme my pozemšťané, jejichž tělo je vytvořeno na základě uhlíku nebo křemíku. Všechny tyto civilizace jsou řízeny a koordinovány Galaktickou konfederací.

Předpokládá se, že i naše Země se připojí k tomuto svazku, jakmile vyřeší své základní problémy, tj. hlad, nespravedlnost a válku.

K jednomu z posledních fyzických kontaktů skupiny došlo 18. srpna 1988 v Peru při společném setkání se členy mise Rama na ostrově Sillustani v jednom andském jezeře. Cílem bylo získat od mimozemšťanů odpověď na otázku, zda se podařilo uskutečnit projekt, který byl v telepatických zprávách označován jako "Kód 33" a který se týkal spojení mezi pozemskou a mimozemskou hierarchií. Symbolem takového sjednocení, jak se dovědělo sdružení Adonai, je Davidova hvězda se dvěma trojúhelníky, přičemž vrchol jednoho z nich směřuje nahoru a druhého pak dolů. Podle předaných zpráv by takové sjednocení mělo být umožněno prostřednictvím "Harmonické konvergence" v srpnu 1988, čímž začne pro Zemi nová fáze jejího vývoje, Nový věk. Tento nový cyklus je pro Adonai zároveň počátkem návratu Krista. Datum 18.8.1988 spatřil Moreno již čtyři roky předtím na monitoru počítače, když jedna vesmírná loď z Orionu přeletěla nad vesnicí a narušila dodávku elektrického proudu. Když byla dodávka proudu obnovena, objevilo se na monitoru toto datum.

Signál mimozemšťanů byl zachycen a byl pozitivní. Uvedeného dne, 18.8.1988, fotografovali členové sdružení Adonai dvě trojúhelníková UFO nad jezerem, z nichž jedno mělo vrchol trojúhelníku obrácený směrem nahoru, druhé pak směrem dolů ...

(62)

Operace 23: Skupina vstupuje do vesmírné lodi

Tenerife, Kanárské ostrovy, 15. května 1975. Skupina skládající se z lékařů, podnikatelů, fotografů, průmyslníků, počítačových odborníků, jednoho novináře a jednoho předního astronoma dosáhla konečně vytouženého kontaktu s mimozemšťany. V oznámené době na jednom místě v blízkosti Santa Cruz de Tenerife prováděly vesmírné lodě po dvě hodiny manévry veškerého druhu.

Po řadu měsíců tato skupina, jejíž členové již zčásti měli své osobní zkušenosti s UFO, podnikala vše, aby navázala spojení s ufonauty, nejdříve pomocí telepatie, potom prostřednictvím automatického psaní a nakonec pomocí planšety (deska Ouija). Skupina sestávala z vážených občanů Kanárských ostrovů, mužů, kteří byli fascinováni četnými pozorováními UFO a chtěli tomuto jevu přijít na kloub.

Členy skupiny byli: César Rodríguez Mafiotte, odborný lékař v oboru rehabilitace a traumatologie, José Manuel Santos Brito, odborník v oblasti cizineckého ruchu, Sergio Gutiérrez Morales, astronom tenerifské observatoře, José Manuel Sabina Castellano, ředitel podniku cizineckého ruchu, Jesús Artal, ředitel velkého turistického podniku, José Louis González Pérez a Michael Horst Ostrovski, profesionální fotografové, Jaime Caballero, letecký technik, José Julio Rodríguez García, inženýr-elektronik a radista-amatér, Lorenzo Rodríguez, odborník v oblasti výpočetní techniky, novinář Francisco "Paco" Padron a Emilio Bourgón.

15. května 1975 se komunikace konečně zdařila. Nejdříve přicházely odpovědi v nesrozumitelné "řeči", avšak počítačový odborník Rodríguez si povšiml, že se jedná o počítačový jazyk. Když byla takto umožněna domluva, byla položena otázka, odkud přicházejí. "Ze Saturnu", zněla odpověď. Astronom Morales položil otázky týkající se astronomických údajů o Saturnu a odpovědi byly naprosto přesné. "A vy řídíte UFO, která lidé vídají nad Zemí?" zněla další otázka. "Ano, ale jsou zde také jiní, z Uranu, Pluta, Venuše

a dalších planet mimo sluneční soustavu." "Ale mohli bychom vás spatřit?" "Ano, dnes v noci v 00.30 hodin." "Kde?" "Los Campitos." Skupina nebyla schopna slova.

Bylo 21.00 hodin. Na cestu se vydali: Emilio Bourgon se svými dvěma dětmi, Francisco Padron, José Brito, José Castellano a jeho žena a Jesús Artal se ženou a synem, celkem deset osob. Všichni byli vzrušeni, ale zároveň skeptičtí. Vzali si s sebou planšetu. Ohlášená hodina se blížila, avšak široko daleko nebylo nic vidět. Zeptali se planšety. Odpověď: "Nedělejte si starosti. Nacházíme se nad Peru, ale přesně v 0.30 hodin budeme na místě." Bylo přesně 0.27. Ještě chtěli vědět: "Kolik vesmírných lodí přiletí a z které strany?" "Pět lodí o průměru 30 metrů a každá s šestičlennou posádkou. Tři přiletí z jihu od Las Palmas a jedna přes Las Palmas, pátá přes vysílač Radio Nacional." Přesně v 0.30 hodin se na jihu objevila tři UFO, která přeletěla ve velké výšce nad mrakodrapy. Čtvrtá loď se objevila ve směru Las Palmas. Pátou loď, jak se později dověděli, spatřila ve stejné době manželka Paco Padrona nad vysílačem Radio Nacional.

Ufonauti je potom prostřednictvím planšety požádali, aby se dívali na záliv. O několik minut později se tam nacházelo pět UFO, seřazených vedle sebe, a setrvalo tam po několik minut. Potom se lodě rozlétly a obrovskou rychlostí se navzájem křížovaly. Celá ukázka trvala dvě hodiny.

V následujících týdnech se dověděli, že jim odpovídal robot jménem "OPAT-35". K dalšímu pozorování došlo na pláži La Tejita na jihu ostrova. 9. června 1975 OPAT-35 oznámil: "Dostavte se ihned do La Tejity ve 23.30 hodin. Dojde k vašemu osobnímu kontaktu s lodí, která zde přistane." Emilio Bourgon, José Brito a Paco Padron se vydali na cestu a na udaném místě spatřili nad mořem jakási světla. "Jsme zde," bylo jim sděleno prostřednictvím planšety. Na důkaz toho se na každé "lodi" rozzářilo obrovské světlo, které osvětlilo pláž tak, jako by byl den. Skupina potom viděla, jak lodě opět zmizely. Členové skupiny nastoupili do auta a chtěli odjet zpět, když si povšimli, že již bylo 3.15 hodin... ačkoliv celá demonstrace trvala pouze 30, nanejvýš 45 minut.

"Byli jste u nás, v naší lodi", sdělil později OPAT-35. Světelný paprsek vás uspal. Byli jste 35 minut fyzicky v naší vesmírné lodi." Muži to chtěli přesně vědět a nechali se hypnotizovat. Paco Padron si v hypnotickém stavu vzpomněl, jak letěl "v oranžově až namodrale svítícím tunelu" do lodi. Jak náhle spatřil jakéhosi bílé oděného muže s kosmickou přilbou, který jej dovedl do modravé kruhové místnosti se třemi kulatými okénky. Jak byl potom vyšetřován na jakémisi stole a byla mu nasazena přilba s 23 kabely. Nikdo s ním nehovořil. Potom se opět viděl na svítící chodbě, nakonec v automobilu, stále ještě s fotoaparátem v ruce. Oba jeho partneři zažili něco podobného.

Potom přinesl Paco Padron k vyvolání svůj infračervený film. Mezi nočními snímky z pláže se skutečně nacházely některé obrázky, které přinejmenším představovaly výzvu. Fotografie z vnitřku UFO? "Pravouhlý obrazec je ostrý, téměř dokonalý. Není to žádný neklidný objekt, žádné rozmazání," domníval se fotografický odborník. "Tento snímek byl pořízen v naší vesmírné lodi. Ta postava je jeden člen naší posádky," prohlásil OPAT-35.

OPAT-35 oznámil příští kontakt na 23. 10. 1975, opět v La Tejita. Byly podniknuty důkladné přípravy, vznikla "Operace 23" jako pokus o zaznamenání kontaktu všemi dostupnými vědeckými prostředky. K pláži směli pouze Emilio Bourgon a Paco Padron. José García, Horst Ostrowski a Lorenzo Rodríguez instalovali ve vzdálenosti 10 kilometrů kontrolní stanici. Dostavilo se mnoho zvědavců, mezi nimi i profesionální fotografové skupiny okolo Pereze. Ve 21.20 hodin se nad mořem objevil obrovský světelný paprsek, který vějířovitě osvětlil celý horizont, z vln se vynořila bílá vesmírná loď, která pak o něco později bezhlučně zmizela. Bylo pořízeno několik pozoruhodných fotografií. Světelný paprsek bylo možno vidět až v Puerto de la Cruz na západním pobřeží ostrova, existovaly stovky svědků. Podobné jevy

pozorovaly v listopadu 1976 a v březnu 1979 statisíce lidí na ostrovech Tenerife a Gran Canaria.

Komunikace pokračovala. Byl navázán styk s bytostmi z Uranu, který byl pociťován jako velmi přátelský. Zčásti bylo také použito automatického psaní jako prostředku komunikace.

Uraňané odpovídali i na technické dotazy, hovořili o svých přístrojích, způsobech pohonu, vesmírných lodích, o svém světě. Uvedli, že Zemi navštěvují již několik tisíc let. Pokud jde o stupeň vývoje, jsou daleko před námi, mají sice fyzická těla a fory, avšak mohou také operovat na jiných úrovních a dimenzích, mohou se zhmotňovat a odhmotňovat mimo prostor a čas. Jsou členy "Svazu galaktických světů".

(63)

Skupinový snímek s UFO

Lotyšsko, SSSR, 3. srpna 1983, 23.00 hodin: Na promenádě u pláže známého lotyšského lázeňského střediska Jurmala poblíž Rigy vládne plný ruch. Tisíce lidí se procházejí podél pobřeží, poslouchají hudbu promenádního koncertu a vychutnávají dovolenkový shon. Je jasná, teplá letní noc. Náhle je večerní ruch přerušen, ozývají se výkřiky, tisíce pohledů se obrací směrem k noční obloze nad mořem. Jsou svědky zvláštního úkazu.

Desítky světél, snad asi šedesát, se vynořilo odnikud, vytvořilo jakousi pyramidu, potom obrazec ve tvaru doutníku a nakonec bumerang. Po 55 minutách opět světla zmizela neznámo kde.

Svědkem této vzrušující události byl také mladý ruský hudebník Nikolaj Ševčenko (31 let). Tento zážitek mu nedal klidu, strašil ještě po měsících v jeho hlavě. Chtěl se dovědět, co se skutečně za těmito tajuplnými létajícími objekty skrývá. Prostřednictvím přátel se dověděl o Normundu Konrádu Harrisovi (26 let), tanečnickovi Řížského baletu, který má mediální schopnosti: Při seancích mimozemšťané hovoří prostřednictvím svého média a odpovídají na dotazy. Nikolaj pak navštívil řadu seancí s Normundem a dověděl se překvapivé informace:

UFO, jak sdělil Normund, pocházejí ze systému Feta. Přicházejí jako "Janosovy děti", jsou ve spojení s duchovním učitelem jménem Janos, který se v nejbližších letech objeví v Egyptě. Ten, kdo s nimi chce navázat spojení, musí opakovat kód D1 D2A0 ("D" jako řecké písmeno "delta") v duchu jako zařikávadlo mantra. To otevře vnitřní kanál pro duchovní spojení. Další UFO bude moci Nikolaj, jak uvedl Normund, spatřit 22. června 1985 kolem 02.00 hodin ráno na pláži Baltického moře poblíž vesnice Dantes v Lotyšsku.

Spolu se třemi přáteli, kteří se rovněž zúčastnili seance, odjel Nikolaj do Dantes, 80 kilometrů od Rigy. Vzrušení čekali všichni čtyři, tj. obě ženy Nataša a Leima, Nikolaj a Laimin muž, baskytarista Alexander Rajuninka, na jedné duně na pláži. Potom, přesně v 02.00 hodin, se na horizontu objevil zářící bod, který se pomalu pohyboval směrem ke skupině, pak se náhle zastavil a zůstal viset ve vzduchu. Objekt byl teď větší než Měsíc. Všichni čtyři nyní zřetelně rozeznávali jeho strukturu: kotoučový tvar, dvě světla na jeho povrchu a lehkou kupoli. Nikolaj, který si s sebou vzal svůj fotoaparát, pořídil tři snímky, když se náhle z pomalu se kymácející vesmírné lodi uvolnila malá sonda. Fotografie se zdařily a ukazují v popředí hrdou "kontaktní skupinu", která se pro tyto snímky rychle obrátila. Po třech minutách opět objekt zmizel stejně rychle, jako se objevil. "Nevypadalo to příliš hmotně, spíše něco jako světelná materie," domníval se Nikolaj.

Jak uvedl Normund, má se příští UFO objevit pro skupinu Janos 3. srpna 1993 v 03.00 hodin ráno v blízkosti vesnice Dlavas v Lotyšsku.

(64)

VII. Kapitola: SSSR, 1989-1990 OTEVŘENÝ KONTAKT

(65)

Rusové řeší záhadu UFO

Americký ufolog profesor Dr. Allen Hynek z Chicagské univerzity a vedoucí "Studijního střediska UFO" prohlásil, že jednou z věcí, jíž se nejvíce obává, je to, aby jednoho dne nevstal a nenašel v novinách titulek "Rusové řeší záhadu UFO". Takováto zpráva by podle Hynka byla pro Ameriku větší ranou než oznámení startu Sputnika 1 v roce 1957.

"Nad územím Sovětského svazu byla pozorována UFO," praví se ve veřejném prohlášení sovětského ufologa Dr. Felixe Jurjeviče Zigela, profesora kosmologie na Moskevském institutu letectví a kosmonautiky a jednoho z vědeckých školitelů sovětských kosmonautů v roce 1981. "Jedná se o objekty všech možných tvarů: velké, malé, ploché, kruhové. Mohou zůstat stát ve vzduchu a potom odletět rychlostí 100 000 kilometrů za hodinu. Létají bez nejmenšího šumu tím, že okolo sebe vytvářejí vakuum, které je chrání před shořením při vstupu do zemské atmosféry. Mají záhadnou schopnost zmizet a znovu se objevovat. Mohou čerpat energii z našich zdrojů, ochromit naše elektrárny, naše radiostanice, naše motory, a přitom nezpůsobí žádnou trvalou škodu. Takováto důmyslná technika může být pouze dílem jakési inteligence, která daleko předstihla inteligenci lidskou." Uvedl, že ve svém počítačovém archivu v Moskevském institutu letectví a kosmonautiky má přes 50 000 hlášení o UFO, mezi nimi též sedm případů přistání UFO a navázání kontaktů v okolí Moskvy od června 1977 do září 1979. Byly přitom pozorovány tři typy mimozemšťanů, což z naší strany po prostudování případů uvedených v této knize můžeme jen potvrdit:

- VYSOCÍ MIMOZEMŠŤANÉ S VÝŠKOU OKOLO 3 METRŮ,
- HUMANOIDI, KTEŘÍ JSOU OD LIDÍ K NEROZEZNÁNÍ A MOŽNÁ ŽIJÍ MEZI NÁMI,
- "CIZINCI" O VÝŠCE ASI 1 METR, S VELKOU HLAVOU, ÚZKÝM TĚLEM, BEZ VLASŮ A S OČIMA UMÍSTĚNÝMA DALEKO OD SEBE.

Kromě toho byly pozorováni roboti, kteří se často podobali "lidem bez hlavy".

(66)

UFO nad Moskvou

Když se nad Moskvou objevilo UFO, blížila se již půlnoc. Avšak tento den, 14. červen 1980, byl dnem s letními teplotami, a proto se mnoho Moskvánů ještě procházelo po ulicích. Potom začali hlasitě výt psi, v okolí města začaly být krávy na pastvě neklidné a hlasitě bučely a divoké kachny na Volze ustrašeně štěbetaly. V následujících minutách se město i venkov ponořily do strašidelného světla, když gigantické UFO přeletělo nad sovětským územím ze západu na východ v délce 1 100 kilometrů. Tisíce lidí se strachem, avšak zároveň fascinovány hleděly na oblohu a sledovaly obrovský objekt, další Moskvané pak propadli panice a pobíhali s křikem po ulicích. "Pět minut se vznášel kulatý létající objekt, jehož průměr byl odhadován asi na 100 metrů, „nad střechami“ sovětské metropole, kterou tento objekt strašidelně osvětloval svým sytým oranžovým světlem. Objekt měl dlouhý ohon a byl oranžově červený," uvedl profesor Zigel. Díky výborně fungující informační síti se mu podařilo sledovat kurs letu tohoto objektu na trase dlouhé přibližně 1 100 kilometrů, kterou objekt překonal za 40 minut. Přitom nad některými městy zůstával stát a vznášel se často několik minut. Dříve než se UFO objevilo nad Moskvou, bylo již zpozorováno v Kalininu. Když objekt přelétl Moskvu, mohli tento jev pozorovat svědkové v Rjazani, Gorkém a Katani. Ufo se pak ztratilo na horizontu směrem k tatarským stepím.

Podle líčení Zigela vypouštělo UFO během svého vznášecího manévru nad většími městy "čas od času menší tělesa, která se pak dělila" a často též přistávala. Dr. Zigel se domnívá, že tyto malé objekty *byly* sondy. V jedné písemné zprávě adresované Dr. Zigelovi popisuje sovětský důstojník, plukovník Oleg Karjagin, jak uviděl jednu z těchto sond ve vzdálenosti 30 metrů od svého bytu. "Načervenale to svítilo a tiše bzučelo. Když jsem se pokusil přiblížit se k tomu, něco mne zadrželo, co bych mohl označit jen jako jakousi neviditelnou závoru. Narážel jsem do ní, ale nemohl jsem dále." Plukovník Karjagin dodal, že jeden z jeho sousedů spatřil ještě něco více: "Vyprávěl, že přes průhlednou kupoli tohoto objektu uviděl malou lidskou bytost v jakémsi kosmickém oděvu." Druhá zpráva, kterou Dr. Zigel obdržel, pocházela od Alexandra Korešnikova, ředitele programu moskevské televize, a uváděla, že světlo jedné z těchto sond, které zářilo přes okno jeho ložnice, způsobilo popáleniny na pažích Korešnikovovy manželky. "Byla pokryta ošklivými červenými body, které pak ráno zmizely." Sovětský fyzik Dr. Alexej Zolotov doplnil, že obrovská mateřská loď tvaru měsíce a její sondy odletěly, jakmile "naše vojenské letectvo vyslalo do vzduchu několik stíhaček. Příštího dne však nic z toho nebylo v novinách."

Rusko před zavedením Gorbačovovy politiky glasnosti ...

Můžeme spatřovat zřejmou paralelu mezi masovým vystoupením UFO v roce 1952 nad Washingtonem D.C. a těmito manévry v roce 1980 nad Moskvou. Dr. Zigel prohlásil americkému novináři Henrymu Grisovi, že se domnívá, že UFO prováděla podrobný průzkum celého území Sovětského svazu a že se v dohledné době pokusí navázat přímý styk.

(67)

Setkání v kosmickém prostoru

První kontakt se uskutečnil brzy poté. 12. března 1981 startovali kosmonauti Vladimír Kovaljonok a Viktor Savinič na 75 dní dlouhý pobyt na palubě kosmické stanice Saljut 6, který měl skončit 25. května. Akce probíhala bez problémů až do památného 14. května, kdy kosmonaut Kovaljonok zpozoroval přes okénko Saljutu jakýsi oválný objekt, který nejdříve považoval za jakýsi zrcadlový odraz. O nic takového se však nejednalo; byla to nepochybně

cizí kosmická loď, která Rusy sledovala stejnou rychlostí. Byla kulatá, bez zářezů či vnějších armatur. Její průměr byl asi 8 Metrů.. Po obvodu měla tři řady kulatých okének, v každé řadě osm, z nichž prostřední tři byly zvláště veliké. Kovaljonok uchopil kameru a tajemný objekt nafilmoval.

18. června 1981 se konala ve 3. poschodí Ministerstva výzkumu a plánování SSSR v Moskvě tajná konference pod předsednictvím generála Georgije Timofejeviče Beregového, vedoucího sovětského kosmického programu. Konference se zúčastnilo ne méně než 200 vědců, kosmonautů a pracovníků podílejících se na kosmickém programu. Kosmonaut Kovaljonok, který je jedním z nejznámějších sovětských kosmonautů a v roce 1978 vytvořil rekord v délce pobytu ve vesmíru v trvání 129 dnů, nejen na tomto fóru vylíčil, co se událo, nýbrž také předvedl svůj čtyřicetiminutový film o setkání v kosmu.

Vraťme se však k tomu, co se v kosmickém prostoru událo. 15. května ráno kosmonauti zjistili, že se koule přiblížila a nacházela se ve vzdálenosti asi pouhých 100 metrů. ZA OKÉNKY MOHLI ROZEZNAT JAKÉSI BYTOSTI - BYTOSTI PODOBNÉ LIDEM, S HLAVAMI POKRYTÝMI JAKÝMISI ČEPICEMI, které měly průhlednou clonu a umožňovaly rozeznat hustě zarostlá obočí a velké, klasické řecké nosy těchto mimozemšťanů. Kosmonauty však především překvapily oči mimozemšťanů: vypadaly dvakrát větší než oči lidské a při pozorování dalekohledem se zdálo, že se dívají do prázdna. Mimozemšťané se dívali na Rusy bez jakékoliv známky emoce či pohybu.

Kovaljonok a Savinič ohlásili svá pozorování pozemnímu řídicímu centru v Bajkonuru: "Máme zde nahoře průvodce a nevíme, kdo to je. Co máme dělat?" Vydaná instrukce byla šalamounská: "Udržujte situaci nadále pod kontrolou!" třetího dne se objekt přiblížil až na vzdálenost 30 metrů. Kovaljonok se zeptal Bajkonuru, zda může vystoupit z kosmické stanice a prohlédnout si návštěvníky. Odpověď bylo kategorické "Nět!" Kosmonauti se tedy pokusili o komunikaci pomocí pohledů. Kovaljonok uchopil mapu sluneční soustavy a podržel ji u okna. Byl zcela ohromen, když jeden z členů posádky cizí lodi přiložil na okno stejnou mapu. Potom se zřejmě snažili Rusům demonstrovat své manévrovací schopnosti: šestkrát vyrazila koule z klidu do vesmíru. Kovaljonok jim blahopřál zdviženým palcem a mimozemšťan toto gesto opakoval. Kosmonaut se nyní pokusil navázat spojení rádiem či pomocí morseovky, avšak bez úspěchu. Silnou kapesní svítilnou vyslal zprávu morseovkou, nejdříve v ruštině a pak v angličtině: "Sovětské kosmonauti zdraví návštěvníky Země". Bez úspěchu. Potom dostal nápad poslat jim binární číselný kód. Kapesní svítilnou signalizoval kód 10101, speciální geometrický obrazec, Mimozemšťané odpověděli jinou sekvencí, které odpovídalo vzoru písmena "E" v logaritmické konfiguraci, jak zjistil palubní počítač, když tuto matematickou funkci vyjádřil graficky. "Bylo to, jakoby jim mimozemšťané chtěli říci: 'V matematice hovoříme stejným jazykem,'" prohlásil matematik profesor Boris Katzenbogen americkému novináři Henrymu Grišovi po své emigraci do USA. Katzenboga pověřil generál Beregovoj vyhodnocením komunikace mezi Saljutem 6 a mimozemšťany.

Krátce nato vystoupili mimozemšťané ze svého létajícího objektu a pohybovali se v kosmickém prostoru. Byli vysocí, každý kolem dvou metrů. Měli na sobě stejné kosmické obleky jako na palubě své lodi. Doslova "klouzali" vesmírem, aniž by měli jakékoliv rozeznatelné kyslíkové přístroje či řídicí zařízení. Jejich oděv vypadal jako potápěčský oblek, hledí svých přileb měli zatažené. Pohybovali se tak, aby je bylo možno dobře filmovat přes okénko sovětské kosmické stanice.

To bylo také jejich představení na rozloučenou. 17. KVĚTNA OPUSTILA CIZÍ VESMÍRNÁ LOŤ RUSY, PRUDCE ZRYCHLILA A VYRAZILA NEPŘEDSTAVITELNOU RYCHLOSTÍ DO VESMÍRU. Oba sovětské kosmonauty přepadl hluboký pocit osamělosti.

"NA KOVALJONKOVŮV FILM NIKDY NEZAPOMENEME," prohlásil jeden z účastníků uvedené tajné konference, matematik Alexandr Kazancev. Po skončení jeho přednášky jsme jej všichni zahrnuli dotazy."

(68)

UFO opět nad Moskvou

Demonstrační lety mimozemšťanů nebraly konce. 23. srpna 1981 přeletělo opět nad Moskvou UFO, tentokrát však to byla celá flotila skládající se ze 17 obrovských vesmírných lodí, jak uvedl Dr. Vladimir Ažaža, místopředseda všesvazové Komise pro výzkum neidentifikovatelných létajících objektů Svazu vědeckotechnických společností SSSR. Ažaža tenkrát předsedal zvláštní komisi sovětské vlády pro výzkum UFO, která, jak prohlásil, "vyslechla stovky svědků této události". Stalo se to večer v 19.12 hodin, když se této noci objevila první UFO. Byly to dvě vesmírné lodě doutníkového tvaru, z nichž každá byla více než kilometr dlouhá a nacházely se vedle sebe ve výšce 15 kilometrů nad městem. O dvacet minut později odletěly směrem na sever a zmizely. Asi o hodinu později se objevilo na noční obloze kulaté, blýskavě bílé UFO, které bylo zdánlivě "poloviční" než Měsíc. Tento manévr se opakoval kolem 21.20 hodin. Dr. Nikita Šnee, známý astronom a člen komise Dr. Ažaži, prohlásil, že sám toto UFO spatřil a odhadl jeho rychlost na 50 mil za minutu, tj. 5 000 kilometrů za hodinu! "Když jsem je viděl přelétat, měl jsem stísnující pocit, že jsme proti UFO naprosto bezbranní," pravil Šnee. Později se objevila "velrybová" vesmírná loď, která vyzařovala modré světlo a prováděla groteskní vzdušný manévr nad sovětským hlavním městem.

Když tato UFO zmizela, objevily se nejméně na 60 okenních tabulích v celé Moskvě velké kruhové otvory. Průzkum čtyřiceti těchto poškozených oken v moskevském Státním institutu skla ukázal, že se změnila molekulární struktura tohoto skla. Dělostřelečtí odborníci na otázku týkající se vzniku těchto otvorů jen vrtěli hlavou a poznamenali, že by také měli rádi takový kanón, "který vystřeluje takové krásné díry".

Ažaža citoval zprávu Dr. Bogatyreva, moskevského lékaře v důchodu, který této noci nemohl spát. Když opět vstal, aby si vzal sklenici mléka, spatřil ve vzdálenosti pouhých 30 metrů od svého domu podivnou "bezprostorovou skvrnu" a potom zaslechl něco jako výstřel: 7 centimetrů velký "ohnivý prsten" vypálil do jeho okna otvor. Okamžik nato spadl na podlahu přímo před něj kruhový kus skla o průměru 10 centimetrů. Dr. Bogatyrev byl jediným svědkem, který mohl popsát vznik těchto otvorů. Podobné "otvory v okenních sklech" se vyskytly již v září roku 1977, když obrovská "světelná medúza" přeletěla nad městem Petrozavodsk u Oněžského jezera. "Masový výskyt flotily UFO nad Moskvou působí velké starosti sovětské vládě a našim vědcům," prohlásil Ažaža. "Naše úřady nevědí, co by proti tomu mohly podniknout."

12. března 1982 narazila jakási kovově světlá koule do nákladního vlaku, který dopravoval (patrně atomový) náklad z Tomska do Novosibirska na Sibiři. Ve stejné době bylo letadlo letící na pravidelné lince mezi Alma-Atou a Taškentem obklopeno skupinou UFO. 1. června 1982 kolem 2.00 hodin ráno se objevila dvě oranžově zbarvená UFO medúzovitého tvaru nad sovětským střediskem kosmických letů Bajkonurem. Zatímco jeden z obou objektů pokračoval dále v letu, zůstal druhý stát nad hlavními startovacími rampami raket. Padal z něj stříbřitý "déšť", který na 14 sekund zahalil jeho cíl. Objekt potom provedl velký oblouk okolo města a zmizel. Následující den zjistily stráže, že z ocelových nosníků odpalovacích ramp byly odstraněny stovky šroubů a nýtů. Všechny starty raket, které byly na Bajkonuru

plánovány na následující dva týdny, musely být odloženy. 27. března 1983 večer zpozorovali pracovníci řídicí věže na letišti v Gorkém ocelově šedivý objekt doutníkového tvaru, o velikosti klasického letadla, avšak bez křídel či jiných výrůstků. Objekt letěl ve výšce 3 000 metrů směrem ke Gorkému, avšak ještě před městem provedl několik pravoúhlých otáček a nakonec zmizel severním směrem. 26. srpna zjistili na přísně tajné ponorkové základně Ventspils na litevském pobřeží Baltského moře kulové UFO ve výšce 3 000 metrů. Bylo vysláno do vzduchu šest stíhaček typu Mig s úkolem vypátrat vetřelce a přinutit jej k přistání nebo jej sestřelit. Když se stíhačky dostaly do dostatečné blízkosti tohoto objektu, dostaly rozkaz k palbě. Rakety však zůstaly v letadlech a explodovaly. Pět ze šesti Migů se zřítilo, šestý, který pilotoval poručík letectva Michail Anisomov, se srazil s UFO, avšak přes těžké poškození dokázal přistát. Nakonec 2. prosince 1983 kolem 21.45 hodin pozorovaly statisíce obyvatel Ukrajiny okolo města Lugansk na noční obloze jasně zářící záhadný jev, který byl obklopen sedmi svítícími koulemi. Bylo konečně načase, aby Rusové začali jednat.

V únoru 1984 byla Akademií věd a Svazem vědeckotechnických společností SSSR založena "Komise pro výzkum neobvyklých atmosférických jevů", jejímž předsedou se stal bývalý kosmonaut a místopředseda Akademie věd generál Pavel Popovič. Celosvazový tisk uveřejnil výzvy, aby pozorování UFO byla hlášena této komisi. Během několika týdnů došlo přes 30 000 dopisů.

7. září 1984 zpozorovala posádka dopravního letadla na lince z Tbilisi v Gruzii do Tallinu v Estonsku kolem 4.10 ráno jasně zářící letící objekt, z něhož vycházel paprsek, který jasně ozářil celou vesnici na zemi. Paprsek se postupně zaměřil na letadlo, pak jasně vzplanul a vytvořil zelený oblak, který se nakonec usadil vedle letadla a vzal na sebe jeho tvar. Nyní spatřilo tento objekt také mnoho cestujících. Po přistání se pilot dověděl, že toto UFO bylo zjištěno též radiolokátorem. (Viz: UFO: Důkazy). Tento případ byl uveřejněn jako příklad činnosti komise v odborovém časopise "Trud" a vzbudil po celé zemi rozruch, zvláště když místopředseda komise N. A. Šeltuchin oficiálně prohlásil: "Posádka se setkala s něčím, co my nazýváme UFO."

26. května 1987 ohlásilo více než 900 lidí místnímu tisku a komisi pozorování flotily skládající se z velkého, modrošedého létajícího předmětu doutníkového tvaru a šesti malých kulatých UFO nad Kyjevem. Tisíce lidí se tento nedělní večer nacházely na březích Dněpru, když se tato UFO objevila. Jak prohlásil Dr. Ažaza, byla tato UFO zjištěna i radiolokátory a byla za nimi vyslána stíhačka. Pilot hlásil z výšky 5 000 metrů, že ona velká vesmírná loď je "létající ostrov z fluoreskujícího kovu přibližně o velikosti několika fotbalových hřišť". Když se k lodi přiblížil, vysadil motor jeho stroje a zachránil se jen díky katapultáži.

15. října 1988 vyslala sovětská televize americký televizní pořad "UFO - Cover up: Live", který byl předešlého večera - s přihlédnutím k časovému posunu - vyslán po celém území Spojených států společností CBS. Samo o sobě již bylo senzací, když v tomto programu bylo dáno slovo americkým vládním úředníkům, kteří hovořili o haváriích UFO a jejich vyprošťování i o tajných kontaktech americké vlády s mimozemšťany. Při přímém přepojení na Moskvu byli také dotazováni dva sovětské ufologové, Sergej Bulancev ze sovětské tiskové agentury TASS a Leonard Nikišin, nový místopředseda "Komise pro výzkum neobvyklých atmosférických jevů" a člen Akademie věd, na případy pozorování UFO v SSSR. Bulancev uvedl dva případy vojáků sovětské armády, kteří přišli do styku s humanoidními členy posádky UFO, zatímco Nikišin prohlásil, že šetření jeho komise ukázalo, že se v případech UFO zcela nepochybně jednalo o "sondy mimozemské civilizace".

Senzace však byla dovršena teprve tehdy, když sovětská tisková agentura TASS 9. října 1989 zcela oficiálně oznámila přistání UFO v ruském městě Voroněži vzdáleném 500 kilometrů od Moskvy.

Rusové hlásí přistání UFO

"Sovětské vědci potvrdili přistání neznámého létajícího objektu v parku v ruském městě Voroněži," hlásila TASS. "Rovněž identifikovali místo přistání a našli stopy mimozemšťanů, kteří podnikli malou procházku v parku. Mimozemšťané navštívili toto místo nejméně třikrát, vždy po setmění, jak prohlašují místní obyvatelé." (Viz: UFO: Důkazy).

K této události došlo 27. září 1989. Stovky obyvatel Voroněže spatřily tento den v odpoledních hodinách létající objekt banánového tvaru na obloze nad městem, který nesl jakýsi osvětlený znak. Byl teplý podzimní večer kolem 18.30 hodin. Několik dětí hrálo v této době v městském parku fotbal, když náhle sestoupila z oblohy červeně zářící koule o průměru 10 metrů a přistála v městském parku nedaleko od nich. Ve spodní části koule se otevřel čtyřhranný vchod, z něhož vystoupil jeden 3 metry vysoký mimozemšťan s malou hlavou a s třetím okem na čele (viz naše kapitola o Eugeniu Siragusovi), oděný do stříbrně zbarveného overalu a s bronzově zbarvenými holínkami na nohou. Po něm vystoupil druhý mimozemšťan a také menší bezhlavý robot. Mimozemšťan "něco řekl", načež se před ním objevil na zemi svítící trojúhelník, který krátce nato zmizel. Jedno z dětí, které se strachem a jako očarovány hleděly na tyto cizince, začalo strachy křičet. Mimozemšťan se podíval na šestnáctiletého chlapce, který ztuhl. Nyní začaly křičet okolostojící děti. Bytosti opět nastoupily do své vesmírné lodi a odstartovaly. Jen o pět minut později přistáli mimozemšťané podruhé. Jeden z nich měl nyní s sebou 50 centimetrů dlouhou rouru, kterou zaměřil na nehybného chlapce, který zmizel. Teprve když loď opět odstartovala, znovu se objevil.

Celkem došlo nejméně ke třem přistáním UFO ve Voroněži v době od 23. září do 2. října. Současně *byly* pozorovány podobné kulové vesmírné lodi a obrovští členové jejich posádky u Marbella ve Španělsku a v blízkosti Záhřebu v Jugoslávii.

Ve skutečnosti však děti nebyly jedinými očitými svědky těchto událostí ve Voroněži. Odlet UFO pozoroval poručík milice Sergej Matvějev, který kolem 7. hodiny procházel parkem. "Jakási svítící koule vyletěla bezhlučně do výše," prohlásil poručík Matvějev. Dvě dělnice, Olga Poludněvová a Ljudmila Kuprjanovová, pozorovaly ve stejné době odlet UFO, stejně jako skupina lidí čekajících na zastávce autobusu. Starosta Voroněže Viktor Atlasov prohlásil, že je přesvědčen o tom, že zprávy odpovídají skutečnostem. Nejen korespondenti TASSU, nýbrž i novináři listů Sovětskaja kultura, Moskovskije. Novosti a sovětského zpravodajství Vremja ("Dnes") hovořili s desítkami svědků.

Místo přistání UFO zkoumali vědci z Geofyzikálního ústavu ve Voroněži (800 000 obyvatel). Genrich Silanov, vedoucí laboratoře tohoto ústavu, uvedl podle TASSU: "Objevíme kruh o průměru 20 metrů, v němž se nacházely čtyři otisky, každý o průměru 14 až 16 centimetrů a o hloubce 5 centimetrů. Nacházely se ve čtyřech rozích kosočtverce."

Plukovnice milice Ljudmila Makarovová, která vedla vyšetřovací skupinu zabývající se přistáním ve Voroněži, sdělila listu Moskovskije Novosti, že nechala na místě přistání změřit radioaktivitu: "Ať už se tam stalo cokoli," prohlásila plukovnice Makarovová, "zvýšená radioaktivita, kterou jsme naměřili, dokazuje, že se zde odehrálo něco neobvyklého." Jedním z členů komise je také profesor Stanislav Kadenskij, vedoucí oddělení nukleární fyziky Voroněžské univerzity. Profesor Kadenskij prohlásil listu Moskovskije Novosti, že bylo odebráno a analyzováno 17 vzorků zeminy z oblasti přistání, které poskytují zřetelné

náznaky přistání mimozemských návštěvníků. Profesor pravil: "Již samotná možnost, že obyvatelé jiných slunečních soustav překonali vzdálenosti v kosmu a přistáli zde, představuje netušenou výzvu..."

(70)

Pouhý vrcholek ledovce

Přistání ve Voroněži přitom bylo pouhým vrcholkem ledovce. Ve skutečnosti došlo v létě 1989 na celém území Sovětského svazu k desítkám přistání létajících objektů:

* 6. června pozorovala skupina dětí blízkosti vesnice Konancevo "světelný bod na obloze, který se rychle zvětšoval" a který se rychle proměnil na svítící kouli. Tento tajuplný objekt přistát na louce a odkutálet se k blízké řece. Děti se nacházely ve vzdálenosti necelých 500 metrů. Podle zprávy, kterou rovněž rozšířila tisková agentura TASS, děti uvedly, že se "koule rozdělila. A na louce se objevilo něco, co se podobalo bezhlavému člověku" zřejmě robot stejně jako ve Voroněži - "a mělo to na sobě tmavý oblek." Děti byly ohromeny tím, že ruce této bytosti sahaly až pod její kolena. Avšak v tomto okamžiku onen létající objekt opět zmizel, zatímco tato bytost údajně běžela směrem k vesnici. Později, jak uvedla agentura TASS, přistály tři další koule na této louce. "Stejně jako první se staly i ostatní koule a jejich 'pasažéři' rychle neviditelnými."

* 24. června 1989 oznámila tisková agentura UPI, že na jedné louce u Moskvy přistála UFO. Pod titulkem "Soudruzi, už jsou opět zde!" se hovořilo o "setkání třetího druhu" se školními dětmi ve Vologdě.

* Podle zprávy sovětského deníku "Socialističeskaja industrija" ohlásila ještě před zprávami z Voroněže jedna selka z oblasti Permu své setkání s mimozemšťanem, "který vypadal jako člověk, ale byl mnohem, mnohem větší. Měl poměrně krátké nohy a malou hlavu bez krku." Ve stejném vydání informovala "Socialističeskaja industrija" o tom, že v roce 1988 se zřítíl kulovitý objekt v horách poblíž Dalgogorska a že jeho trosky stále ještě zkoumají fyzikové a vědci Akademie věd. Metalurgové zjistili, že se skládají z různých kovů, jmenovitě zlata, stříbra, niklu, alfa-titanu, molybdenu a složek berylia.

* Rovněž v blízkosti Permu spatřila podle mládežnického listu „Komsomolskaja pravda“ skupina kolchozníků 16. července "obrovské, bezhlavé lidi", kteří odjeli na motocyklech.

* O několik dní později spatřily děti v dětském táboře u řeky Kama jakési bytosti podobné lidem se zářícíma očima. Když po nich jeden chlapec hodil kamenem, reagovali výstřelem paprsku, který zapálil trávu.

* Za večerního soumraku jednoho červencového dne se dvě ženy v Kyjevě procházely v parku na břehu Dněpru, když spatřily tři neobvyklé muže, kteří jeli na člunu po řece. Vypadali jako lidé, avšak měli dlouhé stříbrné vlasy, byli oblečeni do stříbrných obleků a měli bledé, bílé obličej. Nejpodivnější však bylo to, že si byli navzájem podobní jako trojčata. Ženy užasly, když loď přistála jen několik metrů od nich, a zeptaly se těchto mužů, zda jsou turisté a odkud přicházejí. Ti odpověděli: "Nejsme žádní turisté. Nejsme z této planety. Ještě nemůžete pochopit, odkud přicházíme." Potom uvedli, že každý den dopravují jednoho člověka na svoji planetu a že je zvou s sebou. Ženy dostaly strach, chtěly utéci, ale nemohly se pohnout. Potom je strach náhle přešel a dobrovolně si nechaly od cizinců ukázat loď.

Trvaly však na svém rozhodnutí, že zůstanou na Zemi. Muži se nakonec rozloučili a se svým člunem odletěli (!).

* Podle listu „Socialističeskaja industrija“ z 25. července zpozořoval inženýř Jurij Ponomarenko a skupina dělníků v blízkosti Dněpropetrovska kotouč, který přistál a z jehož strany vycházely dva světelné papřsky směřem na zem. Po dvaceti minutách vesmířná loď bezhlučně odstartovala.

* Srpnové vydání časopisu "Nauka i žizň" informovalo o dalších přistáních UFO v Serpuchově, Petrozavodsku a Rudné, při nichž vesmířné lodi zanechaly kruhové stopy v terénu.

* 12. řijna rozšířila obrazová agentura Keystone fotografii UFO po přistání a při startu. Snímek byl pořizen v blízkosti Permu na Urale.

* O nejzajímavějším kontaktu s UFO v tomto létě bohatém na události informovala zpravodajská agentura Reuters 12. řijna 1989, která opět citovala list "Komsomolskaja pravda". Poblíž uralského města Permu, jak uvádí Reuters, se sověřský novinář Pavel Muchovtov 30. července setkal s mimozemšťany, poté co se od rozrušených očitých svědků dověděl o přistání kulové vesmířné lodi. Mimozemské bytosti byly asi 3 metry vysoké a zářily, jak prohlásil Muchortov. Hovořil s nimi na vzdálenost 300 metrů, přičemž jeho myšlenky se zřejmě přenášely na mimozemšťany. Ti mu pak odpovídali pomocí světelných písmen, a to v ruštině. Konverzace probíhala údajně přibližně takto:

"Odkud přicházíte?" "Souhvězdí Vah, Rudá hvězda - náš domov." "Jaký je váš cíl?" "To záleží na centru. Vede nás centřální systém."

"Můžete mne vzít s sebou na vaši planetu?" "Pro tebe by pak už nebylo návratu a pro nás by to bylo nebezpečné."

"Jak to, že by to bylo nebezpečné?" "Přinesl bys myšlenkové baktérie."

* Jak nám sdělil korespondent TASS Sergej Bulancev, došlo v létě 1989 ke dvanácti přistáním UFO v blízkosti Moskvy. "Jsem si jist," uvedl Bulancev, "že nic nevíte o podivném časovém efektu na místech přistání. Hodiny tam jdou pomaleji. To se týká i elektronických hodin, což dokazuje, že se nejedná pouze o magnetický jev. Spíše věřím na jakýsi druh časového posunu. UFO vytvořilo jakési pole. V některých případech je také potlačena vegetace nebo je půda neúrodná."

* Jak nám vylíčil Lembit Rannu, náš dopisovatel v Tallinu, hlavním městě Estonska, došlo na podzim roku 1989 k řadě přistání a kontaktů v Tallinu a Rize. Ve městě Viitna v Estonsku byl desetiletý chlapec Raido spolu se svým psem a se svou kočkou dopraven na jinou planetu. V neděli 7. řijna 1989 přijal pozvání tří "vysokorostlých" mimozemšťanů, dvou mužů, z nichž jeden měl dlouhé vousy, a jedné ženy. Prošli stěnou domu (?) na dvůř, kde se vznášela dvě UFO. Mimozemšťané souhlasili s Raidovou prosbou, aby si s sebou mohl vzít svého psa, dánskou dogu, a svoji kočku. Cesta proběhla rychle. Na planetě vysvětlil vysoký muž s vousy Raidovi, že Zemi objevili teprve nedávno, a hovořil s ním o vesmířu. Lidé na této planetě byli podobni lidem na Zemi, ale měli zářící oči, do nichž se nebylo možno dívat. Jelikož jim to Raido dovolil, nakreslili mu na jeho pravé tváři obrázek krásy, na jeho pravé dlani obrázky jeho psa, kočky a jakéhosi květu. Obrázky byly provedeny s podivuhodnou přesností, jak mi sdělil Lembit Rannu, a zmizely teprve za několik dní po této kosmické cestě.

V neděli ráno si Raidova babička povšimla, že se stalo něco zvláštního. Pes zmizel a jeho řetěz stál kolmo ve vzduchu. Potom spatřila, bylo to v 6.00 hodin ráno, jak Raido sestupuje z

oblohy (v kluzném paprsku - pozn.autora). Raido uviděl střechu domu svých rodičů a dostal strach, že do střechy narazí, avšak proklouzl bezpečně otevřeným oknem do ložnice a skončil nakonec ve své posteli. Ještě se zachytil o záclonu a strhnul ji dolů. Kromě jeho babičky Raidův příchod s údivem pozorovali i jeho dva menší bratři. Pes přistál v 16.00 hodin podobným způsobem bezpečně na svých packách. Tento případ vzbudil v Estonsku velký rozruch a estonská televize mu věnovala půlhodinový program.

* Před předáním této knihy do tisku jsme se dověděli z časopisu Eagle Verse od autorky Evy Groenkeové z Hamburku o přistání UFO v jednom lese na Ukrajině. Policistům, vojákům a vládním úředníkům posádka UFO zabránila v přístupu, a když se pokusili neuposlechnout jejich telepatické "Ne", tak prostě neustále padali. Děti a prostí lidé naproti tomu měli možnost vstupu. Poselství posádky UFO : **Máte ještě deset let času, abyste se vzpamatovali a otočili kormidlem.** Mají o nás velké obavy ...

* Rovněž jsem se dověděl o častých přistáních UFO na Krymu. Ani v tomto případě nedošel před uzávěrkou tohoto textu žádný bližší materiál, neboť poštovní doprava do Sovětského svazu je i nadále velmi zdlouhavá.

* Nakonec list "Lüneburger Landeszeitung" oznámil 10. května 1990: "V moskevské televizi jsem se dokonce setkal s člověkem, který údajně hovořil s mimozemšťany, a byly uváděny spekulace týkající se UFO sledovaných u Krasnojarsku několika pozorovateli... Zda se jednalo o pronásledování uniklých mimozemšťanů ze strany moskevských policistů, nebo o vystoupení svědka v televizi, který byl údajně pozván na okružní let v jedné z diskových lodí. Anebo zda, stejně jako v březnu, se na obrazovkách radiolokátorů sovětského vojenského letectva objevila UFO v severovýchodní části hlavního města..." (Citováno podle Eagle Verse č. 16 z června 1990).

(71)

Tbilisi, Gruzie: Otevřený kontakt

Od 26. do 29. října 1989 se ve Frankfurtu v SRN konala celosvětová mezinárodní konference o UFO "D.U. - Dialog s Vesmírem". Byla to čtyřdenní mamutí akce, jíž se zúčastnilo 1800 účastníků z 25 zemí světa, mezi nimi přední světoví ufologové, jako Wendelle Stevens, Fred Steckling, Christ Griscom, Stanton Friedman, Budd Hopkins, major Colman VonKeviczky, Irene Granchiová, Zecharia Sitchin, Johannes von Buttlar, Timothy Good, Anthony Dodd, Graham Birdsall, Erich von Däniken, profesor J. J. Hurtak, Phyllis Schlemmerová, dále Oscar Magocsi a Sixto Paz-Wells, němečtí průkopníci v oblasti UFO Karl a Anny Veitovi, Jean Michel, a mnoho dalších. Vyvrcholením této konference bylo zajisté vystoupení šestičlenné sovětské delegace: pracovník agentury TASS Sergej Bulancev referoval o zkoumání případu ve Voroněži a o posledních pozorováních UFO v zemi, Jurij Rylkin z Polytechnického ústavu Tomské univerzity přednášel o "nové teorii UFO", podle níž se v jejich případě jedná o mnohorozměrový jev. Nejpůsobivější případy však uvedla čtyřčlenná delegace "Výboru pro výzkum anomálních atmosférických jevů" Akademie věd, kterou vedl Arvid Mordvin-Šodro, předseda "Výboru pro nevysvětlené jevy Geografické společnosti SSSR". Dostavil se se svými spolupracovníky Valerijem Uvarovem z Leningradu a Valerijem Nagidinem, členem Psychologické společnosti Akademie věd, z Kalininu.

Vedle zprávy o svém vyšetřování případů přistání v Konancevu a v oblasti Vologdy se v přednášce hovořilo především o událostech v Tbilisi, hlavním městě Gruzínské SSR, které dosud trvají a které zatím představují mezník v dějinách mimozemských kontaktů. V dubnu

UFO: KONTAKTY

1990 přijel Valerij Uvarov podruhé do Spolkové republiky a informoval nás o nejnovějším stavu vyšetřování, **v jehož důsledku byla umožněna pracovníkům Akademie věd komunikace s návštěvníky ze souhvězdí Orion.** Ale začneme od začátku tohoto dlouhého příběhu.

Události v Tbilisi začaly v úterý 4. července 1989. Tento den v odpoledních hodinách se David (27 let) nacházel v městském parku, který tvoří rozsáhlé lesní a zelené území s přímým přístupem ke gruzínským horám, když potkal dva mimozemšťany. David ztratil vědomí, a když přišel k sobě, zjistil, že se nachází v jejich lodi na jakémsi operačním stole. Na monitoru viděl své orgány a svůj krevní oběh. Když byl opět dopraven zpět, šel lehce omámen ke svému vozu, kde našel lístek se třemi daty: 10., 12. a 15. července, přičemž u každého data bylo uvedeno místo v blízkosti Tbilisi. Usedl za volant a chtěl odjet domů. Něco jej však přimělo k tomu, aby jel do centra města. Tam se nachází památník zakladatele Tbilisi, pod nímž procházejí dva tunely. David vjel do jednoho z těchto tunelů. Co se potom dalo, již neví. První, nač si dokáže vzpomenout, je to, že se probudil ve své posteli, cítil se špatně a domníval se, že se mu to všechno jenom zdálo. Šel do koupelny a osprchoval se. Když vyšel ze sprchy, otevřely se dveře koupelny a oba mimozemšťané stáli před ním. "Jak se cítíš po našem prvním kontaktu?" zeptali se přátelsky. Odpověděl, že se domníval, že to byl jen zlý sen, a připomněl, že již dva roky trpí těžkými poruchami spánku. "Smíme ti pomoci?" zeptal se jeden mimozemšťan. "Ano, s radostí, jen jestli to dokážete." Mimozemšťan jej pohladil po vlasech a David opět ztratil vědomí. Když asi o hodinu později přišel k sobě, měl na krku 12 centimetrů dlouhou jizvu, asi 5 milimetrů širokou. Zavolał svého přítele, Talífa Šoňu, člena Akademie věd a vedoucího místní pobočky "Výboru pro výzkum anomálních atmosférických jevů". Ten se dostavil a pokusil se ránu otevřít. Vypadala jako hluboká zahojená pooperační jizva. Po pěti hodinách jizva zcela zmizela. Davidovy potíže se spánkem tím skončily.

"David se dostavil na všechna tři místa, která mu mimozemšťané uvedli, a jeho kontakty pokračovaly," sdělil nám Valerij Uvarov, který vedl toto vyšetřování. Za jeho zprostředkování pak mimozemšťané operovali a uzdravili mnoho obyvatel Tbilisi. Jednou mu zanechali zprávu: "V současné době jste ve velkém nebezpečí. Hrozí vám přírodní katastrofy, které jste sami způsobili. Ale my jsme zde proto, abychom vám pomohli. Shromáždili jsme dostatek informací a sil, abychom těmto katastrofám zabránili. " Když je jednou David požádal o důkaz, dostal jakýsi kovový předmět, který v současné době zkoumají vědečtí pracovníci Akademie věd. Na jednom místě přistání jsme našli podivnou tekutinu. V "příletovém průseku" k jednomu z těchto míst přistání jsme našli vyvrácené a zčásti zuhelnatělé stromy."

Valerij hovořil s jedním uzdraveným, Davidovým přítelem, který již delší dobu trpěl žaludečními a zažívacími potížemi. Když se zapsal na operaci, objevili se uprostřed noci v jeho bytě mimozemšťané. Byli 3 metry vysokí. Otevřeli dveře jeho bytu a vyvedli jej po schodech dolů. Před domem stálo taxi a mimozemšťané jej požádali, aby do něj nastoupil. Svědek si povšiml, že řidič taxíku byl kabelem spojen s mimozemšťanem vzadu za ním. Odvezli jej z města ven a zastavili někde v okolní krajině. Ještě spatřil vesmírnou loď, která stála na zemi, a potom ztratil vědomí. Když přišel opět k sobě, byli již v kosmickém prostoru mimo naši sluneční soustavu. Ukázali mu sluneční soustavu ze strany a z dálky též jejich svět. Potom jej operovali. Nakonec přistáli na jiném konci Tbilisi.

Když došel domů, okamžitě zavolał výbor pro vyšetřování UFO v Tbilisi. Vědci spatřili velmi dlouhou úzkou jizvu, fotografovali ji a nechali ji vyšetřit od lékařů. Po dvanácti hodinách jizva zcela zmizela a on byl uzdraven. Pomocí biolokalizace vyšetřovatelé zjistili, že má nyní velmi silná biologická pole. Valerij: "Je to jeden z řídkých případů, kdy si pacient dokáže vzpomenout na svůj pobyt ve vesmírné lodi. Existují také případy, kdy "pacienti " nemají vůbec žádnou vzpomínku na své ošetření ze strany mimozemšťanů. Ale ti nám dají vědět,

koho a kdy ošetřují, takže můžeme tyto případy sledovat. Ve všech případech byli často dříve těžce nemocní pacienti vyléčení."

Nejpodivuhodnější případy vyléčení jsou však případy žen, které dříve nemohly otěhotnět, a nyní najednou čekají dítě, aniž by věděly, kdo je jeho otcem. Tyto případy se udály v lednu a únoru roku 1990, takže musíme ještě trochu trpělivě počkat, jaký bude charakter "výsledků" těchto zcela nepochybně "plemenných experimentů", zda vůbec došlo ke křížení mimozemšťanů s pozemskými ženami. Jedna z těchto žen je šičkou v továrně na oděvy v Tbilisi. Tento den se jí přetrhla nit, a právě když ji chtěla navázat, spatřila jakousi cizí postavu v stříbrné lesklé uniformě, asi tři metry vysokou, která vešla dveřmi dovnitř a prošla vzadu kolem ní. Když ji spatřila, vzchopila se přitom natolik, že se zeptala: "Hej, to už jsi zase tady ?" Už zase ? Vlastně si nedovedla vzpomenout, že by tuto obrovskou bytost kdy předtím viděla, anebo snad přece ? Tento postup se opakoval třikrát, bytost vždy prošla kolem ní - a zmizela, jakoby se rozplynula ve vzduchu, aby se o chvíli později opět vynořila. Zavolala své kolegyně, které se zdály být hluboce pohrouženy do své práce: "Podívejte se na toho zvláštního člověka, co mizí a znovu se objevuje!" V tomto okamžiku se v tovární hale objevila stříbrná koule, explodovala a zmizela. Když náš výbor tuto ženu vyšetřoval, byla těhotná ...

K dalšímu kontaktu došlo v kavkazském městě Nalčiku. Jednalo se o jednu ženu, která již rok trpěla těžkou migrénou. Ačkoliv ji vyšetřovali experti v Moskvě, Leningradu a Tbilisi nedokázali jí pomoci. Potom po jednom pobytu ve Tbilisi migréna náhle zmizela... Jednoho dne, když při jídle držela v ruce vidličku, začala jí ruka vibrovat. Odhodila vidličku, vzala si jinou, avšak stalo se totéž. Měla pocit, jakoby její ruka chtěla něco psát, a proto uchopila kuličkové pero a vzala list papíru... a psala. Zatímco psala, diktoval jí jakýsi hlas v její hlavě slova. Sděloval, že jsou mimozemšťané ze souhvězdí Orion, z "planety číslo Devět". Žena se spojila s místním ufologem Viktorem Kastrikinem, vědcem, který sám měl kontakt s mimozemšťany. Viktor informoval Valerije, a když byl Uvarov opět v Nalčiku, navštívili společně tuto ženu, bez ohlášení, neboť neměla telefon. Uvarov: "Ukázala nám velkou knihu, do níž zapsala všechno, co jí mimozemšťané diktovali. Byl tam zápis, asi dva měsíce starý, který se týkal dnešního data a v němž se pravilo: 'Navštíví tě Valerij a Tamara. Bude to zajímavá práce.' Tamara je moje spolupracovnice, která mne doprovázela. Kontakty zpravidla začínají mezi 10. a 11. hodinou večerní. Tento večer to trvalo o něco déle. V jeden okamžik se mne zmocnil pocit, že musím zajít do kuchyně. Žena tam za mnou přišla s knihou a řekla: 'O.K., jsem připravena.' Potom začala psát: 'Dobrý večer. Jsem zde již dlouho. Málem jsem již ztratil naději, že se kontakt uskuteční. Dnes se náš kontakt nebude uskutečňovat přes kuličkové pero, neboť to vyžaduje příliš mnoho energie, nýbrž prostřednictvím hlasu...' Potom prostřednictvím této ženy "ono" začalo hovořit. Mimozemšťan sdělil, že pochází z Orionu a jmenuje se Sin Nar. Položil jsem mu dvě otázky. První se týkala jednoho předmětu, který leží v hloubce 10 metrů pod jednou stavbou v Tallinu v Estonsku. Obyvatelé Tallinu jej považují za svátost, říkají, že je již přes 1 000 let starý a že by město postihlo neštěstí, kdyby jej někdo odcizil. Byly již podniknuty pokusy uložit jej do bezpečí. Narazilo se přitom na stříbrnou desku, velmi těžkou. Média zjistila, že pod ní leží dva předměty ve vzdálenosti sedmi metrů. Jedním z nich byla údajně koule a na ní jakási postava. Nebylo možno tento předmět vyhrabat, neboť když se k němu přiblížili, předmět se ponořil hlouběji. Zeptal jsem se tedy Sin Nara, co to je za předmět. Sin Nar odpověděl protiotázkou, proč to chci vědět. Dal jsem mu najevo, že se domnívám, že tam leží již tak dlouho a že my nemáme právo odstranit něco, co jsme někde sami nepoložili. Sin Nar prohlásil, že tento předmět je pouze jedním z více než tisíce takových předmětů, které jsou rozmístěny na Zemi. Tyto předměty testují atmosféru, registrují biologickou, ekologickou a psychologickou situaci na Zemi a výsledky předávají na domovskou planetu mimozemšťanů. Tyto objekty jsou svého druhu databankou. 'Prosíte nás o pomoc,' pravil Sin Nar, 'ale jestliže tento objekt odstraníte, odříznete si pomocnou ruku. Požádej všechny své přátele, aby podnikli všechno, aby tento předmět v žádném případě nebyl vyprošťován...' Moje druhá

otázka zněla: 'Co mi můžeš sdělit o Aštarovi ? Je negativní ?' Sin Nar odpověděl "Nedělej si starosti, Valeriji. Aštar je velmi vysoká, univerzální bytost, která Zemi neuškodí."

Na okraji Tbilisi bydlí v činžovním domě Ilicu, žena, která navázala kontakt s mimozemšťany. Rovněž i jí mimozemšťané vyléčili a ona vyjádřila ochotu dále s nimi spolupracovat při léčení dalších lidí. Příslušná energie se zintenzívnila, když k ní přišla na návštěvu její neteř Leila. Mimozemšťané sdělili, že je "jednou z nich", tj. inkarnovaná, a že teta a její neteř mají nadále navzájem spolupracovat, aby se zvýšilo silové pole. Prostřednictvím Valerije Uvarova byla k Ilicu a Leile dopravena Němka Helga B., která trpěla rakovinou. Ta nám vyprávěla, že ji Leila očekávala již u okna, když se blížili, ačkoliv nebyli ohlášení a obě ženy neměly telefon. "Ale ony vědí, když někdo přichází, neboť jim to mimozemšťané předem oznámí. Na první pohled jsem pak měla dojem, že jsem na rodinném setkání. Ženy odešly do kuchyně a radily se. Požádaly mne, abych šla do koupelny, kde mne vyšetří mimozemšťané. Nikoho jsem neviděla, avšak pocítila jsem jakousi energii. Potom jsem byla položena na pohovku, obě ženy pak prohlédly pro další diagnózu mé astrální tělo, zavedly do mého těla léčivou energii, zatímco mne mimozemšťané ozařovali. Viktor zjistil pomocí kouzelného proutku, o kolik zesílilo mé energetické pole. Náhle se jakoby z ničeho objevilo v bytě jablko a lístek s podivnými znaky." Jelikož Viktor i Valerij již znali od mimozemšťanů jejich abecedu, dovedli tento lístek přečíst. Jednalo se o poselství velitele vesmírné lodi jménem Batano Otari z Orionu, v němž žádal Helgu, aby po svém návratu do Německa informovala o svém uzdravení a navrhl, aby se přestěhovala do Gruzie. Tyto znaky se objevují rovněž jako poselství na stěnách v koupelně.

"Jak mi vyprávěl Viktor, mají se obě ženy nyní přestěhovat. Dostaly přidělen nový, krásnější a větší byt, aby vědci mohli tento byt prozkoumat a zachovat jej v tomto stavu jako svědka Kontaktů.. Kromě toho dostávají tyto ženy 100 rublů měsíčně od místních úřadů jako odměnu za svoji činnost." To je skutečně výjimečný jev ve světě, když jsou lidé, kteří navázali kontakt s mimozemšťany, placeni vládou, aby dále pokračovali v této činnosti, jako uznání za svoji službu lidem ...

Helze byly předepsány různé vycházky, během nichž měla být ozařována. Operace, jak uvedli mimozemšťané, již nebylo třeba. Následující vyšetření v tbiliské nemocnici potvrdilo tuto diagnózu: byla vyléčena. Přitom se od Valerije a Viktora dověděla, že mimozemšťané budou spolupracovat s lékaři místní nemocnice ve Tbilisi, budou pro ně provádět diagnózy a "ozařovat" pacienty... rovněž výjimečný případ na světě. Helze byl ukázán automobilový tunel pod památníkem zakladatele města, v němž působí mimozemšťané, a navštívila také školu, kde mimozemšťané zasáhli do výuky. Došlo k tomu, že před školou během vyučování přistála UFO. Stalo se i to, že během výuky se náhle změnilы vzorce, které učitel napsal na tabuli. A došlo i k tomu, že se na tabuli objevila nová poselství. Učitelé, stejně jako děti, to vědí a dosvědčují. Dokonce se stalo i to, že děti, které měly hlad, se náhle cítily syté, a děti, které byly nemocné, se náhle uzdravily. Ve škole, ve třídách byly vytvořeny energetické víry, a kdo se v nich nachází, spatří mimozemšťany.

Rovněž Helga spatřila UFO během svého desetidenního pobytu ve Tbilisi. V noci těsně u svého okna viděla několikrát létající tělesa lahvého tvaru, jednou dokonce fotografovala přistávající světla, bohužel však bez teleobjektivu.

Bohužel v rámci této knihy můžeme události ve Tbilisi a Nalčiku pouze "nakousnout". Podrobná zpráva, jak uvedl Valerij, by zaplnila celé tři svazky. V časopise Magazin 2000 vás budeme v každém případě průběžně informovat. Pro celkový dojem z událostí ve Tbilisi, k nimž zde nadále dochází, citujme ještě jednou Valerije Uvarova z Výboru pro výzkum anomálních atmosférických jevů:

"Koncem března jsme vstoupili do styku s jiným Vesmírem, začali jsme si vyměňovat informace. V současné době připravujeme otázky a veškeré informace, které dostáváme, ukládáme do našich počítačů, abychom tyto údaje nakonec konfrontovali, navzájem porovnali a doplnili. Jejich kultura se nazývá E-Goll. Podali nám informace o svém způsobu života, svých dějinách, vysvětlili nám, proč teprve nyní s námi vstupují do styku, proč to dělají tímto způsobem, proč je všechno tak, jak je, a co se stane v budoucnosti. Předali nám svoji abecedu a naučili nás svůj jazyk. Pravidelně nám sdělují, kdy dojde k příštím přistáním a kde. Jen v lednu 1990 jsme měli ve Tbilisi 14 přistání na určitém místě. Existují místa, na nichž přistávají každého půldruhého dne. Ale také nám řekli, že by tyto informace mohly způsobit velké škody lidem i Vesmíru, kdyby se dostaly do rukou lidí s "černými" myšlenkami".

Faxem ze 4. června 1990 nám Uvarov vyličil svůj zatím poslední zážitek s UFO: "Když jsme přistáli na letišti Minvody (Nalčik) ve 23.15 moskevského času, objevilo se velké UFO zelené barvy a deset minut se vznášelo nad námi. Bylo to velkolepé setkání. Potom nabylo podoby oblaku a zmizelo. O tři hodiny později se stejné UFO objevilo nedaleko od bytu Viktora Kastykina. Spatřili jsme světla nad stromy vzdálenými asi 2 kilometry. Ve 2 hodiny v noci naši místnost ozářilo jakési modré světlo. V místnosti bylo pět osob. Jedna z nich, Nataša, která seděla přímo u okna, zavřela v tento okamžik oči a viděla všechno v místnosti z polohy, jakoby byla ve výšce pěti metrů a vznášela se zde. Nyní víme, jak můžeme učinit UFO viditelnými. V současné době je kolem nás značné množství UFO..."

... A komunikovali s pozemšťankou jménem Elisabeth (Alžběta), kterou v létě roku 1947 ve věku jednoho roku zachránili mimozemšťané po zřícení letadla v bermudském trojúhelníku a dopravili ji na svoji planetu, a která nyní u nich pracuje. V současné době Valerij doufá, že naváže kontakt se svými blízkými příbuznými, avšak jeho pátrání zatím nevedlo k úspěchu. Můžeme se s napětím těšit na výsledek.

Jisté je to, že se v současné době dějí ve Tbilisi a Nalčiku věci, které daleko přesahují naši představivost. První otevřený kontakt? Předtucha toho, co nás očekává ?

Existuje řada spekulací o tom, zda události v Sovětském svazu od léta 1989, spojené s radikální politikou odzbrojení a demokratických změn v zemi ze strany prezidenta Michaila Gorbačova, nejsou příznakem oficiálního kontaktu mezi sovětskou vládou a mimozemšťany. Uvažme, co by se bylo stalo, kdyby americký prezident Eisenhower v roce 1954 přijal nabídku Mimozemšťanů.. Není to snad právě Gorbačov, kdo nyní krok za krokem plní jejich tehdejší podmínky? A neprorokoval snad americký "spící prorok" Edgar Cayce již ve čtyřicátých letech: "Z Ruska přijde jednou naděje pro celý svět..."?

PODLE POVĚSTÍ DOŠLO V KVĚTNU 1987 K SETKÁNÍ MEZI MICHAILEM GORBAČOVEM A MIMOZEMŠŤANY NA KOSMODROMU BAJKONUR. SÁZEJÍ OD TÉ DOBY RUSOVÉ NA TUTO MIMOZEMSKOU KARTU ? V polovině listopadu 1989 se konala v Moskvě třídní konference předních sovětských vědců a politiků o budoucnosti země a o dalším postupu perestrojky. Na následující tiskové konferenci prohlásil náměstek předsedy sovětské vlády Obalkin, že v SSSR se nikdo nehodlá v příštích letech smířit s hořkým lékem zvyšování cen, tvrdší práce a dočasné nezaměstnanosti a že je nyní třeba silněji a ještě radikálněji prosazovat reformu. "Každý čeká na zázrak," pravil Obalkin, "spoléhá se na chlapíky z UFO, kteří mají sestoupit z nebes a všechno zařídít..."

Což vůbec není v rozporu s Leninem. H. G. Wells jednou vyličil rozhovor o své knize „The Time Machine“, který vedl se zakladatelem Sovětského svazu. "Sdělil jsem Leninovi, že rozvoj lidské technologie by mohl jednoho dne zcela změnit situaci ve světě. I marxistická myšlenka by se v takovémto změněném světě mohla stát bezvýznamnou. Lenin se na mne podíval a pravil: 'Máte pravdu. Uvědomil jsem si to, když jsem četl vaši knihu `Stroj času'. Všechny lidské myšlenky se nacházejí na škále naší planety. Spočívají na předpokladu, že

technický potenciál, i když se bude rozvíjet, přesto nikdy nepřekročí „terrestrální mez“. Kdyby se nám přesto podařila meziplanetární komunikace, bylo by třeba revidovat všechny naše filozofické, morální a sociální názory. V takovém případě by se stal technický potenciál neomezeným, což by znamenalo, že násilí ztratí svoji úlohu jako prostředek a metoda pokroku."

Jinými slovy řečeno: Komunikace s jinými, nepozemskými civilizacemi by způsobila automaticky změnu a zahájila Nový věk, věk míru. To by byl logický příští krok naší evoluce, přijetí do kosmického společenství. Předpoklady k tomu jsou dány a nyní je na nás, abychom tento krok provedli.

(72)

Literatura

Adamski, George - a Leslie, Desmond: Fliegende Untertassen sind gelandet (Létající talíře přistály), Wiesbaden (Ventla 1962)

- Im Innem der Raumschiffe (Uvnitř vesmírných lodí, Wiesbaden (Ventla) 1958/81

- Flying Saucers Farewell (Rozloučení s létajícími talíři), New York (Abelard-Schuman)

1961

Anny Baguhn a Michael Hesemann: George Adamskis Reise zum Saturn (Cesta George Adamského na Saturn), Neuss (Hesemann) 1982

Gray Barker: Das Buch über Adamski (Kniha o Adamském), Wiesbaden (Ventla) 1967

Fred Steckling: We Discovered Alien Bases on the Moon (Objevili jsme mimozemské základny na Měsíci), Usta (G. Adamski Foundation) 1981

Lou Zinsstag a Timothy Good: George Adamski - The Untold Story (George Adamski - Nevyprávěný příběh), Londýn 1983

Fry, Dr. Daniel - Erlebnis von White Sands (Zážitek z White Sands), Wiesbaden (Ventla) 1970

Angelucci, Ortec - Geheimnis der Untertassen (Záhada létajících talířů), Wiesbaden (Ventla) 1959/1983

Miller, Dick - Dick Millers Kontakte mit Stemenmenschen (Kontakty Dicka Millera s hvězdnými lidmi), Wiesbaden (Ventla) 1963 (otištěno v UFO-Nachrichten)

Van Tassel, George- The Council of Seven Lights (Rada sedmi světél), Los Angeles (DeVorss 8 Co) 1958

- Into this World and Out Again (Do tohoto světa a opět ven), (vlastní náklad) 1956

Rolf Schaffranke: George Van Tassel: Kontakt, in: Kontaktberichte č. 7/1988

Menger, Howard - Aus dem Weltraum zu Euch (Z Vesmíru k vám), Wiesbaden (Ventla) 1965

Noei, Mei - Gottfried Herberts: Begegnungen mit Ausserirdischen (Gottfried Herberts: Setkání s mimozemšťany), Frankfurt (Fischer) 1977

Schmidt, Reinhold - Mit dem Raumschiff zur Arktis (Vesmírnou lodí do Arktidy), Wiesbaden (Ventla) 1959 (otištěno v UFO-Nachrichten)

Villa, Paul - Zprávy v UFO-Nachrichten č. 93/květen 1964, 109/září 1965 a 112/leden 1966

Steckling, Fred - Why are they here? (Proč jsou zde?), Vista (G.A.F.) 1969

Stranges, Dr. Frank E. - Mein ausserirdischer Freund (Můj mimozemský přítel), Wiesbaden (Ventla) 1961

- Der Fremde im Pentagon (Cizinec v Pentagonu), Neuss (Hesemann) 1979

Klotzbaoh, Hans P. - Ein UFO rettete mein Leben (UFO zachránilo můj život), Luzern (Koch) 1962

- Plandor, Planet des Friedens (Plandor, planeta míru), Heusenstamm (Futurum Radix) 1981

Raps, Horst - a Guimaraes, Prof. FreRas de: Raumreisen in extraterrestrischen Flugkörpern (Kosmické cesty v mimozemských lodích), Wiesbaden (Ventla) 1973

Haase, Norbert - Weltraumschiff-Kontakt veränderte mein Leben (Kontakt s vesmírnou lodí změnil můj život), v UFO - Nachrichten č. 266/ prosinec 1980

Kraspedon, Dino - My Contact with Flying Saucers (Můj kontakt s létajícími talíři), Londýn (Neville Spearman) 1959

Fernandes, Paulo - Dr. André Dorea: Der Kontakt von Paulo Fernandes mit Raumkommandant Ashtar (Kontakt Paulo Fernandese s vesmírným velitelem Aštarem), in: U.N. č. 309, duben 1988

Villanueva Medína, Salvador - Ich war auf einem anderen Planeten (Byl jsem na jiné planetě), Wiesbaden (Ventla) 1962

Mercado, Enrique - Meine Erfahrungen mit Ausserirdischen (Mé zkušenosti s mimozemšťany), in: UFO-Nachrichten č. 256/duben 1979 a č. 262/duben 1980

Hernandez, Prof. R. H. - a Rodrigues, Zitha: UFO... Contact from Andromeda (UFO... Kontakt z Andromedy), Tuscon (Stevens) 1988

Klarerová, Elisabeth- Erlebnisse jenseits der Lichtmauer (Zážitky z druhé strany světelné stěny), Wiesbaden (Ventla) (1977)

Edwin Carl van Vlieden a Wendelle Stevens: UFO... Contact from Planet Koldas (UFO... Kontakt z planety Koldas), Tuscon (Stevens) 1987

Cynthia Hind: UFOs - African Encounters (UFO - africká setkání, Salisbury/Zimbabwe (Gemini) 1982

Forbes, James - The Aenstean Revelations (Aenstreánská odhaleno, Johannesburg (vlastní náklad) 1988

Allingham, Cedric - Fliegende Untertassen von Mars (Létající talíře z Marsu), Wiesbaden (Ventla) 1969

Sanmartin, Alberto - Meine Begegnungen mit Ausserirdischen (Moje setkání s mimozemšťany), in: UFO-Nachrichten č. 183/listopad 1971 a 184/prosinec 1971

UmmoAntonio Ribera: UFO... Contact from Planet Ummo (UFO... Kontakt z planety Ummo), sv. 1 a 2, Tuscon (Stevens) 1985

Castillo Rincon, Enrique - Reisen in ausserirdischen Flugobjekten (Cesty v mimozemských létajících objektech), v: Karl L. Veit: Dokumentarbericht 11. Int. Kongress der UFO-Forscher 1975 (Dokumentární zpráva 11. Mezinárodního kongresu ufologů v roce 1975), Wiesbaden (Ventla) 1976, str. 91 ff

- Wendelle C. Stevens: UFO... Contact from the Pleiades (UFO... Kontakt z Plejád), Tuscon (Stevens) 1989

Siragusa, Eugenio, Maria A. de Muro a O. Valenti: I Giganti del Cielo (Giganti nebes), Řím (bez uvedení roku)

Victorino del Pozo, Siragusa - messenger des extra-terrestres (Siragusa - posel mimozemšťanů), Allauch/Fr.(Cosmicia) 1979

Renato Albanese: Sind Ausserirdische schon zur Erde herabgekommen? (Přistáli již mimozemšťané na Zemi?), in: U.N. č. 76/prosinec 1962 a dále

Der Fall Siragusa (Případ Siragusa), in: Kontaktberichte č. 2/1980

M.A. de Muro: Froispruch für Eugenio Siragusa (Zprošťující rozsudek pro Eugenia Siragusu), in: UFO-Nachrichten č. 275/srpen 1982

Nahe Begegnung am Atna (Blízké setkání na Etně), in: UFO-Nachrichten č. 261/ únor 1980

Danaerde, Stefan - Menschen vom Planeten Jarga (Lidé z planety Jarga), Dusseldorf (Econ) 1971

- a Stevens, Wendelle C.: UFO... Contact from Planet Jarga (UFO... Kontakt z planety Jarga), Tuscon (Stevens) 1982

Pallmann, Ludwig - a Stevens, Wendelle C.: UFO... Contact from Planet Itibi-Ra (UFO... Kontakt z planety Itibi-Ra), Tuscon (Stevens) 1986

Silva, Charles - Date with the Gods (Schůzka s bohy), Michigan (Living Waters) 1977/86

Shirley MacLaine: Zwischenleben (Meziživot), Mnichov (Goldmann) 1984

Meier, Eduard - Semjase-Kontaktberichte (Zprávy o kontaktech se Semjase), FIGU, CH-8492 Hinterschmidriiti

Maarten Dillinger: Ausserirdische und die Friedenssehnsucht der Erdenmenschen (Mimozemšťané a touha po míru pozemšťanů), Frankfurt (R.G.Fischer) 1984

Wendelle C. Stevens: UFO... Contact from the Pleiades (UFO... Kontakt z Plejád), Tuscon (Stevens) 1989

Bell, Dr. Fred- Death of Ignorance (Smrt ignorance), Laguna Beach (Pyramid) 1980

Brad Steiger: The Fellowship (Přátelství), New York (Doubleday) 1988

Magocsi, Oscar - Meine Weltraum-Odyssee in UFOs (Moje vesmírná odyssea v UFO), Wiesbaden (Ventla) 1985

- Raumodyssee in UFOs - Die Buzz Andrews Story & Danach (Vesmírná odyssea v UFO - příběh Buzza Andrewse a další), Saxeten (ASISS) 1986

- Meine Freunde aus dem Weltraum (Moji přátelé z vesmíru), Wiesbaden (Ventla) 1989

Cergy - Pontoise J. Guteu et al.: Contacts in Cergy-Pontoise (Kontakty v Cergy-Pontoise), Monaco (Rocher) 1980

"Drängt die Weltlage zu einer Rettungsaktion?" (Povede situace ve světě k záchranné akci?), in: UFO-Nachrichten č. 267, únor 1981

Geller, Uri Andrija Puharich: Uri, Londýn (Futura) 1974

Prof. Hans Holzer: The UFOonauts (Ufonauti), Greenwich/Conn. (Fawcett) 1976

Schlemmerová, Phyllis Stuart Holroyd: Briefing for the Landing on Planet Earth (Stručná informace o přistání na planetě Zemi), Londýn (Corgi) 1979

Galacteus Appel Guery a Sergio Macedo: Die zeitlose Reise (Bezčasová cesta), Linden (Volksverlag) 1983

Mission Rama Sixto Paz-Wells: Los guías Extraterrestres y la Misión Rama (Mimozemští průvodci a Mise Rama), Lima 1985

- německé vydání připravuje nakladatelství Michael Hesemann

Operation 23 - Juan José Benitez: La Gran Oleada (Velká vlna), Barcelona (Planeta) 1982

Déle: UFO-Nachrichten č. 1/1956 až č. 313/1988, nakladatelství Ventla, Wiesbaden 13, Magazin 2000, č. 1/1979 až č. 82/1989, nakladatelství Hesemann,

Mnichov a Kontaktberichte, 1974-1988, Ursula Jahnkeová, Dusseldorf

Kontakty všeobecně - literatura

Brownwell, Winfield S.: UFOs - Key to Earth's Destiny (UFO - klíč k osudu Země), Little Creek/CA (Legions of Light) 1980

Michael, Jean : E.T.: Die Kontaktler sprechen (Kontaktovaní lidé hovoří), Wetzikon (Jakoby) 1984

Reeve, Helen a Bryan: Auf den Spuren ausserirdischer Weltraumschiffe (Po stopách mimozemských kosmických lodí), Wiesbaden (Ventla) 1970

Schneider, Adolf a Inge: In Kontakt mit dem Kosmos (V kontaktu s kosmem), Thun (Jupiter) 1989

Steiger, Brad : The Star People (Hvězdní lidé), New York (Berkley) 1981

Veit, Karl a Anny, a rovněž

Leona, G.S.: Evakuierung in den Weltraum (Evakuace do kosmu), Wiesbaden (Ventla) 1981 (standardní dto k tématu)

Vládní kontakty, utajení atd ...

Berlitz, Charles a Moore, W.: ° *Der Rosweli-Zwischenfall* (Případ Roswell), Brémy (Zsolnay) 1980
Buttlar, Johannes von: *Zeitriss* (Roztržení času), Mnichov (Herbig) 1989
Good, Timothy: *Above Top Secret* (Supertajné), New York (William Morrow) 1988 - německé vydání v nakladatelství 2001 se připravuje
Hesemann, Michael: *UFOS: Die Beweise* (UFO: Kontakty), Mnichov (Hesemann) 1989
Howeová, Linda Moulton: *An Alien Harvest* (Cizí úroda), Littleton/CO (vlastní náklad) 1989
Layne, Meade: *Flying Saucers at Edwards AFB* (Létající talíře na letecké základně Edwards), Vista/CA. (vlastní náklad), bez udání roku (cca. 1969)
Steinman, William a Stevens, W.: *UFO Crash at Aztec* (Zřícení UFO v Azteku), Tuscon (Stevens) 1986

Mars, Mallona/Phaeton, atd.

Buttlar, Johannes von: *Leben auf dem Mars* (Život na Marsu), Mnichov /Herbig) 1987

Poděkování

Vyjadřuji hluboký dík všem, kdo se přímo či nepřímo podíleli na vzniku této knihy, zvláště svým poradcům Karlu a Anny Veitovým, kteří jako první šířili knihy a informace o kontaktech s UFO v německy mluvících zemích, Anny Baguhnové a Ursule Jahnkeové; Johannu svobodnému pánu von Buttlar-Brandenfels za řadu podnětných rozhovorů; podplukovníku vojenského letectva USA v záloze Wendelle C. Stevensovi za jeho rešerše v USA a Jižní Americe a za velmi pohotově a ochotně poskytnuté materiály; Christě Tiltonové za její ochotu a přátelství; Mignonu Chongovi, Sergeji Bulancevovi, Anthony Doddovi, Timothy Goodovi a Adolfu Schneiderovi za jejich rady a pomoc; mým sovětským přátelům Valeriji Uvarovovi a Arvidu Mordvin-Chodrovi za jejich průkopnickou činnost v SSSR a za jejich ochotu rozvíjet styky nejen s kosmem, nýbrž i se Západem (který byl před glasností ještě vzdálenějším komunikačním partnerem); se zvláštním potěšením Miko, která mi pomohla neztrácet z očí můj cíl, mé úmysly; a samozřejmě našim mimozemským přátelům, bez jejichž pomoci a poučení by nevznikl podnět k sepsání této knihy ...

Kéž vyjde do světa a vytvoří základ pro dialog s Vesmírem.

Mnichov, 10. června 1990 Michael Hesemann.

Přes 7000 stran a 3000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)